

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL
SHALVIS

"Jill Shalvis's books are funny, warm, charming, and unforgettable."
—RaeAnne Thayne, *New York Times* bestselling author

Love for Beginners

A Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Love for Beginners

A Novel

JILL
SHALVIS

wm

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollinsPublishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Bu kitabı COVID için karantinaya alındığım ilk günlerde yazdım. Evim, yakın ailemin dokuz üyesini de içine alacak şekilde genişlemişti. O günleri hatırlıyor musunuz? Bu kadar insanı günde üç öğün beslemenin lojistiği ve ayrıca evde yeterli tuvalet kağıdı bulundurmak büyük bir zorluktu.

AMA ... bunun gerçekten zor bir zaman olmasını beklerken, bir şekilde tam tersine döndü. Yıllar sonra ilk kez ailece birlikte takıldık. Gece geç saatlere kadar oyunlar ve kartlar oynadık. Yeniden bağlandık.

Geriye dönüp baktığımda, ne kadar zor zamanlar olsa da (ve gerçekten de zordu, bazılarımız işlerini ve başka şeylerini kaybetti, bunu küçümsemek istemiyorum), aynı zamanda bir aile olarak en sevdiğim zamanlardan biriydi. Aileye, hem kan bağına hem de kendi yarattığınız aileye.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Sonsöz

*P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha
Fazlası ...* Yazar Hakkında
Kitap Hakkında
Okumaya
Devam Edin
Övgü
Ayrıca Jill Shalvis
tarafından Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında*

OceanofPDF.com

Bölüm 1

1. Adım: Kendinizi aşın, korkunun hepsi kafanızın içinde.

Yaşamak ölmekten daha iyiydi.

Ya da dedikodular öyle diyordu. Ama lanet olsun, Emma tepeden tırnağa acıyordu. Saçları bile acıyordu. Ama iki ay komada kaldıktan sonra yılın geri kalanını bir rehabilitasyon merkezinde uzuvlarının nerede yaşadığını yeniden öğrenerek geçirmenin komik yanı, ona zor kazanılmış bir bakış açısı kazandırmış olmasıydı.

Evet, otuz yerine doksan yaşında gibi hissediyordu. Ve evet, sol kolu çoğu zaman omzundan sarkan işe yaramaz bir sopa olduğunu düşünüyordu. Vücudunun geri kalanının beynini dinlemek zorunda değilmiş gibi davranmasından bahsetmiyorum bile.

Yaşamak yine de ölmekten daha iyiydi.

Fizyoterapisti ona bu mantrayı öğretmişti. Adam vücuduna uyguladığı şeylerle şeytan gibiydi. Onun masasında kaç tane sinir krizi geçirdiğinin sayısını unutmuştu. Adam olağanüstü nazikti, her birini sempatik ama istikrarlı bir profesyonel dokunuşla karşılıyor, sabırla onu bekliyor, tekrar üzerine gitmeden önce sakinleşmesine izin veriyordu - ki bunu hep yapıyordu. Ama ona özel olarak sert kışından dolayı Sert Kışlı PT lakabını takmamıştı. Tamam, sert ve harika bir kış vardı ama Vazgeçmek ne demek bilmiyordu. Emma yine de onun sonuçlarına itiraz edemezdi. Artık doktorların *asla yapamayacağını* söylediği şeyleri yapabiliyordu. Yürümek gibi.

Ama yine de ondan bin güneşlik bir tutkuyla nefret ediyordu.

Yine de, daha da nefret ettiği bir şey olduğu ortaya çıktı. *Merdivenler*. "Yedi," dedi yüksek sesle, dişleri sıkılmış, çenesi kilitlenmişti. "Sekiz . . ." Yorgunluk sinsiydi, damarlarında kan yerine akıyordu ama merdivenler, herkesin kurtulamadığı kazadan kurtulduğu için çektiği kefaretin bir parçasıydı. "Dokuz." Nefes nefese kalmıştı. "On."

Toplamda on dört adım atmıştı, yani artık son düzlükteydi. Her adım onu ilk kez kendi başına yetişkin olmaya yaklaşıtıyordu.

bir yıl içinde. Yaptığı her şeyin, her şeyin denetlendiği bir yıl.

"On."

"Zaten on demiştin tatlım," dedi eski en iyi arkadaşı Cindy çok nazik bir sesle, Emma'nın çocuk olduğunu ima eden türden. "Bu da onu on bir yapar. *E-lev-en ...*" diye yavaşça tekrarladı.

Emma ona uzun uzun baktı. Evet, bazen beyniyle ağzı birbirini bulamıyor ve kelimeleri birbirine karıştırıyordu. Doktorlar bunun normal olduğunu söylemişti. M.Ö. -Komadan Önce- koşucu ve beden eğitimi öğretmeniydi ve çoğu gün köpekleri insanlardan daha çok sevdiği için köpek eğitmenliği de yapıyordu. Kaliforniya'nın orta kesimlerinde yer alan ve eski meşe ağaçlarıyla bezeli muhteşem yeşil tepelerin bulunduğu macera dolu küçük Wildstone kasabasında büyüdüğünden beri tüm varlığını aktiviteye adanmıştı. Ancak daha önce yaptığı her şeyi yapma yeteneğini kaybetmişti.

Şu anda kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gerçekten merdivenleri kullanmalı mısınız?" Cindy yine, sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Evet." Çünkü Emma eski dairelerine geri dönmeyi reddediyordu. Gözlerindeki teri sildi. Eskiden eğlence olsun diye beş kilometre koştuğuna inanmak zordu.

"Dikkatli ol. Gerçekten solgunsun." Bu pek de yardımcı olmayan ifade onun diğer tarafından, eski nişanlısı Ned'den geldi.

Emma bir adım daha attı. *On iki*.

"Emma." Ned elini onun dirseğine koydu. "Rehabilitasyon merkezinden çıktıktan sonra bu kadar çabuk taşınmamalısın. Sadece birkaç gün oldu."

Emma hastaneden rehabilitasyon merkezine, oradan da Cindy'yle dört yıl boyunca paylaştıkları, Ned'in şimdi oturduğu daireye gitmişti, yani kelimenin *tam anlamıyla* bir yıldır hiç yalnız kalmamıştı. Şu anda, çıplak, yırtık pırtık bir ipliğe tutunuyordu. Bu yüzden Ned'in elini bırakmamak için bütün kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. "Bunu ben yapıyorum."

Hemen arkasından yumuşak bir viyaklama sesi geldi ve ardından serin, ıslak bir köpek burnu avucunu dürttü. Hog onun duygusal destek köpeğiydi, çünkü evet, bu artık onun için bir şeydi. Rehabilitasyonda çok fazla kabus gördükten sonra, mesleki terapistlerinden biri ona iki yaşında 110 kiloluk bir St. Bernard/Chewbacca karışımı vermişti. Bu cins, geçmişte yolcuları bulup kurtarmak için kullanılıyordu. Bu nazik devler sakin, sabırlı, rahat ve duyarlıydı.

Hog'un görevi Emma'nın duygusal iyiliğini gözetmek ve gerektiğinde onu korumaktı, ancak ortaya çıktığı gibi, Hog - Groundhog'un kısaltması - adını almasının çok iyi bir nedeni vardı. Kendi gölgesinden korktuğu için hizmet köpeği okulundan atılmıştı. Emma için fark etmedi. Salyası akıyordu, bağlı olmayan her şeyi yiyordu ve bir fili öldürecek kadar gazı vardı. Yine *de* onu gülünç bir şekilde seviyordu, ortaya çıktığı gibi, *onun* duygusal desteği olsa bile. "Aferin oğlum."

Elini yaladı.

"Bu çok saçma," dedi Ned. "Sadece bizim eve geri dön. Hog'un bağırsak sorunları hakkında şikayet etmeyi bile bırakacağım. Taşınmana gerek yok, Emmie."

Ama öyleydi. Ölümüne gerekliydi. Ve onun ölümü değil, onunki. Ve muhtemelen Cindy'nin de. "Hog'un gaz sorunu var çünkü onu endişelendiriyorsun."

Ned Cindy'ye baktı. "Söyle ona. Ona gitmemesi gerektiğini söyle."

"Gitmemeliydi." Emma'ya bakarken Cindy'nin gözleri gerçek bir suçluluk ve pişmanlık duygusuyla doluydu. "Sonsuza dek oda arkadaşınız, unuttun mu?"

Emma, suçluluk ve pişmanlığın bir insanı nasıl mahvedebileceğini herkesten daha iyi anlıyordu. Kendisi bunun canlı kanıtıydı. Ama Cindy *yirmi* yıldır onun en iyi arkadaşındı, ta ki Emma'ya bir araba çarpıp elli metreden komaya girene kadar.

Daha sonra, hastanenin bekleme odasında otururken Ned ve Cindy birlikte uyumanın iyi bir fikir olacağına karar vermişlerdi. Onlara Emma'nın yaşama şansının düşük olduğu söylenmişti ama Emma doktorları haksız çıkarmıştı.

Annesi ölmek için çok inatçı olduğunu söylemişti. Kuşkusuz doğru.

Her iki durumda da, Emma yılın geri kalanını rehabilitasyon merkezinde geçirirken Ned ve Cindy'nin ilişkisi daha da güçlenmişti. Ve şimdi, bir yıl sonra, ikisi hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu. Hatta Ned, Emma ve Cindy'nin yıllardır paylaştıkları dairede, Cindy'nin yatağına taşınmıştı. Romantik, değil mi?

Cindy, "Ve bizim evimizde asansör var," dedi.

Sanki Emma bunu bilmiyordu. Pek çok şeyi unutmuş olabilirdi -hafızası hâlâ çok zayıftı- ama hayatının temellerini hatırlıyordu. Yani, çoğunlukla. Ve evet, şu anda bir asansör

Umutsuzca istediği şekerlemeden daha iyiydi. Ama eski dairesine dönmeden önce cehennemde yaşayacaktı. Aslında, bunu bir kenara bırak. Nişanlısını, en iyi arkadaşını ve işini kaybettikten sonra *zaten* cehennemdeydi.

Artık kalbi kırık değildi. Aylar önce Ned ve Cindy'nin ona bir iyilik yaptığı gerçeğini kabullenmişti. Belki bir gün onları affedecekti ama unutacak mıydı? Şüpheliydi.

Ned'in kendisi için doğru kişi olmadığı açıktı ve dürüst olmak gerekirse, onun neden doğru kişi olduğunu düşündüğünü artık hatırlayamıyordu. Ama Cindy... bu canını yakmıştı. "Sana biraz zaman kazandırayım," dedi. "Sonunda rehabilitasyon merkezinden çıkarıldıktan sonra geçen iki hafta boyunca yaptığın yardım için minnettarım. Ama eski nişanım ve eski en iyi arkadaşımın birlikte uyuduğu yerde kalmaya devam etmemin bir yolu yok. Yüksek sesle, bu arada. Duvarların ne kadar ince olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Cindy Ned'in karnına bir şaplak attı ve ona ters ters baktı. "Aman Tanrım, sana söylemiştim!"

Emma bir adım daha attı. *On üç*. Hog tam yanındaydı, bacaklarının arkasında sıcak nefesler alıyordu. "Cindy'nin bir ölüm perisi gibi uluduğunu ya da onu duvara yasladığını bilmek istediğimi mi sanıyorsun?" Arkasını döndü ve Ned'e ters ters baktı. "Ve bana o şekilde yapamayacağını, çünkü sırtının acıdığını söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Ağzını açtı ama Emma arkasını döndü, son basamağı sendeleyerek çıktı, deli gibi nefes alıyordu. İyi haber, bunu başarmış olmasıydı. Kötü haber ise az önce duvara yaslanmış, ayaklarını rahatça çaprazlamış, elinde bir dizi anahtar olan bir adamla yüz yüze gelmiş olmasıydı.

Şaşkınlıkla bağırabilirdi ama açıkçası çok yorgundu. Ayrıca onu tanıyordu. Bir metre boyunda yağsız kasları ve geyik kürkü renginde, yani güneşin altındaki her renkte, kahverenginin, maunun, hatta biraz kızılın ve sarının tüm tonlarında asi saçları vardı. Belli ki sadece parmaklarını karıştırmış, sanki uğraşacak vakti yokmuş gibi.

Hard-Ass PT, diğer adıyla Simon Armstrong.

Neden kaç telinin sarışın, kırmızı ve kahverengi olduğunu tam olarak biliyordu? Geçen yıl boyunca birlikte *yüzlerce* saat geçirmişlerdi. Birbirlerinin alanında, elleri onun vücudundaydı. Bu saatlerin çoğunda o kadar çok acı çekmişti ki, adamın kalp atışlarının hızlandığını fark ettiğinden bile şüpheliydi.

Vücudunun isteksizce yeniden uyanışı.

Ona geri dönmek istediğine dair herhangi bir işaret vermemişti. Hayır, profesyonelden başka bir şey değildi. İnsanları okumakta iyiydi ama Simon'ın uğruna adam öldürebileceği bir poker suratı vardı - saçlarının rengi kadar adlandırılması zor olan gözlerinin üzerindeki koyu kirpiklerden bahsetmiyorum bile. Yeşiller, kahverengiler ve altınlar teknik olarak el olan ama fazla uysal bir kelime gibi görünen bir renkte birbirine karışıyordu. O her şeyi gören gözleri, sessiz bir sabırdan yakıcı bir yoğunluğa kadar geniş bir duygu yelpazesini ifade edebilirdi. Yine de şu anda, orada dururken eğleniyor gibi görünüyordu, belli ki merdivenlerden gelen konuşmayı duymuştu.

"Görünüşe göre üçünüzün de biraz zamana ihtiyacı var," dedi.

Eski Emma utançtan ölürdü. Ama Emma 2.0 utanç duymuyordu. İnsanların ne düşündüğü artık umurunda değildi. Ya da çenesini kaldırırken kendine böyle hatırlattı. Düşmeden önceki gurur ve tüm bunlar.

Eski sevgililer sahte endişeleriyle arkasından geldiler. Ya da belki de gerçek bir endişeydi. Yeni tavrının güzelliği de buydu; umursamıyordu.

"Burayı nasıl buldun?" Ned henüz Simon'ı görmeden sordu. "Wildstone'da bir yıllık gelir kaybına rağmen seni kabul edecek bir daire bulamayacağını sanıyordum."

"Şanslıydım." Şanstan çok daha fazlasıydı. Simon ona boş daireden bahsetmiş ve onayını kolaylaştırmaya yardımcı olabileceğini söylemişti. Yani o kadar da sert biri değildi.

Minnetle üzerine atlamıştı.

Bina bir zamanlar Viktorya döneminden kalma tek bir evdi, ancak sahile bu kadar yakın olması onu çok değerli hale getirmişti. 1950'lerde bir yerde ikisi yukarıda, ikisi aşağıda olmak üzere dört daireye ayrılmıştı. Emma 2A numaralı daireye taşınıyordu, çünkü ne yazık ki alt katta boş daire yoktu. Önemli değildi, bunun için minnettardı çünkü Ned haklıydı, kimse köpek eğitimi dersleri verdiği yerel köpek bakımevi Paw Pals'ta birkaç yarı zamanlı saatten başka gelir kaynağı olmayan bir kadına kiralamak istemiyordu.

Neyse ki, kazadan sonra hayatını değiştirecek bir sebep olmadıkça dokunmamaya yemin ettiği bir sigorta tazminatı almıştı, ama sonunda başını sokacak bir evinin olmamasının hayatını değiştirecek bir sebep olduğuna karar verdi, bu yüzden paranın bir kısmını bu evin ilk ve son taksitlerini ve depozitosunu ödemek için kullandı.

Simon Hog'a gülümsedi. "Hey, koca adam."

Hog çoğu erkekten korkardı. Emma onun geçmişini öğrenmeye çalışmıştı ama en iyi ihtimalle yarım yamalaklı. Tahminine göre büyük ihtimalle bir erkek tarafından istismar edilmişti. Şimdi Hog'un otomatik olarak eridiği tek bir erkek vardı, o da Simon'dı.

Emma erimeyi özünde anlıyordu ama onca aydan sonra bunu görmezden gelmekte o kadar iyiydi ki Simon bunu fark etmemişti bile.

Hog'un hizasına çömeldiği için şimdi o da fark etmemişti. Köpeğin koca ahmağı bacaklarının altından kaymasına izin verdi ve yere çarparak temelin bir depresyon gibi sallanmasına neden oldu.

Simon sadece güldü ve iki eliyle Hog'un karnını aşağı yukarı ovuşturarak onu eritip bir yapışkan su birikintisine dönüştürdü. Emma da bunu anlamıştı. Simon'ın o büyük, sıcak elleri onu da pek çok kez eritmişti. Gerçi o da bunu fark etmemişti. İşte o zaman kendisini tuhaf hissettiren şeyin ne olduğunu fark etti: Onu daha önce hiç beden eğitimi seansları dışında ya da beden eğitimi üniforması olarak kabul ettiği uzun kollu performans tişörtü ve basketbol şortu ya da eşofman dışında bir şeyle görmemişti. Bugün üzerinde bir dizi delik Levi's, asker yeşili bir Henley ve yıpranmış spor ayakkabıları vardı. Birkaç gündür saçı sakalı birbirine karışmıştı ve kollarını dirseklerine kadar soktuğu yerden çıkan birkaç dövmeyle görebiliyordu.

Gerçek gibi görünüyordu.

Ve hiç de iyi olmayan bir yakışıklılığa sahipti. Ona hissetmemesi gereken şeyleri hissettiren bir tarzı vardı - ne PT için ne de genel olarak erkekler için. Tek yaptığı, sahip olamayacağı bir şeyi istemesini sağlamak ve vücudunda ihtiyacı olmayan bir ağrıyla daha baş başa bırakmaktı.

Simon hâlâ Hog'a karşı sevgi doluydu ve onun düşüncelerinden habersiz olduğu belliydi. Ne de olsa onlarınki tamamen profesyonel bir ilişkiydi, bunca aydan sonra arkadaş gibi hissetseler bile. Ama değillerdi, çünkü o arkadaş treninde değildi. Ya da aldatan eski sevgilisi, kaza gibi sayısız sebepten dolayı bir ilişki içeren herhangi bir trende. . . fiziksel sınırlamaları.

Ned, Emma'ya dönmeden önce Simon'a dikkatle baktı. "Şimdiden çıkmaya mı başladınız?"

Neredeyse gülüyordu. Flört mü? Zar zor nefes alıyordu. Ayrıca, daha önce de belirttiği gibi, ilişki treninde değildi, çok teşekkür ederim. "Artık seni ilgilendirmez," dedi. "Simon, bu Ted."

"Ned," diye düzeltti eski sevgilisi.

Emma omuz silkti ve başını işaret etti, *üzgünüm, koma ...* gibi.

Simon tam boyuna yükseldi ve ona gülümsedi, geçici sakatlığını kendi yararına kullanmasından hoşlandığı belliydi. Beklenmedik *gülümseme* karşısında karnında oluşan çok hafif çarpıntıyı görmezden gelerek -çok hafif!

Ned elini Simon'a uzattı. "Ben Emma'nın nişanlısıyım."

"*Eski nişanlım,*" dedi Cindy sessizce, Freudyen ya da başka türlü, bu sürçme hakkında ne hissettiğine dair en ufak bir ipucu vermeden. "Ben de Cindy, Emma'nın en iyi arkadaşıyım."

"Aynı zamanda eski sevgilim," dedi Emma. Cindy yüzünü buruşturdu.

Emma anahtarlara uzandı, merdivenleri kendi gücüyle çıktığı için parmaklarının titrediğini geç de olsa fark etti.

Simon önce parmaklara, sonra onun gözlerine baktı ve ... anahtarları vermedi.

Ve olay şuydu. O anlayışlıydı. Fazla anlayışlı. Arkasını döndü.

"Her gün o merdivenleri çıkabileceğini sanmıyorum," dedi Ned. "Bu senin için çok fazla."

"Anlaştık." Cindy başını salladı. "Eve geri dönmelisin, Emmie."

Orası artık onun için hastane ya da rehabilitasyon merkezinden daha fazla ev değildi. Ve eğer bir kişi daha ona "Emmie" diye hitap ederse tamamen kaybedecekti. Tekrar döndü ve Simon'ın onu izlediğini gördü, eğlencesi kaçmıştı. "İyi misin?"

Onun sorusu üzerine Ned ona baktı ve kaşlarını çatı. "Gerçekten solgunsun, Emmie. İyi misin?"

"Harika, aslında," dedi Emma. "Ben evrak işlerini bitirirken siz de Ned'in arabasına gidip kutularımı boşaltabilir misiniz?"

Simon kaşlarını kaldırdı. Daha fazla evrak işi olmadığını biliyordu ama neyse ki ona karşı çıkmadı ve eski sevgilileri merdivenlerden geri indi.

Hog patilerine doğru hantalca yürüdü ve titredi. Kürkü bir hale gibi etrafında uçuştı. Salyaları da öyle. İkisi de Simon'ın kot pantolonuna bulaşmıştı. Ona Hog'un sorun olmayacağını söylediğini biliyordu ama ... "Özür dilerim. Genelde bu kadar kötü tüy dökmez."

"Bir yalan daha." Simon, Hog'un kürkünü pantolonundan silerken yine eğleniyor gibiydi. "Merak etme, dört ayaklı kürklü bebekler burada her zaman hoş karşılanır. Dev olanlar bile."

Emma rahatlamış bir nefes verdi. "Buna minnettarım. Eski evimden çıkmaya *gerçekten* ihtiyacım vardı."

"Bunu görebiliyorum. Ona bilerek yanlış isim takman güzeldi."

Yüzünü buruşturdu.

"Hey, ben kendimi korumaktan yanayım," dedi.

Simon'ın yargılamamasına minnettar olan Emma destek almak için duvara yaslandı. "Lanet olsun. Sanki M.Ö. 5K koşusu yapmışım gibi hâlâ nefes alıyor olmaktan nefret ediyorum."

Gülümsedi çünkü "BC" hakkında her şeyi biliyordu. PT işkence seansları sırasında ona Koma'dan önceki hayatıyla ilgili pek çok şey anlatmıştı. "Peki anahtar?"

Onun için kilide soktu ve kapıyı açtı. "Kutularınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben aldım. Daha doğrusu eski sevgililer aldı. Ben yerleşene kadar beni rahat bırakmayacaklar. Ya da ölene kadar. Hangisi daha sonra gelirse."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "PT'de ya da dışında tavrının aynı olduğunu görmek güzel."

"*Kötü* tavrımı kastetmiyor musun?"

Bu ona bir gülümseme getirdi ama yorum yapmayacak kadar akıllıydı. "O zaman seni yalnız bırakayım, eğer gerçekten istediğin buysa."

"Öyle." Hog yumuşak bir iniltiyle başının üst kısmını tekrar Emma'nın avucuna dayadı. Bu dokunuşla rahatlayan Emma ona doğru eğildi.

"Emma. Emin misin?"

Tabii ki hayır. Hiçbir şeyden emin değildi. Ama eski Emma başkalarını memnun etmek için yaşıyordu. Emma 2.0 bunu yapmak istemiyordu. Değişiklik yapıyordu. Şimdiye kadar hayatı algılardan ve Jones'lara ayak uydurmaktan ibaretti. Birkaç işte çalışmıştı, hiçbiri iyi para getirmiyordu ama hepsi de oyununun zirvesinde genç bir kadın imajına katkıda bulunuyordu: fit, yetenekli ve sosyal medyaya layık.

Ama günün sonunda, bir yıl boyunca ortalıkta görünmediğinde, bunun bir önemi kalmamıştı ve geniş arkadaş ve tanıdık çevresinin her biri gitmişti.

Ya da birbirlerini beceriyorlar.

Ona yeniden bir şans verilmişti, uğruna cehennemden sürünerek çıktığı ikinci bir şans ve bu sefer işleri doğru yapacaktı.

Simon hâlâ sakince onun cevap vermesini bekliyordu. Onun çok sabırlı olduğunu zaten biliyordu. O nazik bir çelikti, onu her zaman dayanma gücünün sonuna ve ötesine kadar zorlar, tekrar toparlanması için ne kadar gerekiyorsa o kadar beklerdi - ki her zaman bunu yapardı. Bunu ona defalarca kanıtlamıştı. Onun sınırlarını ondan daha iyi biliyordu. Direnmek nafileydi.

"Eminim," dedi Emma. "Zaten sadece dört kutum var ve onlardan biri de bir kasa İzci Kız kurabiyesi."

Onun sertliğini onaylaması gülümsemesine yansımıştı. "Fikrini değiştirirsen hemen aşağıdayım." Merdivenlere doğru döndü ve bakışları vücudundan aşağı kaydı. İlişkileri bitmiş olabilirdi, hepsi bitmişti ama ölmemişti. Bunu bilmek güzel. "Bekle. Neden aşağıda olacaksın?"

"1A'da yaşayan babama bakıyorum. Felç geçirdikten sonra bir süreliğine onun yanına taşınmak zorunda kaldım."

"Doğru." Bunu ona zaten söylemişti. "Özür dilerim."

"Olma. Her zaman bir şeyler unutuyorum ve hiçbir mazeretim yok."

Emma başını salladı. "Tam olarak kaç tekrar yapmam gerektiği de dahil olmak üzere hiçbir şeyi unutmuyorsun, hile yapmaya çalıştığım da bile."

Simon omuz silkti. "Ben hile radarıyla doğmuşum."

Keşke doğuştan bir hile radarı olsaydı, diye düşündü. Ned'le neredeyse bir yıl boyunca birlikte olmadan önce işe yarardı. "Beni bu daireye soktuğun için teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yardım edilmekten ne kadar da nefret ediyordu ve adamın kızın yüzündeki ifadeye hafifçe güldüğüne bakılırsa, o da bunu biliyordu. Adam gittiğinde kadın bir iç çekti. Simon anladığını *sanıyordu* ama anlamamıştı. Anlayamazdı. Kimse anlayamazdı. Yaşadığı onca şeyden sonra, anne babasının hayatlarının bir yılını onun başucunda oturup endişelenmek için feda etmelerini izledikten sonra, şimdi en büyük korkusu bir yük olmaktı. Bu amaçla, geçen ay nihayet anne ve babasını, Emma liseden mezun olduktan hemen sonra emekli oldukları Florida'ya geri dönmeye ikna etmişti. Onlar için bir rüya gerçek olmuştu.

Onun için değil. Florida'ya ziyaret için gitmişti. Sıcığın, nemin ya da manzaranın düzlüğünün hayranı değildi. Hayır, o baştan aşağı bir Kaliforniya kızıydı. Bir zamanlar Emma'nın en büyük hayali yarı maraton koşmaktı. Şimdi bu bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Yeni planı mı? Eskisinden daha büyük olması gerektiği dışında hiçbir fikri yoktu. Belki de hayatta kalmayı takdir etmek, hayatını dolu dolu yaşamayı öğrenmek olmalıydı.

Yeni dairesine adımını attı. Simon'ın telefonundaki resimler dışında, kira kontratını görmeden imzalamıştı, bu yüzden düşündüğünden daha geniş olduğunu görünce rahatladı. Mutfak, oturma odası ve yatak odası eski bir Viktorya dönemine özgü köşe ve bucaklarla doluydu. Mobilyalıydı, bu da bir avantajdı çünkü önceki hayatından hiçbir şey istememişti. Rahat görünümlü deri koltuk ve sandalyeler, kocaman bir televizyon, meşe masa ve sandalyeler ve lacivert-beyaz nevresimli kral yatak o kadar davetkâr görünüyordu ki neredeyse oracıkta içine girecekti. Her şey çok sevilmiş ve iyi yaşanmış görünüyordu ve Emma burayı kim döşediyse ona sessiz bir teşekkür gönderdi. Temizdi, kesinlikle erkeksi ama aynı zamanda sıcak ve rahattı. Mükemmel hissettiriyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp içeri girdiğinde, hemen büyük resim penceresine ve Pasifik Okyanusu manzarasına çekildi. Beyaz dalgalar ve yelkenlilerle bezeli turkuaz renkli su, nefesini kesmişti.

Emma hâlâ ter içinde ve titreyerek kanepeye ulaştı ve minderlerin üzerine yığıldı. Hog ağır ağır ayaklarının dibinde yere çöktü, ikisi de muhteşem manzaradan ama daha da muhteşem sessizlikten heyecan duyuyordu. Gerginliğinin bir kısmı akıp gitmeye başlamıştı.

Ta ki biri kapısını çalana kadar.

Hog ayağa fırladı ve kanepenin arkasına saklandı.

"Açık," dedi Emma yorgun bir ifadeyle eski sevgililere, keşke o da kanepenin arkasına saklanabilseydi.

Kapı açıldı ama gelenler eski sevgililer değildi. Lise çağında, uzun boylu, iri yarı ve ikiz oldukları her hallerinden belli olan, üzerlerinde R J MOWING SERVICE yazan tişörtler giyen iki çocuktı.

Ve onun tüm hayatını dört kutuda taşıyorlardı.

Hog kanepenin arkasından dışarı baktı, asık suratı endişeyle buruşmuştu.

Emma doğrulmayı başardı. "Merhaba?"

"Merhaba," dedi içlerinden biri. "Bu mülkün bahçesiyle biz ilgileniyoruz. Ben R." Başparmağıyla diğer çocuğu işaret etti. "O J. Simon bu kutuları buraya taşımamız için bize yirmi dolar verdi. Kanepenin arkasındaki bir ayı mı?"

"Hayır, sadece Hog adında endişeli bir köpek. R ve J ne anlama geliyor?"

"Robert," dedi ilk çocuk, eliyle göğsünü sıvazlayarak. İkizini işaret etti.

"Jeremy. İsimlerimizden nefret ediyoruz, bu yüzden R ve J diyoruz."

Jeremy başını salladı ama konuşmadı.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki neredeyse ürkütücüydü, ama sonra Emma, R'nin iki yeşil gözü varken J'nin bir açık kahverengi, bir yeşil gözü olduğunu fark etti. R'yi dürterek kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

R başını salladı. "Doğru." Emma'ya baktı. "Peki Hog insan yiyor mu? Çünkü öğle yemeğine ihtiyacı varmış gibi salyaları akıyor."

Hepsi Hog'a baktı. Klasik görünümlü St. Bernard iri, ağır ve potansiyel olarak güçlüydü, kalın tüylü bir kürkü vardı. Emma onun nasıl bir ayıyla karıştırıldığını anlayabiliyordu çünkü kanepenin arkasından sadece kocaman kafası görünüyordu. Hafifçe nefes alıyordu, büyük sütlü çikolata gözleri derin bir endişeyle doluydu.

"İnsanlar *dışında* her şeyi yer," dedi Emma sevgiyle. "Ayrıca çok korkak bir kedidir. Ben onun bir nevi duygusal destekçisiyim." Sonra Hog'a, "Sorun değil. Onlar arkadaş."

Korktuğunda bile her zaman iyi huylu olan Hog, kuyruğunu belli belirsiz sallayarak dışarı çıktı ve tüm sevgiyi almak için bekledi. Her iki adam da ona istediğini vermekten mutluydu. İki saniye içinde Hog tekrar sırtüstü yattı, tüm sevgiyi alırken mutluluktan dili dönüyordu.

"Kutularımı yukarı taşıması gereken çift ne oldu?" Emma sordu.

"Simon onlara bunun bizde olduğunu söyledi," dedi R. "Ve gitmeleri gerektiğini çünkü fiskiyelerin devreye gireceğini ve Lexus'larının yeni yıkama işini mahvedeceğini söyledi. Adam arabayı çekip caddeye park edebileceğini söyledi ama Simon sokak temizleyicilerinin yakında geleceğini, bu yüzden gitmelerinin en iyisi olacağını söyledi. Kadın adamı ikna etmek zorunda kaldı."

Simon'ın o gün için kendi kişisel süper kahramanı olması konusunda ne hissettiğinden emin olmayan Emma, gençlere bahşiş vermek için biraz parası olduğunu umarak ceplerini karıştırdı. "Yardımanız için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım." Ayağa kalkmaya gitti. "Cüzdanımı bulmama izin ver-"

R, "Simon senden bir tüyo alırsak bizi kovacağını söyledi," dedi.

Ve sonra onlar gittiler ve o kutsanmış bir şekilde yalnız kaldı. Eğer mutlu bir dans yapabilseydi, yapardı. Onun yerine yine kanepeye uzanmayı tercih etti. Artık tek başınaydı. *Yaşasın!* Etrafına bakındı ve gülümsemesi biraz soldu.

Yalnızlık, titreyen parmakları yeterince sıkı kavrayamadığında bir kavanozu açacak kimsesi olmadığı anlamına geliyordu. Duş alırken banyo tezgahının üzerine oturup düştüğünde hızlı bir şekilde kurtarılmasını sağlayacak kimse yoktu.

Komaya geri döndüğü ve kendi zihnine hapsediğı kabuslardan uyandığında yanında olacak kimse yoktu.

Hog sanki onun endişesini hissetmiş gibi Emma'ya katıldı ve ikisi de güzel manzarayı, suyu, parlak gökyüzünü tembel tembel geçen kabarık bulutları izlemeye çalıştı ... ama hemen yorgunluğa yenik düştüler ve kestirdiler. Ve o birkaç saat boyunca uyuklayan tek kişi Hog değildi.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Adım 2: Dinleyin.

Komada olmak komik bir şeydi. Bir an koşu yapıyor ve karşıdan karşıya geçmek için kaldırımdan atlarken kulaklığınızdaki Pink şarkısına eşlik ediyordunuz ve bir sonraki vuruşta . . hiçbir yerde, gerçekliğin üstünde ama öbür dünyanın altında bir yerlerde süzülüydünüz.

Emma için bu, suyun altına batmak gibiydi, dehşet içindeydi ve hareket edemiyordu, gözlerini bile açamıyordu, tamamen gelgitin insafına kalmıştı. Etrafında olup bitenleri duyabiliyordu, hepsi sanki bir filtreden geçiyormuş gibi çarpıtılmıştı.

Sonradan bunun ona verdikleri ağır ilaçlardan kaynaklandığını öğrenmişti ama o sırada tek bildiği, etrafında gerçek hayat devam ederken gözlerini açamadığı ya da hareket edemediğiydi. Yakaladığı konuşma parçaları göz kapaklarının ardında rüya gibi canlı bir şekilde canlanmıştı.

İki kadının, içlerinden birinin bir gece önce bir acil servis doktoruyla malzeme dolabında seviştiğinden bahsettiğini hâlâ hatırlıyordu. Kadın hamile kalmış ve sağlıklı bir yavru doğurmuştu. On tane.

Belli ki ona *gerçekten* iyi ilaçlar verilmiş.

Ned ve Cindy'nin kendi aralarında sessizce aya yolculuk hakkında konuştuklarını duymuştu.

Ailesi ona, eğer uyanırsa uçmayı öğrenmesine yardım edeceklerine dair söz vermiş.

Sonra iki kadın sesi daha; biri alevler içinde yanan erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı, alevler arasında koşuyor, gittiği her yere babasını sırtında taşıyordu. Onu geride bıraktığı için terk etmişti.

Emma bu rüyalara gülmek zorundaydı, yoksa yine endişeye kapılırdı, komadayken yaşadığı, boğuluyormuş gibi hissettiği ama bir türlü uyanıp derin sulardan çıkamadığı türden bir endişeye.

Hiçbir zaman yüzmeyi sevmemişti, özellikle de kıyı açıklarında sık sık dalgalı ve dalgalı sularda, ama okyanusta kendi zihnine sıkışıp kalmak cehennem gibiydi.

Sonradan öğrendiğine göre, ameliyat sonrası enfeksiyon kapıp ateşi tehlikeli derecede yükseldikten ve ardından nöbet geçirdikten sonra etrafına buz torbaları koymuşlar. Bu da okyanusta yüzmeye çalıştığı ama kendini hareket edemeyecek kadar ağır hissettiği korkunç rüyaların sırrını çözmüştü.

Bu her şeyin sırrını çözmüştü, çünkü koma sonrası kulak misafiri olduğu her şeyin bir gerçeklik payı olduğunu fark etmişti.

Tüm bunların en kötü yanı sinsi acıydı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o ilk PT seansları sırasında Simon ona aklından çıkmayan bir şey söylemişti.

Rehabilitasyon merkezine gönderilmeden haftalar önce Emma'nın hastane odasındaydılar, hâlâ bir sürü şeye bağlıydı. Işıklar kısıktı çünkü migreni vardı, muhtemelen ağrı ve ağrıyı etkili bir şekilde yönetememesinden kaynaklanıyordu.

Acı beklentisi acının kendisinden daha kötüdür, demişti ona, sol bacağındaki kasları çalıştırırken yatağının kenarına yaslanmış zayıf bir kalça. *Gözlerini kapat.*

Gözleri kapalı çok fazla zaman geçirmişti ama adamın talebinin yumuşak çeliğinde o kadar zorlayıcı bir şey vardı ki dediğini yapmıştı.

Şimdi başka bir yere git. Mutlu bir yere.

Birini hatırlamak için kendini zorlamıştı. Ama endişe içinde uğulduyordu. İş yok, umut yok. Sol kolu Emma Birleşik Devletleri'nden ayrılmıştı. Yine de bunların hiçbiri ilk sırada değildi. Ona neyin ilk sırada olduğunu, sürekli düşük seviyedeki kaygısının *gerçekte* neden kaynaklandığını söylemesi için bir psikiyatriste ihtiyacı yoktu. Bunun kökenini her zaman biliyordu.

Hayatta kalanların suçluluk duygusu.

Mutlu yerine git, Emma. Şimdi gülümsüyordu çünkü Simon'ın kendisiyle o gün konuştuğu gibi konuştuğunu hâlâ duyabiliyordu, sanki yanındaymış gibi netti.

Bugün mutlu olduğun yer neresi? Dream Simon sordu.

Her zamanki gibi. *Avila Plajı.* Parlak kumların ve güzel okyanusun yeryüzündeki cennet gibi birbirine karıştığı yer. Bir dakika sürdü ama sonunda kumsala vuran suyun sesini duyabildi. Kuşlar birbirlerine viyaklıyordu. Etraflarındaki okyanus havasının tuzlu kokusu, ılık bir esinti

Yüzü. Sıcak kumların üzerindeydi ve yanında yatan adamın sıcak, sert vücudu vücudunun her santimine güneş kremi sürüyordu.

Vay canına. Tamam, bugün burası gerçekten de mutlu bir yerdi ve Rüya Simon'dan çok hoşlanarak gülümsedi. Uzun zamandır fiziksel yakınlığın hayalini kurmamış ya da özlemini çekmemişti. Aslında kadınlığının bu kısmını sonsuza dek kaybedebileceğini düşünmüştü-

Dream Simon'ın alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde "Karnının üzerine dön," komutu geldi. Mmm. Onun sopalı seks sesini sevmişti.

"Emma."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Rüya Simon değil. Gerçek Simon.

Plajda değildi. Fizik tedavideydi ve uyuyakalmıştı.

Kapalı.

"Arkanı dön," dedi Rüya Olmayan Simon. "'Tamam, ama genelde önce ben yemek yerim. . ."

"Komik." Büyük, güçlü, sıcak elleriyle onu dürttü ve kadın iniltisini yutmak zorunda kaldı. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır." Gözlerini sıkıca kapadı ve başını sağ kolunun kıvrımına gömdü, kulaklarının yanıp yanmadığını merak ediyordu.

Ya da zihin okuyabilseydi.

Hayır. Eğer yapabilseydi, tepelere doğru kaçardı. Adam ateşliydi ama bir kez bile ona vücudunu arzuladığına dair bir ipucu vermemişti.

İyi oldu. Zihni aniden fiziksel bir ilişkiye hazır olabilirdi ama bedeni tam olarak hazır görünmüyordu. Zihinsel bir envanter bunun doğru olduğunu kanıtladı: ağrıyan uzuvlar, ağrıyan kaburgalar ve sırt. *Her yeri ağrıyordu.* Bu da durumu resmileştiriyordu. *Hâlâ hazır değildi.*

Belki hain meme uçları hariç. . . "Yukarı kaldır."

Kendi kendine biraz homurdandı çünkü şimdi bu seanstaki her şey ona edepsiz gelecekti. Ama onun ne istediğini biliyordu ve ne yazık ki bu hiç de ayıp bir şey değildi.

"Emma."

"Doğru." Derin ve titrek bir nefes aldı çünkü lanet olsun, adam bugün özellikle kötüydü. Kollarını düz bir şekilde önünde ve bacaklarını arkasında tuttu ve sırtını kamburlaştırdı. Teorik olarak, göbeği ve kalçaları dışında her yerinin masadan kalkması gerekiyordu. Güçlü bir beden için iyi bir esneme hareketiydi.

ki öyle biri değildi. Sol kolu, ağır bir şekilde masaya düşmeden önce bir santim kadar kalktı.

"Tekrar."

Teninde ince bir ter pırlıltısı hissediyordu ve her kası çabayla titriyordu-

"Hey." Simon eğildi ve yüzünü onunkiyle aynı seviyeye getirdi. "Benimle misin?"

Evet, evet. Evet, az önce onunla birlikteydi. Bir kumsalda. Çırılçıplak. Bir yıldır ilk kez kadınlık organları seğirirken bu onun için inanılmaz derecede göz açıcıydı. Sesine güvenemeyerek başıyla ela gözlerini işaret etti. Yeşil ve açık kahverengi, sütlü çikolata kahverengisi bir halkayla çevrelenmişti. Büyüleyiciydi.

"Nereye gittin sen?" Elleri onun üzerinden çekmişti. "İyi misin?"

"Hiçbir yerde," dedi çabucak. "Ben iyiyim."

"O zaman tekrar yapabilirsin."

Lanet olsun. Ve kendime not: Hard-Ass PT'ye *asla* iyi olduğunu söyleme.

"Ya da" dedi, "ön tarafta sattığınız meyve sularından içebiliriz."

"Sonra. Önce bu."

Lanet olsun. "Peki senin *mutlu olduğun* yer neresi?" Simon kaşlarını kaldırdı.

"Hadi," dedi Emma ikna edici bir sesle. "Bir tane olması gerektiğini biliyorum." "Ah, var." Gülümsedi. "Sadece kilit altında."

Elini sol baldırına koydu ve kramp girmeden önce ovaladı. "Ciddi misin? Paylaşmayacak mısın?"

"Şu anda değil. Şu anda senin iyileşmene odaklanıyoruz."

"Yeterince iyileştim."

Elini baldırından uzaklaştırdı ve onun için yoğurmaya başladı. "'Yeterli' demek, uzun vadeli hedefiniz olan 5K'ya geri dönmekle aynı şey değil."

"Bu BC'ydi."

"Sana gösterdiğim gibi bacaklarını uzat." Konuşmadan önce onun bunu yapmaya başlamasını bekledi. "Demek standartların değişti?"

"Şey, evet. Hayat değişti."

"Emma." Sesi sessiz ve endişeliydi. "Bu şekilde olmak zorunda değil. Oraya geri dönebilirsiniz."

Gözlerini kaçırdı, ona artık eski hayatını arzulamadığını nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Sorun şuydu ki, yeni hayatının neye benzediğini bilmiyordu. "Belki de ben

eskisi gibi olmasına gerek yok."

Bir an sessiz kaldı, onun istediği şekilde gerinmesini izledi, ara sıra duruşunu kendine göre ayarladı. "İşte," dedi.

"Ne?"

"Benim mutlu olduğum yer burası. İnsanlara yardım etmek."

Bu ona, işkence odasında pek sık hissetmediği sıcak bir duygu verdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Adam başını salladı ve kadın çalışmaya devam etti. Terliyordu. Ve ara sıra küfrediyordu. "Asla kolaylaşmıyor," diye nefes nefese kaldı.

Bir an sessiz kaldı. "Aylardır bu program üzerinde çalışıyoruz, iyileşmeni kolaylaştırıyoruz, kas kütleni yeniden inşa ediyoruz ve çok yol kat ettin. Ama önünde hâlâ yapacak çok iş var."

Nefes alıp verdi, buna hazır olup olmadığından emin değildi. "Harika."

Alaycılığını görmezden gelerek onu tekrar düzeltti. Elleri sıcak ve sertti, onu yerine bastırıyor, bir süre orada tutuyor, onu nasıl istediğini işaret ediyordu.

"Ne işi?" diye sordu sonunda pes edip.

"Bedenin üzerinde çalışıyoruz ama ruhun üzerinde çalışmıyoruz."

"Senin işin değil," diye başardı, pozisyonunu korumaktan nefesi kesilmişti. Ve belki biraz da adamın elleri üzerinde olduğu için.

"Bu benim işim, Emma. Ve bu işte iyiyim. Bana izin verdiğinde."

Onun yüzünü göremedi. Muhtemelen en iyisi buydu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Zaten biliyorsun."

Sırt üstü yatarak ona baktı. "Dalga geç benimle."

"Kafanızın içinde her ne varsa size iyileşmeyi hak etmediğinizi söylüyor."

Bakışları kilitlendi ve kalbi çarpmaya başladı. "Neden böyle hissedeyim ki?"

"Çünkü sen yaşadın. Başkası yaşamadığında."

Boğazı kapandı. Hem havasını hem de konuşma yeteneğini kapattı. Doğrulup bacaklarını altına kıvırdı ve başını dizlerinin üstüne düşürdü. O nereden biliyordu? O kadar şeffaf mıydı?

"Emma." Simon sesini yumuşattı. "Koşmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Doktorların sana bunu bir daha geri kazanamayacağını söylediklerini de biliyorum. Ama sana bunun tersine inandığımı söylemiştim. *Hâlâ* da inanıyorum."

Başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Ağırılık makinesinde çalışıyordun. Koşu bandına bile çıktın-"

"Sürünerek."

"Geçen ay olduğundan daha hızlısın. Son birkaç gündür dairene girip çıkmak için merdivenleri tırmanıyorsun. Hepsi işe yarıyor. Doktorunuza danışmam gerekecek ama artık ağırılık taşıdığınıza göre daha fazla zorlamayı deneyebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Alt dudağını çiğnedi, emin değildi. "Bilmiyorum."

Bir an için onu inceledi. "Burada sürücü koltuğunda oturduğunuz farkındasın, değil mi? Hayatının gidişatını senden başka kimse belirleyemez."

"Doğru değil. Hayatımı bir araba belirledi. Aslında patlattı."

Gözleri çok ciddileşti. "Evet, tamam, bu kötüydü. Ama kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun. Her geçen gün daha iyiye gidiyorsun."

Belki de. Emma masadan kayarak kalktı, ağırlarından dolayı yüzünü buruşturdu ve yazın görkemli su manzarasına sahip pencerelerin önündeki minderlere doğru ilerledi. Oturdu, bitkin ve bu kadar çabuk yorulduğu için sıkıntılıydı. Bazen tanıyamadığı vücuduna baktı. Bir zamanlar yağsız ve sıkı kaslara sahipti. Şimdi ne bir ton vardı ne de kas. "Bu çok zor." Her zaman hareket kabiliyetinin her santimi için savaşmak. Beyin sisi ile savaşmak. Yeni gerçekliğiyle başa çıkmak.

Simon onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Hayat zordur."

Kendisi için üzülmesine izin vermeyecekti. Bunun için minnettar olması gerektiğini düşündü. Kötü tavrı için özür dilemeyi düşündü ama onun özür istemediğini biliyordu. Daha çok çabalamasını, tamamen iyileşmesini istiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bugün izinlisin."

Omuz silkti ama adam onu tanıyordu. Onu anlıyordu. Bu da onu şu anda hayatında anlayan tek kişi yapıyordu. "Bir şeyler hissediyorum," diye itiraf etti.

"Acı mı?"

"Hayır."

Adamın gözleri kızın gözlerini tuttu ve kız onun aklını okuyabildiği hissine kapıldı, bu biraz korkutucuydu, bu yüzden kendi gözlerini kapattı.

"Emma-"

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu.

"Hayır." Şunu işaret etti ... İç çekti. Lat pulldown makinesini. "Güzel."

Gülümsedi ama geri adım atmadı. Direnç göstermeyecek şekilde ayarladı. Bugünlük sadece hareket. Bunu kabul etti. Onun kaldırımlarını saymasını izledi. Adam haklıydı. Her geçen gün daha da güçleniyordu. O hayatına girdiğinde vücudu eriyip gitmeye başlamıştı. Hâlâ içsel iyileşme ve kendi zihinsel sağlığı tarafından sınırlandırılıyordu ama gerçekten daha iyiye gidiyordu.

"Bugün Cuma," dedi. "Sanırım gitmeniz gereken bir yer vardır."

Netflix sayılır mı? Sosyal hayatının Hog ile bir kase patlamış mısırı paylaşmak anlamına geldiğini itiraf etmek yerine "Elbette," dedi. "Sen mi?"

Rehabilitasyon merkezinin sahibi Kelly az önce odaya girmiş ve gülmüştü. "İşkolik Simon mı? Şüpheli."

Simon, "Çok çalışmanın yanlış bir tarafı yok," dedi.

"Hayatın bir ilişki için fazla çılgın olduğu için son kız arkadaşın tarafından terk edilmene neden olsa bile mi?"

İkisi uzun uzun bakıştı, sonra Kelly güldü ve bir makineye döndü.

Simon Emma'ya baktı. "Beş tane daha." "İşi ilişkinin önüne mi koyuyorsun?" "On olsun."

"Yaptın," dedi, onun saçma sapan boş yüzünde bir gülümseme buldu. Hayatına devam etmesini istiyordu ama mümkün değildi. Onun hakkında *her şeyi* biliyordu. Sıra ondaydı. "Neden?"

Kelly, "Çünkü bir hayatı olamayacak kadar meşgul olduğunu düşünüyor," dedi.

Simon bunu görmezden geldi ama Emma büyülenmişti ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yine de, adam saymayı on beşe çevirmeden önce hareket etmeye başladı. "Ah."

"Ne tür bir ah?" diye sordu. "Bugün PT yapmak istemiyorum' ahı mı? Ya da 'Biraz kestirmem lazım' ahı mı?"

"Biraz kestirmek kulağa hoş geliyor-" Emma son kelimeyi söylerken dişlerini sıktı, baldır kasları aniden kasıldı ve kendi içine doğru kıvrıldı. Bunu önlemek için bacağını düzeltmeye çalıştı ama bunu yapamayacağını da biliyordu ve kramp onu bir mengene gibi kavrayarak tüm vücuduna yakıcı bir acı yaydı. Ayağa kalkarken bağırdı, ayağına ağırlık vererek baskıyı hafifletmeye çalıştı.

Elleri onu yakaladı. Elbette Simon. Bacağına masaj yapmak için eğildi, dayanılmaz gerginlik ve acı geçene kadar sihrini konuşturdu. "Nefes al," dedi sessizce ve onun bunu yapmasını, yavaş, sabit nefes alışını taklit etmesini bekledi.

Ama vücudu tarafından ihanete uğradığını hissettiğinde havayı yavaş ve düzenli bir şekilde içine çekmek zordu. Neredeyse bir yıl olmuştu, koca bir yıl ve vücuduna hâlâ güvenilemeyeceğini bilmenin çaresizliğinden nefret ediyordu.

Elleri baldırında çalışmaya devam ederken Simon, "Kızgın olman sorun değil," dedi.

Emma gözlerini açtı ve onu dikkatle izlerken buldu. Bunu her zaman yapardı, ne yaptığını ve onun bunu nasıl karşıladığını değerlendirirdi ve bunda rahatlık vardı. Her ne kadar ona sert biri olduğu konusunda takılsa da, aslında tam tersiydi.

"Geceleri esneme hareketlerini yapmıyorsun," dedi.

"Olması gerektiği kadar değil," diye itiraf etti sıkılmış dişlerinin arasından. "Biliyorum, çekmecedeki en keskin bıçak sayılmazsın, değil mi?"

"Sen çok zekisin, Emma. Sadece birkaç kör noktan var. Hepimizde var."

"Evet, doğru. Bir kör noktanızı söyleyin."

Adamın o büyüleyici altın ve yeşil gözleri kızın gözlerini tuttu, kaşlarını hafifçe kaldırdı ve kızın içi biraz yumuşadı. Onun kör noktası o muydu?

Adamın bacağındaki eli hafifçe sıkılırken gözleri eğlence ve şefkatle parladı ve kız sudan çıkmış balık gibi ona bakakaldı. "Um ..."

Alçak sesle kıkırdaması yardımcı olmadı. Onu işaret ederek yapmadığı esneme hareketlerine geri dönmesini istedi.

Doğru. Ve belli ki o profesyonelliğini tek bir kalp atışında bulabilirdi, ama o kesinlikle bulamazdı.

"Geceleri yatağa girmeden önce esneme hareketleri yapın."

"İş bulma konusunda stres yapmak için geceyi kullanıyorum. İnsanlar iş konusundaki büyük boşluğumu soruyor, bu da komada olduğumu açıklamak anlamına geliyor, bu da bana bakışlarını değiştiriyor."

"Peki sana nasıl bakıyorlar?"

Kendini işaret etti. "Kimse bu kadar hasarlı birini istemez. Zımnı sorunlarla geldim."

"İma edilen tüm sorunlar kendilerine aittir. Sen hasarlı değilsin, Emma." "Gözlerini kontrol ettirmek isteyebilirsin."

"Gözlerim iyi."

Nefesi boğazında düğümlendi. Önünde çömelmişti, yakındı, *çok* yakındı. Daha önce birçok kez bu pozisyonda bulunmuşlardı ama hiç kalbi kulaklarında gümür gümür atarken birbirlerine bakmamışlardı.

Kelly yanlarından geçti.
Telaşlanan Emma ayağa kalktı ve geri çekildi.
Simon kımıldamadı. En ufak bir telaşa kapılmış gibi de görünmüyordu.
Sadece sessizce ayağa kalktı ve kızın kendisine bakmasını bekledi.
"İşimiz bitti mi?" diye sordu.
Yavaşça başını salladı. "Şimdilik."
Birbirlerine baktılar ve kız orada gerçekten bir şey olup olmadığını ya da sadece hayal edip etmediğini merak etti. Ve bu düşüncenin neden biraz korkuyla birlikte geldiğini. Hazır olamayacağından, bir daha asla hazır olamayacağından korkuyordu. "Tamam o zaman," dedi. "Gitmeliyim." Ve hemen hemen her şeyde yaptığı gibi, cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kaçtı. Tamam, *yürüdü*, çünkü bacakları ağrıyordu ve koşmak artık repertuarında yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

3. Adım: RBF-dinlenen kaltak yüzünüzün farkında olun.

Alison Pratt boktan günlere alışkındı, ama bugün pastayı aldı. İş berbattı. Hayat berbattı. Bugün en az beş kez, kendisini her *zaman* daha iyi hissettirmeyi bilen erkek arkadaşı Ryan'ı aramaya gitmişti ama favorilerini açtığında Ryan'ın numarasının artık orada olmadığını gördü.

Çünkü evet, adam ondan ayrılmıştı. Kalbi kırılmıştı, onu favorilerinden sildi ve -zayıf olduğu için- iletişim numarasını *ARAMAYIN* olarak değiştirdi!

İşten çıktıktan sonra Wildstone'un dört blok uzunluğundaki eğlenceli, şirin "şehir merkezi" Commercial Row'a doğru ilerledi. Eski Batı tarzı binalar 1900'lerin başından beri oradaydı ve turistik, sanatsal galeriler, kayak ve bisiklet dükkanları, kafeler ve pansiyonlardan oluşan eklektik, ilginç bir karışımla doluydu.

Alison boş evine gitmek yerine Caro's Diner'da durdu. Boştu çünkü Ryan resmi olarak onunla yaşamıyor olsa da eşyalarını orada saklıyordu. Bir diş fırçası. Giysileri. Xbox'ı. . .

Hepsi gitti.

Bunu düşünmekten bıkan Alison yemek sonrası kalabalığa doğru yürüdü. İnsanlardan pek hoşlanmadığı için, genellikle doğrudan arka taraftaki kabine yönelirdi; burası neredeyse her zaman açıktı çünkü görünüşe göre bölgedeki tek içine kapanık kişi oydu. Kabinde kaydı ve iki dakika sonra en sevdiği garson olan Louise geldi. En az yetmiş, muhtemelen yüz yaşındaydı ve her zamanki üniforması olan sıcak pembe düğmeli elbisesini, beyaz önlüğünü ve küstah ifadesini giymişti. "Selam bebek. Her zamankinden mi?"

"Evet, lütfen, ama patates kızartmasını iki katına çıkarın ve bir bira da ekleyin?"

Louise karşısındaki boş koltuğa baktı, göz kırptı ve uzaklaştı. Not defterine bir şey yazmaya zahmet etmemişti. Alison'ı suçlamayacaktı. Hiç yapmadı zaten. Alison bu binayı yönetiyordu. Aslında Armstrong Properties için bölgedeki bir sürü binayı yönetiyordu. Bu

onun işiydi ve iyi bir işti. Adam kayırma yoluyla elde ettiği için bu işten tam anlamıyla pay alamıyordu. Ama maaşı iyiydi ve işinde iyiden de iyiydi. Ayrıca artık pislikten daha fakir olmamak hoşuna gidiyordu.

Patronu burayı tercih ediyordu çünkü yaşadığı yere kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Alison burayı tercih ediyordu çünkü lokanta gezegendeki en iyi patates kızartmasını yapıyordu ve en sevdiği rahat yemek patates kızartması ve şaraptı.

Beş dakika sonra Alison şarabını yudumluyor ve patates kızartmasını bitirmeye çalışıyordu ki Simon içeri girdi ve karşısındaki banka oturdu. Kuzeni -ve isteksiz patronu- sipariş ettiği birayı ona doğru ittiğinde minnettarlıkla gülümsedi. O da patates kızartmasına yumuldu.

Yanlarındaki masalarda başka insanlar da vardı. Kadınlardan herhangi biri Simon'a bakıyordu. Ergenlik çağına girdiğinden beri bu böyleydi; 1.80'e kadar yükselmiş ve atletizmi sayesinde buna uygun bir yapıya sahip olmuştu. Bir de keskin zekâsını ve saçmalıklara karşı düşük toleransını etkili bir şekilde gizleyen rahat tavırları vardı. Tüm bunlar, kadınları bala giden arılar gibi kendisine çeken bir çekiciliğe katkıda bulundu.

Buna hiç tepki vermedi. Ya fark etmedi ya da umursamadı. Alison bunun ikincisi olduğunu biliyordu. Simon *her zaman* çevresinin farkındaydı.

Sanki kendi günü de onunki kadar zor geçmiş gibi, şişeden uzun bir yudum aldıktan sonra yorgun bir şekilde yerine bıraktı. "Ee, büyük 911 nedir?"

Bir patates kızartmasını Louise'in ona her zaman getirdiğini bildiği ranch sosuna batırdı.

"Ali."

"*Alison*," diye düzeltti. "Liseden beri Ali olmadığımı biliyorsun. Bir şeylerin ters gittiğini her zaman nasıl anlıyorsun?"

"Bir, çünkü beni buraya getirmek için 911'e mesaj attın. İkincisi, güçlü takım elbiseni giymişsin, topuklu ayakkabıların var ve saçların neredeyse cızırdıyor. Belli ki sinirli moddasın. Bugün işte bilmem gereken bir şey mi oldu?"

"Bay Barnes su tesisatının hala yavaş olması nedeniyle bana bağırdı." Sosun içinden bir kızartma daha geçirdi.

"Dünkü sürpriz dolu fırtınası yüzünden geciktik."

Evet, Haziran'da dolu. Tek garantinin öngörülemeyen hava koşulları olduğu Kaliforniya'nın orta sahiline hoş geldiniz. Geçen yıl Haziran ayında kar yağmıştı. Ondan önceki Haziran'da sıcaklıklar doksanlara tırmanmıştı. İşte

ne olacağı belli olmazdı. "Dolu fırtınası umurunda bile değildi. Doğrudan alıntı bu arada."

Simon başını salladı. "Yine de aramasından sonraki yirmi dört saat içinde ulaştık. Bu da kontratımıza göre on iki saat daha hızlı olmamız gerektiğini gösteriyor." Biraz daha yedi. "Yemin ederim, babamın bütün bu çılgınlıklarla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sana aylar önce Barnes'ı müşterin olmaktan çıkarman gerektiğini söylemiştim. Tüm talepleri ve şikâyetleriyle bize paradan çok daha fazla iş çıkarıyor."

Simon bir azizin sabrına sahipti - iş pisliklerle uğraşmaya geldiğinde hariç, ki Bay Barnes kesinlikle öyle biriydi. Sorun şu ki, bir emlak yönetim şirketine sahip olmak ve işletmek Simon'ın hayali değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Hayır, onun tutkusu fizik tedaviydi. Ama babası iki yıl önce felç geçirip bir ay sonra da ikinci felci geçirince, Armstrong Mülkleri'nin işletilmesi Simon'a düşmüş ve onu tam zamanlı fizik tedaviyi bırakmaya zorlamıştı. Artık babasına evde bakım sağlayabildiği haftada iki yarım gün için sadece birkaç seçkin fizik tedavi hastası tutabiliyordu.

Bu onu yavaş yavaş öldürüyordu.

"Barnes palavracının teki," dedi Alison. "Ama parası iyi. Onunla başa çıkabilirim. Şimdi bana neden binana birini yerleştirdiğini ve tüm inceleme sürecini atladığını söyle. Ayrıca kira kontratının bir kopyası hâlâ elimde değil ve üç gündür binadalar."

"Ben hallettim."

Ona uzun uzun baktı, çünkü Simon'la ilgili en sinir bozucu şeylerden biri, ne düşündüğünü bilmenizi istemediğinde, ne düşündüğünü öğrenememenizdi. "*Gönüllü* olarak yeni bir kiracıyla mı anlaştın? Ne zamandan beri?"

"Ben de bu binada oturduğum için. O bir arkadaş. Bu konuda endişelenme. Sana kira kontratını getireceğim. Her şey imzalandı, gitmeye hazır."

"O mu?" Alison bu tek heceli kelimeyi bin heceye çıkardı. "Kim bu kız?"

"Bırak gitsin."

Gülümsedi. "Bu konuda iyi değilim." "Şaka yapmıyorum."

Onu inceledi.

Patates kızartması yemeye devam etti. "Onu falan mı beceriyorsun?"

Simon birasından bir yudum almak için durakladı. "Patronuna böyle kişisel sorular sormaya devam edersen gelecek çeyreğin ikramiyesini unutabilirsin."

"Öylesin," dedi Alison gülerek. Elbette tehlikeli bir yola giriyordu çünkü Simon asla boş tehditlerde bulunmazdı ama hiçbir şey mutsuzken ona sataşmaktan daha eğlenceli olamazdı. Ve mutsuzluk arkadaşlığı severdi. Bu sadece bir gerçektir. "Onu *kesinlikle* yapıyorsun."

"Bırak onu." Onu işaret etti. "Konuyu saptırmayı bırak. Seni üzen Barnes ya da yeni komşum değil."

Onun anlayışlı kışına lanet olsun, çünkü birdenbire gözyaşlarıyla boğuşmaya başladı. Öne doğru eğildi ve bir elini onunkinin üzerine koydu. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sana her şeyi anlatmıyorum."

"Keşke bu doğru olsaydı. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir şey." Ama kahretsin, gözleri dolmuştu. "Ben Ryan." Burnunu çekti ve sakinleşmek için mücadele etti. Bir yıla yakın bir süredir sevdiği adamla, aşık olduğu tek adamla aralarındaki ilişkinin gerçekten bittiğini bilmek kalbine doğrudan bir darbe indirmişti, o kadar derinde yankılanan bir acıydı ki bundan asla kurtulamayacağını biliyordu. "O ... benden ayrıldı."

"Çünkü mü?" Simon dikkatli bir tarafsızlıkla sordu.

O ve Ryan çok yakınlardı. Alison'dan birkaç yaş büyüktüler, o gelmeden önce liseye birlikte gitmişlerdi ve şimdi bile aynı softball lig takımında oynuyorlardı. "Çünkü ne kadar çabalasak da hiçbir zaman başlangıçtaki kadar iyi olamadık."

"İkinizin bir hafta boyunca baş başa kalmanızdan mı bahsediyorsun? Gerçek dünyadan uzaklaşmak yok mu?"

Yerel kayak kulübüyle birlikte nadir bir Tahoe gezisine çıkmıştı ve hava son dakikada kötüleştiği için sadece dört kişi gitmişti. Fırtına uyarıları ılımlı olmaktan çıkıp korkunç bir hal aldığı anda, iki kişi erken ayrılmış ve kiralık kulübede sadece Ryan ve o kalmıştı. "On iki gün sürdü." Ve sekiz saat, ama kim sayıyordu ki? "Ve hiç dikkat dağıtıcı bir şey yok muydu? Dalga mı geçiyorsun benimle? Onu hiç tanı mıyordum ve işte oradaydı, makyajsız nasıl göründüğümü, gerildiğim için karanlıkta kendi kendime ABBA şarkıları söylediğimi ve pişirebildiğim tek şeyin spagetti ve tost olduğunu öğrenmek üzere olan tamamen yabancı biri..."

Ama en başından beri aralarında bir rahatlık vardı. Ryan bir mühendisti ve ... yani her şeyde iyiydi, onun kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

kulübede. Alaycı mizahı onu güldürmüştü ve ona buna çok ihtiyacı olduğunu söylemişti. Gülüyor.

Bir de fiziksel kimyaları vardı. Yalnızken ne kadar iyi olduklarını hatırlayınca saçları tütmeye başladı.

Uzun zaman sonra, artık yalnız olmadıklarında, sorunları ortaya çıkmıştı.

Simon gülümsedi. "Panikle attığın mesajları hatırlıyorum, tabii ki sen dağdan inene kadar gelmemişlerdi, sonra hepsi bir anda geldi. 'Simon! Burada Ryan adında senin arkadaşın olduğunu söyleyen bir adamla mahsur kaldım ama onu tanımıyorum ve elektriğimiz yok, yani fön makinemiz de yok. Saçımı doğal haliyle göreceksin! Kimse benim saçımı doğal göremez, Simon!'" Güldü. "Sonra mesajlar yavaş yavaş 'vay canına, aslında iyi biri' ve 'çok zeki olduğunu biliyor muydun' ve 'umarım onu öpersem kızmazsın, çünkü öptüm bile...' gibi şeylere dönüştü."

Alison kendini o anılarda kaybetti - daha fazla yakacak odun yüklemek için kar fırtınasına çıkmak, yiyecekleri şeyler için kilerde yiyecek aramak, korumak ya da donmak zorunda oldukları ateşin önünde yan yana oturmak, sabaha kadar her şey ve her şey hakkında konuşmak, tüm dünyada sadece ikisi varmış gibi hissetmek, sonsuza dek birlikteymiş gibi hissettiren bir yakınlık kurmak.

Çok kötü düşmüştü ve tek tesellisi onun da aynı derecede kötü düşüğünü bilmesiydi.

"Sen ve Ryan çok farklısınız," dedi Simon sessizce. "Ama farklı olmak iyi olabilir."

"Bu davada değil."

"Çünkü Tahoe'dan döndüğünüzde gerçekler ilişkinize sızdı ve bununla nasıl başa çıkacağınızı bilemediniz."

Bunun doğruluğu karşısında başını salladı. "Sanırım sonsuza dek sadece ikimiz olacağımızı umuyordum."

"Evet, yani keşke bu kadar dolu bir hayatı olmasaydı diyorsun çünkü bu senin de buna uyman gerektiği anlamına geliyordu ve sen ilgilenmiyordun."

"İlgilenmediğimden değil," diye itiraz etti. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben ... utangacım."

Simon güldü.

Onu işaret etti. "Tamam, iyi. Utangaç değilim. Ama insanlardan hoşlanmıyorum." Tekrar güldü.

"Peki, tamam. Gerçek şu ki, onun bir ailesi ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu var ve hepsi sonsuza dek birlikte oldular ve ben yeniydim ve tüm bunlar benim için o kadar korkutucuydu ki, uyum sağlamaya çalışmak yerine, sadece ... uyum sağlamadım."

Simon başını salladı, gözleri ciddiye, Alison'ın geçmişinin ve sevmeye ne kadar alışık olmadığının farkındaydı. Alison sert bir nefes verdi, Ryan'ın ondan tek bir şey istemiş olmasından nefret ediyordu: kendini onun hayatına entegre etmesini. Ve o bunu deneyemeyecek kadar utangaç, yeterli olamayacağından endişeliydi.

Simon, "Bu onun için önemliydi," dedi.

Çünkü Simon gibi Ryan da hayatına girmiş olan herkese yakın duruyordu. Arkadaşları çocukluğuna kadar uzanıyordu. Ve bir de ailesi vardı. Babasını erken yaşta kaybetmiş ve ailenin erkeği olmak için adım atmış, annesine ve kız kardeşine bakmıştı, bu da onların hayatlarına büyük bir şekilde dahil olduğu anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, onlar da Alison'ın hayatına derinlemesine yatırım yapmışlardı ve *her şeye burnunu sokmalarının yanı sıra*, ikisi de Alison'ı uygun bulmuyordu. Bu durum, çok sosyal bir aile olan Alison için her toplantıyı zorlaştırıyordu. "Bunu mahvettiğim için nefret ediyorum," dedi yumuşak bir sesle, patates kızartması o kadar da iyi oturmamıştı.

Simon tabağı kendine doğru çekti. O her zaman dipsiz bir kuyu olmuştu. O da öyle, ki bu berbattı. Kızartmaları spor salonunda eritmek zorunda kalacaktı. O da öyle yapacaktı ama bundan zevk alacaktı. "Sorunu bilmek savaşın yarısıdır," dedi. "Düzelt onu."

İç çekti. İnsanlar yetişkin davranışlarını mazur göstermek için boktan çocukluklarını kullandıklarında ilk sinirlenen oydu ama yine de ... her gün tam olarak bunu yapıyordu. "İnsanları kendimden uzaklaştırmaya çalışmıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu işte iyisin." "İyi yapışmış görünüyorsun."

"Çünkü sen benim insanımsın ve beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

Kendisini uzaklaştırmasına izin vermediği için ne kadar müteşekkirdiğini bilmiyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandı, içtenlikle duyulanmıştı. "Ben de." Sonra son patates kızartmasını çaldı. Yanına müstehcen miktarda ranch sosu aldı ve mutlulukla yedi. "Ryan hayatındaki kadının en iyi arkadaşı olmasını istediğini söyledi. Ama ben onun kız arkadaşı olmanın diğer kısımlarında çok daha iyiyim. Kolay kısımlarda."

"Bir ilişkinin kolay tarafları da var mıdır?" Simon sordu. "Yatakta olan kısımlar."

Yüzünü buruşturdu. "Bak, sadece gerçek sen ol." "Peki gerçek ben kim?"

"Var olmayan bir babası ve ona kızından çok hizmetçisi gibi davranan bir annesi olan kız. Dünyada kendi yolunu çizmek için tek başına sert ve hızlı bir şekilde büyüyen kız."

"Yalnız değildim. Sen ve baban bana yardım ettiniz."

"Yeterince erken değil," dedi pişmanlıkla. "Sen durumunu saklamakta iyiydin, biz de daha derine bakmamakta iyiydik. Bugün bile kendimi bok gibi hissediyorum."

Alison başını salladı. Simon'ın kendisini suçlamasını istemiyordu. O ve amcası Dale ona Armstrong Properties ile bir gelecek vermişlerdi ve bunun için onları seviyordu. Evet, bazen hâlâ kendi başına elde ettiği bir şeyi özlüyordu ama bunun üzerinde çalışacaktı. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Ben iyiyim."

"Yine de herkesten uzak duruyorsun, kimseye güvenmiyorsun. Nadiren de olsa biri savunmanızı aşılıyor, Ryan gibi, bunu fark eder etmez de kendinizi sabote ediyorsunuz."

Her şeyin doğru olduğunu bilerek ona baktı. "Neden yine sana katlanıyorum?"

Birasını yudumladı. "Çünkü biz aynı kumaştan kesildik. Ayrıca, beni seviyorsun ve haklı olduğumu biliyorsun."

"Hakkında . .

. ?" "Her şey

hakkında."

Gülmek zorunda kaldı. Kendini bildi bileli onun arkasındaydı. Onun en yakın arkadaşıydı. Hatta belki de tek *gerçek* arkadaşıydı. Simon inansa da inanmasa da, Alison'ın o boktan çocukluğunu, sarsıntılı gençlik yıllarını atlatmasını sağlamıştı ve şimdi bile, hak etmediği halde onun yanında duruyordu. "İkimiz de oldukça berbat durumdayız, değil mi?"

Bunu görmezden gelerek Louise'e doğru bir el kaldırdı, ona göz kırptı ve garson kız genç bir kız gibi kızararak bir tabak daha patates kızartması getirdi. Simon hemen içine daldı. "Kendi adına konuş. Ryan senden tam olarak nasıl ayrıldı?"

"Neden?"

"Şaşırdım, hepsi bu. Sana ne kadar değer verdiğini biliyorum."

Boğazının yandığını hissetti, çünkü sonuçta bunun bir önemi yoktu, değil mi? "Beni grup yemeklerinden birine ikna etti. Geçen hafta senin

baban için sigorta alamadığın için atlamak zorunda kaldın. Sonrasında sanırım birisi ona kendini beğenmiş biri olduğumu ve onun bana olduğu kadar kendisine yatırım yapmadığımı söyledi."

Simon onun adına kızgın görünerek, "Sana kendini beğenmiş demediler," dedi.

"Hangi kelimeleri kullandıklarını bilmiyorum. Bunun bir önemi var mı? Demek istediğim, onların görüşlerini ciddiye aldı ve onlara birbirimiz hakkında hissettiklerimizden daha fazla ağırlık verdi."

"Yani... sonunda ona onu sevdiğini söyledin mi?"

"Şey ..." Tamam, belki de patates kızartmasıyla işi bitmemişti. Bir tane daha aldı. Simon onu durdurana kadar bir tane daha.

"İyi. Gerçek kelimeleri söylemedim ama biz kelimelerin ötesindeyiz."

Simon bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ayrıca bu bir yalandı. Ryan'la aralarında *hiçbir şey yoktu*. Onun sözlerini *seviyordu*. Sadece bunları ona geri verememişti çünkü yine büyük bir korkaktı.

"Tecrübelerime göre, çoğu insanın aslında kelimelere ihtiyacı var, Ali."

"*Alison*," diye düzeltti. "Ali' büyüme yıllarımızdaki şirret, kötü kızdı. Ben gelişmeye çalışıyorum." İç çekti. "En azından *denemek* önemli bir kelime."

"Şuna bak, kelimelerini kullanabiliyorsun." Ona bir patates kızartmasıyla kadeh kaldırdı. "Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

"Ha ha." Alison şarabını bitirdi. "Bir tane daha ister misin?" Bardağını onun boş birasına doğru eğdi.

"Gelemem. Babam kötü bir gün geçirdi ve benim geri dönmem gerekiyor."

Simon için gerçekten üzülmüyordu. Babasına bakmak için kelimenin tam anlamıyla hayatından vazgeçmişti ve Dale Amca'nın felçlerinden önce de Simon'ın işi kolay değildi. Evet, kendisi boktan bir çocukluk geçirmişti ama Simon? Annesi, o daha lise birinci sınıftayken kanserle uzun süren bir savaşın ardından ölmüş, onu olması gerekenden çok önce yetişkinliğe fırlatmıştı. Bunu atlatması ve sakın mizacını, güven ve sadakat uyandıran o halini koruması bir mucizeydi. O da dahil olmak üzere pek çok insan için her şeydi ve çok daha iyisini hak ediyordu.

"Özür dilerim." Elini onun elinin üzerine koydu. "Bu üst üste üçüncü kötü günü."

"Aslında son iyi gününün üzerinden bir hafta geçti."

Alison Simon'ın ne kadar yorgun görüldüğünü görebiliyordu ve onun adına üzülmüyordu ama aynı zamanda bunu göremediği için kendine de kızıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki

ve Ryan'dan ayrılmak onu bencilleştirdi. Belki de her şeye rağmen ona Ali demesine izin vermeliydi.

Ya da ... davranışlarınızı durdurabilir, korkunuzu yutabilir, büyüyebilir ve hemen şimdi yeni bir sayfa açabilirsiniz.

Derin bir nefes aldı. "Yarın işten sonra geleceğim zaten. Akşam yemeği getiririm."

"Teşekkürler. Ama ne yaparsan yap, sakın haberleri açma." "Neden?"

"Çünkü ne zaman gelsen ikiniz politika hakkında tartışmaya başlıyorsunuz. Onu sinirlendiriyorsun, o da beni sabahın üçüne kadar uyutmuyor ve Y kuşağının dünyayı mahvettiğini söyleyip duruyor, ertesi sabah da erkenden bir PT hastam oluyor."

"Artık haftada sadece iki yarım gün PT yaptığını sanıyordum."

"Sorun değil. Beni hala haftada en az iki kez görmesi gereken birkaç hastam var. İyileşmelerini tehlikeye atmadan onları öylece bırakamam."

"Onları Kelly'ye ver."

Simon, "Her şey kontrolüm altında," dedi.

Kontrol önemli bir kelimeydi. Simon kontrolü severdi. "Hmm. Bu erken gelen hasta hakkında konuşmayı reddettiğin kadın mı?"

Adam cevap vermek yerine cüzdanını çıkardı ve kadın bu boktan günde bir kahkaha buldu. "Tamam, bu bir evet demek. Hoş biri olmalı. Adı ne?"

"Hastalarımınla çıkmam," dedi. "Bu etik değil."

"Sen bir danışman ya da doktor değilsin Simon. Sen . . . insanları canlandırıyorusun." Ona takıldığını belli etmek için gülümsedi. Simon kışını yırtarak çalışıyordu ve onun işinin ne kadar zor ve zahmetli olduğunu çok iyi biliyordu.

Başını yavaşça salladı ve isteksiz bir gülümseme yaydı. "Sen bir kaçıksın."

"Ve sen de konuyu saptırıyorsun. Demek ki sevimli olmaktan çok daha fazlası olmalı." Ayağa kalktı ve hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para attı.

Louise onlardan ücret talep etmedi ama Simon yine de ödeme yapmakta ısrar etti. "Bu konuşmayı yapacak kadar geniş bir bant genişliğim yok. Bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Ellerini ceplerine sokmuş, geniş omuzları dünyanın yükünü taşıyormuş gibi dikilmiş bir halde onun gidişini izlerken, ilk kez yetişkin olma yollarının -ki Alison için bu bir daha asla başkalarına bağımlı olmamaktı, Simon içinse

ne olursa olsun babasına bakacağına dair ölmüş annesine verdiği söz basiretsizceydi.

Çünkü hayatta hayatta kalmaya çalışmaktan daha fazlası vardı. Ama eğer daha iyi bir yol varsa, ona nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Adım 4: Kendinizi ortaya koyun.

Biri duvardaki düğmeye basınca Simon sarsılarak uyandı ve odası gün gibi aydınlandı. "Bu da ne-"

"Yemek yaptım."

Babasının felçten kalınlaşmış sesini anlamak bazen zor olabiliyordu ama Simon için öyle değildi. Ayağa kalktığı anda adamın kapının girişinde dikildiğini gördü. Cehennem. *Hiçbir şey*. "Baba-"

Babası bir parça ekmeği muzaffer bir edayla salladı. "Tost!"

Simon bir elini yüzünde gezdirdi. "Pantolonun nerede?"

Babası omuz silkti.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Simon saate baktı. Dörttü. Sabahın dördü. "Dışarıda hava henüz aydınlanmadı bile."

"İşte bu yüzden hâlâ zengin değilsin."

Oh, güzel. Simon'ın ne kadar tembel olduğuna dair eski bir tartışma. Sadece Armstrong Properties'te çalışıyor, vardiyalı çalışıyor ve babasına bakıyordu ama en azından kafein almadan önce bir tartışmanın içine çekilmeyi reddediyordu. "Tamam, bak ne diyeceğim. Sen bir pantolon bul, ben de kahvaltı hazırlayayım."

"Çoktan yaptım." Babası elindeki ekmek parçasını tekrar salladı, kesinlikle kızarmamış bir ekmektir bu. "Çöpü de attım. Tembel değilim."

Babası kendini bataktan çekip çıkarmıştı ve sonuç olarak Simon'ı zorlama eğilimindeydi. Babası eskiden olduğu gibi sert, aşılmaz bir adam olduğunu hatırlamadığı için artık bunun bir önemi yoktu.

Simon sordu, "Dışarı nasıl çıktın? Kapılara alarm kurmuştum."

"Alarmı kaldırdım."

Tanrım. "Artık çöpü dışarı çıkarmana izin verilmediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ve gençken aptal olmana *izin verilmiyordu*. Bu seni durdurmadı."

Gerçek bir hikaye.

"Çöplerle ilgili bu aptalca bir kural zaten." Babası biraz suçluluk duygusuyla ağırlığını kaydırđı. "Çöpü en son dışarı çıkardığımda bir rakunu korkutmam ve rakunun çimenlerin üzerinden koşarak yandaki binaya girmesi benim suçum değil."

"Başını belaya sokan bu değil. O gece pantolon da giymiyordun. Birisi polisi aradı ve huzuru bozan bir serseri olduğunu söyledi. Uygunsuz teşhirden ceza almışsın."

"Bah. İnsanlar çok hassas. Kendi evimde bile hayatımı yaşayamıyorum."

Adamla tartışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Simon yataktan kalktı. "Ben bize kahvaltı hazırlayayım. Giysiler, baba."

"Hiçbir şey giymiyorsun."

Simon yerde bıraktığı kot pantolonuna doğru eğildi ve onu yukarı çekti. "İşte. Şimdi de sen."

"Pantolon sevmiyorum."

"*Kimse* pantolonu sevmez. Onlar sadece hayatın eğlenceli yüklerinden biri." Simon banyoya doğru yöneldi. "Hemen duş alacağım, sonra da seni besleyeceğim. Hazır ayaktayken bazı evrak işlerini de halledeyim. Ed bugün senin hemşiren."

Babası ellerini kalçalarına götürdü. "Ed kötü biri." "O iyi bir adam."

"Geçen hafta ızgara peynirli sandviç yapmama izin vermedi."

"Çünkü geçen sefer tavayı ateşe verip yangın alarmını çalıştırmıştın." Simon da babası gibi ellerinin kalçalarında olduğunu fark etti. Ellerini yanlarına indirdi.

Babası oldukça iyi bir göz devirme hareketi yaptı. "Jodie nerede? Onu bugün istiyorum.

Bana kurabiye yapıyor."

"Yarından sonraki gün dönecek. Ben de sana kurabiye yaparım."

Babası oflayıp pufladı. "Çikolata parçacıklarının üstüne basmışsın."

"Şekeri ve trans yağları azaltmanız gerekiyordu; doktorunuz diyetinizin sizi öldürdüğünü söyledi."

"Diyetim beni öldürüyor."

"*Eski* diyetin."

Babası iç çekti. "Şekeri ve trans yağları özledim."

Simon elini babasının omzuna koydu. "Seni öldürseler bile özlerim."

Babası içini çekti ama Simon'ın başını okşadı, *iyi çocuk* gibi. Bunu yapmak için uzanması da gerekmişti ama Simon'ın neredeyse tüm hayatı boyunca yaptığı şey buydu ve bu Simon'ın göğsünün sıkışmasına ve aynı zamanda gülümsemesine neden oldu. Ta ki babası tekrar konuşana kadar.

"Ben de hastalarınızdan vazgeçtiğinizi sanıyordum." Simon başını salladı.

"Birçoğunu, evet."

"Peki sorun ne? Armstrong Properties çalışmak için harika bir yer."

Simon kendi kendine babasının beş parasız bir çocukken emlak kralı olduğunu hatırlattı. Hayallerinin Simon'a ait olmadığı hiç aklına gelmemişti. "Öyle, baba. İyi iş başardın."

"Orada da iyi işler yapabilirsin. Şirketi bu yüzden kurdum, sana bir miras olarak."

"Fizyoterapist olmayı seviyorum."

"Öyle mi? Peki bu size ne kazandırdı? Kliniğin sahibi misin? Hayır. Kendi patronunuz musunuz? Hayır. Birisi her an onu elinden alabilir."

Evet, Simon da tam ona bakıyordu. Bu babasının suçu değildi. Ama babası Armstrong Tesisleri'ni kendi bebeği gibi görüyordu ve kontrol manyağı olduğu için Simon'dan işe dönene kadar burayı kendisinin yönetmesini istemişti. Bu tam zamanlı bir işti. Yeni emlak arayışından uzun ve kısa dönemli kiralama pazarlanmasına, kira tahsilatından bakım ve onarıma ve kiracı sorunlarına müdahale etmeye kadar her şeyle ilgilenen otuz çalışanları vardı. Bölgedeki en iyilerin en iyisiydiler, babası bunu görmüştü.

Artık babasının tek gelir kaynağını güçlü ve kârlı tutmak Simon'a kalmıştı. Kendi hayatı da bu yüzden darbe alıyordu. Ama ne zaman sorumluluktan kaçmayı düşünse, kanser savaşının sonundaki annesini hatırlıyordu.

Söz ver bana bebeğim, ne olursa olsun babanın yanında olacağına söz ver.

Bunlar tam olarak onun sözleriydi ve bugüne kadar aklından çıkmadılar. Çünkü söz vermişti. Utanç verici bir şekilde, bu gerçekleşmemişti. Bunun yerine, annesinin ölümünden sonra babasının nasıl davrandığına dair kızgınlığını sürdürmüştü. Talepkâr. Huysuz. Öfkeli. Simon ortaokul ve lisede bu adamla birlikte hayatta kalma moduna girmiş, sonra da ihtiyacı olduğu için Wildstone'un altı saat güneyindeki San Diego'ya üniversiteye gitmişti. Annesine verdiği söze rağmen mezun olduktan sonra da orada kalmıştı.

Felçten önceki aylar boyunca Alison bir şeylerin ters gittiğini, Simon'ın eve dönmesi gerektiğini söyleyip duruyordu.

Yapmamıştı.

Babasının ilk felcine kadar gitmemişti.

Dale Armstrong artık farklı bir adamdı, kesinlikle daha ılımlıydı, ama aynı zamanda ... daha yumuşak, hatta nazikti. Komikti. İnsanlar onu seviyordu. Simon'a gelince... o da birikmiş kızgınlığı üzerinden atmayı başarmıştı. Çoğunlukla. Ama annesine verdiği sözü tutmadığı ve babası felç geçirdiğinde Wildstone'da olmadığı için hâlâ vicdan azabı çekiyordu ve işleri yoluna koymak için elinden geleni yapıyordu.

"Pantolon," dedi şimdi babasına. "O zaman mutfak." "Sen de Ed kadar kötüsün."

"Hı-hı," dedi Simon ve babasıyla kendisi arasında bir işaret yaptı. "Elma. Ağaç."

Babası huysuzca güldü.

BİRKAÇ SAAT sonra Simon Armstrong Properties'deydi. Burası Commercial Row'un sadece birkaç blok ötesinde bir binada yer alıyordu. Wildstone büyümeye devam ediyordu ve 1. Otoyol'un dışında, şarap imalathaneleri ve çiftlikler arasındaki iki şeritli dar bir otoyolda gizli bir hazine olarak görülüyordu.

Gün uzun bir gündü. Kiraların ödenmemesi nedeniyle bir avuç tahliye ihbarnamesi dağıtmak ve e-posta ile gönderilebilecek üç toplantıya katılmak zorunda kaldı. Ve mülklerinden birinin borusu patlamıştı. Babası bunun bir iş olduğunu söylerdi. Ama iş yavaş yavaş Simon'ın ruhunu emiyordu.

Günün sonunda, normalde babasının günlük hemşiresini rahatlatmak için eve koşardı. Ama bu gece Alison güvertede idi, Tanrı'ya şükür. Bu yüzden Simon koşu kıyafetlerini giydi ve Synergy PT Kliniğine doğru koşmak için bastırılmış enerjisini kullandı. Üç mil sonra, gerginliği azalmış bir şekilde binaya girdi. Derin bir nefes alarak, Kelly'yi güldüren bir kemik yorgunluğuyla doğrudan resepsiyon alanındaki meyve suyu barına yöneldi.

"Senin en iyi döneminde olman gerekmiyor muydu?"

diye alay etti. "En iyi dönemimdeyim."

"İki yıl önce, biz çıkarken, belki." Kaşlarını

kaldırdı. "Belki mi?"

Kıkırdadı. "Tamam, yani biz birlikteyken kesinlikle en iyi zamanlarındaydın. Bana hayatının en güzel yılını yaşattığın için teşekkürler, falan filan."

Şimdi susun çünkü size yardım edecek bir şeyim var. Lütfen bekleyin." Kelly çalışma masasına döndü. Her bir hastanın ihtiyaçlarına yönelik benzersiz meyve suyu karışımları yaratma konusunda uzmanlaşmıştı. Simon'ın bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama onun gizemli iksirleri tüm ilaçlardan daha iyiydi.

Onu iş yerinde izledi ve arkadaş olmalarının romantik bir ilişkiden ne kadar daha iyi olduğunu düşündü. Bir kere, çılgın hayatında iki kişiye zaman ayırma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bir diğeri, üzerinde hiçbir beklenti yoktu.

"Bu arada Emma Harris'i az önce kaçırdınız," dedi. "Koşu bandını kullanmak için geldi."

Kalbi onun adını duyunca küçük bir tekme attı. "Nasıldı?"

"Harika. On dakika boyunca bir mil."

Emma'yı ilk gördüğünde, yatakta otururken bile nefes nefese kaldığını düşünürsek, çok yol kat etmişti. Gerçi o bunu kabul etmezdi. "Ona geçen haftadan kaldığını hatırlattın mı?"

"Tabii ki. Ama eskiden olduğu gibi koşmak istiyor." Kelly meyve ve sebzeleri doğruyordu. "Ona dik durduğu ve nefes aldığı için şanslı olduğunu ama daha fazlasını istediğini de söyledim. Demek istediğim, çoğu kişi doktorları onlara hayatlarının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçireceklerini söyledikten sonra pes ederdi."

Emma hiçbir şeyi kabul edecek bir tip değildi. Çok yol kat etmişti ve son derece dirençliydi ve Simon onun bu yönünü seviyordu. Onun iyileşmesinin bir parçası olmayı seviyordu ve Kelly'nin çalışmasını izlerken, tam zamanlı olarak burada olmayı ne kadar özlediğini düşündü. Ama ya babası tekrar ayağa kalkana ya da Armstrong Properties'i yönetecek başka birini bulmak için Simon'a yeterince güvenmeyi kabul edene kadar, şimdilik hayatı buydu ve bazen ne kadar yalnız olsa da, şu anda bir ilişki düşüncesini aklına getirememesinin nedeni buydu. Geçmişte yaşadığı ilişkilerden öğrendiği bir şey varsa, o da kendisinden verecek yeterince şeyinin olmadığıydı. "Üzerindeki o parlayan elmas göz kamaştırıyor."

Kelly ona rüya gibi bir sırtıma gönderdi ve yüzüğü parlattı. "Biliyorum, değil mi? Scott'ın harika bir zevki var."

"Şey, sana evlenme teklif etti, yani evet ediyor."

Kelly'nin sırtışı genişledi. "Teşekkürler. Başımın dönmesi çok saçma ama gülümsemeden duramıyorum."

Ona gülümsedi, hayatının aşkını bulduğu için gerçekten heyecanlanmıştı. Bunu hak etmişti. "Hayallerimin kızıyla evleniyor olsaydım, ben de gülümserdim."

"Hey, seni terk ettiğimde peşimden gelebilirdin," dedi.

Simon başını salladı, onun haklı olduğunu biliyordu. Kelly için doğru kişi o değildi. Ona tapıyordu, hatta belki de seviyordu ama ona aşık değildi. Asla da olmayacaktı. "Kalbimi kırarak doğru olanı yaptın."

Kelly'nin Simon'a bakışı biraz pişmanlık doluydu. "Ben senin kalbini kırmadım. Bir süreliğine benimkinin de kırıldığını düşünmüştüm ama ne olursa olsun, yaşananlar için üzgünüm."

"Olma." Ve bunda ciddiydi. Yedi gün yirmi dört saat babasına bakmasını kaldıramamıştı; kelimenin tam anlamıyla birbirlerini hiç görmemişlerdi ve onu asla suçlamamıştı. O daha iyisini hak ediyordu. "Senin adına mutluyum, Kel."

"Ben de senin için mutlu olmak istiyorum. Ama o zamandan beri bırakın biriyle çıkmayı, biriyle tanışmak için bile zaman ayırmadın-"

"Başlama."

"Sen de sevgiyi hak ediyorsun Simon."

Olabilir. Ama şu anda babasının ona bu kadar ihtiyacı varken olmazdı. Bu bir kadına haksızlıktı ve sonunda onu da incitmek için başka birine bunu yaşatamazdı. Simon bunları düşünürken bile beyinde Emma'nın ona gülümseyen, gözleri parlayan bir resmi canlandı. Evet, onu istiyordu. İtiraf etmek istediğinden daha fazla. Ama zaten yeterince şey yaşamıştı, bunlara bir yenisini daha eklemeyecekti. "Sadece yoğun bir zaman-"

Kelly blenderi açıp onu susturdu ve o da güldü. Anlamıştı. Artık bahaneleri duymak istemiyordu. O da bahane üretmekten bıkmıştı.

Karıştırıcıyı kapattı, köpüklü, şeftalili karışımı büyük bir bardağa döktü ve ona uzattı. "İç. İki ilişki boyunca bir hayat için çok meşgul olduğunu söylediğinin farkındasın değil mi? Önce ben, sonra Maggie. Şimdi de hastalarının yarısını bana verdin ki babanın işini ayakta tutabilmek için var gücünle çalışabilesin - bir ofiste olmak seni yavaş yavaş öldürüyor olsa da."

Hepsi doğru. Ama şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babasının şu anda olduğundan daha iyi olamayacağının farkına yeni yeni varmaya başlamıştı. Bu da Simon'ın bunu planlaması ve bazı zor değişiklikler yapması gerektiği anlamına geliyordu. Bu konuda konuşmaya hazır değildi, bardaktan bir yudum aldı ve sonra bardağa baktı. "Bunun tadı neden sihir ve gökkuşağı gibi?"

"Çünkü *ben* sihirli ve gökkuşağıyım." Tezgâha döndü, orada da hareket halindeyken sağlıklı atıştırmalıklar hazırlayıp servis ediyordu. İki dakika sonra onun da önünde bir tabak yemek vardı. Tabağını neredeyse yalayana kadar aç olduğunu fark etmemişti bile.

Kelly ciddiyetle onu izledi. "Sen iyi bir adamsın Simon. Çalışanlarına iyi baktığından emin oluyorsun. Arkadaşlarına. Babana. Kuzenine. Hepimizin iyi olduğundan emin oluyorsun ama en önemli kişiyi unutuyorsun.

-*Kendiniz.*"

Konuya girmek istemeyen Simon ayağa kalktı. Kendi bulaşıklarıyla ilgilendi, sonra da ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, şimdi defol git' demek istiyorsun."

"Evet," dedi ve yirmi dakikalığına arka taraftaki spor salonuna gitmek üzere ayrılırken onu güldürdü. Bu, bugün geçireceği tek "ben" zamanıydı. Belki yarın da.

HIZLI bir duştan sonra Simon nihayet eve doğru yola koyuldu. Saat akşamın sekiziydi ve şimdiden yatak hayalleri kurmaya başlamıştı.

Ama binaya girdikten sonra duraksadı ve kulağını ön kapıya dayadı. Bağırma yoktu. Bu iyi bir şeydi. Televizyonu duyabiliyordu. Bu da iyiydi. Alison her şeyi kontrol altına almıştı. Bu yüzden, istemeyi bırakın, düşünmemesi gereken bir kadın tarafından merdivenlerden yukarı çekilerek yoluna devam etti. İkinci katta Emma'nın kapısının önünde durakladı ama arkadaş olsalar bile bir hastayla dostluk kurmaya hakkı yoktu. Emma'nın son birkaç gündür iş görüşmeleri yapmakla meşgul olduğunu biliyordu. Şansının yaver gitmesini umuyordu. Değişiklik olsun diye biraz iyi şanslı hak ediyordu, gerçi ona dağıtılan kötü eli alıp da onun kadar güçlü çıkabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. O bir savaşçıydı ve lanet olsun, bu çok çekiciydi.

Çok çekici. Bu onun profesyonel görüşü değil, insani görüşüydü. Ama verimsiz düşünceleri bir kenara itmekte iyiydi ve Emma Harris hakkında profesyonel olmayan bir şekilde düşünmek *son derece* verimsizdi.

Böylece tırmanmaya devam etti ve neredeyse gizli olan arka merdivenlerden üçüncü kata, tüm binayı boydan boya geçen çatı katına çıktı. Çatı katının en ucunda, çok az kişinin varlığından haberdar olduğu derin ve karanlık bir köşede, daha dik ve biraz daha çürük bir merdiven seti daha vardı. Uzun zaman önce insanları güvende tutmak için bir tabela asmıştı.

Ya da çatı erişimini özel ve sadece onun için tutmak.

Babasının yanına taşınmak zorunda kalmak ... zor olmuştu. Simon'ın kaçacak bir yere ihtiyacı vardı, tamamen kendisine ait, sadece kendisinin olabileceği bir yere. Bunu çatıda bulmuştu, özellikle de evin önünden gizlenen tavan arasının arka yarısının üzerindeki dul yürüyüşünde.

Kendi kişisel saklanma yeri.

Bildiği kadarıyla buraya başka kimse gelmiyordu, bu yüzden burayı kendisininmiş gibi sahiplenmişti, babasından, her şeyden ve herkesten uzakta gizli bir cep.

Çıldırılmış bir dünyada, burası onun güvenli sığınağı, sessiz yeriydi. Pırıl pırıl okyanus manzarası da cabasıydı. Haziran ayında günler uzundu ve bugün hala aydınlık ve karanlık arasında bir karar veriyordu. Gün yavaş yavaş yerini geceye bırakırken tüm dünya görkemli maviler ve morlar içindeydi.

Aslında büyükanne ve büyükbabasına ait olan bu binada büyümüşü. Evi dört daireye dönüştürmüşlerdi ve babası binayı yönetmek için üniversiteyi atlamış, yavaş yavaş daha fazla mülk toplayarak mülk yönetimine kadar genişlemişti. Babası insanları severdi, bağlantıları severdi ve bu işi büyük ölçüde başarmıştı.

İki yıl öncesine kadar tabii ki.

Şimdi Simon görevinin başındaydı ve babasının iyileşip eski hayatına bir nebze olsun ilgi göstermesini bekliyordu. Ama yapmamıştı. Doktor Simon'a zaman vermesini söylemişti.

Merdivenlerin tepesinde, gizli dul yürüyüş yolunun kapısı açıktı ve yalnız olmadığını hemen anlayarak durdu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

Adım 5: Korkuya teslim olmayın.

Simon neyle karşılaşacağını bilmeden çatıya çıktı. Babası olamazdı. Merdivenleri çıkması mümkün değildi ve Alison'ın da bunu denemesine izin vermesi pek olası değildi. Ayrıca, kuzeninin yükseklik korkusu sayesinde buraya asla çıkamazdı. Geriye, şu anda boş olan 1B, buraya çıkmak için enerji harcayamayacak olan Bayan Bessler ile 2B ya da ... 2A ile Emma - ki o da merdivenleri pek sevmezdi.

Lanet olsun, sonuçta geriye Alison kalmıştı. Babası erkenden uykuya dalmış ve o da keşfe çıkmış olmalıydı. Alison'ı seviyordu ama en son istediği şey birinin yanında olmak ve konuşmaktı. Berbat bir günün ardından sessizlik ona çok iyi geliyordu. Alison sessizliği doldurmaya bayılırdı.

Ama kuzeni değildi.

Emma'ydı. İlk bakışta kırılğan görünse de bu bir yanılsamaydı. 1.80 boyunda, kıvrak, söğüt gibi bir vücudu vardı. Simon'ın birkaç yıl önce buraya sürükleyerek getirdiği koltukta oturuyordu. Hog onun yanındaydı, yumuşak horultuları rüzgârda sürükleniyordu. Emma başını arkaya yaslamış, günün geceye dönüşünü izliyordu. Muhteşem bir gün batımıydı, gökyüzü mordan kırmızıya doğru uzanıyordu ama Emma'nın ağzı kenetlenmişti, alnında bir ter tabakası vardı. Duruşuyla ilgili her şey yorgunluk ve acıyı haykırıyordu. Sanırım bu gece hayattan kaçmaya ihtiyacı olan tek kişi o değildi.

Cehennemi yaşamıştı ama sağlam bir bünyesi vardı. Araba çarptıktan sonra sayısız yarasını onarmak için geçirdiği sekiz ameliyattan sağ çıkacak kadar sağlam. Hastaneye götürülürken iki kez bayılmış ve on iki litre kan verilmişti. Kafa içi kanaması ve çok sayıda kırığı vardı; en ciddileri kol kemiği, ulna ve radius kemiğindeydi - şimdi hepsinde yeni iç donanım vardı.

O yürüyen, konuşan bir mucizeydi.

Simon, Emma'nın iyileşmesine yardımcı olması için ilk kez getirildiğinde, ikisi konuşmuş ve günlük, haftalık, aylık ve uzun vadeli hedefler belirlemişlerdi. Bu ona üzerinde çalışabileceği bir şey vermişti. Uzun vadeli hedefi, 5K koşacak kadar mutlu ve sağlıklı olduğu ve gerçek hedefi olan yarı maratona doğru çalıştığı zamanki hayatına geri dönmekti. Günlük hedefi ise daha basitti: ağrısız olmak. Büyük bir azim ve kararlılıkla, doktorların düşündüğünden çok daha fazla yol kat etmişti. Ama onun da sınırları vardı ve kendini dikkatle tutma şekli onu endişelendiriyordu.

Simon tek bir ses bile çıkarmamış olmasına rağmen Emma başını ona doğru çevirdi ve neredeyse karanlıkta bile onu hatasız bir şekilde buldu.

"Git başımdan."

Gülümsedi. "Sanırım merhaba demek istedin."

"Hayır. Ve tam orada dur," dedi, adam yaklaşırken onu işaret ederek. "PT bakışlarını değerlendirdiğini şimdiden hissedebiliyorum. Kesin şunu. Ben iyiyim."

Koyu kahverengi saçları bir yıl önce kafa içi kanama nedeniyle geçirdiği beyin ameliyatı sırasında kesilmişti. Saç telleri yeniden uzamış, yumuşak bir ipek gibi çenesine dökülmüştü, gevşek ve biraz da vahşiydi, çünkü sol eli hâlâ eski haline dönmediği için onu kullanmakta güçlük çektiğini tahmin ediyordu. Gözleri saçlarıyla aynı renkteydi, maun kahverengisiydi ve insanı içine çekiyordu.

Söz konusu kişi içine çekilmek istemediğinde bile.

Onu daha önce hiç makyajlı görmemişti ve nedense bu da onu cezbediyordu. Ama bu aynı zamanda onun ne kadar solgun görüldüğünü de görebildiği anlamına geliyordu. "İyi değilsin."

Ona baktı.

O da hemen arkasına baktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Oh, bu bir soru muydu?"

"Hayır, çünkü seni tanıyorum. Kendini çok zorladın ve acı çekiyorsun ama sen bunu itiraf edene kadar cehennem donacak."

Emma cevap vermedi, yalan söylemek istemediğinde bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Adam onun üzerinde çalışmaya ilk başladığında, Emma hiçbir dokunuşa tahammül edemiyordu. Ameliyat yaraları iyileşmişti ama cildini o kadar gergin bırakmışlardı ki canı yanıyordu. Yara dokusunu parçalamaya yardımcı olmak için derin doku masajıyla başlamıştı, bu inanılmaz derecede acı vericiydi ama hareket kabiliyetini yeniden kazanmasında etkiliydi. Birlikte geçirdikleri ilk üç haftayı dönüşümlü olarak Simon'a küfrederek ve ağlamıyormuş gibi yaparak geçirmişti.

"Peki ya sinirinin ezildiği yerdeki bacak krampları? Hâlâ oluyor mu?"
"Bu konuşan Sert Kıçlı PT mi? Çünkü bir sonraki işkence seansıma kadar bu adamla konuşmak istemiyorum."

Gülümsedi. "Hard-Ass PT?"

"Sana daha önce de böyle seslenmiştim." "Hayır, demedin."

"Tamam, düzeltiyorum. Sana daha önce de böyle seslenmiştim ama yüzüne karşı değil." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece ... stresliyim." Gözlerini kapattı. "Taşınma gününde bana R ve J'yi ödünç verdiğin için sana teşekkür etmek istiyordum. Sana geri ödeyeceğim."

"Gerek yok." Tayt ve askılı bir egzersiz atleti giymişti, ikisi de vücudunu sarıyordu. Ayakları çıplaktı.

Vücudunun her santimini zaten biliyordu. Profesyonel olarak, çoğuna el atmıştı. Hiçbirini kataloglamasına izin vermemişti. Ama kadın haklıydı. Bu gece onun hastası değildi. O sadece çatı katındaki güzel bir kadındı. Ve çok da seksiydi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, arkadaşın olarak nasıl olduğunu soruyordum."

Sadece başını çeviren Emma, Simon'ı o karanlık bakışlarıyla değerlendirdikten sonra bir iç çekip başını koltuğun arkasına bıraktı. "Uğraşıyorum. Her nasılsa, kendimi merdivenlerle zorlamanın harika bir fikir olacağına karar verdim, ama sonra ikinci, gizli merdiveni buldum ve daha da zorlamaya karar verdim - ve sonra geri inmek için çok yorgundum. Artık burada, çatıda yaşıyorum. Burada ölmeyi planlıyorum. Daha kötü yerler de var, değil mi?"

Simon kısık bir kahkaha attı ama Emma'nın itirafı karşısında göğsünde bir şey sıkıştı ve ona uzanıp onu içine çekmek istedi. Sorun şu ki, Emma şımartılmaktan, yardıma ihtiyaç duymaktan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu, bu yüzden sadece başını salladı.

"Yaşamak için fena bir yer değil," dedi. "Bu arada buraya çıkmak da iyi işti. İki merdiven daha var ve sonuncusu çok zor. Etkilendim."

"Olma. Bir saatimi ve neredeyse bir Uber'imi aldı ama bir Uber çağıramayacak kadar meteliksizim."

Geçen yıl geçirdiği kazadan sonra ve üçüncü ameliyatı sırasında nöbet geçirdiğinden, artık gitmek istediği her yere bir araçla gitmek zorundaydı. Protokol gereği tam bir yıl boyunca nöbet ilacı kullanması gerekiyordu ve bu süre boyunca araba kullanması yasaktı.

Cezasının bitmesine üç hafta kalmıştı.

"Beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun, değil mi?" Omuz silkti.

"Emma."

"Tamam, biliyorum. Ama buna mecbur kalmak istemiyorum."

"Herkesin arada bir yardıma ihtiyacı vardır."

"Öyle mi?" Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Ne zaman yardıma ihtiyacın oldu ki?"

Güldü. "Her zaman."

Bu durum ilgisini çekmiş gibiydi. "Birini söyle."

"Normal iş saatleri dışında, yani babamın gündüz bakımı dışında bir şey yapmam gerektiğinde kuzenim benim yerime devreye giriyor. O yardım sayesinde şu anda buradayım."

Bunu düşündü ve başını salladı. "Tamam, düzeltiyorum." Arkasına yaslandı. "Burası çok güzel. Yalnız kalmanın ve suyu izlemenin tadını çıkarıyordum ki sen geldin ve bana sanki kırılmışım gibi endişeli ve kaygılı bir şekilde baktın."

Homurdandı. "Kırılmaya yakın bile değilsin. Burada yalnız kalmaya gelince, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama hayatım boyunca buraya yalnız kalmak için geldim, özellikle de sen tembellik ederken geçen yıl."

Emma beklenmedik bir kahkaha atarak Simon'ın kalbini durdurdu ve ona yan gözle baktı. "Hâlâ benimle hayatım hakkında şaka yapacak tek kişinin sen olduğunu biliyor musun?"

"Kötü şeylerle dalga geçmelisin, yoksa ne anlamı kalır ki, değil mi?" Bir zamanlar çok yoğun ve bükülmez olan, ancak felç geçirdikten sonra kötü şeylere dayanma kapasitesi olmayan bir adama dönüşen babasını düşündü. "Olanlar artık senin bir parçan. Bu her zaman ciddiye almanız gerektiği anlamına gelmiyor. Şaka yapmak, ilgilenmemekten daha sağlıklıdır."

"Sanırım bir ömür boyu yetecek kadar iş yaptım."

Kadın ona yer açmak için yavaşça yana kayarken o da kıkırdayarak onayladı. Tavan arasından buraya sürükleyerek getirdiği, sehpa olan buz kutusunu açtı. Elektrik için içine bir kablo çekmişti. Bir bira çıkarıp açtı ve Emma'ya ikram etti.

Solunda oturmasına rağmen, ona ulaşmak için sağ kolunu kullandı. Eğer PT'de olsalardı, bunu ona söyler ve sol kolunu kullanmasını isterdi. Aslında ona ölçülü, beklenti dolu bir bakış attı, bir şey söylemesi için cesaretlendirdi.

Kendisi için bir bira daha alırken gülümsedi.

Emma gözlerini devirdi. Bir yudum içtikten sonra içini çekti ve rahatladı. "Teşekkürler," dedi, sesi daha yumuşaktı. Daha sıcak. "Yani, çikolata isterdim ama bu da olur. Pekâlâ. Hayatın boyunca bu binada mı yaşadın?"

Simon onun pozisyonunu taklit ederek başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Tanrım, çok yorgundu. "Açık ve kapalı. Büyükannem ve büyükbabam mülkü babama devretmişler. Ben 1A'da büyüdüm."

"Şu anda babanla birlikte yaşadığın yer."

"Evet. Yeni bir gelişme. Yardıma ihtiyacı vardı, ben de geri taşındım. Buraya kafamı boşaltmak için geliyorum."

"İyi bir kafa boşaltma alanı," diye kabul etti ve sonra onun sevdiği bir şeyi yaptı.

Öylece oturdu ve onu kendi haline bıraktı. Sessizlik muhteşemdi. Alanının işgal edilmesinden rahatsız olmuştu, ama onun arkadaşlığına hiç aldırış etmediği ortaya çıktı.

Cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Rüzgâr, bahçeyi kaplayan yaşlı ve muhteşem meşeleri hışırdattı. Bir süre sonra Emma başını ona çevirdi ve onun kendisini içine aldığı hissetti. "Neredeyse benim hissettiğim kadar kötü görünüyorsun. Sert biri mi?"

"Evet."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sadece iş."

"Vay canına," dedi kuru bir sesle. "Paylaşma konusunda gerçekten çok iyisin."

Gülmek zorunda kaldı. "Benim güçlü yanımda değil. İş arayışı nasıl gidiyor?"

"Biliyor musunuz, sol kolu uyuşmuş, kelimeleri karıştırma ve *her şeyi* unutma alışkanlığı olan bir kadının daha fazla talep göreceğini düşünürdünüz."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle. Bir sürü görüşme yaptım ama hiçbirisi olumlu sonuçlanmadı." Omuz silkti. "Seçici olduğumdan da değil. Paw Pals'ta ek mesailer almayı teklif ettim ama patronumun daha fazla mesaiye ihtiyacı yok ve köpek eğitimi faturaları ödemeyecek. Hatta geçen sabah telefonla satış için görüştüm ve satıştan nefret ederim."

"Ne yapmak istiyorsun? Hangi konuda iyisin?" "Mesele de bu. Artık bilmiyorum."

"Emma-"

"Hayır, boş laflara ihtiyacım yok, gerçekten. Sadece beni daireye sokabildiğin için minnettarım. Sen olmasaydın, eski sevgililerimle sıkışıp kalırdım."

ya da ailemin kanepesinde yaşamak için Florida'ya taşınmak." Dramatik bir şekilde ürperdi.

"Eski sevgililerden bahsetmişken ..." Onun bir nişanlısı olduğunu biliyordu. Hastanede bir yüzük takıyordu ama sonra onu rehabilitasyonda gördüğünde yüzük kaybolmuştu. "Yani sen hayatın için savaşıırken, sana evlenme teklif eden adam en iyi arkadaşınla mı yattı?"

"Eski en iyi arkadaşım. Ama evet."

Tanrım. En azından gücü kuvveti yerindeyken terk edilmişti, tamamen çaresiz değil. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Simon ona duyduğu öfkeyi sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

"Azıcık bile değil."

O da bunu anladığını başıyla onayladı. Hog Emma'yı bıraktı ve sarılmak için Simon'ın üzerine tırmandı. Kollarını, ağır başını Simon'ın omzuna koyan iri adamın etrafına doladı.

"Hain," diye mırıldandı Emma, sesinde hiçbir sıcaklık ve hatta muhtemelen bir gülümseme yoktu. "O da burayı seviyor. Peki neden saklanacak bir yere ihtiyacın var Simon Armstrong?"

"İş. Hayat." Omuz silkti. "Burada zor olan hiçbir şey hakkında düşünmek zorunda değilim. Burası benim gerçek dünyadan uzak, güvenli alanım."

"Kırdığım için özür dilerim." "Ben değilim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı, bakışları uzun bir süre onunkilere kilitlendi ve sonra tekrar üzerlerinde parıldayan yıldızları izlemeye koyuldu. Yavaşça hareket eden bir bulut kümesi gökyüzünü çizmeye başladı.

"Şu sanki iki ejderha yapıyor gibi görünüyor," dedi birden.

Gerçekten de öyleydi ve güldü, sonra birbirine zar zor değen iki kabarık yuvarlak bulutu işaret etti. "Peki ya bunlar?"

Homurdandı. "Eğer meme diyorsan..."

Tekrar güldü. "Yani sen aşağı inen ejderhaları gösterebiliyorsun ama ben memeleri gösteremiyorum öyle mi?"

"Sadece söylüyorum, bu görmek için çok erkek bir şey." "Şey, ben bir erkeğim, yani ..."

"Hmmm." Birasından bir yudum daha aldı ve gökyüzüne baktı. "Yani, evet, tamam, memeye benziyorlar ama kesinlikle mağazadan alınmışlar."

"Ve?"

Ona yan yan baktı. "Erkekler bu tür şeylerden gerçekten hoşlanır mı?" "Dürüst olmak gerekirse, o kadar seçici

olduğumuzdan emin değilim."

Gülümsedi ve yavaşça doğruldu, irkilmesini gizlemeyi başaramadı. Kollarını ve boynunu gerdi ve yine yüzünü buruşturdu. Adamın kendisini izlediğini fark edince başını ona doğru salladı. "Sadece yapmam gerekenden fazlasını yapıyorum. Bavulları boşaltmak falan."

"Eski sevgilinin bavulunu boşaltmayı teklif etmemesine şaşırdım."

"Oh, kazanın olduğu gün eşyalarımı yerleştirmeyi bitirmişti."

"Belli ki burada kalıp senin için bir şeyler yapmak istemiş."

"Evet, yaptığı son şey en iyi arkadaşımdı, o yüzden bence yeterince şey yaptı. Ve onu gerçekten suçlayabileceğimden değil. Bir yıl beklemek için uzun bir süre."

"Doğru kişi ise değil."

Ona tekrar baktı ve aralarındaki havaya bir şey oldu. Yeni bir enerjiyle çatırdadı. Artık Simon'ı pek şaşırtan bir şey yoktu ama Emma en başından beri şaşırtıyordu ve şimdi de durum farklı değildi. Geçen haftadan önce ona hiç PT'sinden başka bir şey olarak ilgi duyabileceğini düşündürecek şekilde bakmamıştı. Ama şimdi ona o gözle baktığından emindi.

Nefesini çaldı.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi sessizce.

"Herhangi bir şey."

"Ben erkeklerden uzağım."

Sözler anlamlıydı ama kızın yaklaşma şekliyle tamamen tezat oluşturuyordu. O da aynısını yapmıştı ki bu onun için aptalca ve tehlikeliydi. Kız yeterince incinmişti ve o da geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu neden söylediğimi, neden bilmen gerektiğini düşündüğümü bilmiyorum."

Simon ona dokunma dürtüsü ile gözlerinin onu nasıl içtiğini görmezden gelmeye çalışmak arasında kaldı. Ama sonra yumuşak bir ses çıkardı ve Simon'ın bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce tek bir nefes için gözlerini kapattı. "Sadece burada bir şey var, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet, var." Emma buna şaşırmış olabilirdi ama o şaşırmamıştı çünkü uzun zamandır böyle bir şey yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ama ben gerçekten her şeyden uzağım," diye fısıldadı. "Sorun değil," diye fısıldadı.

Hâlâ kramp girdiğini bildiği sol bacağına düzeltmek için ağırlığını kaydırdı. Kaval kemiği kırığından kaynaklanan kaymış bir vida olduğundan şüphelenilen, ancak hasar görmüş sinirler de olabilecek durumu düzeltmek için en az bir ameliyata daha ihtiyacı vardı. "Bir sonraki ameliyatının tarihini aldın mı?"

Konu değişince rahatlamış görünüyordu. "Hâlâ sigorta konusunu çözmeye çalışıyorum."

Ne yazık ki sigorta kapsamı berbattı. Yerel bir özel lisede beden eğitimi öğretmeni olarak bağımsız bir yükleniciydi. Serbest meslek sigortası seçenekleri dehşet vericiydi ve ona göre bu da bir suçtu. Bir tazminat almıştı ama bu ona göre yeterli değildi ve kesinlikle cepten yapılacak bir ameliyatı karşılamaya yetmeyecekti. "Bunu uzatmana yardım etmemi ister misin?"

"İhtiyacım olan şey çikolata. Ya da daha fazla alkol. Ya da ikisinin karışımı."

Buzdolabını açtı ve bir torba çikolata çıkardı. Kız kaşlarını kaldırdığında, "Sevgililer Günü'nden kalanlar," dedi.

"Haziran'dayız."

Omuz silkti. "Ve?"

Çantayı kaptı. "Nasıl bir canavar şekerin aylarca yenmeden durmasına izin verir?"

Güldü ve çantayı geri almaya çalışıyormuş gibi yaptı.

"Dokun ve öl." Çantaya daha yakından baktı ve tek tek paketlenmiş her çikolatanın üzerindeki sloganları okudu. Seni seviyorum ya da sevmiyorum. "Kız arkadaş mı?"

"Eski sevgilim."

Emma'nın kaşları kalktı. "Senin de eski bir karen var mı?"

Adam ona eğlenen bir bakış attı. "Hayır."

"Şanslısın." Çantayı açtı. "Sanki lisede babanın zulasından çaldığın bir şişe içkiyi paylaşıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Babamın zulasında eski bir *Penthouses* yığını da vardı. Gidip onları almamı istersen söylemen yeterli."

Gülümsedi ve kalbini ters çevirdi.

"Annen *Penthouses* hakkında ne düşünüyordu?" diye sordu.

"Söylemesi zor. Uzun zaman önce öldü."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, güzel koyu gözleri sıcak ve kederliydi. "Bu berbat bir şey."

Eğer kadın ona boş bir laf etseydi, bu konu açıldığında her zaman yaptığı şeyi yapacaktı. Başını salları ve yoluna devam ederdi. Çünkü bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştı. "Kanserdi. Lise birinci sınıftayken."

"Aman Tanrım. Ne kadar yıkıcı."

"Evet. Ne ben ne de babam bununla iyi başa çıkabildik." Anlaşılan paylaşma oyununu oynamaya başladığından beri çenesini bir türlü kapatamıyordu. "Bir bira daha?"

"Beni aşağı taşımayı planlamıyorsan hayır. Ve güzel konu değişikliği."

Simon güldü, o da güldü ve bu çok güzel bir sestir. Daha önce hiç bu kadar kolay ve kaygısız bir ses duyduğundan emin değildi. Ve eğer onun hasta olarak kalmasını istiyorsa, bu sesi bir daha duymayacağından emin olmalıydı.

"Bu gece için teşekkürler," dedi Emma ve birasını kaldırdı. "Ve benim için yaptığın her şey için. Senin sayende kendimi çok daha kendim gibi hissediyorum. Hatta belki yüzde doksan."

"Bu oldukça iyi. Seni yüze çıkarmak zor olmasa gerek." "Ben doksanla iyiyim."

Başını eğdi. "Daha fazlasını istemiyor musun?"

Kadın omuz silkti. "Bulduğum yerde olduğum için şanslıyım."

"Şans değil. Bu senin kendi sıkı çalışman." Durakladı çünkü bir şeyi kaçırdığını fark etmişti. "Belki de şu yüzde yüz meselesini konuşmalıyız."

"Yapmayalım."

Yıllar boyunca pek çok hasta görmüştü. Gerçek iyileşmenin fiziksel olmaktan çok zihinsel olduğunu biliyordu. "Hâlâ o son yüzde onu hak ettiğini düşünmüyorsun," diye tahmin etti.

Bakışları buluştu, kadının ki temkinli ve inatçıydı. "Buranın güvenli bir alan olduğunu sanıyordum."

Yavaşça başını salladı. "Öyle."

"Tamam o zaman." Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve sessizliğin bir kez daha etraflarını sarmasına izin verdi.

Bölüm 6

6. Adım: Ortaya çıkın.

Emma bir haftadan uzun bir süredir yeni evindeydi ve *hala* Dairesine giden merdivenleri inip çıkmanın günlük etkilerini hissediyor.

Onun dairesi.

Kendine rağmen, bu sözler onu heyecanlandırdı.

Ama adımlar o kadar da değil. Simon'ın onu teşvik ettiği PT kliniğindeki spor salonunu, özellikle de koşu bandını kullanıyordu. Eğer koşmaya geri dönecekse bunun tek yolu buydu. Dün saatte 1,25 mil gibi kalbi durduran bir hızla tüm ağırlığını taşıyarak yürümeyi başarmıştı. Elbette Usain Bolt hızından çok uzaktı ama ilerleme kaydetmişti.

Telefonu ailesinden gelen bir FaceTime aramasıyla çaldığında, yeni bir müşteriyle yavru köpek eğitimi seansı için Paw Pals'a giden bir Uber'deydi. Hog sağ tarafına yaslanmışken ve sol kolu beyninden gelen komutları kabul etmekte hala yavaşken, neredeyse aramayı kaçırıyordu.

"Selam bebeğim," dedi annesi gülümseyerek. Saçlarını başının üstüne yığmıştı, yarısı dışarı taşmıştı. Tek makyajı bir rimel sürmesi ve gülümsemekten pembeleşmiş yanaklarıydı. Haftada iki kez arkadaşlarıyla dans ediyor ve yerel yaşlılar merkezinde su aerobiği öğretiyordu ve elli beş yaşında otuz yaşındaki kızından daha formdaydı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Orada işler nasıl?"

Babası sadece gülümsedi. Nadiren tek kelime konuşurdu. Muhtemelen konuşkan annesiyle evli olduğu için tek kelime bile edemiyordu. "Yanında Hog var! Selam, Hog!"

Hog, Emma'ya doğru eğildi ve sıcak nefesini Emma'nın boynuna üflerken telefona gülümsedi. "O da selam söylüyor."

"Ne kadar tatlı. Çoraplarını yemeyi bıraktı mı?"

"Çoğunlukla."

Annesi güldü. "Onu özledim. Oh! Bil bakalım ne oldu? Her yıl düzenlenen halk dansları turnuvasında birinci olduk."

"Bu harika, tebrikler."

"Teşekkürler. Yargıçlardan biri avukat ve sana çarpan adamı dava etmen gerektiğini söyledi. Ayrıca *ona* çarpan diğer arabayı da dava etmen gerektiğini söyledi. Ayrıca dur levhası caddeyi kaplayan meşelerden birinin alçak bir dalı tarafından kısmen kapatıldığı için belediyeyi de. Ve-"

"Anne." Emma parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Bunu yüzlerce kez konuşmuşlardı. Belki de bin kez. Yorucuydu ve onu üzüyordu. "Koşuyordum. Kaldırımdan karşıdan gelen trafiğe doğru koştum.

-Bakmadan. Dikkat etmemiştim. Hata benim." "Emma-"

"Anne, sigorta şirketlerinin hepsi kendi soruşturmalarını yürüttü, hatırladın mı? Kusur tespit edilemedi. Bu da olayı hatasız hale getirdi. Sağlık sigortası ve küçük bir tazminat aldım."

"Ancak günün sonunda, sözde tıbbi teminatınızın yalnızca yüzde seksenlik bir teminat olduğu ortaya çıktı."

"Biliyorum." Nasıl da biliyordu.

"Şimdi dava açarsan, bunca ay sonra hayatının nasıl değiştiğini, nasıl acı çektiğini görsünler diye düşündüm, hayatımızı düzene sokacak bir tazminat alabilirsin."

Biz. Annesi Emma'ya kendi hayatından bir yıl uzaklaştırdığı için kızamıyordu bile. Gözlerini kapadı ve hatalı olmadıklarını *bildiği* insanlara dava açmayı hayal etmeye çalıştı. Kendisine çarpan arabanın sürücüsü Jack Swanson'ı düşündü. Aile şirketinden ve işinden çok daha fazlasını kaybetmişti.

Karısını

kaybetmişti. Tüm

hayatını.

Ondan haber almaya çalışmıştı. Kırık kemikleri gibi onun da iyileşmekte olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama adamın sosyal medyada hiç varlığı yoktu. Şimdiye kadar onun için bulabildiği tek şey fiziksel bir adrestti. Evine o kadar çok Uber'le gitmişti ki yemek bütçesini kısmak zorunda kalacaktı ama adamın ne yüzünü ne de saçını görmüştü. "Özür dilerim anne. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama yine de dava açmayacağım."

Annesi bir an sessiz kaldı. "Benim en büyük başarım sana sahip olmaktı. Seni büyütme, en tatlı, en nazik haline gelmeni izlemek,

Tanıdığım en sıcak kalpli insansın, bu yüzden hiç şaşırmadım. Anlıyorum ve seninle ve olduğun kişiyle gurur duyuyorum." Gözleri sulandı ve burnunu çekti.

"Lütfen ağlama," diye fısıldadı Emma.

"Hayır, değilim. Sadece gözümde bir şey var." Annesi bir elini gözyaşının üzerinde gezdirdi ve babası bir kolunu ona doladı.

Onlar gittikten sonra Emma yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına izin verdi. Hog hemen çenesini yaladı. "Teşekkürler dostum."

Ailesiyle konuşmak iyi gelmişti ama aynı zamanda ona geçen yılı da hatırlatmıştı; bu yılın büyük bir kısmı acı dolu bir bulanıklıktı. Bunu düşünmek zordu ama geçmişe saplanıp kalmak istemiyordu. Yapabileceği tek şey şimdi ve buraya odaklanmak ve kendine bir gelecek inşa etmek için çalışmaktı.

Pek çok insan sayesinde bu gelecek, olabileceğinden çok daha az acı barındırıyor. Simon Armstrong gibi insanlar.

Araba tam bir blok erken durdu. "Teşekkür ederim," dedi Uber sürücüsü.

Wildstone'da çok fazla Uber şoförü yoktu ve Emma artık çoğunu tanıyordu ama bu adam öyle değildi. Dikiz aynasından ona baktı. "Henüz oraya varmadık."

"Burası bırakılmak istediğiniz yer." "Hayır. Paw

Pals *bir sonraki* blokta."

"Verdiğiniz adres burası. Lütfen dışarı çıkın, yoksa size bir yıldız vereceğim." "Size yanlış adres vermedim. I-"

Adam telefonunu açtı.

"İyi," dedi sıkıca. "Ve vay canına." Ona hatalı olduğunu göstermek için telefonunu çıkardı ama ... değildi. O yanıliyordu. Gerçekten de yanlış sokak numarasını yazmıştı. Hiçbir şey için teşekkürler, sol parmaklar ... İç çekerek dışarı çıktı.

Hog yapmadı. Yürümek zorunda kalacaklarını

biliyordu. "Hadi," dedi kız. "Eğlenceli olacak."

İkna olmuş görünmüyordu. Anlaşıldığı üzere haklıydı. Hiç eğlenceli değildi. Dün gece esneme hareketlerini atlamıştı ve canı yanıliyordu. Simon'ın son derece becerikli ellerini ağrıyan kaslarının üzerinde hissetmek şu anda hoşuna giderdi. Simon ona hem memnun hem de kızgın olacaktı, biliyordu. Biraz olsun dayanabildiği için memnun, vücudunu dinlemediği ve ona ihtiyacı olanı vermediği için de kızgındı. Son birkaç gecedir uyumaya çalışırken ağrı kesici ilaçları düşünmüş ama sonra reddetmişti.

Onu uyumaktan alıkoyan acı değildi. Bunu yapan başka endişeleri de vardı.

Birdenbire Sert Kıç PT'sini istemesi gibi, kendini sadece hormonlarının tekrar devreye girdiğine ikna etmeye çalıştığı bir gerçek.

Başka bir sorun mu? Gelir ya da gelir eksikliği. Ama endişeli olmak başını sokacak bir çatı ya da karnını doyuracak bir yemek sağlamıyordu.

Emma cadde boyunca Paw Pals'a doğru yürüdü. Bina Commercial Row'un sonundan bir blok ötedeydi. Sadece bir blok bile büyük bir fark yaratıyordu. Burada arsalar daha büyük ve çoğunlukla endüstriyeldi. Bir zamanlar bina aslında bir ahırmış. Tek katlıydı ve bölgedeki en büyük sığır çiftliklerinden birine sırtını dayamış bir dönümlük bir arazi üzerinde oturuyordu. Sabah erken kalkan biriyseniz, içinden serbestçe geçen yabancı mustangleri ara sıra görebilirdiniz. Erken demek şafak vakti demektir.

Sabah insanı olmayan Emma'nın mustanglerden birini hiç görmemiş olması büyük sürpriz.

Bina hala eski, güzel bir ahır hissi ve tadı veriyordu ve bir köpek gündüz bakımı için mükemmeldi. Ön kapılar, insanların giriş yaptığı bir resepsiyon alanına açılıyor ve insanların sevgili kürklü bebekleri için ihtiyaç duyabilecekleri hemen her şeyin satıldığı bir perakende bölümüyle tamamlanıyordu. İkinci bir kapı seti, çitlerle farklı alanlara bölünmüş büyük bir odaya açılıyordu. Büyük köpek ve küçük köpek bahçelerinin yanı sıra bir de kedi barınağı vardı. Arkadaş canlısı olmayan köpekler için de bir avlu vardı. Her zaman her şeyi izleyen, huzuru koruyan, dağınıklıkları temizleyen ve davranışları ayarlayan biri vardı.

Her bahçede iki alan vardı: suni çim ve oyuncaklarla dolu bir "dış" alan ve evcil hayvanların kanepelerde uzanıp televizyon izleyebileceği bir oturma odası gibi düzenlenmiş "iç" alan.

Emma resepsiyon odasında durup e-postalarını yüzüncü kez hızlıca kontrol etti, bu hafta yaptığı görüşmelerden herhangi birinden haber almayı umuyordu. Herhangi birinden.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Gabby arka taraftan çıkarak sempatik bir şekilde sordu.

Gabby Johansson, şehirdeki tek köpek kreşi olan Paw Pals'ın sahibi ve işletmecisiydi. İsviçre'de doğup büyümüş, yirmili yaşlarında Amerika'ya gelmiş ve birkaç on yıl boyunca yanında tuttuğu bir adamdan çocuk sahibi olmuştu. Şimdi bekârdı, ellili yaşlarındaydı ve hayvanlara, reality şovlara ve çikolatayla ilgili her şeye çok düşküncü. Emma bazen bu şekilde

İhtiyacı olan ekstra saatler için çikolata getirdi. Hem de herhangi bir türden değil, pahalı, İsviçre'den ithal edilen türden. Bazen Emma'nın çikolata fonu Uber bütçesinden daha büyük oluyordu. Başıını iki yana salladı. "İşler ağaçtan düşmüyor ne yazık ki. Berbat bir hafta."

Gabby sempati içinde dilini şaklattı. "Daha da kötüleşiyor. Mşteriniz yavru köpek eğitimini iptal etti. Bir kitap almış ve her şeyi hallettiğini düşünüyormuş."

Emma başıyla onayladı. Kulağa doğru geliyordu. Tekrar kapıya döndü. "İstersen bugün arka tarafta bir vardiya için seni kullanabilirim."

"Gerçekten mi? Bu harika olur."

Gabby gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım."

Ve Emma, Gabby'nin ona haftada yirmi saat deyebilmesinin yanı sıra, bu işe sahip olduğu için de minnettardı.

Patronu iyi kazanmıyor değildi, çünkü kazanıyordu. Altı çocuğu ve on iki kadar torunu vardı ve neredeyse hepsine o bakıyordu. Ayrıca sorumlu olduğu iki yarı zamanlı çalışanı daha vardı, Marco ve Khloe, ama en azından onlar arasında iş saat gibi işliyordu.

şu anda Marco zamanını kalemler arasında blştryordu. Daha sonra Khloe gelip görevi devralacaktı. Geçirdiği kazadan bu yana Emma ya müşterilerin evcil hayvanlarını eğitiyor ya da genellikle yoğun teslim ve teslim alma saatlerinde Gabby'nin günlük operasyonları denetlediği n büroda çalışıyordu.

Gabby o sırada kahve içiyor ve n tezgâhın arkasındaki yeni raflara bakıyordu. "Vay be, Rico benim için harika bir iş çıkarmış."

Rico, Gabby'nin uzun süredir birlikte olmadığı erkek arkadaşıydı.

"Tekrar birlikte misiniz?" Emma sordu.

"Henüz değil. Ama sanırım beni yıpratıyor. Aşk böyle komiktir."

"Aşk aptalcadır," dedi Emma.

Hırıltılı bir homurtu duydu ve dönüp güney penceresinin karşısındaki koltukta oturmuş, sabah güneşini içine çekerek örgü ren yaşlı kadına baktı.

Katerina Johansson Gabby'nin annesiydi. İngilizce anlıyordu ama sadece İsviçre Almancası konuşuyordu. Seksen ile ölümsüz arasında bir yaştaydı ve Bayan Kitty gibi zararsız bir lakabı vardı, çünkü meşhur pençelerini göz açıp kapayınca kadar açabiliyordu.

Bayan Kitty, Gabby de dahil olmak üzere herkesin ödünü koparırdı. Hemen hemen Paw Pals'da yaşıyordu, genellikle sandalyede örgü örüyor ve sıcak güneşin tadını çıkarıyordu. Gabby sık sık annesiyle şakalaşırdı. Bina, ister beğen ister beğenme.

Bayan Kitty Emma'ya baktı ve İsviçre Almancasıyla bir şeyler söyledi.

Gabby tercüme etti. "Aşkın aptalca olduğu konusunda sana katılıyor. Ama bilgin olsun, ben katılmıyorum." Kahve fincanını vurgulamak için salladı. "Uğruna yaşamaya kesinlikle değecek bazı şeyler var. Devasa kahve fincanları, dertleşecek birinin olması ve aşık olmak."

Emma iyi tarafıyla omuz silkti. "Taze pişmiş kurabiyeler ve bir orgazmla yetinirdim. Oh, ve bana ait olduğunu hatırlayan bir sol kol."

Gabby, "Tamam, kurabiye ve orgazm konusunda bir şeyler bulmuş olabilirsin," dedi. "Ve hey, ateşli PT'nizle yatarak kolunuzu ve orgazmınızı düzeltebilirsiniz."

Emma yüzünün ısındığını ve kendini ele verdiğini hissetti. "Onunla yatmak kolumu nasıl düzelterek?"

"Diyelim ki onunla bir gece geçirdikten sonra artık kolunuzun farkına bile varmayabilirsiniz."

Emma bu fikrin ilgisini fazlasıyla çektiği gerçeğini gizlemek için homurdandı ve programlarına bakmak için masanın arkasına geçti. Yoğun. Avlular ağzına kadar dolu olacaktı. Büyük köpek avlusuna girmeye hak kazanan Hog'a yer yoktu ama o da utangaçtı, bu yüzden genellikle onun kölesi olmasına izin verecek kadar nazik olan Bayan Kitty'yle ön tarafta kalmak daha rahattı.

Minyon şu anda ayaklarının dibinde uyukluyordu.

Emma'nın göğsünü sıcak bir his doldurdu, burası da en az Hog kadar mutlu olduğu yerdı. "Burayı çok seviyorum."

Gabby'nin rahat gülümsemesi biraz soldu. "Sana bir şey söylemek istiyordum..."

"Aman Tanrım. Beni kovuyorsun."

"Hayır, *hayır*," dedi Gabby daha nazikçe. "Ama kazandığım her şeyi lanet olası çocuklarıma vermekten bıktım."

Bayan Kitty sertçe başını kaldırdı ve tezgahın üzerinde duran küfür kavanozunu işaret etti.

Gabby yüzünü buruşturdu, cebinden bir dolar çıkardı ve kavanozun içine attı. Kadın kendine haftada en az elli dolara mal oluyordu ama para

Hepsi yerel insani yardım derneğine gitti, yani iyi bir amaç içindi. "Çocuklarım tatile gidebiliyor ve yeni süslü telefonlara sahip olabiliyor, peki benim neyim var? Çok fazla iş. Emekli olacağım ve işimi satacağım."

Emma bir duvarı kaplayan bankın üzerine çöktü.

"Ne zaman?" "Mümkün olduğunca çabuk."

Emma'nın dizlerinin bağı çözüldü. "Kim alıyor bunu?"

"Henüz bilmiyorum. Sadece işletmeyi satabilirim, binanın kira kontratını değil, ki bu da devredilemez. Yeni alıcı burada kalmak istiyorsa, buranın sahibi olan mülk yönetim şirketiyle anlaşması gerekiyor. Umarım kim olursa olsun, üçünüzü de burada tutarlar."

Marco, kucağında küçük bir prenses gibi oturan bir Fransız buldogu taşıyarak yürüyordu. Darth Vader gibi nefes alan bir prenses. Durdu ve derin bir nefes aldı. "Ben de öyle umuyorum, çünkü yemek yemeyi çok severim."

"Onu satın almak istiyorum," dediğini duydu Emma. Ama bu fikir çoktan kök salmaya başlamıştı. Bütün gün hayvanlarla birlikte olabilirdi ve hayvanlar sizi asla yargılamaz ya da hayal kırıklığına uğratmazdı. Kendi kendinin patronu olabilirdi ve eğer kendisi söylüyorsa bu konuda oldukça iyiydi. Ayrıca, olmayacak bir iş için avlanmayı bırakabilirdi.

Gabby geniş geniş sırtıyordu. "Bu fikre bayıldım. Onur duyuyorum, Emma. Mükemmel olursun."

Emma derin bir nefes verdi ve gözyaşlarıyla mücadele etti. Kendini değerli hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Öyle mi?"

"Ah, evet. Ama bunu karşılayabilir misin?"

Eğer iş kredisi alabilirse. Burayı işletmek -yardımla- Emma'nın fiziksel engellerine rağmen yapabileceği bir şeydi. Ve bunu düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. "Bankamla konuşacağım, bakalım neye hak kazanabilirim."

Gabby başıyla onayladı ve ellerini çırpı. "O zaman üzerinde çalışmaya başla. Bir alıcıya çok daha çabuk ihtiyacım var."

"Ne kadar yakında?"

"Kira kontratım için kırk beş gün önceden haber vermem gerekiyor, yani yenilemekten vazgeçeceksem yaklaşık iki haftanız var."

Emma'nın akli başından gitti -iki hafta!- ama başını salladı.

Gabby, "Seni seviyorum ama ucuz olmayacak," diye uyardı. "Senden Paw Pals'ın değerinden bir kuruş bile fazla para almayacağım ama bu benim emeklilik fonum. Eğer

Gerçekten ciddiyseniz, size bilmeniz gereken her şeyi içeren bir e-posta göndereceğim."

Emma'nın kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Sinirler. Ama aynı zamanda başka bir şey, uzun zamandır hissetmediği bir şey. *Umut*. "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"İki hafta, kızım. Bunu gerçekleştir."

Yutkundu. Ama hey, eğer bir anda neredeyse ölebiliyorsa, o zaman iki hafta içinde kendine yeni bir hayat kurabilirdi, değil mi?

EMMA birkaç gece geç saatlere kadar bir iş planı hazırladı ve Paw Pals'ı satın alması halinde Gabby'nin mevcut lisans ve izinlerini nasıl devredeceğini düşündü.

İki büyük "eğer".

Bu boş bir hayaldi ama Emma, Dream Simon'la seks dışında hiçbir şeyi Paw Pals kadar çok istememişti. O kadar çok istiyordu ki, bunun gerçekleşebileceğine inanmaktan neredeyse korkuyordu.

Neredeyse. Bir sonraki randevusu için PT kliniğine girdi ve bir şey söylemek için Simon onu bacak makinesine oturtana kadar bekledi.

"Yeni bir planım var," dedi, vücudunu itmenin verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Başını kaldırdı ve sıcak ve meraklı gözlerini ona dikti. Ama yine de tereddüt etti çünkü bunu ilk kez yüksek sesle söylemek her şeyi gerçek kılacaktı. "Paw Pals'ı satın alacağım."

"Öyle mi?" Simon gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Tam sana göre."

"Olacak. Eğer bir işletme kredisi alabilir ve binayı kiralayabilirsem."

"Bir yolunu bulacaksın. Sen busun işte."

Emma bu sözleri takdir etti. Ama adamın ona kendisinden daha çok güvenmesinden korkuyordu.

"Kuzenim bir dizi perakende satış alanını yönetiyor, bunlardan biri de Paw Pals'ın bulunduğu bina."

O kadar hızlı doğruldu ki başı döndü. "Ne oldu? Ciddi misin sen?" "Evet."

Gözlerini kırptırdı, düşünceleri dönüyordu. "Bu ... çok garip bir tesadüf gibi geliyor."

"Öyle değil. Çalıştığı emlak yönetim şirketi Wildstone'da pek çok binanın sahibi. Babamın şirketi. Armstrong Properties."

Simon bunu *dışarıda hava aydınlık ya da iki artı iki eşittir dört* der gibi söyledi.

"Armstrong Properties *siz misiniz?*"

"Benim babam." Durakladı. "Ama o tamamen iyileşene kadar şu anda şirketi onun yerine ben yönetiyorum."

Gözlerini ona dikti. "Bu yüzden PT'ye sadece iki yarım gün gitmek zorunda kaldın."

"Evet."

Emma, Simon'ın gözlerinde söylemediği her şeyi görebiliyordu. Tam zamanlı olarak PT'ye geri dönmeyi nasıl tercih ettiğini, babasının işe geri dönmesini nasıl dilediğini, kendini çok gergin hissettiğini. Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Söylenemedi.

"Köpekleri nasıl sevdiğini biliyor musun?" Omuz silkti. "İnsanlara yardım etmeyi seviyorum." "Yani *hem iyi hem de sadist* misin?"

Simon gülümsedi. "Bir gün bunlardan hiçbiri olmadığımı anlayacaksın."

Düşünmen gereken bir şey var.

Bölüm 7

Adım 7: Nazik olun.

Alison, Wildstone'un devlet parkındaki softbol sahasını çevreleyen tribünlerin ilk sırasında oturuyordu. Park sahile yakındı ve yerel halk için büyük bir cazibe merkeziydi çünkü kamp yapmak, barbekü yapmak, çimlerde uzanmak, sahile yürümek ya da softbol oynamak mümkündü. Oyunun başlamasını beklerken biraz kıpırdandı. İlk sıradan nefret ediyordu. Yanından geçen ve konuşmak isteyen herkese karşı açıkta kalıyordu.

Ve Wildstone'daki *herkes* her zaman konuşmak isterdi.

Eğer ona kalsa, en üst sırada, uzak bir köşede olurdu. Ya da belki arabasında. Ya da daha iyisi, posta pulu büyüklüğündeki ama en azından tamamı kendisine ait olan evinde. Tamam, bankanıydı ama yirmi yedi yıl sonra hepsi onun olacaktı.

Ama gerçek şu ki Simon'ın haftalık softbol maçını asla kaçırmazdı. Bir kere, bir grup seksi erkeğin küçük bir top için kıyasıya rekabet etmesini izlemek büyük bir stres gidericiydi. Ama Alison dürüst olmak gerekirse, aslında Ryan için buradaydı. Simon'ın takımında oynuyordu ve onu görme fırsatını asla kaçırmak istemiyordu. Ayrıldıklarından beri neredeyse iki haftadır onu görmemişti ve bir anlığına görmeye ihtiyacı vardı. Bir anlık bir bakıştan daha fazlasına ihtiyacı vardı ama alabildiğini alacaktı.

Doğrudan işten gelmişti, bu da tam zırlı olduğu anlamına geliyordu: makyaj, poposunu iyi gösteren en sevdiği takım elbise ve neyse ki iyi bir saç günüydü. Zor birkaç hafta geçirdiğini kimse göremeyecekti. Uzun zamandır geçirdiği en zor haftaydı ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Ryan'ın kamyoneti otoparka girdiğinde, bunu ayak parmaklarına kadar hissetti, bu da Ryan'ın ona denemeden bile bir şeyler hissettirmeye devam ettiği anlamına geliyordu. Onun da bir şeyler hissettiğini umuyordu, örneğin yıkım gibi. Çünkü

Arkadaşlarına ve ailesine açılmakta iyi olmamasının ne önemi vardı ki, onlardan hiçbiriyle çıkmıyordu, Ryan'la çıkıyordu.

Yani, *geçmiş zaman* randevusu.

"Ryan için önemliydi." Bunu söyleyen Simon'ın babası, yanında oturan amcası Dale'di. "Onun hayatındaki hiç kimseyi sevmediğini," diye açıkladı.

"Hey, onları sevmediğimden değil. Onlardan çok fazla var."

Dale başıyla onayladı. "Orayı işaret etmelisin. Belki de rahatlamamanın bir yolunu bulabilirsin. Bilirsin, küçükten başlayarak içe dönük ruhunu yatıştırabilirsin. Eminim biraz çaba gösterirsen Ryan sana yardım edecektir."

Alison bunun doğru olabileceğine inanmak istiyordu ama neredeyse bir yıl birlikte mücadele ettikten sonra ondan vazgeçmişti.

"Dinle," dedi Dale nazikçe. "Burada tek başıma iyiyim. Bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Git tribünün tepesinde otur ve düşünürken büyük, süslü güneş gözlüklerinin arkasına saklan."

Dale annesinin ağabeyiydi. *Uzak ağabey*. Bunun en büyük nedeni Alison'ın annesinin o on beş yaşındayken kaçması ve beş yıl sonra bir çocukla geri dönmesiydi.

Alison o ilk yıllara dair pek bir şey hatırlamıyordu, annesiyle mücadele ettikleri dışında. Hem de çok. Ayrıca ikisinin de bu gerçeği saklamaya çalıştıklarını hatırlıyordu. Annesi kimseden, özellikle de erkek kardeşinden yardım almayı kabul etmemişti; işten işe atlarken yardıma ihtiyacı olduğunu ona bile söylemiyor, sadece Alison'la birlikte geçinmelerine yetecek kadar kazanıyordu. Alison'ın liseden mezun olduğu gün, annesi bir adamla birlikte sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşmaya çıkmıştı. İki yılda bir Alison'ın hayatına girip çıkıyordu, çoğunlukla da paraya ihtiyacı olduğunda.

Alison yaşadıkları zorluklardan kimseye bahsetmemişti ama Dale'in bunu bildiğinden şüpheleniyordu. Küçük şeyler onu ele veriyordu. En çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda ona sinsice yardım etmeyi başarması gibi. Lisedeyken yemek için para. Yüksek lisansını yaparken Armstrong Properties'de kariyer yapmasına yol açan bir iş. Onu gülünç derecede seviyordu. Belki de en zeki olduğu zamanlarda aynı zamanda en huysuz olduğu zamanlar olduğu için ve bunu temel düzeyde anladığı için.

Amcası hayatında pek çok rol oynamıştı, en önemlisi sözde bir baba olmasıydı, bunun için ona asla yeterince teşekkür edemezdi. Ama aynı zamanda bir arkadaş, bir işveren ve çılgın gençlik yıllarında da onun infazcısı olmuştu. Her bir anı için minnettardı.

Ve Şimdi ona yardım etme sırası ondaydı. "Burada seninle oturmaktan memnunum." "Yalancı."

Gölümsedi. "Ya ateşli bir hatun sana mesaj atarsa ve cevap vermek için yardıma ihtiyacın olursa?"

"O zaman mesaj atmak yerine beni aramalıydı."

Alison bir mesaja cevap vermek yerine telefonda konuşmak zorunda kalma fikriyle dehşet içinde ürperdi. "Barbarca."

Başını iki yana salladı. "Korkunç bir ölüm geliyor..." Onu işaret etti. "Seni de."

Dale felç geçirdikten sonra iyileŐiyordu ama bazen anlaŐılması zor oluyordu ve sağ tarafı her zaman istediği gibi çalışmıyordu. Ne zaman bir sorun yaŐasa -ki bu kendi gömleğini ilikleemeye ya da telefonunu çalıştırmaya çalışmak olabilir- hayal kırıklığıyla homurdanır ve "korkunç korkunç ölüm geliyor" derdi. Sonra Simon ve Alison'ı işaret ederek onların da hazırlanmaları gerektiğini, çünkü bu tür Şeylerin kalıtsal olduğunu ve onların da bir gün korkunç bir ölümle karŐılaŐacaklarını söyledirdi.

"Simon bunu bir daha söylememeni istedi," diye hatırlattı ona.

"Hey, hayatın kurallarını ben koymuyorum."

Alison başını salladı. Tanıdığı en inatçı adamdı. Simon ikinci sıradaydı.

"Ryan burada."

Evet, farkındaydı, çünkü kamyonetini görmemiş olsa bile nabzının hızlanmasından bunu anlayabilirdi. "Ve?"

"Ve ... sırf gururunla gerçekten istediğin Şey arasında kaldığın için huysuzluk etmeyi bırak."

"Teşekkürler, Dr. Phil."

Dale kıkırdadı. Pantolon ve ütülü düğmeli bir bluz giymişti. Evinde pantolon giymezdi ama bir yere gidecekse "Şık" görünmek zorundaydı. Felç geçirdiğinden beri tam bir kez işe gitmişti. Simon bunun onu neŐelendireceėini düşünmüştü ama Dale birkaç dakikalığına tek başına kaçmış ve herkesi şoke ederek őirketin tüm sistemini kapatıp kilitlemiŐti. Sadece herkesin tetikte olduğundan emin olmak istediğini söylemişti.

Tamiri bir hafta sürmüŐtü.

Bu başarısına rağmen, çoğu zaman kendi adresini bile hatırlayamıyordu.

"Korkuyorsun," dedi. "AŞkı içine almaktan korkuyorsun."

Arada bir, şu anda olduğu gibi, aklının elik bir tuzak kadar keskin olduğunu gösteren bir şey yapıyor ya da söylüyordu. "Tam da dikkatini vermediğini düşündüğüm anda," demeyi başardı hafifçe.

"İnsanlar artık hiçbir şey görmediğimi düşünüyor ama görüyorum. Tamamen değersiz değilim, biliyorsun."

"Birazcık bile değersiz değilsin. Sen bir süper kahramansın," dedi Alison ve onun elini tuttu. "*Benim* süper kahramanım."

"O zaman şimdi bana güven," dedi Dale. "Gülümse. Birinin kafasını koparmaya hazır görünüyorsun - sana doğru bakan birinin."

Armstrong ailesinde gurur çok yaygındı ve o da bundan muaf değildi. Aslında tam da şu anda kendi gururuyla boğuşuyordu.

Oyuncular geliyor, kramponlarını giyiyor, ısınıyor ve birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Akşam ılıktı ve sudan hafif bir esinti geliyordu. Saat dokuza kadar hava kararmayacaktı ki bu iyi bir şeydi çünkü parkta ışıık yoktu.

Ryan kamyonetini park edip inmişti ve gerçekten de yüz metrelik bir mesafeden ona bakıyordu. Selamlamak için elini kaldırdı.

Çok olgun bir şekilde amcasının arkasına saklandı ve bu an için kritik bir şey bulmak için çantasını karıştırıyormuş gibi yaptı. Belki bir lobotomi.

"Aklını kaçırmış gibi görünüyorsun," dedi Dale.

"Evet, çünkü korkunç ölüm geliyor, unuttun mu?" Amcası homurdandı.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Hâlâ arıyor mu?"

"Yani sana el salladıktan ve sen onu görmemiş gibi yaptıktan sonra mı?" "Aman Tanrım. Ne kadar yardımcısın."

"İşte bir fikir. Sadece nazık ol. Hatta belki el sallla." Onun telaşla çantasında bir şey aramasını izledi. "Vay canına. Kendini adadığında ..." dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Alison kolunu çevirdi ve bileğinin iç tarafındaki küçük dövme yi ortaya çıkardı: *Ben iyiyim...* Kendisine her zaman iyi olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman.

"Hâlâ sana bakıyor," dedi Dale her zamanki yardımseverliğiyle.

Kahretsin. Yeni taktik. Alison telefonunu aldı ve kulağına götürdü, telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordu, gülümsüyor ve olmayan bir anlaşma hakkında kimseyle konuşmuyordu. Hâlâ topuklarına bakarak konuşmaya devam ediyordu ki bir köpek, sadece tizliğinden bile her yerde tanıyabileceği bir havlama sesi çıkardı.

Katil'di. Ryan'la velayetini paylaştıkları altı kiloluk Yorkshire teriyeri Alison'a doğru uçarcasına bir hamle yaptı ve diğer eli hâlâ telefonunu kulağına götürdüğü için onu tek eliyle yakaladı. "Killer, hayır," diye fısıldadı, onu yere indirmeye çalışarak. "Gitmen gerek. Hadi bebeğim, seni deliler gibi seviyorum ama lütfen babandan önce defol git-"

Heyecandan titreyen Killer, Alison'ın yüzünü öpmeye çalışıyordu. "Aman Tanrım. Bebeğim, bu gitmenin tam tersi-"

Çok geç kalmışlardı. Ryan elinde Killer'ın tasmaıyla onlara doğru ilerliyordu. Takım formasını giymişti: mavi forması ve ona eldiven gibi oturan, ağzını sulandırmaktan asla geri kalmayan bir çerçeveyi vurgulayan beyaz pantolonu. Alison telefonundan kimseye bir şey söylemeden hızlıca "Evet," dedi. "Kesinlikle, bu anlaşmayı gerçekleştirebilirim-"

Telefonu çaldı. O telefonla ilgileniyormuş gibi yaparken. Gözlerini kapatarak ekrana bakmadan hızlıca cevap verdi. "Ne?"

Bir duraklama oldu, sonra bir kadın sesi duyuldu. "Burası Armstrong Mülkleri mi?"

Alison yüzünü buruşturdu ve sesindeki sertliği aldı. "Evet, çok özür dilerim. Armstrong Properties, size nasıl yardımcı olabilirim?" Başını kaldırıp bakmadı. Hayır, bir daha asla kafasını kaldırmayabilirdi.

"Benim adım-"

Killer tekrar havlamaya başladı, daha da yüksek sesle, eğer mümkünse, bir golden retriever'ın tarlayı geçmeye cüret ettiği alarımını veriyordu. "Şşşt! Özür dilerim," dedi Alison telefona, o kadar yıpranmış hissediyordu ki, hayatını kurtarmak için kadının adını tekrarlayamazdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Anladığım kadarıyla Armstrong Properties, Paw Pals'ın bulunduğu Oak Street'teki binanın sahibi. Köpek bakım evini satın almak için bir işletme kredisi alma aşamasındayım ve binayı kendi adıma kiralamak için sizinle konuşmayı umuyorum."

Simon birilerinin arayacağından bahsetmişti, Gabby Johansson da ay sonunda kira kontratı bitecekti. "Hak kazanmanız gerekiyor. Yarın sabah ofise gelir gelmez size başvuru linkini verebilirim. Bu numaraya mesaj atayım mı?"

"Evet, lütfen."

"Harika, yapacağım." Alison bağlantıyı kesti ve şimdi topuklarıyla ayak parmağına kadar gelen on iki numara kramponlara baktı.

"Hey sen," dedi Ryan o dayanılmaz derecede tanıdık sesiyle, şimdiye kadar zırhını aşır kalbini sıkıştıran ve onu suskun bırakan *tek* ses. Sonra amcasına döndü. "Hey, Bay A, sizi görmek ne güzel. Nasıl gidiyor?"

Amcası başını salladı, sonra Alison'ı kaburgalarından dürttü.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Oh hey. Seni görmedim."

"Kamyonetinden sana el salladım. Sahte telefonuna cevap verirken bana doğru bakıyordun."

"Bu gerçek bir çağrıydı, bilmeni isterim. Ayrıca gözlüklerimi unuttuğum için burnumun ötesini pek göremiyorum."

Ryan, kız gerçekten kötü bir yalancıymış gibi başını salladı. Ve bu doğrudu. Berbat bir yalancıydı. İkisi de onun Lasik ameliyatı olduğunu ve şimdi yirmi yirmi görme gücüyle övündüğünü biliyordu.

Hâlâ Alison'ın kollarında olan Killer, kısa bacaklarıyla bisiklete biniyor, yüzünü öpmek için havada yüzmeye çalışıyordu.

Ryan, kızın küçük zorbalarına sokulmasını izledi. "İstersen onu birkaç geceliğine evine götürebilirsin."

İkisinin de kabul ettiği velayet düzenlemesiyle tamamen çelişen cömert bir teklifi.

Alison ayrılık sırasında velayetin tamamını ya da yarısını bile alamamıştı ama bu kendi hatasıydı. Zamanının çoğunu Armstrong Properties ofislerinde geçiriyordu, ancak gününün önemli bir kısmı da sahadaydı, her saat mülkleri kontrol ediyor ve gösteriyordu.

Normalde, çantasına sığabilecek küçük bir köpeğe sahip olmak mükemmel olurdu - Killer'ın onu tedavi edemedikleri birkaç davranış sorunu olması dışında. Bir metreden kısa boyuyla kendini tüm canlıların hükümdarı olarak görüyor ve ne pahasına olursa olsun ona itaat edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir Doberman'ın ya da hoş, küçük, yaşlı bir kadının peşinden aynı şevkle giderdi. Kısacası, tam bir pislikti. Alison'ın gördüğü en şirin küçük pislikti. Evet, Killer'ı eve götürmek istiyordu ama yarınki programı doluydu. Bir şehir yönetim kurulu toplantısında sunum yapacak, Armstrong Properties'in şehrin kuzey tarafında sahip olduğu bir arazi için izin almaya çalışacaktı. Burayı yirmi yıldır yeşil kuşak olarak tutuyorlardı ama şimdi üzerine inşaat yapmak istiyorlardı. "Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi özür dileyerek. "Çalış-

"Tabii ki," dedi sakın bir sesle, sanki burnundan kıl aldırılmıyormuş gibi. "Bilmeliydim."

"Hayır, anlamıyorsun-

"Eğil kızım," dedi Dale.

Killer Dale'in kucağına atlamıştı ve Dale'in koluna asılıyordu.

Alison'ın Killer'ı işe götürememesinin iki numaralı sebebi de buydu. Gördüğü her şeye saldırıyordu. Adrenalin ve heyecandan kaynaklanıyordu, ya da veteriner öyle vaat ediyordu. Kötü davranışa dikkat çekmek ve yanlışlıkla onu teşvik etmek yerine görmezden geleceklerdi.

Ancak, altı ay sonra köpeğin hala önüne gelen her şeyi tepelediği gerçeğini ne kadar süre görmezden gelebilirdi?

"Eğitilmesi gerekiyor." Bu sözler Dale'in yanında oturan yaşlı adamdan geldi. Bay Olsen topraktan daha yaşlıydı ve Dale'in evinin yanındaki apartmanın sahibiydi. Elli küsur yıldır Bay ve Bay Didişen Bickerson'lardı.

"Ayrıca," dedi Bay Olsen, "çocuklarınız R ve J yapraklarınızı yine benim arazime dökmüşler."

Dale, "O rüzgârdı," dedi.

Bay Olsen bir elini kulağına götürdü. "Eh?"

Dale döndü ve onun kulağına yüksek sesle konuştu. "Dün rüzgar çok sert esiyordu!"

"Konuşsana lan!"

"Sana palavracısın dedim!" Dale bağırdı.

Yüce Tanrım. Alison elini Dale'in koluna koydu ve Bay Olsen'a döndü. "Çocuklara yapraklarla ilgilenmelerini söyleyeceğim, bunun için üzgünüm." Dale'e baktı. "Az önce *bana* daha nazik olmamı söylememiş miydin?"

"Evet, Ryan'a."

"Merak etme, Dale," dedi Ryan. "Alison ve ben iyiyiz. Artık birbirimizi anlıyoruz."

Ama mesele de buydu. Onu anlamıyordu, yoksa ayrıldıkları için ne kadar yıkılmış olduğunu bilirdi. Elbette ona söyleyebilirdi ama bu utanç verici olurdu.

"Neden ona yarınki büyük sunumundan bahsetmedin?" Ryan sahaya doğru yürüdükten sonra Dale sordu. "Bunu anlayabilirdi, ama Çimdi herkesin ona söyleyip durduğu gibi ona zaman ayırmak istemediğini düğünüyor."

"Biliyor musun, felç geçirmeden önce hiç bu kadar çok konuşmazdın."

Sert bir kahkaha attı. "Hiçbir zaman eksikliklerin üzerinde duracak zamanım olmadı."

Alison iç çekti. "Bunun bir önemi yok. *Neden* böyle olduğumu umursamıyor, sadece böyle *olduğumu* umursuyor."

"Ya da belki o çok fazla önemsiyordur, sen de öyle ve bence bu seni korkutuyor. Ayrıca arada bir iyi niyetli olduğunu varsaymanın sana zararı olmaz."

"İyi niyeti nasıl varsayacağımı bilmiyorum."

"Evet, bir aile biriminin parçası olmayı da hiç bilmedin ama ikimiz bunun üzerinde çalıştık, değil mi?" Onun bakışlarını tuttu. "Herkesin ihtiyacı olan tek şey sorunlarıyla ilgili biraz pratik yapmaktır."

"Ama yine de," diye söze girdi Bay Olsen, "otuz yıldır bu işi yapıyorsunuz ama hâlâ o lanet yapraklarınızı arazimden nasıl çıkaracağınızı bulamadınız."

"Misafir takımı tutmuyor musun?" Dale sordu. "Onların standı ana üssün *diğer* tarafında."

"Arabamdan daha uzun bir yürüyüş mesafesi vardı. Ayrıca kızım da orada ve bana çok kızgın."

"Hiçbir pratik beni iyi biri yapamaz," dedi Alison. "Ya bununla doğarsınız ya da doğmazsınız."

"İşte duyduğum en saçma şey," dedi Dale. "Senin gibi görünen, senin kadar zeki ve akıllı bir kızın kibar olması *gerekmez*."

"Bu doğru," dedi Bay Olsen. "Çünkü amcanız gibi yaşlı ve çirkin olsaydınız, bu beceriyi öğrenmek *zorunda kalırdınız*."

Dale homurdandı. "Sen benden daha yaşlısın, ihtiyar."

"Bir yıl boyunca. Ben futbol yıldızıydım. Kız arkadaşın dahil bütün piliçleri kaptım."

Alison iki adama bön bön baktı. "Liseye birlikte mi gittiniz?"

"Evet, ama ben daha popülerdim," dedi Bay Olsen.

Dale, "Tam bir pislik torbasıydınız," dedi.

Bay Olsen sırtıttı. "Aslında bu doğru olabilir. Biz . . ne diyorsunuz? Düşman mıydık?"

Dale homurdandı. "Evet, tabii. Elbette."

"Düşmanlar," dedi Alison gülerek. "Gerçekten mi?"

"Sizde yok muydu?" Bay Olsen sordu. "Lisede herkesin bir düşmanı olduğunu sanırdım."

Oh, kesinlikle bir tane vardı. Emmie Harris. Son derece popülerdi, etrafı paralı harika bir aileyle çevriliydi ve *yine* de Alison'ın üniversite bursunu çalmak için zaman ayırmıştı.

Alison kendini şehir üniversitesinde bulmuştu. Ve eğer bu ondan nefret etmesi için yeterli değilse, Alison'ı tüm okulun önünde sahte suçlamalarla tutuklatmıştı.

Tamam, belki tam olarak yanlış suçlama sayılmaz. İç çekiyorum. Tanrım, ne güzel anılar.

Neyse ki maçın ilk atışı yapıldı ve ... isabet etti.

Alison hızla Ryan'ı bulmak için sahayı taradı. İkinci kaleyi koruyor, uçan topa konsantre oluyor, sonra uçan topu *yakalıyor* ve bunu yaparken de oldukça seksi görünüyordu. Hızlı bir bulanıklıkla birinci kaledeki Simon'a attı ve oradaki vurucuyu geçti.

Oyun çok hızlı geçti. O ve Killer kucaklaştılar. Ryan oynamadığı sürece, çünkü o sahadayken ya da vuruş yaparken, tüm dikkati onun üzerindeydi.

Aslında oldukça acınasıydı.

İlişkilerini kendi kendine patlatmıştı. Tek istediği onun hayatına ve hayatındaki insanlara daha fazla uyum sağlamaya çalışmasıydı. Çevresini çok önemsiyordu. Sadece onun çevresinin ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Alison'ın kendi annesi kızının hayatına en ufak bir ilgi göstermediğinden, bu onu kendi liginin o kadar dışına çıkarmıştı ki, ligi bile göremiyordu. Geriye dönüp baktığında, Ryan'ın ailesine özenle değil de şüpheyle yaklaşmış olması onu utandırıyordu. Gerçek şu ki, onu korkutmuşlardı ve o da bununla ne yapacağını hiç bilememişti.

Maç zaferle sona erdiğinde Ryan, aralarında Simon'un da bulunduğu bir grup adamla birlikte sahanın hemen dışında duruyordu. "Burada bekle," dedi amcasına. "Hemen döneceğim."

"Tamam."

"Ciddiyim," dedi. "Kımıldama."

"*Tamam.*"

Alison gözlerini kıstı ve Dale ellerini kaldırdı. Sol elini. Sağ eli biraz seğirdi. "*Yemin* ederim," dedi.

"Bana öyle bakma. En son senden burada kalmanı istediğimde bir yabancından eve bırakması için yalvarmıştın ve ben de seni kaybettiğimi düşünmüştüm."

"Acıkmıştım."

Çantasından bir poşet patlıcan karışımı çıkardı ve ona verdi.

"*Hamburger* için," diye açıkladı.

"Sen de ben de." Onun omzunu okşadı. "Ama bundan sonra, söz veriyorum." Katil devir teslim için sahaya yürüdü ve kuzeni onu yarı yolda karşıladı.

"İyi oynadı," dedi.

"Öyle mi? Üçüncü vuruşum hoşuna gitti mi?"

"İnanılmaz."

"Uh-huh. Uçan bir vuruş yapmadım. Home run yaptım." Kahretsin.

Simon güldü ve babasına doğru döndü.

"Bekle," dedi. "Hâlâ 2A'ya kimi koyduysanız onun kira kontratını bekliyorum."

"Yapılacaklar listemin en başında bu var."

"Baban geçen gün merdivenlerden çıkarken onu bir anlığına gördüğünü söyledi. Güzel olduğunu ve sol kolunu babanın sağ kolunu tuttuğu gibi tuttuğunu söyledi. Bu ne anlama geliyor? Felç mi geçirdi?"

Simon onun saçının bir telini şakacı bir şekilde çekti. "İyi şanslar, Ali." Ve tribünlere doğru yöneldi.

"*Alison*," diye mırıldandı onun ardından. Derin bir nefes alarak Ryan ve diğer adamlara doğru ilerledi. Konuşmayı bıraktılar ve dağılmaya başladılar.

Dale *kibar olmayı* önermişti. Elbette. Kulağa yeterince kolay geliyordu. Uzun boylu, sıska adama başıyla işaret etti. "Selam Bill. Nasıl gidiyor? Hep bahsettiğin o tekneyi alabildin mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Aslında tekneyi kaybediyordum." Vay canına.

Bill başını salladı. "Her zamanki gibi Alison, seni görmek harika. Gitmem gerek."

Ryan'a döndü ve diğer herkesin gittiğini gördü. Ryan gülmek için kendini zor tutuyordu. Ellerini havaya kaldırdı. "Tekneyi kaybettiğini nereden bilebilirdim ki? Sürekli tekneden bahsedip duruyordu, lanet olası tekneden!"

Ryan'ın iyi niyeti kayboldu. "Çünkü babasınınındı ama boşandıktan sonra depolama ya da rıhtım ücretlerini karşılayamadı. Satmak zorunda kaldı."

Alison onun gözlerine baktı ve acıyı gördü. Kendi koyduğu acıyı. Ayrılırken ona kalbini kırdığını söylemişti. Bunun sadece kelimelerden ibaret olduğunu düşünmüştü ama adamın acı çektiğini inkâr edemezdi.

Bunu yapmıştı.

Pişmanlık acı bir haptı. Onu sadece kaybetmekle kalmamış, incitmişti de; tüm bunların nedeni berbat yetiştirilme tarzının arkasına saklanan bir korkak olmasıydı ve bunu, *kendisine* sevgi gösterilmediği için sevgi gösteremeyeceğine kendini ikna etmek için kullanıyordu. Bu saçmalıktı ve o da bunu biliyordu. Geçmişinden daha iyiydi, lanet olsun. Harika, şimdi de terliyordu.

Ryan Alison'ı izliyordu, yakıcı mavi gözleri koyu camların ardına gizlenmişti.

"Bill olayı için özür dilerim." Kaşlarını çatı. "Beni geriyorsun."

"Alison Pratt gerginlik yapmaz."

"Gergin olmadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu inanmayarak. "Bence bunu göstermekten hoşlanmıyorsun."

"Şey, tabii." Derin bir nefes aldı. "Ve bilginiz olsun, işte bu yüzden benim gibi insanlar kürk bebeklere bağlı kalıyor."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu utanç verici olurdu. Eğer istediğin buysa, senden harika bir anne olur diye düşünmüşümdür hep."

Boğazındaki yumruyu ve göğsündeki sıkışıklığı görmezden gelen Alison, Killer'ın yumuşak başının üzerine eğildi ve ona bir öpücük verdi. "Seni seviyorum bebeğim. Bu hafta sonu görüşürüz. Baban için iyi ol."

"Baba" homurdandı.

"İyi değil miydi?" diye sordu.

"Elbette. Sadece sabahın üçünde yatağımın ortasında bir sopayı havaya kaldırdı. Dün gece. Sonra da bu sabah Michelle'in ayakkabısını yedi."

Alison'ın kafası o kadar hızlı kalktı ki kırbaçlandı. "Michelle, sevimli, bekar komşun Michelle mi?"

"Evet."

Alison'ın midesi ayak parmaklarına çarptı. Çok tatlı, *bekâr* komşusu Michelle'in bu *sabah* onun evinde ne işi vardı, ucuz çakma Manolos'larını giymemiş miydi? "Geceyi burada mı geçirdi?"

Ryan tek bir kalp atışı kadar sessiz kaldı ama bu Alison'ın kalbinin durmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Uzaklaşmak için döndü ama Ryan onun adını söyledi.

Durdu. Geri dönmedi.

"Sen ve ben ayrıldık," dedi sessizce. "Yani seni ilgilendirmez ama hayır, geceyi burada geçirmedim. Biraz süt ödünç alıyordu."

"Sana asılmanın kodu. Ve sen benden ayrılmıştın, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum. Mutsuzdun." Adamın boştaki eli kızın koluna yerleşti. Onun yaklaştığını bile duymamıştı. Yavaşça yüzünü ona çevirdi. "Ve bana bu konuda bir şeylerin değiştiğine ya da bu konuda konuşmak istediğine dair hiçbir işaret vermedin-" Killer yüzünü yalayınca sözünü kesti. Alçak sesle gülerek köpeğin başının üstünü öptü.

Ve eğer Alison onun dokunuşuyla erimemiş olsaydı, bu dokunuşla erirdi.

"Konuşmak istiyor *musun*?" diye sordu ona.

Mutlu muydu? Korkunç ve utanç verici gerçek şuydu ki, *nasıl* mutlu olacağını bilmiyordu. Onu nasıl geri kazanacağını da bilmiyordu. En azından içine kapanık bir kişilikten dışa dönük bir kişiliğe geçmeden bunu nasıl başaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona baktı, kelimeler boğazında düğümlendi.

Bir süre sonra Ryan elini kızın kolundan çekip geri çekildi ve kız neredeyse ağlayacaktı. "Düşündüm ki..." diye başladı ama nasıl bitireceğini bilemedi.

"Ne? Ne düşündün Alison?"

Onu kalbinden çıkarmaya devam edebileceğini ve yine de onu elinde tutabileceğini düşünmüştü. Onu bu şekilde sevebileceğini düşünmüştü. Ya da kalması için yalvaracağını. "Beni sevdiğini sanıyordum." Söylemek istediği şey bu değildi ve dehşete düşen Alison eliyle ağzını kapattı.

"Sana olan aşkımın olanlarla hiçbir ilgisi yok," dedi.

Bu ifadedeki geçmiş zaman kipi karşısında nefesini içine çekti. Göğsüne bir bıçak saplandı. Bir sonraki ve son bıçak darbesi, Katil omzunun üzerinden ona bakarak uzaklaştığında geldi, gülünç küçük kulakları rüzgârda sallanıyor ve Alison'ın gözlerinin yanmasına neden oluyordu.

SIMON, ALISON'ın Ryan'la konuştuktan sonra sahadan çıkışını izledi. Ryan'la ne konuştuklarını duyamamıştı ama savunmacı duruşundan konuşmanın iyi geçmediğini anlayabiliyordu. O ve Ali bir aileydi ama o ve Ryan da yakındı, her zaman öyleydi, bu yüzden Ryan'ın ayrılıktan dolayı Alison'ın davranmadığından daha fazla acı çektiğini biliyordu.

İkisi için de üzülyordu ama Tanrı Alison'ı hazır olmadan bir şey denemeye ikna edemezdi, onu seven insanlar için bile. "İyi misin?" diye sordu Alison'ın kulağına yaklaşıp yaklaşmaz.

Ona *iyiyim* dövmesini göstermek için bileğini çevirdi.

"Kelimelerinizi kullanmanın ne kadar gerekli olduğunu konuştüğümüze sanıyordum." "Bazen bu sessizlikle ilgilidir," dedi.

"Öyle mi?" Bakışları birkaç çocukla birlikte sahadan çıkan Ryan'a kaydı. "Senin için nasıl gidiyor?"

Babasının arkasından Alison bileğini tekrar çevirdi, bu sefer ona orta parmağını gösterebilmek için.

"Ha ha," dedi Simon telefonu çalarken. Ryan. Alison'a bir bakış atarak cevap verdi.

"Takımla yemeğe geliyor musun?" Ryan bilmek istedi.

Babasına şöyle bir baktı. "Üzgünüm, yapamam." Alison, "Dale yanımda," dedi.

Simon Ryan'ı sessize aldı. "Ne?"

"Onu senin için alacağım."

"Neden?"

Gözleri kısıldı.

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim," dedi. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sen istemedin, ben teklif ettim. Ona *Total Bellas*'ın son sezonunu izleyeceğimize söz verdim."

Hâlâ ona bakmakta olan Simon, Ryan'ın sesini açtı, onlara yetişeceğini ve ona bir yer ayırmasını söyledi. Sonra bağlantıyı kesti ve Alison'a biraz daha baktı. Reality TV'den nefret ederdi. "Ne kaçırıyorum?"

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Peki. Bir aydınlanma yaşadım, tamam mı? Ryan'ı kaybettiğimde çok fazla arkadaşım olmadığını fark ettim."

"Ve ben neyim, doğranmış ciğer mi?"

"Sen benim akrabamsın. Benden hoşlanıyor olmalısın." Güldü. "Hayır, sevmiyorum."

"Ama biliyorsun, değil mi?"

Kız biraz endişeli görünüyordu, bu yüzden Simon onun saçının bir tutamını tekrar çekti. "Senden çok hoşlanıyorum, sidikli olmana rağmen."

Alison gözlerini devirdi. "*Başka* birinin beni sevmesini sağlamaya çalışıyorum." "Ryan adında bir mühendis gibi mi?"

"Evet, ama ona ulaşmak için çalışmam gerekiyor." Derin bir nefes aldı. "Bu işte süper iyi değilim, tamam mı? Ama aciz falan da değilim. Yani, nasıl sevilleceğini biliyorum, falan filan. Sadece insan ilişkilerinde iyi değilim. O yüzden pratik yapacağım."

Adam gözlerini kırptırdı ve ağzını açtı ama o bir şey yapamadan kadın parmağını ona doğru uzattı. "Sakın gülmeye kalkma. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Ve bu sadece aptal bir adamla da ilgili değil. Nasıl arkadaşlık kurulacağını ve sürdürüleceğini öğreneceğim."

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Hoşuma gitti. Nasıl?"

"Senin, babanın ve aklıma gelen diğer herkesin üzerinde çalışarak. Oyun sırasında Google'da bazı fikirler aradım." Telefonunu çıkardı. "Bir numaralı madde," diye okudu. "Kendine gel, korku kafanın içinde." Yüzünü buruşturdu. "Bu doğru olabilir. İkinci madde: Nazik ol - bu arada baban da bunu önerdi. Üç numaralı madde: Dinle." Başını salladı. "Yapabilirim"

kesinlikle daha iyisini yapabilirsin. Ve bir sürü küçük ipucu var, örneğin dinlenen sürtük yüzünüzün farkında olun."

Güldü.

"Her neyse. Kendini ortaya koymak, korkuya teslim olmamak, ortaya çıkmak gibi denenecek daha pek çok şey var. Bunu kesinlikle yapabilirim." Durakladı. "Muhtemelen. Bu arada, Oak Street'teki binanın kiralınmasıyla ilgili olarak bağlantınız beni aradı ve çok nazik davrandım. Ona bir başvuru formu vereceğim ve onunla buluşmak için bir zaman ayarlayacağım."

"Harika." Simon, 2A'yı kiralayanın aynı kadın olduğunu ona hemen o anda söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama Alison'ı tanıyordu. Ona iyilik yaptığı için onu deli eder ve bu kadının kim olduğunu bilmek isterdi. Açıkçası, bunu açıklamak istemiyordu çünkü Emma'nın onun için ne olduğunu *bilmiyordu*. Bir hasta, evet. Ayrıca bir arkadaş. Ama daha fazlası vardı.

Onu istiyordu.

Uzun, çok uzun bir süre bunu kabul etmeyi reddetmişti. Ama o savunmasız ve acı içindeyken bile, karanlık bir dünyada parlak bir ışık olmuştu. Dirençli, kararlı, çok zeki ve inanılmaz derecede, hayranlık uyandıracak kadar seksiydi. Ve -ve bu onun en sevdiğiydi -Cehennem gibi inatçı.

Kendisine ona asla sahip olamayacağını söylemişti elbette. O bir hastaydı ve o çizgiyi aşamazdı. Ama çizgiyi görmek giderek zorlaşıyordu. "O tanıdığım en iyi insan," dedi. "O yüzden gerçekten nazik ol."

"Merhaba, ikinci maddemi duymadınız mı?"

Başını salladı ve güldü. "Devam et. Ve ne var biliyor musun? Bahse girerim ikiniz iyi arkadaş olursunuz."

"Çok abartmayalım."

Bölüm 8

Adım 8: Bağlanın.

O gece Emma evinin kapısının önünde durmuş, çatı katına çıkan merdivenlere bakıyordu. Everest Dağı da olabilirdi. Bugün dizüstü bilgisayarında çok fazla zaman geçirmişti. Simon ona ilk günden beri oturmanın ölüm demek olduğunu söylemişti. Elbette haklıydı. Kendini gıcırdayan bir iskelet gibi hissediyordu. Hareket etmesi gerekiyordu.

Ama merdivenler, *dik* merdivenler onunla alay ediyordu. Eski Emma koşarak çıkardı, sorun olmazdı. Emma 2.0 biraz kestirmek istiyordu. İçini çekti ama uzaklaşmadı. Bunu yapacaktı. Bu artık gururla ilgiliydi. Güçlenme duygusuna ihtiyacı vardı ve çatıda oturup yıldızları seyretmek, ağrıyan kemiklerini ve aynı derecede ağrıyan ruhunu yatıştırmak için uzun bir yol kat edecekti. Kararlılıkla merdivenleri işaret etti. "Senin için geliyorum."

Hog onun yanında nefes nefese kaldı. St. Bernard'ların enerjilerinin yıkıcı hale gelmesini önlemek için günlük egzersize ihtiyaçları vardı ama kimse Hog'a bunu söylememişti. "Bir gün koşmaya geri döneceğimin farkında mısın?" dedi. Belki . . .

Karnının üzerine çöktü ve gözlerini kapattı. İnkâr onun arkadaşıydı. Onun da. Ama artık canına tak etmişti. "Hadi, koca adam. Kalk ayağa." Hog yüksek sesle horladı.

"Numara yapıyorsun."
Osurdu.

Emma içini çekti ve havayı yelpazeledi. "Eğer bunu yaparsan, sonrasında sana çırpılmış yumurta yaparım."

En sevdiğinden bahsedince, dürüstlüğünü ölçmek için çikolata kahvesi gözlerinden birini açtı. Başını salladı.

Homurdanarak, şaşırtıcı bir beceriyle ayağa fırladı ve onu güldürdü. "Sanırım bu senin şimdiye kadar gördüğüm en hızlı hareketin." Tekrar merdivenlere baktı. "Tamam, işte gidiyoruz." Tırabzana tutundu. "Evet. Bunu kesinlikle yapacağım."

Derin bir nefes alarak başladı. "Bir . . ." Çoktan bitkin düşmüştü. İliklerine kadar yorulmuştu. İş aramaktan vazgeçmiş ve Paw Pals'ı satın almaya odaklanmıştı. Bir iş planı hazırlamıştı. Başlangıç fonları için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. İşletme kredisi için başvurmuştu. Ve ... işletme kredisi talebi geri çevrildi. Bunun kendisini etkilemesine izin vermeyerek, Armstrong Properties'in kendisine gönderdiği kira evraklarını doldurmanın yanı sıra farklı bir banka için başka bir başvuru üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Mevcut gelir kaynağını doldurmasını gerektiren satırda takılıp kalmıştı.

Simon onun için çok şey yapmıştı ama o bile bunu sağlayamazdı, bu yüzden çatıya çıkıp bir başarı duygusu hissetmeye gerçekten ihtiyacı vardı, kontrolü dışında olan pek çok şeye rağmen sadece nefes aldığı için iyi olacağını bilmek zorundaydı.

Ve bir vantilatör sayesinde değil.

Yanı başında, Hog büyük, sıcak başıyla elini dürttü, sonra avucunu yaladı. Eğildi ve ona sarıldı. "Haklısın. Bunu başaracağız." Hog da onaylarcasına onun yanağını yaladı. Bunu başarmışlardı.

Doğruldular ve devam ettiler. Yolun yarısına geldiklerinde Emma biraz sarsılmıştı ama devam etti çünkü yıldızları seyretmek istiyordu, lanet olsun. İsteddiği ... şey, aynı zamanda istediği şey biraz utanç vericiydi.

Simon'ın orada olmasını istedi.

Hog sahanlıkta dramatik bir şekilde yere düştü, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Emma'nın gülecek havası kalsaydı gülerdi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve o da nefes nefese kaldı. "Dostum, *ne kadar* formsuzuz."

Hog ona kötücül bir bakış gönderdi.

"Evet, ikimiz de." Koma, dayanıklılığı da dahil olmak üzere ondan çok şey almıştı. Simon onu geri kazanacağına söz verip duruyordu ama ne zaman? "Bir uçuş daha kaldı." Ve böylece derin bir nefes alıp yola koyuldu, Hog isteksizce yanında duruyordu, her zamanki sadık ekürisi.

Sadece çırpılmış yumurta için olsa bile.

Yine de aşkın tanımı gibi hissettiriyordu. Hog'un tekrar forma girmek için hiçbir arzusu yoktu. Sıfır. Hem de hiç. Ama o istediği için, Hog da hiçbir soru sormadan bu yolculuğa katılmıştı.

Keşke hayatındaki insanlar da onun yarısı kadar nazik olsalardı.

Geçtiğimiz yıl, gecenin derin karanlığında, kaybettikleri için yas tutmasına izin verdiği birkaç geceden daha fazlası olmuştu. İşini, geçim kaynağını. En iyi arkadaşını. Sevdığını sandığı adamı. Ne kadar umursamıyormuş gibi davransa *da*, umursuyordu.

Çenesini kaldırıp hayatına devam etmek için elinden geleni yapıyordu, yoluna devam etmekten bahsetmeye bile gerek yoktu ama bazen gece geç saatlerde yalnızlık onu ele geçiriyordu. Eski sevgililerinden herhangi birinin hayatına geri dönmesini isteyecek kadar değil, kesinlikle hayır. Hayat çok kısaydı. Ama bazen -sadece bazen- artık ilişki yok kuralını sorgulamasına yetecek kadar.

Emma kol ve bacaklarındaki titremeye aldırmadan yürümeye devam etti. Son merdivenin yarısına geldiğinde ayağı takıldı. Nefes nefese kalarak, kafa üstü düşmeden kendini tutmayı başardı.

Hog sızlandı ve başıyla onun titreyen kalçasını dürttü.

"Ben iyiyim dostum." Hâlâ çok hızlı nefes alıyordu, küpeşteye tutundu ve oturmak için kendini alçalttı. Bunu daha önce nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Hog onun kucağına tırmandı. Neredeyse gözyaşlarına dönüşebilecek sert bir kahkaha atarak terli yüzünü Hog'un boynundaki kalın kürke gömdü. Sonra alt kattaki merdivenlerde birinin sesini duydu ve dondu kaldı. Göğüslerinin arasından bir ter damlası süzüldü, efordan ve şimdi de halkın tüketimine fazla açık hissettiği için sinirden.

Ve evet, bunlar kesinlikle ayak sesleriydi. Henüz hiçbir komşusuyla tanışmamıştı ama birdenbire Simon'dan başkası olmasını istemişti.

"Al. Bunu yudumla."

Tabii ki oydu. Emma gözlerini açtığında onu elinde bir smoothie tutarken buldu. Yeşil bir smoothie. Emma yeşili pek sevmezdi ve adam da bunu biliyordu.

"Tadı muza benziyor," diye ikna etti. "Muz seviyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Sence bunu içmek beni bu merdivenlerin geri kalanından yukarı çıkaracak mı?"

"Hayır, bence kötü tavrın seni merdivenlerden yukarı çıkaracak. Ama protein karışımı kesinlikle yardımcı olacak."

"Yine yeşil." "Yeşil lezzetlidir."

"Elbette, eğer Apple Jacks ise." Başını iki yana salladı. "Bir beyefendinin yolun geri kalanında beni taşımayı teklif edeceğini hissediyorum."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Ya Sert Kıçlı PT'yim ya da bir centilmenim, hangisi olacak?"

Yaşlı Emma beyefendinin Simon olmasını istiyordu çünkü yolun geri kalanını tek başına tamamlayabileceğinden pek emin değildi. Ayrıca, PT dışında ellerinin üzerinde olmasına aldırmazdı. . . Hayır, bir dakika. O Emma'ydı.

2.0 konuşuyor. "İkisini de alamaz mıyım?"

Güldü. Sonra kızın yüzüne daha iyi baktı ve gülümsemesi soldu. Kendisi de smoothie'yi tutarak onun yanından geçti, en üstteki kapıda durdu ve bir kez daha smoothie'yi uzattı.

"Eh, artık çok uzaktasın," dedi.

"Buraya fıstık ezmesi ve bir parça çikolata koyduğumu söylemiş miydin?" Sıvı bir bıyık bırakacak şekilde dramatik bir yudum aldı. Yeşil bir bıyık. "Mmm." Yavaşça dudaklarını yaladı. "Lezzetli."

"Bu çok adice."

Bir yudum daha aldı. "Umarım erimeden önce buraya gelirsin."

Gerçekten de ağzı sulanıyordu, piç kurusu. Kaç merdiven kaldığını saydı. Sekiz. Kendini yukarı itti ve durup nefes almak zorunda kalmadan önce yarısını aştı.

"Bu iş sende, Emma."

İçini çekti ve ilerlemeye devam etti, bir santim daha ilerleyemeyince durdu - tepeye bir adım kala.

"Sadece bir tane kaldı."

"O son adım ve ben işleri yoluna koyamadık."

Sadece bekledi. Sabırlı. Sakin.

"Sana ulaştığımda seni merdivenlerden aşağı iteceğimi bilmelisin."

İçkisinden bir yudum daha almak onun tek cevabıydı.

Hog sahanlığa zıpladı ve köpeğine ters ters baktı. "Benim tarafımda olman gerekiyordu."

Simon cebinden bir köpek kurabiyesi çıkardı.

Hog çiğnemedi içine çekti.

"Bu alçakça. Köpeğimi karanlık tarafa çekmeye çalışıyorsun. Yanında içecek ve köpek kurabiyesi olduğunu nereden bildin?"

"Belki de sana göz kulak oluyorumdur." Ona elini uzattı.

İliklerine kadar inatçı olan Emma başını salladı. "Ben hallederim."

"Sadece iyileşmeye hazır olmayan yüzde onluk kısmınızla mücadele etmek zorunda kalmamanız için yardım etmeye çalışıyorum."

En büyük korkusunun üzerinde tepinebilecek kadar onu iyi tanımasından ne kadar da nefret ediyordu. Bunun onu ne kadar duygusal hissettirdiğinden daha da nefret ediyordu. Gözleri yanıyor, boğazı sıkışıyor, göğsü ağrıyor ve daha da kötüsü, ölmeden yukarı çıkmanın fizikselliği yüzünden hâlâ terliyordu, adamın uzattığı eli görmezden geldi, son merdiveni kendisi çıktı ve sonra ... ona doğru yürüdü ve sıkıca tutundu.

Simon bir süre hareketsiz kaldı, sonra sallamayı bırakmak için çömeldi ve kollarını ona doladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı ama bırakacak kadar üzgün değildi. "Çok terliyim." "Bu hoşuma gitti. Çok çalıştığın anlamına geliyor."

Emma gözyaşlarının tehdidiyle homurdandı. "Sen tuhaf bir adamsın."

Simon'ın saçlarına gülümsediğini hissetti. "Bu büyük bir başarıydı, Emma."

Başını sallayarak, yüzünü onun omzunun kıvrımına, sıcak tenine bastırdığı yerden kaldırmadı. Adam güzel kokuyordu. Erkek gibi güzel. Kolları onun etrafında güçlü ve sertti ama bir şekilde aynı zamanda sıcak ve davetkârdı. Ve başka bir şey, bunun neden böyle bir an gibi hissettirdiğini anlamasını sağladı.

Emma'dan beri ilk kez biri onu kucağına alıyordu.

1.0. Başını kaldırdı ve ona baktı.

Yüzünü kavrayarak, başparmaklarını gözlerinin altındaki uykusuzluk lekelerinde gezdirdi, kendi gözleri şimdi yumuşamıştı ve endişelendiğini gösteriyordu. "Zor bir gün müydü?" diye sordu sessizce.

Emma daha sonra kendine, engellerini kıranın onun sesi olduğunu söyleyecekti. Ama en yakınınızdaki insanları kaybetmenin sizi bu kadar savunmasız bırakması da böyle bir şeydi. Hayatında onun için endişelendiğini ifade edecek, onu kontrol edecek ve iyi olduğundan emin olacak kimse yoktu ve bağımsızlıkla büyürken, ... *bağlantıları* özlüyordu.

Simon'ın gününü sorması, tuttuğu gözyaşlarını serbest bırakmakla tehdit ediyordu. Ve tıpkı akıntı gibi, durdurulamıyorlardı. Bir gözyaşı süzüldü, ardından bir diğeri geldi ve her biri Simon'ın başparmağıyla buluştu. Onları fırçalayarak uzaklaştırdı, onu tekrar kendine çekti, bir kez daha o sıcak, güçlü kollarıyla sardı. Kendini ona bıraktı, yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Onu uzun süre kucakladı, hafifçe salladı, kucaklaması kalbinin daha da acımasına neden olan tatlı bir teselli oldu. "Ben iyiyim," diye burnunu çekti sonunda.

"Biliyorum."

"Şimdiye kadar daha kolay olur diye düşünmüştüm." "Olacak. Seninle gurur duyuyorum, Em."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bütün bu süre boyunca çırpınışımlı izliyordun, değil mi?"

"Bunu kendi başına yapabileceğini bilmen gerekiyordu." "Ölebilirdim."

"Ama sen yapmadın."

Gözlerini kısmıştı.

Gülümsedi. Kız onu yine eğlendiriyordu. "Eğer düşseydin, ben de orada olurum."

"Düştüm."

"Ayağın takıldı," diye düzeltti. "Ve kendini yakaladın. Sebat ettin. Başardın Emma, kendi başına. Artık her şeyi yapabileceğini biliyorsun."

Kısık bir kahkaha attı. Kızmak istiyordu ama adam ona hâlâ özlediğini bile fark etmediği bir şeyi, bağımsızlığını geri vermişti. "Sen sinsi bir herifsin, bunu biliyor muydun?"

Simon bundan zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu. Aslında, yoğun bir şekilde odaklanmış görünüyordu. Ona. İşte o zaman Emma ellerinin hâlâ Simon'ın üzerinde olduğunu fark etti, hem de öyle platonik bir şekilde değil, bazen PT'de gerçekten zorlu seanslarda olduğu gibi. Ona tek can simidiymiş gibi sarılıyor, bir yandan da gizlice ellerini boynuna dolayıp sıkmayı düşünüyordu. Sertçe.

Ama bu öyle bir *şey değildi*. Ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve harika bir ağzı vardı. O sabah tıraş olmamıştı, dün de olmamıştı. Hatta belki *de birkaç* sabahtır tıraş olmamıştı ve kılları parmaklarının dokunmak için kaşınmasına neden oluyordu.

Emma bakışlarını onunkilere çevirdi ve Simon'ın ela gözlerinin, yutkunmasına neden olan şeylerle dolup taşıtığını gördü. Kollarını onun boynuna dolamak ve ellerini ipeksi saçlarında gezdirmek istedi. Yüzünü kendi yüzüne çekmek istedi. Onu öpmek istedi ve belki onun da bunu istediğini düşündü. "Benim için bütün hafta çatıdaki yerinden uzak durdun, değil mi?"

Cevap vermedi, ki bu aslında onun cevabıydı. Kendi yerine, yalnız kalmak ve sadece olmak için gittiği yere gelmekten vazgeçmişti, böylece buraya kadar gelebildiyse, ona sahip olabilirdi.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Burası senin yerin. Benim yüzümden uzak kalmanı istemiyorum."

Adam başını sallamaya başladı ama kadın onun sözünü kesti. "Söz ver bana." Serçe parmağını aralarından kaldırdı. "Serçe parmak sözü."

"Senin daha çok ihtiyacın var-"

"Pinkie, benim yüzümden kendi alanının dışında kalmayacağına söz ver, yoksa seninle olan her randevumda ağlamaya geri döneceğim."

"Ağlamandan nefret ediyorum."

Emma serçe parmağını salladı.

Simon başını sallayarak serçe parmağını onunkine geçirdi.

"Söyle," dedi.

Bu onu gülümsetti. "Neden senin tarafından sürekli şaşırtılıyorum?"

"Beni hafife almak kolay. *Söyle Simon.*"

Onun bakışlarını kendi yarı alaycı ama yarı ciddi bakışlarıyla karşıladı. "Sen burada oflayıp pufluyorsun diye çatıdan uzak durmayacağıma söz veriyorum."

Güldü. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve seni küçümseyen herkes aptaldır."

Bakışları kilitlendi ve birbirlerini tuttular ve kadın kendini merdivenlerde olduğundan daha nefessiz buldu. Adamın geri çekilmemesi hoşuna gitmişti. Bu sarılmanın onun için neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri olamazdı ama yine de sarılmasına izin verdi, ona istediği kadar sarılmaktan memnun görünüyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Kanepeye çıkabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti. "Ayaklarını benimkilerin üzerine koy."

"Sana zarar vereceğim-"

Onu yerden birkaç santim kaldırdı ve tekrar ayaklarının dibine indirdi. Bir kolunu ona dolayarak boştaki eliyle içkiyi aldı ve onu kanepeye doğru geri götürdü.

Gözlerini kapattığında neredeyse yavaş dans ediyorlarmış gibi hissediyordu. Bir yıldır herhangi bir dansa en çok yaklaştığı andı ve o kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Smoothie'nin tek bir damlasını bile dökmemesine başını sallayarak, "Bu bir yetenek" diye mırıldandı.

"Ben yetenekli bir adamım."

Bir kahkaha atarak minnetle minderlere uzandı.

Bir an orada durdu ve ona baktı. "Nasılsın?"

Emma ona iki kez başıyla onay verdiğinde Simon da başıyla onayladı ve oturup ona smoothie'sini uzattı. Emma içerken sessiz kaldı ve Emma'nın düşünceleriyle baş başa kalmasına izin verdi.

Bitirdiğinde bardağı havaya kaldırdı. "Buraya ne sakladın? Bahse girerim bir sürü iğrenç şey."

Boş bardağı aldı ve küçük sehpanın üzerine koydu. "Alo?"

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri eğleniyordu. "İspanak, lahana ve keten tohumu." Kadın gözlerini kırıştırdı. "Yok artık."

"Evet, öyle."

"Beni kandırdın."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Aslında, hayır. İstemediğin bir şeyi yapman için seni asla kandırmam."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben ne zaman PT'de olsam bunu yapıyorsun." Onun tınısıyla alay etmek için sesini alçalttı. "'Bir tane daha, Emma. Bir tane daha. Tamam, bir daha ...'" Başını iki yana salladı. "Sen ne kadar istersen o kadar yapana kadar."

"Bu bir numara değil. Senden ne beklediğimi baştan söylüyorum. Her zaman."

Bu aslında doğrudu. Beklentileri belirledi, ona seçenekler sundu, fikrini sordu ve sonra ... sadece ona yapacağına söz verdiği şeyi yapmaya devam etti, tüm bunlar olurken sabırla onun da kendisi kadar yetişkin olduğunu varsayarak aynı şeyi yapmasını bekledi.

Not: O *değildi*. "Yani az önce *ıspanak* içtiğimi mi söylüyorsun?" Yüzünü buruşturmadan bunu bile söyleyemedi.

"Ve lahana ve keten tohumu." Ürperdi.

"Kusacak mısın?" diye sordu.

Haklı bir soru. Onca ay önce PT seanslarının başlangıcında, ona kırılma noktasında olup olmadığını, bir molaya ya da tamamen durmaya ihtiyacı olup olmadığını sorduğu pek çok zaman olmuştu.

Gururu ona her zaman iyi olduğunu söyletmiştir.

Ve sonra, neredeyse hiç hata yapmadan, elleri ve dizleri üzerinde çöp kutusuna kusuyordu. Kasılması durana kadar sırtını ovar, sonra da iyileşmesi için ona her zaman bir mola verirdi.

Sonra, eğer isterse, seanslarını bitirebilirdi. Onun seçimi.

Mesele şu ki, her zaman, her zaman, onun kendi başının çaresine bakabileceğini varsaymış ve sözüne güvenmişti. Aslında bundan çok şey öğrenmişti. Birincisi, fiziksel varlığıyla ilgili olarak ondan bir şeyler saklamasına gerek olmadığını. Bir kez o noktaya geldiğinde, ona tamamen güvendiğinde ve inandığında, ilerlemesi sıçramalar ve sınırlarla büyümüştü.

Bugünlerde PT'yi haftada bire indirecek kadar ilerlemişti. Ama bunca zaman sonra aralarında hâlâ bir rahatlık, bir huzur vardı. İkisi de rollerini biliyordu. Adam onun boyun eğmeyen ama güvenilen uygulayıcısıydı.

Tek yapması gereken onun iyileşmesine yardım etmesine izin vermektir.

Ama birden rolleri bulanıklaştı, en azından onun zihninde. Çünkü onun PT dokunuşundan çok daha fazlasını istiyordu. "Hayır, kusmayacağım." Emma alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Smoothie iyi bir seçim olmuş. Ben olsam kafeinli bir şeyler ve muhtemelen salam ve peynir gibi şüpheli ama hızlı yenebilecek bir şeyler alırdım."

Simon yüzünü hafifçe buruşturdu. "Peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

Bunu biraz düşündü. Midesi yumuşacık, iğrenç ya da şişkin hissetmiyordu. Aslında kendini gerçekten iyi hissediyordu. "Sana kendimi neredeyse kalkıp merdivenleri tekrar deneyecek kadar iyi hissettiğimi söylersem, beni bunu yapmaya zorlamayacaksın, değil mi?"

"Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam."

Gece karanlıktı. Ay yoktu. Kalın bulutlar yıldızların ışıltısını gizliyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama daha da önemlisi, yüz ifadesini net olarak göremiyor olmasıydı. "Bunu yazılı olarak alabilir miyim, böylece bir sonraki seansımızda çıkarabilirim?"

"Yazılı olmasına gerek yok. PT kliniğinin içinde veya dışında konuşuyorum."

Tamam, demek ki kendini şakacı hissetmiyordu. Aşk koltuğunda onunla yüzleşmek için döndü ve onun gözlerini karanlık, ciddi ve lanet buldu. *Etkileyici*. "Peki ... burada çatıda olanlar, Vegas'ta olanların Vegas'ta kalması gibi mi?"

Bir süre geçmesine izin verdi. "Buna cevap vermem gerektiğinden emin değilim."

Muhtemelen zekiydi. Son zamanlarda ne zaman onunla birlikte olsa, neredeyse unuttuğu şeyleri hissediyordu. Açlık. Arzu. İhtiyaç. Daha da şok edici hale gelmişti çünkü uzun zamandır düşünmediği sadece birkaç seçkin vücut parçasına odaklanmıştı.

Bir de beyni vardı. Simon hakkında bildiği her şey onun iyi bir adam, en iyilerden biri olduğunu söylüyordu. Ama en son bir erkeğin kalbine girmesine izin verdiğinde, işler zorlaştığında adam çekip gitmişti.

Tamam, işler *gerçekten* zorlaşmıştı ama Ned öylece arkasını dönüp gitmemişti. Emma'nın aynı derecede kızgın olduğu en iyi arkadaşını da yanına almıştı. Aslında, ikisini de bir daha asla görmeyeceği için mutluydu. Bu çok acı vericiydi.

kendi kalbine güvenemeyeceğini öğrenmişti. Bedenine gelince... onun da kendi fikirleri vardı. "Kendimi çelişkili hissediyorum," dedi sonunda.

"Çünkü ..."

"Çünkü ilişkilerden ve bağılıklardan vazgeçtim." Ayrıca, yüzüne çarpsa ikisini de artık tanıyamayacağından emindi. Hah. Belki de bugün kendisi için biraz üzülmüyordu. Bunun üzerinde çalışacaktı. *Yarın*.

Simon düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. "Bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun."

"Aslında ben göstermeyi düşünüyorum, anlatmayı değil."

Durakladı. "Normalde yüzde yüz katılırdım. Ama travmatik bir olaydan sonra büyük bir karar vermenin kötü bir fikir olduğunu söylerler."

"Hiç şüphe yok ki 'onlar' haklı," dedi tırnak işareti kullanarak.

Küçük bir gülümseme verdi. "Küçük motor becerilerin her geçen gün daha fazla geri geliyor. Sol kolun da öyle."

Ve bunu fark etmemişti bile. Emma ellerine baktı. "Salyangoz hızında ilerliyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. Ne de olsa yarışı her zaman kaplumbağa kazanır." Simon gökyüzüne bakmak için arkasına yaslandı.

Onun pozisyonunu taklit ederek yukarı baktı ve kan basıncının bir anda yavaşladığını ve sakinleştiğini hissetti. Bunun manzaradan mı yoksa yanındaki adamdan mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Karanlık olduğuna sevinerek, "Şu bağılılık yok meselesine gelince... Bu seks yok anlamına gelmiyor." dedi. Tereddüt etti. Dudağını ısırıldı. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Adam başını çevirdi ve Emma'ya öyle bir baktı ki, Emma'nın vücudunda sıcak lavlar gibi bir ısı dolaştı. "Sürücü koltuğunda sen oturuyorsun, Emma. Tüm kontroller sende."

Ona baktı ve sonra oflaya puflaya bir nefes verdi.

"Harika." Adam sırtıttı. "Kendini kontrol edemiyor musun?"

Emma tekrar gökyüzünü incelemek için arkasını döndü. "Bu soruya cevap vermektense daha fazla ısıpanak içmeyi tercih ederim."

Simon güldü. *Güldü*. Çünkü ikisi de onun kendini hiç kontrol edemediğini biliyordu. Aslında, Simon'ın vücuduna tırmanıp üzerine binmesine ve onu bir at gibi sürmesine ramak kalmıştı.

Aniden ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu inanamayarak.

Yavaş ve amaçlı bir nefes aldı, gözleri kızın ağzındaydı. "Sanırım şu anda yapabileceğim en iyi şey bu."

Yakınından bile geçmedi. Hayır, şu anda yapabileceği *en* iyi şey oydu.

Aklından geçenleri açıkça okuyan adam sert bir inilti çıkardı. Adamın sıcak ve karanlık bakışları kızın kollarıyla buluştu ve kız, his dalgalarının bombardımanına uğrayarak nefesini içine çekti.

"Emma, bana öyle baktığında sana ne yapmak istediğimi bir bilsen..." Sesi alçak ve boğuktu. Çok seksiydi.

İyi ki oturuyordu çünkü tüm kemikleri eridi. "Seni durduran ne?"

"Hatırlamakta zorlanıyorum."

Sertçe yutkundu. Bunu istiyordu. Onu istiyordu. Ve o da onu geri istiyordu. Bu onun her geceki gizli fantezisinin hayata geçmesiydi, ama sadece buydu. Bu bir fanteziydi.

Öyle değil miydi?

Çünkü burada, gerçek zamanda, yüzleşilmesi gereken gerçekler vardı. Lojistik. Her şeyin gerçek fizikselliği. Gerçek şu ki, artık muhtaç kızlık organları yerine kafasıyla düşündüğü için, vücudunun artık istediği gibi hareket etmediğini hatırlıyordu. Simon'la birlikte olmak sihirli olacaktı. Erotik, şehvetli bir sihir. Tam gaz devam edecekti.

Ama artık böyle bir ayarı yoktu. Yavaş başlaması gerekiyordu. Eğitim tekerleklerini kullanmalıydı. Mesela belki duş masajcısıyla bir randevuyla başlayabilirdi, tek başına bir koşu yapabilir ve işlerin nasıl gittiğini görebilirdi. Ama sonra onun bakışlarıyla, aç, ağır bakışlarıyla karşılaştı ve nemlendiğini hissetti. Vücudu onu istiyordu.

Ama beyni, "*Çirkin bir iç çamaşırı giymişsin ve bacaklarını tıraş etmemişsin*" diye fısıldadı.

İyi ki Emma 2.0'in umurunda değildi. "Simon-"

Cep telefonu çaldı. Telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve nefesinin altında küfretti. "Babamdan bir mesaj." Sesi pişmanlık doluydu. "Kumandayı kırmış. Bunu son yaptığında televizyona fırlatmıştı."

"Gitmek zorundasın. Anlıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Anlıyor musun?"

"Tabii ki. Baban önce gelir. Git hadi."

"Dairene kadar sana yardım edeyim."

"Gerek yok," dedi. "Ben iyiyim."

Simon ona baktı. "İyiden de öte bir şeysin."

Emma gülümsedi. Bu doğrudu. Ve ona teşekkür etmeliydi. Bu gece ona ihtiyacı olan bir şeyi geri vermişti, o eksik bağlantıyı. Ve eğer telefonu çalmasaydı, bunu bir sonraki seviyeye taşıyabilirlerdi. Ama iyi ya da kötü, o gitmişti ve artık büyü ile gerçeklik arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktı. En azından bu gece.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Adım 9: Tekrar deneyin.

İki sabah sonra Alison, Paw Pals'ın içinde durmuş, Simon'ın eski düşmanı Emmie Harris olmamasını içtenlikle umduğu Emma Harris adında bir kadınla olan bağlantısını göstermek için bekliyordu. İhtimaller neydi? diye merak etti. Muhtemelen sıfır. Umarım sıfırdır. Saat daha sabahın altı buçuğuydu ve mekân hâlâ kapalıydı. Gabby, kapıyı kilitlediği sürece içeri girmesine izin vermişti.

Alison binayı yeniden tanımak için topuklarını yere vurarak içeriye doğru yürüdü. Her şey temizdi ve parlak, eğlenceli renklerle boyanmıştı. Garip bir şekilde, hayvanlarla arası hiç iyi olmayan bir kız için burada kendini çok rahat hissediyordu.

Hiç evcil hayvanı olmamıştı. Annesiyle birlikte dört katlı bir apartmanda, beş yüz metre karelik tek odalı bir dairede yaşıyorlardı.

Alison liseden sonra kendi ayakları üzerinde durmaya başladığında, bir evcil hayvan edinmek radarında yoktu. Odaklandığı tek şey hayatta kalmaktı.

Ryan'a kadar.

Ve buna bağlı olarak, Killer.

İkisi de onun kalbini

çalmıştı. "Arf!"

Şeytandan bahsetmişken. Alison devir teslim için Ryan'la kahve dükkanlarında buluşmuştu. Aslında orası artık "onların" kafesi değildi ama Katil onu gördüğüne çok sevinmişti ve önemli olan da buydu.

Adam bir aşığı bir yukarı zıplamamıştı. En sevdiği kot pantolonunu giymişti, yumuşak ve soluktu, bazen hayalini kurduğu vücudu sevgiyle okşuyordu.

Tamam, hep hayalini kurmuşumdur.

Ryan'ın şirketinin adı kıvrılmamış iş gömleğinin sağ cebinde yazıyordu. Biraz fazla ısınmış, biraz kaba saba, belki de iyi uyumamış gibi görünüyordu. Yine de onu son gördüğünden beri gördüğü en iyi şeydi.

"Teşekkürler," dedi ve Killer'a sarıldı. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Sana bunu aldım." Aldığı ve bir tutucuya koyduğu fazladan dört kahveyi ona uzattı. "Bilirsin, bebeği bir gün erken doğurmama izin verdiğin için."

Kahvelerden birinden bir yudum aldı ve onun favorisi olan Shot in the Dark olduğunu görünce şaşkınlığını gizleyemedi - damlama usulü demlenmiş, sade ve bir shot espresso. "Dört tane mi?"

"Bir işe gittiğini biliyorum, bu yüzden diğerlerini ekibin için aldım. Slim, Joey ve Tank, değil mi?"

"Doğru." Ryan başını eğdi, meraklı görünüyordu. "Neyin peşindesin?"

"Ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"İki hafta öncesini mi kastediyorsun? Evet. Hatırlıyorum."

Alison yarım bir gülümseme verdi. "Hayatına uyum sağlamaya çalışmam senin için önemliydi."

Kaşlarını kaldırdı. "Demek beni duydun." "Duydum."

O zaman güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itmişti, gözleri şimdi daha sıcaktı. Çok daha sıcak. "Teşekkürler." Çenesini Killer'a doğru itti. "Ve bebeğe gelince, sana söyledim. Ne zaman istersen."

Başını salladı ve böylece garip bir sessizlik başladı - onun tarafında değil, onun tarafında. Adam garip bir şey yapmadı. Sessizliği bozmanın bir yolunu aradı ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bunun için çalışıyordun!

Ama lisede olduğu gibiydi; final sınavına girmek üzereydi ve zihni bomboştu.

Gülümse! Onu sor. !

İlkini başardı, sonra bir soru için mücadele etti. "Ee, annen ve"-duraksamamaya ya da onun meraklı ailesi hakkındaki düşüncelerini belli edecek bir yüz ifadesi takınmamaya çalıştı-"kız kardeşin nasıl?"

Ama o açıkça onun içini görmüştü çünkü homurdandı, Killer'ı başının üstünden öptü ve sonra Alison'ın bakışlarıyla uzun, yüklü bir vuruş için buluştu. "Can sıkıcı bir şekilde Killer'a benziyorlar; sadakatleri çok şiddetli ve güvenmekte çok yavaşlar. Böyle başka birini tanıyor musun?"

Kız ona masum bir göz kırptı ve o da güldü. "Yine de çabanı seviyorum." Gözlerinin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Hem de çok. Kahve için tekrar teşekkürler."

Sonra da çekip gitti.

Ve buraya geldiğinde hâlâ bir aptal gibi gülümsüyordu. Eğer bir şey için çalışmanın işe yarayacağını bilseydi, okulda çok daha başarılı olurdu.

Bir hışırtı duyuldu ve Alison bakınca Bayan Kitty'nin arka taraftan çıktığını gördü. Ön penceredeki koltuğa oturdu ve o kadar hızlı örmeye başladı ki iğneleri bulanıklıktan başka bir şey değildi. Efsanelere konu olmuştu ve hemen hemen herkes ondan korkuyordu.

Alison da buna dahildi ama ölüm tehdidi karşısında bunu kabul etmedi. "Günaydın."

Bayan Kitty başıyla onayladı.

Katil yerden bir havlama sesi çıkardı.

Bayan Kitty zaten kısık olan gözlerini daha da kısmış ve tabii ki Killer havlamaya başlamıştı.

"Dur," dedi Alison.

Katil durmadı. Ta ki yaşlı kadın bir metre boyuna ulaşp Katil'e dik dik bakana kadar.

Killer fermuarını çekti ama gururu tamamen susmasına izin vermedi. Bunun yerine, nefesinin altında alçak ve sessiz bir şekilde hırlamaya başladı.

Bayan Kitty Almanca bir şeyler mırıldandı ve Killer aniden durdu.

Alison homurdandı, Bayan Kitty'ye teşekkür ederek başını salladı ve sonra evi gezmeye devam etti. Bir zamanlar olduğu ahır andıran ilginç bir mülktü ama Gabby gittiğinde kiralamak zor olacaktı. Alison bu yeni müşterinin işe yaramasını umuyordu, ancak henüz uygunluk başvurusunu almadığı için şüpheleri vardı. Bu yüzden geçmişini kontrol ettirememişti.

Telefonu gelen bir mesajla çaldı.

Korkutucu olma.

Killer'ın üzerine atlamasına izin verme.

Ve gülümsemeyi unutma. . .

Alison gözlerini devirdi ve telefonunu itti. Killer'ın üzerine atlamasına izin verme de ne demekti? Killer bir pireyi bile deviremezdi. Küçük köpeği kucağına aldı ve burnuna soktu. "Olay şu, K.

Ben. Seni ölesiye seviyorum. Ama kabul edelim, korkutucu olabiliyoruz. Bunu düzelteceğiz, tamam mı?"

Bayan Kitty homurdandı ama Alison ona baktığında, yaşlı kadın ona hiç dikkat etmiyordu.

Katil onun yanağını nazikçe yaladı, gözleri şefkatle sıcacıktı.

"Tamam o zaman, anlaştık," dedi Alison gülümseyerek. "İkimiz de kendimiz üzerinde çalışıyoruz." Keşke söylendiği kadar kolay olsaydı. Killer'ı yere bıraktı. "Umarım yeni müşterimiz üzerinde pratik yapacağız. Havlamak yok, hırlamak yok. Anladınız mı?"

Katil başını yana eğdi.

"Evet, evet, *ben* de uslu duracağım. Sadece reddedilme korkumuzun tamamen kafamızın içinde olduğunu fark etmeliyiz." Telefonunu tekrar çıkardı ve kendisi için kopyalayıp yapıştırdığı listeye bakmak için notlar uygulamasını açtı. *İyi bir izlenim bırakacağım. Anlayışlı olacağım. Gülümseyeceğim ve nazik olacağım. Bugün bir arkadaş edineceğim.* Şüpheli görünen Killer'a baktı.

"Her neyse. Oluyor işte." Volta atmaya devam etti, moral konuşmasına devam etti, sözleri duvarlarda yankılandı, volta atarken topuklarının tıkırtısı Killer'ın onunla birlikte volta atan küçük köpek tırnaklarının yere vurmasıyla eşleşti. "Ve hey, bir dahaki sefere köpek parkına gittiğimizde, belki sen de kendine gerçek bir arkadaş bulabilirsin, her zaman eğlence polisi olmak yerine."

Ön kapı açıldı. Alison döndü ve sonra inanamayarak dondu kaldı. Çünkü lanet olsun, bu "Emmie Harris," dediğini duydu.

Emmie de devlet gibi davranmaya başlamıştı. "Bu *Emma*. Ve bunun olacağını tahmin etmemiştim." Başını iki yana salladı. "Bunun olacağını tahmin *etmemiştim*." Başını tekrar salladı, az önce ekşi bir şey yemiş gibi görünüyordu. "Ali Pratt. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben *Alison*." Onun da sesi ekşi bir şeyler yemiş gibi geliyordu ama geçmişinden gelen beklenmedik patlamayla yüz yüze gelmek onu oyundan düşürmüş ve ciğerlerindeki havayı emmişti.

"*Sen* Simon'ın kuzeni misin?" Emma açıkça bir hata olduğunu umarak sordu.

Alison öyle olmasını diledi. "Evet." Dikkatini Emma'nın yanında oturan, hayatında gördüğü en iri köpeğe, bir VW büyüklüğündeki St. Bernard'a verdi.

"Hog," dedi Emma tanışma amacıyla.

Alison uyuşuk bir şekilde başını salladı, kendini yeniden o incinmiş liseli kız gibi hissediyordu, uzun zamandır üstesinden geldiğini düşündüğü olgunlaşmamış bir nefret ve kıskançlık duygusuyla doluydu.

Görünüşe göre öyle değil.

Mesele şu ki, Emma'nın aynı şeyi hissetmek için hiçbir nedeni yoktu. Alison'ın hayatını mahveden Emma'ydı, tam tersi değil. Hayır, defol git, onu müşteri olarak kabul etmesinin imkânı yok demek için ağzını açtı ama Hog'un boğazında hırıltılar  ı k a r a n Killer havlamaya başladı. "Killer, dur. Killer, *otur*."

Katil oturmadı. İleri atıldı, Alison onu yakalayamadan küçük pençeleri betonda tutunmaya başladı.

St. Bernard havladı ve Emma'nın arkasına saklandı.

Bu Killer'ı durdurmadı. Küçük şey büyük köpeğin peşinden uçtu ve Emma'nın etrafında dar daireler çizerek onu kovaladı. En azından Killer dar daireler çiziyordu. Beceriksiz St. Bernard betonun üzerinde tutunamıyordu, üstelik bir St. Bernard kadar da kurnazdı. Pes etti, kısa bir süre durdu, bir bacağı kaldırdı ve ...

"Hayır!" Emma bağırdı. "Hog, hayır!" Artık çok geçti. Hog, Killer'ın üstüne işedi.

"Aman Tanrım!" Alison soluk soluğa ileri atıldı ama Killer kapıya doğru koşan büyük köpekten kurtulmuştu.

"Çok özür dilerim!" Emma seslendi ama Alison ona bu özür nereye sokacağını söyleyemeden Emma Hog'a yetişti. Dizlerinin üzerine çöktü, sanki bu hareket canını çok acıtmış gibi yüzünü buruşturdu, sonra kollarını iri adama doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim bebeğim."

Vay canına. Tamam, yani Alison ya da Killer'dan özür dilemiyordu, köpek kılığındaki koca sersemden mi özür diliyordu?

Emma başını kaldırdı. "Ben onun duygusal desteğiyim." Alison şaşkınlıkla ona baktı.

Emma Hog'u kocaman başından öptü ve "Kal bebeğim," dedi.

Hog oturdu. Kaldı.

Emma Killer'a doğru ilerledi ve onu kucaklamaya başladı.

"Ben olsam yapmazdım," diye uyardı Alison. "Kucağa alınmaktan hoşlanmaz. Yabancılar karşı huysuzlaşabilir ve-"

Ve hiçbir şey, çünkü Emma'nın kollarında Killer vardı. Killer onu ısırarak kalmadı, hırlamayı ve havlamayı da hemen kesti. Bu da neydi böyle?

Emma sanki buranın sahibiymiş gibi  çeride ilerledi ve arka tarafta gözden kayboldu.

Cidden, *bu da ne böyle?* Alison *onu* takip etti ve Emma ile köpeğini yıkama istasyonunda buldu. Baş düşmanı suyun sıcaklığını dikkatlice kontrol ediyordu, sonra beş dakikadan kısa bir süre içinde Killer'ı yıkamış ve bir havluya sarmıştı. Etkileyiciydi çünkü sanki sol kolu vücudunun bir parçası değilmiş gibi, bu işlerin çoğunu sağ eliyle yapıyordu. Bu konuda içini kemiren bir şey vardı ama Emma, Alison'ın dikkatini dağıtmak için Killer'a sarılıyordu. Herkesten eşit derecede nefret eden bir savaşçı olduğu için bu adı alan köpeği, Emma'ya ay gözleri ile baktı ve ... başını kadının omzuna koydu.

"Ah," dedi Emma onu okşayarak. "Ne tatlı bir kız."

Katil pek çok şeydi. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. Bağımsız. Yüksek bakım. Ama tatlı mıydı? Ve açıkçası, Emma Killer'ı teslim edip paspası kaptığı gibi yerdeki pisliği temizlemek için ön tarafa döndüğünde Alison şaşkındı.

Peki, tamam. Emma işini biliyordu. Belki de bu bina için mükemmel bir insan olabilirdi. Belki de. Emma'yı dışarı kadar takip etti, Bayan Kitty'ye el sallayışını ve karşılığında sıcak bir el sallama almasını izledi.

Huh.

"Evle birlikte geliyor," diye açıkladı Alison. "Pazarlığa açık değil."

Emma, Alison'ın omurgasının dikleşmesine neden olan bir ses tonuyla, "Bir şey değil," dedi.

Bayan Kitty başını Emma'ya doğru eğdi, bir an için gerçekten de tatlı ve uysal görünüyordu. Garip bir kıskançlık hissedenden Alison kollarını kavuşturdu. "Tamam, kendimi geride hissediyorum. Beni yakala. Sen ve Simon ... tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"O benim PT'm."

Emma'nın kazasıyla ilgili haberlere geri döndüğünde, Emma'nın koluyla ilgili anı Alison için aniden canlandı.

Hog'u tekrar gören ve şimdi ön kapıya olabildiğince yakın duran Killer, boğazında alçak sesle hırlamaya geri dönmüştü.

Alison ona, "Tekrar üzerine işenmeden önce dur," dedi. Katil durmadı.

Emma Hog'a doğru yöneldi - Alison'ın şimdiye kadar duyduğu en tuhaf köpek ismi - ve giderken Killer'a bir göz attı. "Sus artık. Korkunç büyüklükte olduğumu biliyorum ama sana söz veriyorum, sana asla zarar vermez."

Killer, Alison'ın kollarından Emma'nın kollarına atlarken Alison sadece bakıyordu çünkü Alison'ın herkesten nefret ettiğine inandığı köpeği az önce kendisinden önce bir arkadaş edinmişti.

Emma, Killer'ın küçük sevimli yüzünü öptü. "Tatlı kızım. Şimdi seni yere bırakacağım ve sen de bebeğime iyi davranacaksın. Burada herkese yetecek kadar sevgi var. Tamam mı?"

Killer aşık olmuş köpek yavrusu gözlerini kırptırdı. Emma güldü, onu tekrar öptü ve yere yatırdı. Sonra Hog'u sarıldığı kapıdan uzaklaştırdı. Yüz kilodan fazla olduğu düşünülürse bu hiç de kolay bir iş değildi. Emma onun önünde çömeldi. "Kötü davrandığınızı biliyorum ama çok üzgün. Her şey yoluna girecek. Ben yanıdayım."

Koca hödük onu çenesinden alına kadar yaladı ve Alison ne kadar salya akmış olabileceğini düşünerek ürperdi. Emma sadece gülümsedi ve köpeğini gözlerinin arasından öptü. "Unutma, biz zorbalara boyun eğmeyiz. Bunu başaracağız."

"Hey," dedi Alison. "*Bizim* zorba olduğumuzu mu düşünüyorsun? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Emma başını kaldırdı. "Bütün okuldaki herkese benim AP Biyoloji ve AP Tarih'ten A almak için."

Alison yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Onun ben olduğuma dair bir kanıtın yok." "Okula giderken kullandığım arabaya 'kaltak' yazmıştın."

Alison o sabah uyandığında, bir milyon yıl geçse de geçmişiyile yüzleşeceğini asla bilemezdi. İyi bir günde bunu yapmaktan nefret ederdi. Ama şimdi kötü bir gündü ve her şey ona geri dönüyor, kafasını sefil anılarla dolduruyordu.

Alison, lisenin ilk yılında yerel bir kadın merkezinde gönüllü olarak çalışmış ve burs alabilmek için saatlerce çalışmıştı. Kayıtlarda yeterince yer aldıktan sonra işi bırakmış, böylece gerçek para için market alışverişi yaptığı bir işe girebilmişti ki buna çok ihtiyacı vardı.

Emma, Alison'ın kadın merkezindeki gönüllü pozisyonunu devralmıştı. Burs kurulundan biri Alison'ın çalışma saatlerini doğrulamak için aradığında, Emma Alison'ın orada çalışmadığını söylemişti. "Bir süre burada çalıştı" değil... sadece "*burada çalışmıyor.*"

Alison bursu ve hayalindeki okul olan UCLA'ya gitme şansını kaybetmişti. Wildstone'da kalmak zorunda kalmıştı ve bundan nefret ediyordu.

Yani evet, Emma hakkındaki dedikoduları o başlatmıştı. Arabasını anahtarlamıştı. Bununla gurur duymuyordu ama kesinlikle bedelini ödemişti. Ve sonuçta bunların hiçbiri Emma'ya zarar vermemişti ama Alison'ı neredeyse mahvediyordu. "Geçmişimiz hakkında konuşmak için burada değiliz."

"Belki de yapmalıyız," dedi Emma. "Her şeyi açıklığa kavuşturalım. Ve aslında, hafızamda ciddi boşluklar olduğu için bana yardım etmiş olursun. Dürüst olmak gerekirse, lise sadece bir bulanıklık."

Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Alison'ın hayatını mahvetmişti ve bunu yaptığını bile hatırlamıyor muydu? "Harika bir fikir. Geçmiş görmezden gelelim."

Emma ona bakakaldı. "Bu benim az önce önerdiğim şeyin tam tersi."

"Bakın, bu binayı kiralamak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Emma kabaca güldü ve oturdu. Tam orada, yerde, sanki dizleri zayıfmış gibi. Titrek bir nefes aldı ve uyluk ve baldır kaslarını ovmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Alison, Hog Emma'nın yanına çöküp ona sıkıca bastırırken sordu.

"Özür dilerim." Emma dişlerini sıktı. "*Kramp*." Şakaklarından ter boşandı ve beti benzi attı. O kadar solgundu ki neredeyse transparan görünüyordu. Alison 911'i aramak için telefonunu çıkardı.

"Yapma."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Senden değil."

Okaaaay. Alison telefonunu elinden bıraktı ve nasıl devam edeceğini düşündü. Düşünceli bir insan değildi. "Geçen yıl geçirdiğin kazayı duydum." Duymamak zordu, tüm haberlerde çıkmıştı. Emma koşuya çıkmış ve kaldırırma çıkmıştı. Dur işareti eski, budaklı, büyümüş bir meşe ağacının arkasına gizlenmişti. Karşıdan gelen bir araba işareti kaçırmış ve kontrolden çıkmadan önce Emma'ya çarpmış, ardından da kavşaktaki ikinci bir araba ona çarpmıştı.

Birisi ölmüştü. Emma da neredeyse ölüyordu ama komaya girdikten sonra mucizevi bir şekilde iyileşmişti. "Kasabanın size içinde bir sürü geçmiş olsun imzası olan gerçek boyutlu bir kart gönderdiğini gördüm. Amcamı ve işini temsil etmek için belediye toplantılarına gidiyorum ve bu konu gündeme geldi."

"Yaptı mı?" Emma bacağına ovuşturarak sordu. "Çünkü kartta senin adını göremedim."

"O kartta yüzlerce imza vardı, benim onlardan biri olmadığımı nasıl bilebilirdiniz?"

"Çünkü tüm imzaları okudum."

"Hepsini mi?"

Emma iç çekti. "Bak, bunu yaşamadan anlayamayacağını biliyorum, ama iki ay boyunca komada olduğunu hayal etmeye çalış, bu süre zarfında etrafında olup bitenlerin bir şekilde farkındaydın, ama çoğunlukla garip, çarpık bir kabusta yaşıyormuş gibi hissediyordun. Elli dokuz uzun gün ve gece boyunca, tamamen ve tamamen yalnız, hareket edemiyorsunuz. Sonra uyanıyorsunuz ve sadece eve gidemeyeceğinizi değil, aynı zamanda bir rehabilitasyon tesisine gitmeniz gerektiğini de öğreniyorsunuz. Yılın geri kalanı boyunca."

Kendine rağmen, Alison sempati duyduğunu hissetti. "Um-"

"Ve belki de bu kazadan sonra, insanları dehşete düşürmeden nasıl yürüyeceğiniz ve yemek yiyeceğiniz gibi şeyleri yeniden öğrenmeniz gerekiyor. Ve tüm bunların üzerine, nihayet taburcu olduğunuzda, hayatınızdaki en önemli iki insan gitmiş oluyor çünkü nişanlınız rehabilitasyon merkezinde kaldığınız süre boyunca başka birine aşık oldu - en iyi arkadaşınız. Sözde en iyi arkadaşınızla paylaştığınız daireye birlikte taşındılar. Senin yaptığın seksten çok daha iyi görünen gürültülü bir seks yapıyorlar. Yani evet, o karttaki her bir imzayı okudum. Sakladım da. Bazı geceler o imzalar benim tek arkadaşım oluyor."

Hog onun bacaklarına tırmandı ve o da kollarını ona doladı. "Ben iyiyim," dedi ona usulca.

Alison ona bakarken, gözleri adlandırmak istemediği bir duyguyla yanıyordu. "Haklısın," dedi sessizce. "İmzalamadım. Gerçekten okuyacağını hiç düşünmemiştim, çünkü gerçek şu ki, senin yerinde olsaydım imzalamazdım. Kendim için üzülür ve dünyaya kızardım." Duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu sana nasıl imzalayacağımı da bilemezdim."

"Elbette yapardın," dedi Emma. "Umarım sonsuza dek cehennemde çürürsün, Senin, Ali Pratt."

"Alison." Yine de gülmek zorunda kaldı. "Ama tamam, evet. Adil ve muhtemelen doğru." Derin bir nefes aldı. "Daha iyi misin? . daha iyi misin?"

"Kramp geçti."

"Yani..." Emma'nın fena halde kırılmış olan bedenini işaret etti.

"Elbette," dedi Emma. "Gelecek hafta bir yarı maratonda koşacağım, tıpkı darbe almadan önce planladığım gibi."

Alison'ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ki Emma'nın alaycı davrandığını fark etti. "Sen . . . bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Bilmiyorum. Eee. Kira sözleşmesi?"

"Hak kazanmanız gerekiyor. Dediğim gibi, başvuruyu almadım."

"Üzerinde çalışıyorum." Emma sertçe ayağa kalktı. Zoraki bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Ben burada çalışıyorum. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Alison. "Çünkü yine senden bir başvuru gelmedi." Durakladı. "Bu yüzden mi Paw Pals'ı satın almak istiyorsun?"

"Satın almak istiyorum çünkü benim için mükemmel olacak. Ayrıca başka kimse beni işe almak istemiyor." O hareket ederken, Hog onun yanında kaldı ama biraz gecikti, sanki Emma'nın, odanın ortasında durmuş Hog'a dik dik bakan Killer'a karşı bir kalkan olmasına ihtiyacı varmış gibi.

Emma hâlâ Alison'ın tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle etrafına bakınıyordu ama sonuncusunda susturulduktan sonra bir kişisel soru daha soracaksa vay haline.

"Şartlar nedir?" Emily sordu. "İlk, son ve güvenlik depozitosu."

Emma tereddüt etti. "Bu bir seferde büyük bir yığın." Alison omuz silkti. Onun sorunu değildi.

"Parayı bulmam için bana biraz zaman verebilir misiniz?"

"Depozito yatırana kadar, kaybetme riskiniz var." Bu muhtemelen olmazdı. Şu anda bir sürü boş yerleri var.

Emma onun bakışlarına karşılık verdi ve blöfünü gördü. "Gabby'nin kira kontratını yenilemeyeceğini öğrendin. Burası doldurması kolay bir bina olmayacak. O yüzden yarın aniden kapışılacağını sanmıyorum." Tekrar etrafına bakındı. "Aylık kira için pazarlık yapmak istiyorum."

Alison otomatik olarak "Tartışmaya açık değil," dedi. Çünkü bunun canı cehenneme. Alison'ın çenesini yalayarak tansiyonunu düşüren Killer'ı kucağına aldı. *Sakin ol. Onu nasıl göndermek istediğini düşünme.*

Emma Alison'a bir gülümseme verdi. "Tamam o zaman. Sanırım aramaya devam etmem gerekecek. Teşekkürler, Ali. Çok ilginçti."

"Alison." Ama yüzünü buruşturdu, kendisiyle savaştı ve kaybetti.

"Bekle." Emma ve Hog birlikte arkalarına baktılar.

"Ne kadar düşünüyordun?" Alison sordu.

"Bu ekonomide mi?" Emma gülümsedi. "Üstten yüzde on indirim." "Peki *sana* tam olarak neden bir anlaşma vereyim?"

"Çünkü yandaki sanat atölyesi kapanıyor, bu da aynı blokta iki açık yer anlamına geliyor." Emma başını salladı. "Kar haneniz için pek iyi değil."

Hayır, söylemedi. "Burası iyi bir cadde üzerinde ve burası güncellenmiş, büyük bir cam cephesi ve arkada özel bir park yeri var."

Emma tezgâhın arkasına geçip bir defter ve kalem aldı. Alison'a göstermeden önce bir numara karaladı.

Alison güldü. Killer'ı yere bıraktı ve defterle kalemi kaptı. Emma'nın numarasının üstünü çizdi ve ilk teklifle Emma'nın karşı teklifinin ortasına kendi numarasını yazdı.

Emma ona baktı, başını salladı ve başka bir numara yazdı.

Alison ona baktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Arada sadece bir dolar fark var."

"Anlaştık mı, anlaşılmadı mı?" "Bir dolar, *Emmie*."

"Bir dolar, Ali."

Tamam, bırak gitsin. "İyi, her neyse. Sadece bir dolar." Elini uzattı.

"İşin prensibi bu," dedi Emma ve son sözü söyledikten sonra Alison'ın elini sıktı.

Alison her şeyi mahvedeceğine şüphe olmayan bir şey söylemek için ağzını açtı ama Hog tam o anda Alison'ın bacaklarına yaslandı ve ona baktı. Tatlı bir hayranlık. Bu onun kara kalbini eritti ve yumuşak, iyi bakıldığı belli olan kürkünü okşadı, Killer'a yaptığı gibi eğilmek zorunda kalmaması hoşuna gitti. "Ah. Sen kocaman bir tatlısın."

"İnsanlar kendilerini kaybettiklerinde onları toparlamak için eğitildi."

Alison başını kaldırıp Emma'ya baktı. "Ben kendimi kaybetmiyorum, *sen kendini kaybediyorsun.* bok."

Emma gözlerini devirdi ama kuyruğu yerleri süpüren Hog'a sevgiyle gülümsedi.

Odadaki enerjiyi değiştirdiği için kendisiyle gurur duyduğu belli olan adam, ağzından yere doğru ağır çekimde bir salya çizgisi ilerlerken ikisine de gülümseyerek nefes nefese kaldı ve Alison kalbinin biraz eridiğini hissetti. *Şeytanın kendi köpeğine aşık olma sakın.* "Bana uygulamayı gönderecek misin?"

"Evet."

Alison başıyla onayladı. "Gabby'nin diğer çalışanlarını tutacak mısınız?" "Neden?"

"Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum."

"Yapma," dedi Emma. "Bunu yaptığında beni korkutuyorsun."

Acı kabardı ve bu Alison'ı şaşırttı. Genelde acı gibi şeyler hissetmezdi. Derin bir nefes aldı. *Adım 9: Tekrar dene*, demişti Google ona. Derin bir nefes aldı. "Bu tek başına üstlenmek için büyük bir girişim."

"Hog'u işe götürmeme izin verecek bir iş bulmaktan daha kolay."

"Bir de bana sor," dedi Alison. "Eski sevgilim Killer'ın velayetini tam da bu nedenle aldı." Killer'ı burnundan öptü. "Ama bugün bizim, değil mi bebeğim?"

Emma yumuşak bir sesle, "Eski kocam da velayeti aldı," dedi. "Hog'un mu?"

"Hayır. En iyi arkadaşım. Ona aşık olduğuna eminim çünkü yanında hiç yük getirmemişti ve benim o kadar çok yüküm var ki ekstra ücret ödemem gerekiyor."

"O kısım haberlere çıkmadı," dedi Alison.

"Hayır."

Gözlerini kısmıştı. "Eğer benimle oynuyorsan, yemin ederim-"

"Hepsi acınacak derecede doğru." Emma çoğunlukla sadece sağ omzuyla omuz silkti. "Eski sevgilim ilişkiler söz konusu olduğunda hiçbir zaman iyi bir çoklu görev adamı olmadı. Sağlık görevlileri tarafından kaldırımından alındığım an, hayatım onun üstesinden gelemeyeceği kadar çok işe dönüştü."

"Vay canına, berbat biri." Alison iç çekti. "Ve lanet olsun." Emma'yı işaret etti. "Tamam, sen kazandın. Ama bu ilk ve tek sefer."

Emma memnun görünüyordu. "Arabamın yan tarafına 'kaltak' yazmayacaksın, değil mi?"

"Duruma göre değişir. İyi oynayacak mısın?" "TBD."

"O zaman aynı."

Emma güldü. "Aslında arabamın olmaması iyi bir şey."

Lanet olsun. Eğer ondan nefret etmeseydi, Alison onu sevebilirdi bile. O gecenin ilerleyen saatlerine kadar Emma'nın sol kolunun sağ kolu kadar iyi çalışmıyor gibi görünmesinin neden mantıklı olduğunu aniden fark etti - Simon'ın yeni kiracısıydı.

Bölüm 10

10. Adım: Kendiniz olun.

Ertesi sabah Simon telefonunun uğultusuyla uyandı. Telefonun titreşimindeki rahatsızlık seviyesinden bunun Alison olduğunu anladı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Umurunda mı?"

"Dün beni geri aramadığın için birazcık bile değil. Emma ile tanıştım."

Az önce Emma'yı, eğer babasının ona ihtiyacı olmasaydı aralarında neler olabileceğini hayal ettiği için Simon derin bir nefes aldı. "Seni geri aramadım çünkü bütün gün çok meşguldüm ve sonra uyuyakalmışım."

"Tekrar edeyim, Emma'yla tanıştım." "Ve?"

"Lisedeyken beni tutuklatan kız da o." Simon yatakta doğruldu. "Bunu bana tekrar anlatır mısınız?"

Alison ona onca yıl önceki hikâyeyi anlattı ve o şaşkınlıkla başını salladı. Tüm bunlar olduğunda üniversiteye gitmişti ve her ne kadar yakın olsalar da kuzeni ona bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti. "Neden o zaman bana sorunların olduğunu söylemedin?"

Sessizlik.

İçini çekti ve kendi sorusuna cevap verdi. "Çünkü sen bir Armstrong'sun ve bu yüzden iliklerine kadar inatçısın." Elini yüzünde gezdirdi, bütün bunları tek başına yaşamış olmasından nefret ediyordu ama Emma'ya yaptığı şey de onu pek heyecanlandırmamıştı. "Neden arabasına zarar verdin?"

"Bu hikayeye 'size kendimle ilgili harika şeyler anlatayım' diye mi başladım? Hayır, başlamadım." İç çekti. "Bak, bu oldu ve beni *tutuklattı*. Bu yüzden benim tarafımda olmana ihtiyacım olacak."

Bunun için kafeine ihtiyacı vardı. "Suçlamaların düştüğünü söylemişsiniz."

"Evet, çünkü ben olduğumu kanıtlayamadılar. Ve benim amacım bu değil." Doğru. Alison kinlerini severdi. Onlara sarılmayı, yakınında tutmayı severdi.

Elbette bu yüzden sadece o ve babası vardı. İnsanlar onun ne kadar büyük bir kalbi olduğunu ve ne kadar kolay incinebileceğini anlamıyordu. "Tamam, zaten kızgın olduğuna göre, Emma'nın 2A'yı kiraladığını da bilmen gerekir."

"Oh, bunu kendim çözdüm, senin sayende değil."

"Bak," dedi Simon. "Onca yıl önce ne olduğu önemli değil. O bina için bir kiracıya ihtiyacınız var ve Emma da kiralamak istiyor. Ve sen de insanlara daha açık olmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Belki."

"Kesinlikle. Emma ile başla. Sadece bir öneri."

Alison ona önerilerini nereye koyabileceğini söyledi ve bağlantıyı kesti.

Simon başını salladı, yataktan kalktı, babasına yemek yedirdi ve Jodie'yi içeri aldı,

babasına eve gelene kadar pantolonunu çıkarmamasını hatırlattı ve gitti. Bugün PT günüydü, bu da onu iyi bir gün yapıyordu. Kliniğe, önce kendi egzersizini yapabileceği kadar erken gitti. Arka arkaya iki hastaya baktı, ardından üçüncü hastası Emma'dan önce otuz dakikalık bir molası vardı. Bu yüzden onu ön resepsiyon alanında, bir köşede dizüstü bilgisayar ve dumanı tüten bir fincan çay ile otururken bulunca şaşırdı.

Onu görünce göğsünde bir şeyler ısındı. Ve verdiği tek tepki bu değildi. Gülümsediğini hissetti, gerçekten gülümsediğini.

Kötü durumdasın.

"Hey," dedi. "Erken gelmişsin. Bilerek. Sabah sabah. Her şey yolunda mı?"

Sarsıldı ve kulaklıklarını çıkardı. Onun bu hızlı hareketi üzerine Hog, Emma'nın arkasına saklandı.

"Özür dilerim. Size gizlice yaklaşmak istememiştim."

"Hayır, sorun yok." Emma elini Hog'un üzerine koymak için arkasına uzandı. "Zaten bu şeyi pencereden atmak üzereydim," dedi dizüstü bilgisayarından bahsederken.

Simon köpeğin koca kafasını karıştırdı. "Üzgünüm, dostum." Hog Simon'ın elini yaladı. Affedilmişti.

"Senin internetini çalışıyorum," dedi Emma. "Hâlâ apartmanda k a y ı t yaptırmadım."

"Benimkini kullanmaktan çekinmeyin. Ağın adı Malicious Virus ve şifre de çerezler, büyük harf yok." Emma gülünce o da gülümsedi. "Bu

Babamın hatırlayabildiği tek şifre. Ne üzerinde çalışıyorsun?" "Bir iş kredisi alıyorum. Bir de kuzenin Ali'yle tanıştım."

"Ona Ali demene izin

verdi mi?" "Hayır. Ama

yine de söyledim."

Güldü. "Çünkü . . . ?"

"Çünkü onu tanıdığımda Ali olarak biliyordum. Ve ayrıca bu onu rahatsız ettiği için."

Tekrar güldü ve onun yanına oturdu. "Eminim

eğlenceliydi." "Eğlenceli anları oldu. Demek Ali'nin

patronu sensin?" "Geçici olarak."

"Dünya küçük. Sana lisede can düşmanı olduğumuzu söyledi mi?"

"Onu aramanı önerdiğimde ikinizin bir geçmişi olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ama evet, bana hikayeyi anlattı."

"Tamam, bu iyi haber. Belki benden neden bu kadar nefret ettiği konusunda beni bilgilendirebilirsin."

Bu onu duraksattı. "Bilmiyor musun?"

"Beni iyi notlar almak için dışarı çıkmakla suçladığını biliyorum. Okula giderken kullandığım arabaya 'kaltak' yazdığını biliyorum."

Bunun kendi savaşı olmadığını biliyordu. Ancak bu onun sirkiydi, onun maymunuydu. "Bazı sorunları var."

Bu küçümseme karşısında homurdandı.

"Bakın, sadece zor zamanlar geçirdiğini söyleyeceğim. Hayatta hiçbir şey onun için kolay olmamıştı. Arkadaş edinmek zorlu bir iştir ve okuldaki en arkadaş canlısı ve en popüler kızlardan birinin ondan hoşlanmaması onu rahatsız etmiş olmalı."

Emma'nın kaşları kalkmıştı. "Bütün bunları

sana o mu anlattı?" "Boşlukları ben

doldurdum."

"Ondan hoşlanmadığımdan değil. Sadece aynı çevrelerde takılmıyorduk. Birbirimizi tanımamızın tek nedeni kadın merkezindeki stajda onun yerine geçmemdi. Belki bir günlüğüne çakışmışsınız? Bana tek kelime bile etmedi. Sonra o gitti ve birden insanlar benim hakkımda dedikodu yapmaya başladı. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü incitici söylenti yaydığı ortaya çıktı."

Lanet olsun, Alison. "Onun için mazeret üretmeye çalışmayacağım ama artık farklı bir insan olduğunu söyleyebilirim. Hâlâ oldukça sert bir dış görünüşü var, ancak onu dışarıdan tanıyacak kadar şanslısınız

İçten içe, yanınızda olması iyi bir şey. Son derece sadıktır ve sizin için hayatını feda edebilir."

Emma başını salladı. "Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım." Derin bir nefes aldı. "Bak, geçmişî geçmişte bırakmaya hazırım. Ben daha çok şu *an* için endişeleniyorum. Daha sonra North Bank'ta bir görüşmem var. Bunu doğru yapmak istiyorum. İş kredisi almanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Komada olmak bütün bir yıl boyunca çalışmamak için bir mazeret değilmiş ve şimdiden iki kez geri çevrildim. Sanırım bu son şansım olabilir."

Onun için bundan nefret ediyordu. "Özür dilerim, Emma."

"Ben de heyecanlıydım. Çok heyecanlıydım. Bir an için sonunda aradığım şeyi bulduğumu sandım. Dünyadaki yeni yerimi."

"Geleneksel bankacılık dışındaki seçenekleri denediniz mi? Başka pek çok seçenek var."

"Umarım haklısındır," dedi.

"Sadece pes etme."

"Yapmayacağım."

"Sana serçe parmak sözü verdireyim mi?"

Emma gülümseyerek serçe parmağını uzattı. Birbirlerine dokunduklarında, ikisinin de içinden bir elektrik akımı geçti.

"Hâlâ orada o zaman," diye mırıldandı.

Evet. Hâlâ oradaydı, hem de çok. Ve geçen gece ateşe çok yaklaşımlardı. Simon spor salonunu işaret etti. "Hazır mısınız?"

"Elbette. Bir günde biraz daha işkencenin ne önemi var ki zaten."

PT seansı bittikten sonra Simon, Emma'nın soyunma odasına gitmesini izledi ve sonra Kelly'yi kitaplarını düşünürken bulduğu meyve suyu barına doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?"

"Daha iyi," dedi. "İşler iyi gidiyor."

"Peki neden heyecanlı görünmüyorsun?"

Ona yer açmak için yana kaydı. "Çok hızlı büyüdü. Tek başıma idare etmem için çok fazla." Durakladı. "Hastane beni satın almayı teklif etti."

Şaşırmıştı. "Ve sen bunu düşünüyorsun." "Evet."

"Sonsuza dek kendi işinin patronu olmak istediğini sanıyordum." "İstiyorum," dedi. "Ama aynı zamanda hayatımı da yaşamak istiyorum."

Simon bunu anladı. Hem de çok iyi. Bugünlerde uyanık olduğu saatlerin çoğunu çalışarak geçiriyordu, gerçek bir hayattan söz etmek mümkün değildi.

"Beni boş ver," dedi. "Emma nasıl?"

İlgisi samimiydi. Emma'nın tüm tedavisi boyunca, rehabilitasyondan ilk geldiği ve zar zor hareket edebildiği zamandan, şimdi yeniden koşmaya başlamaya yakın olduğu zamana kadar -eğer isterse- yanında olmuştu. "Eğer" diyordu çünkü Simon onun gerçekten hazır olduğundan şüpheliydi. Tam olarak iyileşmekten geri duruyordu, bunu biliyordu. Kesin olarak bilmediği şey ise nedeniydi - her ne kadar şüpheleri olsa da.

Hayatta kalma suçluluğu. Olanlar için kendini suçladığını biliyordu, bu da onu başkaları bu kadar şanslı değilken hayatta kalmakla mücadele etmek zorunda bırakmıştı. Suçluluk duygusu çok kötü bir şeydi, bunu çok iyi biliyordu. "Bacaklar üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Hâlâ ara sıra kramp giriyor. Değişiyor. Meyve suyuna ihtiyacı olacak."

Kelly barın arkasına gitmek için ayağa kalkarak, "Elbette," dedi. "Ama ... çok ilginç."

"Ne?"

Kaşlarını ona doğru salladı. "Tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını bildiğini."

Simon spor salonuna açılan çift kapıyı işaret etti. "Beş dakika önce herkesin görebileceği şekilde oradaydı."

"Uh-huh. Peki ya seansınızdan önce burada birlikte oturma şekliniz?"

"Bazı kişisel meseleler üzerinde çalışıyor."

"Onu güldürüyorsun," dedi Kelly. "Ama daha da ilginç ... o seni güldürüyor."

Başını iki yana salladı. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" diye sordu masumca. "Psikiyatrist şeyini üzerimde yapma."

"Ben de şerit değiştirmeden önce beş yıl boyunca öyleydim. Bu benim kanımda var." Ona bilmiş bir bakış attı. "İkinizin arasında bir şeyler var. Her zaman vardı."

Bu ifadenin gerçekliği karşısında ne yapacağını bilemediği için Simon arkasını döndü. Konuşmak isteyeceği son şey Emma'ya olan hisleriydi, özellikle de ona karşı hiçbir şey hissetmemesi gerekirken. Çıkar çatışması olmasa bile, hayatı kendisine ait değildi. "Bir ilişki için zamanım olmadığını en iyi sen biliyorsun."

"Simon," dedi nazikçe. "Bana zaman ayırmadın çünkü ben senin kalbinde değildim. Beni seviyorsun ama hiçbir zaman bana aşık *olmadın*. Hayatında bir yer açacak kadar değer verdiğin kadını henüz bulamadın."

Bunun doğru olmasından nefret ediyordu. Ama bu ona, her ne kadar kendini son derece seksi Emma Harris'e aşık olmuş gibi hissetse de, bunun asla gerçekleşemeyeceğini kanıtlıyordu. "Sence satacak mısın?"

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Deniyorum."

"Bak." Emma'nın içkisiyle uğraşmayı bıraktı ve Simon'ın gözlerinin içine baktı, kendi ciddiyetiyle. "Kendini biraz yaşamaya bırakmayalı uzun zaman oldu. Demek istediğim, ikinizin arasında bir kıvılcım var. Neden bunun üzerine gitmiyorsun?"

"O kadar basit değil. O bir hasta."

"Ve ben senin patronundum. Bu bizi durdurmadı. İkiniz de aynı odada olduğunuzda, ısı faktörünün katlanarak arttığını inkar edemezsiniz. Biraz önce ikinizin yanından geçtim ve o kadar çok statik elektrik aldım ki neredeyse ofisime girerken kendimi elektrik çarpıyordu." Kelly ona gülümsedi. "Bunu sevdim. Buna ihtiyacın var. Buna göre hareket etmelisin."

"Etik değil gibi görünüyor."

"Sen doktor değilsin ki. Ya da psikiyatrist. Kendine gelmesine yardım ediyorsan ne olmuş yani? Ve onun sana bakışını gördüm. İnan bana, iki taraflı."

"O hazır değil."

"Belki. Belki de değil." Kelly omuz silkti. "Bu ona bağlı. Ama ben senden bahsediyorum. Mutlu olmana izin vermeyecek kadar inatçısın, mesela ..." Ona bakarken başını eğdi. "Belki de bunu hak etmediğini düşünüyorsun."

Adam ağzını açtı ama kadın onun sözünü kesti. "Babana yardım etmek için kendi hayatından vazgeçtiğinin farkındasın değil mi? Ama Simon, baban senin hayatın için kendi hayatından asla vazgeçmedi. O bunu istemezdi."

"Ne yapmamı istiyorsun, Kelly? Onu bir tesise mi kapatayım? Hiçbir geliri olmasın diye işlerinin bozulmasına izin mi vereyim?"

"Hayır, yardım alırdım. Onun için tam zamanlı bir yardımcı tutardım. Birkaç tane. İçlerinden biri bir ya da iki akşam vardiyası almalı ki senin de bir hayatın olsun."

"Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Kelly sordu.

Emma arka soyunma odasından çıktı, yerde iki hafta öncesine göre bile daha rahat hareket ediyordu. Sırt çantasındaki eşyalarını omzuna atmıştı ve çok iyi görünüyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Kelly ona *kendini toparlamasını* söyleyen anlamlı bir bakış attı.

Emma onlara doğru geldi ve Simon'ın yanındaki tabureye oturdu. Onunla Kelly arasındaki ani sessizlik üzerine onlara ikinci kez ve daha uzun bir bakış attı. "Bölüyor muyum?"

"Evet," dedi Kelly. "Simon'a bir hayat kurması ve bunun ne kadar önemli olduğu konusunda ders veriyorum."

"Yemek," dedi Simon Emma'ya. "Yakıt ikmali için yemeğe ihtiyacın var."

Kelly gözlerini devirdi ve buzdolabına dönerek iki tavuklu avokado salatası, iki küçük kapta ufalanmış mavi peynir ve küçük bir somun ev yapımı yaban mersinli-limonlu ekmek çıkardı.

"Ben onun ufalanmış mavi peynirini alacağım," dedi Emma ve peyniri kaptı.

"Çünkü ..." Kelly sahte bir kurnazlıkla Simon'a baktı. "Laktoz intoleransı mı var?"

Emma homurdandı. "Hayır, yemiyor çünkü" -sesini onunkini taklit edecek şekilde alçalttı- "*o şey seni öldürür, Em.*"

Lanet olsun. Kızın onunla dalga geçmesi neden hoşuna gidiyordu?

Kelly güldü. Simon'ın damarına basmaya çalışıyordu. Bunun yerine bir noktayı kanıtlamıştı. Emma'yla o kadar yakınlaşmışlardı ki, Emma onu çoğu insandan daha iyi tanıyordu.

Onu içeri aldı.

Evet, evet, tamam. Hissetmişti. Ama böyle bir niyeti yoktu ve çatıdaki o geceye kadar onun da kendisi için aynı şeyleri hissedebileceğini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Ona karşı hissettiklerine gelince, bu hâlâ göğsünde oturan bir fil ağırlığında, sıcak ve dağınık bir duygu yumağıydı. Görmezden gelmek en iyisiydi.

Emma uzandı ve onun turşusunu çaldı.

Kelly tekrar gülmeye başladı ama Simon'ın donuk bakışları karşısında güldüğünü gizlemek için öksürür gibi yaptı.

"Turşudan nefret eder," diye açıkladı Emma.

"Oh, biliyorum," dedi Kelly. "Sadece senin de bunu biliyor olmanı komik buluyorum." Ve bununla birlikte sırtı ve yürüdü gitti.

Emma onun gidişini izledi. "Bu da neydi

şimdi?" "Hiçbir şey."

"Bir şeye benziyordu."

Biraz salata kürekledi.

"Bunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye sordu, bir kez daha onu taklit ederek, seanslarında ona sık sık kullandığı kelimeleri ve tonu kullanarak.

Bu onu güldürdü ve kahretsin, Kelly haklıydı. Emma onun için iyiydi. Ve başka bir şey daha. Onunlayken kendini ne kadar rahat hissettiğine artık şaşırmıyordu. Evet, şu anda hayatındaki pek çok şey kendisine ait değildi ama bu, yani *o*, kendisine aitti. Aralarındaki iş ilişkisi aylar boyunca yavaş yavaş, sadece dürüstlük ve güven üzerine inşa edilmişti. Emma'nın Simon'a tamamen güvenmekten başka çaresi kalmamasıyla başlamıştı ve o da bunu yerine getirmek için elinden geleni yapmıştı. Bunu izleyen dostlukları da dürüstlük ve güven üzerine kurulmuştu ama ironik bir şekilde, en azından başlangıçta *ona* güvenmek zorunda olan kendisiydi ve bu konuda paslanmıştı. Yine de işe yaramıştı ve iyiydi, bu yüzden şimdi ne dürüstlükten ne de güvenden vazgeçmek için bir neden görüyordu. "Kelly aramızda olan bu şey için harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyor."

Gözlerini ona dikti. "Ya sen?" diye sordu sonunda. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dürüstlük. Kendi kendine, lehine olan tek şeyin bu olduğunu söyledi. "Bunu yapamayacağımızı ve hâlâ birlikte çalışabileceğimizi."

Başını salladı ve çatalını bıraktı. "Peki, o zaman anlaştık."

Tamam, güzel. İçlerinden biri doğru düşünüyordu. Kuma bir çizgi çekmişti ve ikisi de bu çizgiyi geçmeyecekti. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Doğru olan buydu. *Tek* şey buydu, bu yüzden hayal kırıklığının belli olmamasını umarak başını salladı.

"Simon?"

"Öyle mi?"

"Kovuldun."

Kız ayağa kalkıp onu ayağa kaldırdığında, sonra yaklaşıp asla karşı koyamadığı o güzel gözlerle ona baktığında gözlerini kırıştırdı. Parmak uçlarında yükseldi ve ellerini göğsüne götürerek dudaklarını onunkilere değdirdi.

Basit bir dokunuş ve kalbi göğsünde gümbürdedi. Elinin altında hissedip hissetmediğini merak etti, ama sonra hiçbir şeyi merak edemedi çünkü onu tekrar, daha derinden öptü ve beyni çalışmayı bıraktı. Tanrım. Onun ağzı, onun tadı . . .

Emma geri çekildiğinde, Simon'ın ilk içgüdüğü birbirlerine bakarken onu daha sıkı tutmak oldu. Sonunda boğazını temizledi. "Uzun zamandır bunu bekliyordum."

"Ne, benim seni kovmam mı?" diye sordu masumca. Bu ondan bir kahrkaha aldı.

"Ukala."

Gülümsedi ve adamın kalbini durdurdu.

Belki de hiç öpüşmemiş olsalardı, çekip gidebilirdi. Buna inanmak istiyordu ama artık çok geçti.

Gülümsemesi daha da büyüdü. *Biliyordu*. "Sen de bunu istiyordun," dedi. "Bir erkeğin bunu saklaması zor."

Bakışlarının adamın vücudunda gezinmesine izin verdi ve evet, gerçekten de adamın hiçbir şey saklamadığını fark ettiğinde titrek bir nefes aldı.

"Emma-"

"Şşş." Alt dudağını ısırды ve ona biraz daha baktı. "Bir şey görmem gerek." Ellerini onun göğsüne ve saçlarına doğru kaydırды, onu tekrar öptü, biraz daha az çekingen, çok daha yoğun. Sert bir iniltiyle onu kendine çekti ve ikisi de nefessiz kalana kadar öptü.

Sonra alnını adamın göğsüne bastırды ve derin bir nefes aldı. "Kutsal inek."

"Evet."

Parmakları adamın gömleğini sıkıca kavradı. "Hayır, anlamıyorsun." Başını kaldırdı. "Bu um. Şey, nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Emma, benim. Sadece söyle. Her neyse."

"Tamam." Başını salladı. "Yani ... sen hasarlı sinirlerle ilgisi olmayan bir karıncalanma bile hissettiğim ilk kişisin." Durakladı. "Bilirsin, alt katta."

Buna verdiği tepkinin bir PT olmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bir erkek olmakla ilgiliydi. Nerede oldukları düşünöldüğünde bunu kabul etmeye hazır değildi, gülümsedi ve alay etti, "Alt katta . . . ?"

Gözlerini ona dikti. "Eğer bana ve alt katıma gülersen
-"

Tam kız gitmek için dönerken elini tuttu. Bir tutam saçını saçlarını kulağının arkasına atarken, gözlerinin içine bakarken sesini zar zor bir fısıltıya düşürdü. "Asla, asla, asla senin alt katına gülmem. Dizlerimin üzerine çöküp tapınırım, evet. Gülmek, hayır."

Ona baktı, gözleri biraz donuklaşmıştı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve silkindi. "Yakın mesafede ölümcölsün."

Simon gülümsedi.

Emma gözlerini kaçırды, içine çekti ve sonra geri döndü. "Uzun zamandır kendimi bir kadın gibi hissetmemiştim. Yaşadıklarım, bu ..." Bir kelime aradı. "İnsanlıktan çıkarıcı."

Başını yavaşça salladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri, Emma, tamamen kadındın."

Titrek bir nefes aldı. "Teşekkürler - sadece nazik davranıyor olsanız bile, bunu takdir ediyorum."

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır. Atladığınız ya da yönlendirdiğiniz oldu ama asla yalan söylemediniz."

"Tekrar aday olman için istatistikleri ve şansları göz ardı ettim çünkü bunlar cesaret verici değildi ve sana yardımcı olmayacaktı. Kendine zarar veren bir yola girdiğinde seni yanlış yönlendirdim."

"Yani ... daha büyük bir iyilik için falan mı?"

"Evet," dedi, onun kendisiyle alay ettiğini biliyordu ama etmiyordu. Ne bu konuda, ne de onun hakkında.

"Peki," dedi hafifçe. "Tamam o zaman. Harika sohbetti, teşekkürler."

Gitmek için döndüğünde onu tekrar geri çekti. "Geçen gece sürücü koltuğunda senin oturduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sen hâlâ öylesin. Her zaman da öyle olacaksın. Sen istemedikçe hiçbir şey olmaz." "Ve sadece birlikte çalışmadığımız sürece," dedi açıkça.

Başını salladı.

Ona bakmaya devam etti, o kadar çok düşünüyordu ki neredeyse yanık kokusu alıyordu.

"Bildiğim iyi oldu," dedi sonunda.

Bu da ona pek bir şey anlatmıyordu. Aralarındaki bu şeyle hangi yöne gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve sonra onun adını fısıldadı.

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Hâlâ kovuldun."

SIMON o akşamki maçı kaçırmayı düşündü çünkü evde bakım hizmeti veren yardımcısı hasta olduğunu söylemişti. Alison hala işte olduğu için tribünde babasıyla birlikte oturacak kimsesi yoktu. Ama yedek oyuncusu da yoktu ve çocukları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu yüzden babasıyla birlikte arabaya doluşup parka doğru yola çıktılar.

Dışarı çıktıklarında Simon babasının gözlerinin içine baktı. "Unutma. Ali geç kalacak. Tek yapman gereken tribünün ilk sırasına oturup onu beklemek."

Dale tribünlere baktı ve çenesini kaşıdı. İyi bir şey yapmadığından emindi.

"Ciddiyim baba. Dolaşmak yok. Uzun hikayeler anlatmak yok. Hayır-"
"Yaşamak yok. Eğlenmek yok. Anladım, evlat. Sadece burada otur ve benim korkunç ölümümü bekle."

"Baba." Simon seğirmekte olan sol gözünü ovuşturdu. "Sadece incinmeni istemiyorum."

"Hayat acıtıyor, evlat. Alış buna."

Yanlarına bir kamyon park etti ve Ryan kamyondan inip gülümsedi.
"Hey, Bay A. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanki birinci kaleyi ben idare edebilirim. Beni yedek mi bırakacaksın?" Ryan sırttı. "Olabilir. Eğer oğlun berbatsa." "Onu cesaretlendirme," dedi Simon.

"Doğru," dedi babası, "çünkü eğlenilecek tek yer seninkidir." Simon iç çekti.

Ryan gözlerini ikisine de dikti. "Tamam, bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum." "Simon yeni kızı öptü ve bu hoşuna gitti," dedi Dale. Simon şok içinde babasına baktı. "Az önce ne dedin sen?"

Ryan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne yeni kızı?"

Dale, "Bizim binaya taşınan tatlı mı tatlı komşusu," dedi. "Oh, o da onun hastalarından biri. Koma Kızı."

"Onun bir adı var," dedi Simon, babasına karanlık bir bakış atarak. "Peki bütün bunları nereden biliyorsun? Sakın söyleme. Kelly'yi dün PT'de gördün."

Dale yine çenesini kaşıdı.

"Dur tahmin edeyim. Sana söylediğini bana söylememeni de söylediğini hatırladın."

Ryan fena halde gülüyordu ve Dale'e doğru eğildi. "Başka ne biliyorsun? Bize her şeyi anlat."

"Ona aşık bir köpek yavrusu gibi baktığını biliyorum."

"Konuşmaya devam edersen baba, yemin ederim seni otlatmaya gönderirim."

Dale sırttı. Boş bir tehdit duyduğunda anlardı. "Yaşadığı onca şeyden sonra bile tatlı, nazik ve komik biri olduğunu da biliyorum. Kelly onun bir koruyucu olduğunu söyledi. Söyleyin bakalım çocuklar, siz ikiniz kaç tane koruyucu ile tanıştınız?"

Ryan ve Simon birbirlerine baktılar.

"Gördün mü?" Dale zafer kazanmış gibi konuştu. "Nadir bulunurlar. Onlar tek boynuzlu atlar. Yani oğlum akıllı olsaydı, onu elinde tutardı. Ama ben endişeleniyorum." Simon'a baktı. "Seni seviyorum oğlum, ama iş kadınlara gelince hiçbir zaman en keskin alet olmadın."

Ryan homurdandı.

"Konuşmamalısın," dedi Dale. "Çünkü sen oğlumun sahip olduğu en iyi arkadaşsın ama ondan daha zeki değilsin. Tanıdığım en harika kadının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin."

Ryan ağzını açtı ama Dale parmağıyla onu işaret etti. "Ve evet, belki Alison'ın dışı tatlı, nazik ve yumuşak değil, belki bıçak gibi kesebilen keskin kenarları var, ama ne var biliyor musun? Değer verdiği insanlar için hayatını ortaya koyabilir. İçeride ne gerekiyorsa yapıyor ve sen onu serbest bırakıyorsun. Yani evet, benim kitabımda Simon kadar aptalsın."

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Ryan ciddiyetle, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ama onu tanıyorsun. Beni kendinden uzaklaştırmayı bırakana kadar yapabileceğim hiçbir şey yok."

Dale ikisine de tiksintiyle bakarak başını salladı. "Benim gibi yaşlı bir moruğun siz iki aptalın toplamından daha zeki olduğu üzücü bir gün. Kıçınızı burnunuzdan ayırt edemiyorsunuz." Ve bu sözlerle tribünlere doğru yürüdü.

"Az önce bize aptal mı dedi?" Ryan sordu.

"Burnumuzla kıçımızı ayırt edemeyen aptallar. Ve başka ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"O haklı."

Bölüm 11

Adım 11: Nazik olun.

Birkaç gece sonra, Emma ve Hog çatıda yıldızları izliyorlardı. Tamam, Emma yıldızları seyrediyordu. Hog, Emma'nın bir türlü yapamadığı şeyi yapıyordu - güzellik uykusunu alıyordu. Yapabildiği tek şey Ali Pratt'i görmeyi ve bunun kendisini nasıl yeniden aptal bir genç kız gibi hissettirdiğini düşünmekti. Bundan kurtuldu ve Paw Pals'ı ve onu ne kadar çok istediğini düşündü. Kendisi için bir gelecek kurmayı düşündü.

Simon'ı düşündüm.

Onu öpmüştü. Hayır, kız onu öpmüştü ve sonra adam öpücüğün kontrolünü ele geçirip kızın dünyasını en iyi şekilde sarsmıştı. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu ama dünyayı sarsacak, onu temelinden sarsacak bir şey olduğunu bilmiyordu. Bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonunda açlık onu ayağa kaldırdı. "Akşam yemeğine karar verme zamanı." Hog dört ayağının üzerine sıçradı ve heyecanla çatıya doğru koşmaya başladı.

"Sadece yemekten bahsettiğimde hızlı hareket ettiğinin farkındasın, değil mi?"

Hog beşinci kez yalvardı. Burnunu kapıya dayamıştı, sanki yeterince uzun süre bakarsa kapı onun için açılacakmış gibi gözlerini kapıya dikmişti.

Merdiveni onun için açtı ve sonra şaşkınlıkla baktı. Merdiven, tırabzanların etrafına sarılmış parıldayan ışık dizileriyle aydınlatılmıştı ve yolunu aydınlatıyordu. Bir sonraki merdiven seti de aydınlatılmıştı, bu da onun tersine gidiş gelişini sıcak, rahat ve büyümlü kılıyordu.

Oraya vardığında R ve J ön kapısının yanındaki katta işlerini bitirmek üzereydi. "Vay canına," dedi. "Çok güzelmiş. Ama neden?"

R omuz silkti. "Simon bizden bunu yapmamızı istedi."

J ona kahverengi bir çanta uzattı. İçinde her ne varsa harika kokuyordu. "Bu ne?" diye sordu.

Sadece utangaç bir şekilde gülümsedi ve onun yerine cevap veren R'ye baktı. "Simon çalışıyor, o yüzden tırmanışını kutlamana yardım etmemizi istedi."

Şaşırmıştı. En son ne zaman biri onu böyle düşünmüş, ona kendini özel hissettirmek için elinden geleni yapmıştı? Tam olarak hatırlayamıyordu bile. "Ama çatıya çıktığımı nereden biliyordu?"

J merdiven boşluğunun bir köşesindeki duvara monte edilmiş bir güvenlik kamerasını işaret etti.

"Her katta bir tane var," dedi R.

Hiç fark etmemişti bile.

"Işıkların biraz neşe getireceğini umduğunu söyledi," dedi. "Yemekler de en sevdiği Tayland yemeği. Onca işten sonra aç olacağını düşünmüş. Tatlıya ihtiyacın olursa, sana dondurucudan dondurma getirmem gerekiyor."

Birdenbire ısınan tek şey koridor olmadı. Kendisi de içten dışa doğru ısınmıştı. "Merdivenleri çıkan tüm kiracılara akşam yemeği ve tatlı ikram ediyor mu?"

"Uh ..." Uygun teçhizat olmadan bir mayın tarlasına girmek üzere olduğunu açıkça hisseden R, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu.

J ikizine başını salladı ama R, "Senin biraz mutlu olmaya ihtiyacın olduğunu düşündü ve ..." dedi.

Emma kaşlarını kaldırdı. "Bu cümlelerin geri kalanına ihtiyacım olacak, R." "Ve ... senden hoşlanıyor mu?"

J biraz hava emdi, kardeşine doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

"Doğru." R yüzünü buruşturdu. "Son kısmı ona söyleme."

J kardeşinin kafasının arkasına bir şaplak attı ve sonra ikisi de kaçarak merdivenlere doğru koşular ve gözden kaybolmadan önce eğlenmek için birbirlerini duvarlara ittiler.

Emma bir an durdu, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle ısıltı ısıltı parlayan ışıkları seyretti, melankoli gitmişti. Merdivenleri bir kez bile durmadan inip çıkmıştı. Bir kredi başvurusu daha yapmıştı. Gerçekten seksi bir adamı öpmüştü. Elinde akşam yemeği vardı. İşler onun için iyiye gidiyordu.

Yukarı.

O da geri adım attı. Onu ve Hog'u evine almak yerine merdivenlerden birinci kata indiler, çünkü belki Simon evden çalışıyordu ve ona şahsen teşekkür edebilirdi. Kapıyı çaldı, sonra

muhtemelen heybetli olduğunu fark etti. Bir kere, Simon burada olsaydı, kendisi de gelirdi ve-

Kapı açıldı ve Alison ona baktı. "Bu da ne böyle?" Emma da ona baktı. "Sen de mi burada yaşıyorsun?"

"Hayır. Bu gece Dale Amca'nın bakıcısıyım."

"Hey, ben kendi başımın çaresine bakarım, çok teşekkür ederim," diye bağırdı bir erkek apartmanın içinden. Muhtemelen Dale Amca. "Az önce senin berbat poker suratından yirmi dolar kazandım, değil mi?"

Alison sinirli bir ses çıkardı. "Senin de artık bu binada yaşadığını unutmuşum, ama bunu nasıl unuttum, hiçbir fikrim yok. Simon çok yumuşak biri." Emma'nın elindeki kahverengi poşete baktı ve kaşlarını çatmayı bıraktı. "Tayland yemeği mi o?"

"Evet." Emma yiyecekleri kendine doğru yaklaştırdı. "Simon'a yemek için ve ayrıca ışık dizilerini astığı için teşekkür etmek istedim-"

"Dur bakalım. *Simon* sana Tayland yemeği aldı ama ben yemek pişirmek zorunda mı kaldım?"

"Çünkü dün gece pokerde ona yenildin," diye bağırdı Dale içeriden. "Kaybedersen bu akşam yemek pişireceğine söz vermiştin, ki kaybettin. Kötü bir şekilde. Merak ediyorsan söyleyeyim, çünkü her zaman duygularının seni yenmesine izin veriyorsun."

Alison, Emma'nın gözlerinin içine baktı. "Eğer bana Tayland'ı paylaşmak için burada olduğunu söylersen gelecekteki aylık kira kontratından yüzde bir indirim yaparım."

"Uh . . ."

"Harika." Alison onu içeri sürükledi ve Emma kendini kendisinininkine çok benzeyen ama daha yaşanmış bir oturma odasının ortasında buldu.

"Haberler iyi, Dale Amca," diye seslendi Alison. "Artık benim yemeklerime katlanmak zorunda değilsin. Teslimatımız var."

Dale mutfaktan çıktı. Parlak renkli bir Hawaii gömleğinin altına beyaz bir tişört, şal desenli bir boxer ve siyah çorap giymişti.

Pantolon yok.

Alison ona doğru el salladı. "Dale Amca, Emma. Emma, Dale Amca - ki kendisi pantolonla yemek yemeye temelden karşıdır." Sonra Emma'dan yiyecek torbasını aldı.

"Pantolon yemek yeme becerimi engelliyor," dedi Dale Amca. Hog'un koca kafasını okşadı ve yemek masasına oturup beklentiyle yiyeceklere baktı. "Sen yeni kızsın."

Emma yaklaştı. "Evet. Üst katı kiraliyorum."

Başıyla onayladı. "Ayrıca oğlumla çıkıyorsun."

"Hayır." Onu öpmek, evet. Çıkmak, hayır. "O benim fizyoterapistim." Sadece gülümsedi.

Emma onun iki kez felç geçirdiğini biliyordu. Ve bunu yüzünün sol tarafıyla tam olarak aynı hızda olmayan sağ tarafından görebiliyordu. Konuşması biraz durmuştu ama yine de onu anlayabiliyordu.

Dale çantayı göstererek, "Bakalım neyimiz varmış," dedi.

Alison her şeyi çıkardı ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Gerçekten bize de biraz almalıydı."

"Hayır," dedi Dale. "Her şeyi değiştirmiş olursun, bu da sipariş vermeyi zorlaştırır." Emma'ya baktı. "Simon onun için sipariş vermekten nefret ediyor."

"Hey," dedi Alison. "Bazı alerjilerim var."

"Evet. Akışına bırakmaya alerjin var."

Alison ona bir bakış attı. "Pekâlâ, öncelikle doktorlarınız neden bize sürekli zihninizin zayıf olduğunu söyleyip duruyor? Tanıdığım en az kırılgan insan sensin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim." "İltifat değil."

"Ryan iyi komşusuyla çıkmaya başlamadan önce onu geri kazanmak için iyi davranmaya çalıştığını sanıyordum."

"Tamam, her şeyden önce komşusuyla çıkmıyor." Alison bunu doğru olup olmadığından emin olmadığını ama doğru olmasını umduğunu belli eden bir tonda söyledi. "Ve ikincisi, nazik olmaya çalışıyorum."

Dale kıkırdadı.

Emma da gülmemek için kendini zor tuttu, özellikle de Alison ona karanlık bir bakış attığında. Emma dilini ısırды ve kabı açtı. "Gözlük mü?"

"Tabak mı demek istiyorsun?"

Alison sordu. Kahretsin. Kızardı.

"Evet. Tabaklar."

Dale düşünceli bir şekilde ona bakıyordu, gözlerinde yeni bir ışık vardı. Anlayış. "Yanlış kelime söylemekten daha çok neyden nefret ederim biliyor musun?" diye sordu. "İnsanlar her zaman kelimeleri bulamadığım için aptal olduğumu sanıyorlar. Bu yüzden benimle çok yavaş ve yüksek sesle konuşuyorlar, sanki sağırmışım ve kısa otobüse binmem gerekiyormuş gibi."

"Aman Tanrım." Alison ona doğru başını salladı. "Artık söyleyemeyeceğin şeyler hakkında konuşmuştuk. Kısa otobüs de bunlardan biri."

"Bah. İnsanlar çok hassas." Emma'ya baktı. "Ben de bazen zombi gibi yürüyorum. Sanırım bunu da söylemeye iznim yok."

"Sol kolum beynime itaat etmeyi reddediyor," dedi Emma. "Özellikle de oğlunuzun bana yaptırdığı egzersizleri yapmadığım zaman."

Dale güldü. "Bundan nefret ediyorum. Neden biliyor musun? Çünkü bu onu haklı çıkarıyor."

Ki bundan egzersizlerden bile daha çok nefret ediyorum."

Emma eğildi. "Ona gizlice Sert Kıçlı PT diyorum."

Dale bir kahkaha attı ve dizini tokatladı. "Senden hoşlanıyorum." Yemeğine yumuldu, çatalın yarısını ağzına götüremeden döktü. "Oğlum da senden hoşlanmış olmalı. Genelde eve kimseyi getirmez. Onları korkuttuğumu söylüyor."

Alison, "Onu eve o getirmede," diye belirtti. "Sadece ortaya çıktı. İnsanları korkutmaya gelince, senden milyonlarca kez pantolon giymeni istedi."

Dale bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi.

Emma kendini gülümserken buldu, uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordu. Dale'in oğlunu öptüğü zaman hariç. Bu onu oldukça canlı yapmıştı. Bu akşamı daha iyi yapabilecek tek şey Alison'ın gitmiş ve Simon'ın evde olmasıydı.

Şu anda düşmanı Dale'in daha fazla yiyecek bulmasına yardım ediyor, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyordu. Emma dürüst olmak gerekirse, bu aslında çok tatlı bir şeydi.

Dale de öyle düşünmüş olmalıydı çünkü yeğeninin elini okşadı ve ona gülümsedi. "Sen iyi bir kızsın. İşe döndüğümde sana büyük bir zam yapacağım."

Alison gülümsedi. "Bana zaten çok fazla ödeme yapıyorsun. Paran sende kalsın ve iyileş ki geri dönebilesin."

"Neden?" Dale sordu. "Başka bir işte falan mı gözün var?"

"Daha çok bir amcanın özel hayatımı geliştirmemle ilgili tavsiyesine uyuyorum ve belki de bunun için biraz zamana ihtiyacım var." Sonra eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Emma büyülenmişti. Alison'ın nazik ve sevgi dolu olması bir yana, insan olduğu hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

"Ryan'ın senin bu yönünü görmesine izin vermelisin," dedi Dale. "Evet, ama bu o kadar kolay değil," diye mırıldandı Alison.

Dale kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın?"

Gözleri kısıldı. "Şuna ne dersin? *Sen* Simon'a aynı yönünü gösterdiğinde ben de Ryan'a o yönümü göstereceğim."

Dale gözlerini devirdi. "Saçmalık."

"Bu ne I düşündüm." Alison yakalandı Emma'nın Merak. "Lisedeyken nasıl olduğumu hatırlıyor musun?"

"Öyle miydi?"

Dale kıs kıs gülünce Alison, "Her neyse," dedi. "Dürüstçe söyledim diyelim. Dale Amca bana seni en çok sevenleri kendinden uzaklaştırmakla ilgili bilmem gereken her şeyi öğretti."

"Hey," dedi.

Alison amcasına baktı. "Büyürken Simon'a çok sert davrandığını biliyorsun, *gerçekten* sert."

"Hey, çocuğun başı belaya girecekti. Yönlendirilmeye, disipline ve bazen de bir bakıcıya ihtiyacı vardı."

Alison başını salladı. "Zekiydi, azimliydi, odaklanmıştı ve onu sevdiğinizi bilmeye ihtiyacı vardı."

"Onu yumuşatırdı."

Alison sadece gözlerini devirdi. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ona çok kötü davrandın." Amcasını işaret etti. "Jenny Teyze'yi sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğini de biliyorum. Hatta inatçı oğlunu sevdiğini de biliyorum. Ama *o* da bunu bilseydi iyi olurdu."

"Phfft."

"Pes ediyorum," dedi Alison ve telefonu bir mesajla çalana kadar yemeğine daldı. Ekranı baktı ve iç geçirdi. "Binalarımızdan birinde bir güvenlik sorunu var."

"Git," dedi Dale.

"Yapamam. Simon'a o eve dönene kadar kalacağıma söz verdim." "Kalabilirim," dedi Emma.

Alison durakladı, parçalanmış görünüyordu.

"Bana güvenmiyorsun," diye tahmin etti Emma. "Ama az önce yemeğimi seninle paylaştım."

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok." Alison elini yüzüne götürdü. "Ama burada başka bir seçenek göremiyorum, o yüzden tamam. O yatağa girene kadar kalacak mısın? Gözlerinin içine baktığından ve kalkıp sorun çıkarmayacağına söz verdiğinden emin olmalısın. Ve parmaklarının çapraz olup olmadığını kontrol et."

Dale homurdandı. "Adamın biri bir keresinde gizlice kaçmış..."

Alison ona ters ters baktı. "Köşedeki eczaneye gittin, bir paket sigara aldın ve dönüş yolunda içtin. Sigara içmenin yasak olduğu bir bölgede sigara içtiğin için bir polis tarafından yakalandın ve sigarayı söndürmeyi reddettiğin için neredeyse tutuklanıyordun."

"Daha yeni almıştım!"

Alison ellerini havaya kaldırdı.

Emma tüm bunları iliklerine kadar hissediyor, ailesini özlediği için acı çekiyordu. Bu adamlar da en az onun ailesi kadar çılgınca didişiyor, kavga ediyor ve seviyorlardı. "Ben hallederim, Alison."

"Ona söz verecek misin?"

"Yazılı olarak mı istiyorsun?" Dale kuru bir sesle sordu.

Alison gözlerini Emma'dan ayırmadı. "Onu yakaladım," dedi Emma. "Git."

Alison başını salladı ve gitmek için döndü ama sonra tereddüt etti. "Teşekkürler. Bunu benim için yaptığın için."

Kelimeler sanki boğazından kopmuş gibiydi. "Rica ederim," dedi Emma. "Ama bunu senin için yapmıyorum. Dale için yapıyorum."

"Anlaşıldı."

O gittikten sonra Emma ve Dale yemeği bitirip bulaşıkları birlikte yıkadılar ve Emma'nın iyi sağ eli ile Dale'in iyi sol elinin onları tek bir kişi haline getirdiğine dair şakalaştılar. Dale, yatma vakti rutinine kadar devam eden kötü baba şakaları yaparak tüm zaman boyunca onu eğlendirdi. Dale düş alırken Emma koridorda bekledi.

"Kardan adam ile kardan kadın arasındaki fark nedir?" diye bağırdı banyodan.

"Pes ediyorum."

"Kartopu!"

Emma kendine rağmen güldü ve pijamaları, üstü ve altı tamamen örtülü olarak dışarı çıktığında minnettar oldu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu ona.

"Ben yatakta dizilerimi izlemeye gidiyorum, bu vesileyle burada kalacağıma yemin ederim. Bana katılır mısın diye sorardım ama bu kimseye, özellikle de kadınlara söylememem gereken şeyler listesinde."

"Bütün bir listeniz mi var?"

Başını salladı. "Telefonumdaki notlar uygulamasında. Alison ve Simon eklemeye devam ediyor. Çoğunlukla Simon. Bir sürü aptalca kuralı var. Artık online poker oynamak ve araba kullanmak yok gibi şeyler. Gülünç derecede katı."

"Belki de en iyisinden öğrenmiş gibi görünüyor."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

"Evet." "İyi geceler, Dale."

"İyi geceler." Yatak odasına doğru ilerledi, sonra geri döndü. "Onun için senden hoşlanıyorum, biliyorsun. Tatlı ve kibarsın ama çelik gibi bir omurgaya sahip olduğundan şüpheleniyorum."

"Biraz platin ve titanyumla birlikte," diye espri yaptı.

"Çok da sert." Adam gülümsedi. "Evet. İşe yarayacaksın."

"Öyle bir şey değil."

"Uh-huh." Yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı. "İyi geceler Koma Kızı," dedi tahtaların arasından.

Emma gülümsedi. "İyi geceler, Dale." Gitmek için döndü ve Simon'a çarptı.

"Hey," dedi, onu sabit tutmak için ellerini kollarına koydu. "Burada ne yapıyorsun?"

Güzel soru. Evde olmadığını *bile bile* kapısını çalmak için kendine nasıl bir bahane bulduğunu hatırlayamıyordu. Merak mı? Merak mı? "Işıklar için teşekkür etmek istedim," dedi. "Çok güzeller."

Adam gülümsedi ve kadın onu içine çekti. Koyu renk kot pantolon, düğmeli gömlek. Çenesi koyu renkli ve seksi. Gözlerinde açlık dolu bir bakış... Hepsi de cehennem kadar sıcaktı.

"Alison nerede?" diye sordu.

"Bir iş görüşmesi varmış ve gitmesi gerekmiş."

"Kahretsin. Özür dilerim." Bir elini zaten karışık olan saçlarının arasından geçirdi. "Beni aramalıydı, seni yardım etmen için kandırmamalıydı."

Öpüşüklerinden beri konuşmamışlardı ve onun sözlerine konsantre olmak için gerçekten çok çabalıyordu ama bakışları kendi isteğiyle onun ağzına kaydı.

"Emma."

Adının onun dudaklarında bir hırıltı gibi tınlamasını seviyordu. "Hmm?"

Alçak bir iniltiyle ona yaklaştı ve onu duvarla vücudu arasına sıkıştırdı. Elleri çenesinden saçlarına doğru kayd ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerken tüm vücudunda lezzetli bir titremeye neden oldu.

Evet! Evet! Beni tekrar öp!

Simon önce kızın gözlerine, sonra da ağzına baktı ve sert bir inilti daha çıkararak geri çekildi, ellerini kızın üzerinden çekti.

"Ne?" diye fısıldadı, dudakları adamın ona kondurmadığı öpücük yüzünden karıncalanmıştı.

İfadesi gergin, bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?"

Emma'nın hayattaki hedefleri ve korkuları komadan sonra değişmişti.

Bir zamanlar dalga yaratmak istemiyordu. Şimdi ise sadece yaşamak istiyordu,

dalgalar ve hepsi. "Eğer daha fazla kalp durduran öpüşme ve sonrasında gelmesi umulan şeyleri kastediyorsanız, o zaman evet lütfen."

Sert bir kahkaha attı. "Kalbin duracak mı?" "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

Simon her santimini ona bastırduğunda -ki gerçekten çok büyük santimleri vardı- ve sonunda onu öptüğünde Emma nabzının hızlandığını hissetti. Adam durduğunda kendi adını bile unutmak üzereydi.

Kadın itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve onu tekrar içine çekmeye çalıştı ama adam direndi. Bakışlarıyla buluştuğunda sesi boğuk ama sessizdi. "Özür dilerim."

"İçin . . . ?"

"Yaban mersinli krep düşünüyorum," dedi Dale ve Emma neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Hey," dedi Dale'i göstererek. "Söz vermiştin." Dale utangaç görünüyordu. "Acıktım."

"Baba, bize bir dakika izin verir misin?"

"Tabii, ama acele et. Mutfağı rehin tutuyorsun."

Simon nefesini bıraktı, Emma'nın şakağına bir öpücük kondurdu ve aralarına mesafe koydu. "Kendisi için yemek yapmasına izin veremem, yangın alarmını çalıştırmaya meyilli. İtfaiye bizden pek hoşlanmıyor."

Emma başını salladı ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istemiş olsa bile elini sıktı. Bu da bir hayaldi zaten. Gerçekte o kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştı ki, nasıl olduğunu hatırladığından bile emin değildi. "Sorun yok."

Simon başını salladı ama şaşırtıcı ve sevimli bir şekilde, onun anlayış konusunda dürüst olup olmadığından emin görünmüyordu. Bu yüzden parmak uçlarına kalktı, ona yumuşak bir iyi geceler öpücüğü verdi, inleyip ona uzandığında gülümsedi ve ondan uzaklaştı. "Görüşürüz," diye fısıldadı.

Ciddi ifadesi yumuşadı. "Görüşürüz."

Emma hayatında ilk kez merdivenleri gülümseyerek çıktı. Yolun yarısında, az önce olanlardan şüphe etmeye başladı. Belki de bunun Simon'ın babasıyla ilgili olmadığını, onun bilerek frene basmasıyla ilgili olduğunu düşünmeye başladı.

Sonra telefonu gelen bir e-postayı çaldı ve dikkati dağıldı. Bütün gün e-postalarını yüklemeye çalışmıştı ama telefon yeterince çekmiyordu. Ekranı bir göz attı. İlk e-posta bankasından geliyordu ve önizlemede ilk iki satırı görebiliyordu. Şöyle başlıyordu: "Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyoruz. . ."

Bir sonraki basamakta ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu. Neredeyse. Kendini yakaladı.

Hog sızlandı ve dürttü.

"Ben iyiyim." Ama gerçek şu ki, iyi olmaktan çok uzaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Adım 12: Açık olun.

Ertesi sabah Emma, belirsiz geleceğiyle ilgili panik atak geçirmesine ramak kalmamış gibi davranarak Paw Pals'ın kilidini açtı. *Hiç de belirsiz değil; Florida'ya taşınmak ve ailenle birlikte yaşamak zorunda kalacaksın.*

Binanın içinde ağır ağır ilerledi, ışıkları yaktı, bilgisayarını açtı, su kaplarını doldurdu, atıştırmalık kutularını yeniden doldurdu, her şeyin bir önceki geceki temizlikten sonra hâlâ tertemiz olduğundan emin oldu. Arka tarafta, sevimli, renkli oyun bahçeleriyle çevrili bir yerde durdu ve bunun gerçekten onun için gerçekleşmeyeceği gerçeğini, umduğu bu geleceği, onu ayakları üzerinde tutacak, ona bir amaç ve umut verecek olan geleceği düşündü.

Gitti.

Hog ona yaslandı, gözleri sevgi ve endişeyle sıcacıktı. "Biliyorum koca adam," diye mırıldandı. "Bir yolunu bulacağız."

Açılırken ön kapının ziline çaldığını duydu ve ardından topuklu ayakkabılarının beton zeminde çıkardığı tık tık tık sesleri onu inletti. Elbette, Alison'la yüzleşmek için ön tarafa gitti. Kadın zırhı olarak her gün topuklu ayakkabı mı giyiyordu? Emma yargılayacak biri değildi. Kendini küçümseyen mizahtan oluşan kendi zırhı vardı ve bu zırh harika ayakkabılardan çok daha ucuzdu. "Günaydın," dedi otomatik profesyonel selamlamayla.

Alison, "Bununla ilgili tek bir iyi şey söyleyin," dedi.

Ha. Tamam, yani bugün kötü tavırları olan tek kişi Emma değildi. Eğer Alison yıllar önce varlığının baş belası olmasaydı, sırf bu yüzden bile onu sevebilirdi. "Bugün için Killer'a yer ayırtmaya mı geldin?"

"Hayır, bugün babasıyla birlikte."

"Bu zor olmalı."

Alison omuz silkti. "Hayat zor, değil mi?"

"İster inanın ister inanmayın, aslında bu konuda sizinle aynı fikirdeyim." Alison homurdandı. "Simon'ın ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra eve geldiğini duydum." "Evet."

"Simon'ın babasının dairesinde dadı kameraları var. Dale'i güvende tutmak için. Ama Dale akıllı bir adam, her zaman tüm bu akıllara erişemese bile. Görüntüleri izlemeyi seviyor."

Emma durdu, bunun nereye varacağını bildiğinden oldukça emindi. "Ve?"

"Ve ikinizi öpüşürken yakaladı." Alison sırttı. "Sonra da kendine engel olamadığı için araya girdi. Canı sıkıldığında çok meraklı bir işgüzar oluyor."

"Korkunç bir ailesiniz."

Alison güldü, sesi memnun olmuş gibiydi. "Evet." Vitrinden göz kamaştırıcı pembe bir yaka aldı. "Sonunda bunun için rezil olursan şaşırma."

"Tasma mı?"

Alison homurdandı. "Öpüşme." Emma'nın dehşet dolu bakışları karşısında başını eğdi. "Wildstone'da yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?"

"Evet."

"Ciddi misin?"

"Pek çok küçük şeyi unuttum, evet."

"Doğru. Koma." Alison'ın sırtışı soldu. "Özür dilerim. Hatırlatmak için söylüyorum, bu şehirde aynı anda hem hapsirip hem de osuramazsın, yoksa herkesin çok havalı olduğunu iddia ettiği ama yine de dini olarak takip ettiği aptal Facebook sayfasına giremezsin." Alison durdu ve ona baktı. "Ona zarar verirsen herkes öğrenir ve bana hesap verirsin, biliyorsun."

Emma güldü.

Alison
yapmadı.

"O benim PT'm," dedi Emma. "Ve benim arkadaşım." *Belki . . .*

"Onu sen kovdun. Ve arkadaşlar dilleriyle öpüşmezler."

Emma başını iki yana salladı. Wildstone'un nasıl bir yer olabileceğini gerçekten unutmuştu. Komadayken beyninin bir yerlerde dosyaladığı o küçük ayrıntılardan biri, şu anda işine yarayabilecek pek çok başka şeyle birlikte onu derinden sarsmıştı.

"Sadece kafasının tekrar karışmasını istemiyorum," dedi

Alison. "Yine mi?"

Alison bunu duymazdan gelerek yavaş bir daire çizdi ve etrafına bakındı. "Gabby ile senin hakkında konuştum. Senin doğuştan yetenekli olduğunu ve burayı başka birinin devralabileceğini düşünmediğini söyledi.

Müşterilerini aileden biri gibi hissettiriyorsun.

Tekrar tekrar iş yapmasının neredeyse tamamen sizin sayenizde olduğunu düşünüyor." Emma'yla yüzleşti. "Peki. Kira kontratın hakkında." Omuz çantasından bir iPad çıkardı. "Onaylandı. İmzalamaya ve bana koca bir çek yazmaya hazır mısın?"

"Bir işletme kredisi için reddedildim."

Alison durakladı, açıkça şaşırmıştı. "Başvuru formlarını doğru doldurdunuz mu?"

"Evet!" Emma derin bir nefes aldı. "Paw Pals'ı almaktan vazgeçmek zorundayım." Duygularını sesinin dışında tutmak için her şeyini harcadı.

Alison sadece ona bakıyordu. "Ya da

..." Emma başını iki yana salladı. "Ya

da ne?" "Ne kadar kısasın?"

Emma'nın işi devralmak için tahmini masraflarının yarısı vardı ve bu sadece sigorta tazminatının büyük kısmını kullanması halindeydi.

Kaşlarını kaldıran Alison bir cevap bekliyordu. "Yarısı,"

dedi Emma. "İhtiyacım olanın yarısı bende var."

"Huh." Alison mekânı boydan boya yürüdü ve sonra tekrar geri döndü, odanın ortasında durup yavaş bir daire çizdi. Tekrar "Huh," dedi.

Emma ve Hog birbirlerine baktılar.

"Diğer yarısını da alabilirim," dedi Alison.

"Neyin diğer yarısını?"

"İş maliyetleri."

Emma ona bön bön baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"İş becerilerim var, hem de iyi beceriler. Ve sen, her ne sebeple olursa olsun, insanların senden hoşlanmasını sağlayacak soyut bir yeteneğe sahipsin. Her zaman sevdirdin. Sadakate ilham veriyorsun. İnsanları ve evcil hayvanlarını bala üşüşen sinekler gibi bu işe çekiyorsun."

Emma şaşkındı. "Kafanı falan mı çarptın?"

"Aslında birbirimizi tamamlayacak zıt güçlü yönlerimiz var. Ayrıca, iyi para kazanıyorum. Bir kısmını bir kenara koydum çünkü ... şey, kocam ya da çocuklarım yok, o zaman neye harcayacağım, biliyor musun?"

Emma şaşkınlıkla başını salladı. "Benimle iş yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Paw Pals tarihsel olarak iyi iş çıkardı ve sağlam bir iş planınız var."

"Üst üste ikinci iltifat," dedi Emma, gerçekten afallamıştı. "Sabah içkisi mi içiyorsun?"

"Akıllı bir yatırım gördüğümde anlarım. Senden hoşlanmasam bile."

Emma, "Senin bir işin var," diye işaret etti.

"Yapıyorum ve seviyorum. Ama Armstrong Properties'e CEO'nun yeğeni olduğum için girdim. Bu harika bir şey olsa da ben de kendi başıma bir şeylere yatırım yapmak istiyorum."

Emma neşesiz bir şekilde güldü. "Bunun aramızda asla yürümeyeceğinin farkındasın değil mi?"

"Gururunun kalbinin işinden önce gelmesine izin mi vereceksin?"

Emma, sıkılıp yere kayan ve çoktan horlamaya başlamış olan Hog'a baktı. Ona güveniyordu. Eğer bir iş bulamaz ve kredi alamazsa, sırada ne vardı? Emekli anne babasının kanepesinde yaşamak için ülkenin öbür ucuna gitmek. Alison'a baktı. "Bu konuda ciddisin."

"Çok." Alison hâlâ odanın ortasında duruyordu, saçları mükemmel, makyajı mükemmel, kıyafeti mükemmel, lisedeki kadar kendinden emin görünüyordu.

"Bunun neden işe yaramayacağına dair tüm mantıksal nedenleri bir kenara bıraksak bile," dedi Emma, "bir de duygusal neden var. Benim zırhım mizah. Senin zırhın ise mükemmel görünmek. Bu benim için sadece aklımla yenmeye çalışacağım çok şey demek."

"Mükemmel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım herkesin buna inanmasını istiyorsun."

Alison güldü. "Ne kadar mükemmel olmadığımı bilmek ister misin? Şu anda sahip olduğum her şey amcam sayesinde. Her şeyim. O ve Simon olmasaydı, ben bir hiç olurum. Beni yanlış anlama, onlara inanılmaz minnettarım ama dediğim gibi, burası ..." Etrafına bakındı. "Burası sadece benim olurdu."

"Şey, bir de *benimki*," dedi Emma kuru bir sesle.

Alison bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi ve Emma cebindeki telefonu çaldığında gülmek zorunda kaldı. Parmağını Alison'a doğru kaldırdı ve telefonunu çıkarıp ekrana bakmadan cevap verdi. "Alo?"

Hiçbir şey.

Telefonu kulağından çekti ve arayanın kimliğine baktı.

Ned mi? Lanet olsun. "Ne?"

Sessizli

k.

"Ned?"

"Hayır. Benim," dedi Cindy sessizce. "Telefonumu kaybettim. Bulmak için Ned'inkini kullandım. Favorilerinden 'Babe'e bastım."

"Ve beni yakaladı?" Emma dehşet içinde sordu. "Ciddi misin?" Cindy'nin tek cevabı yumuşak bir koklama oldu.

Emma iç çekti. "Bak, artık onunla ilgilenmediğimi söylerken ciddiydim. O tamamen senin."

Bir süre ağır bir sessizlik oldu. "Seni ne kadar incittiğimi biliyorum Emma ve bunun olmasını istemediğimi bilmeni istiyorum. O günden beri her gün pişmanlık duyuyorum. Çok özür dilerim."

"Bana bir iyilik yapacak kadar üzgün müsün?" "Evet," dedi Cindy. "Ne olursa."

"Numaramı onun telefonundan sil." Emma bağlantıyı kesti ve Cindy'den yapmasını istediği, henüz yapmadığına inanmadığı şeyi yaptı; Ned'i telefonundan sildi.

Ama Cindy değil.

Alison onaylayarak, "Bir setin var, hakkını vereyim," dedi. "Nerede kalmıştık?"

Emma bir nefes verdi. "Paw Pals. Meraktan soruyorum, kendini ne tür bir partner olarak görüyorsun?"

"Eski sevgililerden daha iyi bir kare, buna söz verebilirim. Ayrıca, sayılar ve pazarlama konusunda harikayım ve kıcımları yırtarak çalışmayı severim. Bonus olarak da şu anki işimden vazgeçmeyeceğim, yani çoğunlukla görünmez bir ortak olacağım."

"Peki bu çılgın senaryoda ben tam olarak ne yapacağım?" Emma sordu.

"Sen yüzsün, günlük operasyonları yürütüyorsun. *Ve* insanları memnun eden."

Emma güldü. "Artık insanları memnun eden biri değilim. Ve hadi ama, benden hoşlanmıyorsun bile."

"Senden hoşlanmanın para kazanmakla ne ilgisi var?" Alison cevap verdi. "Şöyle düşün. Anlaşmamı kabul etmezsen ne yapacaksın?"

Anne babasının kısa, rahatsız koltuğu Emma'nın zihninde canlandı. "Peki bu anlaşma *tam* olarak nedir?"

Alison gülümsedi. "Yarı yarıya sahiplik, elbette."

Emma güldü. "Hayır. Yirmi sekiz ve bankadan aldığım şartlarda kredini ödediğimde, sen yoksun."

"İşe yarı yarıya ortak ol ya da anlaşma yok." Alison kıpırdamadı, hareket etmedi, sadece Emma'nın bakışlarını tuttu, duruşu rahatı. Bekliyordu. Sabırlı.

Bir yılan gibi.

Ama kadın gerçekten de keskin bir iş anlayışına sahipti ve nasıl para kazanılacağını biliyordu. *Lanet olsun.* "Birbirimize karşı dürüst olacağımıza söz vermezsek bu iş asla yürümeyecek."

"Dürüst olmak gibi bir sorunum yok," dedi Alison.

Emma ona *şaka mı yapıyorsun* bakışı attı.

"Ben lisedeki kız değilim." "Bu bir özür mü?"

diye sordu Emma. "Kesinlikle değil."

Tamam o zaman.

Alison, "Ayrıca bazı şartlarım var," dedi.

"Hiçbir şeyi kabul etmedim. Ama elbette, onları dinleyelim."

"Ben işletme müdürüyüm. Para söz konusu olduğunda, neyin en iyi olduğunu bildiğim konusunda bana güvenmelisiniz."

"Bunu yaptığımızdan *değil*," dedi Emma, "ama benim şartım yolumdan çekilmen. Başka bir deyişle, biz arkadaş değiliz ve her birimiz kendi kulvarımızda kalacağız."

"Şuna bakın. Bayan Goody-Two-Shoes pençelerini büyüttü."

"Zorunluluktan. Ayrıca, kafam karıştı. Hâlâ can düşmanı mıyız?"

Alison omuz silkti. "Düşmanlarımı dostlarımdan daha yakın tutmayı severim." "Arkadaşların mı var?"

"Bir şartım daha var," dedi Alison. "Şaka yok."

"Kim şaka yapıyormuş?"

"Ha ha. Evet ya da hayır, Emma. Var mısın, yoksa paramı alıp gideyim mi?"

Emma ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Tanrım. Bunu gerçekten düşünüyor muydu? Bu delilikti.

Ama yapmamaktan daha fazla değil ...

Bölüm 13

Adım 13: İnsanlara güzel şeyler söyleyin.

Alison kendini nefesini tutarken buldu. Kendine ait bir iş yapmak istiyordu, adam kayırmadan gerçek bir değer yaratabileceğini ve para kazanabileceğini kanıtlayacak bir iş. Eğer işe yararsa, bu kimsenin ondan alamayacağı ya da yeterince iyi olmadığı için onu dışlayamayacağı bir şey için bir şanstı.

Paw Pals mükemmel olurdu.

Bir salatalık kadar soğukkanlı olmakla övünürdü, ama bu yerle ilgili bir şey onu gerçekten içine çekmiş, sıcak ve rahat hissettirmişti, ki dürüst olalım, nadiren hissedirdi.

Evet, Emma arkadaş olamayacaklarını söylemişti ve Alison da sadece yüzünü kurtarmak için kabul etmişti. İlişki kurma ve sürdürme konusunda öğrenmesi gereken çok şey olduğunu biliyordu. Ama bunu çok istiyordu. Daha çok istediği tek şey Ryan'dı.

"Gerçekten ortak olabileceğimize ve birbirimizi öldürmeyeceğimize inanıyor musun?" dedi Emma, hâlâ kuşkucuydu.

"Turuncu tulumlar içinde korkunç görünüyorum, yani evet. Bunu yapabileceğimize inanıyorum." Alison durakladı. "Sen inanmıyor musun?"

Emma gözlerini kaçırdı. "Ortaklık geçmişte benim için pek de iyi sonuçlanmadı."

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Ve bilemezsin, belki hoşumuza bile gider."

"Şüpheli," dedi Emma. "Ama şansına ben çaresizim." "Bu bir evet mi?"

Emma cevap vermedi. Rengi aniden değişti ve bir flamingo gibi sadece sağ bacağının üzerinde durarak yer değiştirirken garip bir şekilde nefes alıyor gibi görünüyordu. "Hey, iyi misin?"

"Evet." Emma dişlerini sıktı. "Kahretsin. Hayır. *Lanet olsun.*" Boğuk bir acı sesiyle sol bacağını sıktı. Yere düştüğünde, Hog ölü uykusundan uyandı, kafası karışmış ve şaşkın bir halde dört ayak üstüne sıçradı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde insanını aradı, onu yerde buldu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştıırken sızlanarak yanına koştu.

Alison da koştu, yüzünü dürtmeyi atladı. "Yine mi kramp girdi?"

Emma yuvarlandı, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Hog başını geriye eğdi ve ulumaya başladı.

Alison, Emma'nın yanında yere düşmeye çalıştı ama kalem eteği çok dardı. Dizlerinin üzerine çökmeden önce durup eteğini kalçalarına kadar çekmesi gerekti. "Konuş benimle."

Emma aramadı, Alison da telefonunu çıkardı. "Tamam, bu sefer gerçekten 911'i arayacağım."

"Hayır! Yapma! Ve Hog, *dur*, ben iyiyim."

Alison topuklarının üzerine oturdu ve Emma'nın birkaç dakika boyunca ileri geri yuvarlanmasını izledi, yüzü solgundu, nefesini tutuyordu, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Bu bir kramptan daha fazlası, Emmie."

"Ben iyiyim, *Ali*." Emma dişlerini sıktı. "Lanet *olası* sigorta-" "*Ne yapabilirim?*"

"Kalkabilirsin. Bana yoo-hoo'nu gösteriyorsun." Alison yere baktı. "Yoo-hoo mu? Kim buna yoo-hoo diyor?"

"Annem," diye homurdandı Emma, parmaklarını bacak kaslarının derinliklerine sokarak. "Bunun va-jay-jay ya da hoo-ha'dan daha şirin olduğunu düşünüyor."

"Vay canına. Konuş benimle." "Sadece bir kramp." "Saçmalık."

"Başka bir cerrahi prosedüre daha ihtiyacım var," dedi Emma sıkıntıyla, "ama zaten bir sürü ameliyat geçirdim ve şimdi de sigortam onay konusunda ayak sürüyor."

Tamam, bu kadar yeter. Alison, Emma'nın ellerini itti ve kendi parmaklarını Emma'nın uyluğunun spazm geçiren kaslarına soktu. Bunu asla itiraf etmezdi ama birkaç yıl önce eski bir erkek arkadaşıyla sözde sağlıklı bir cinsel ilişki için derin doku masajı dersi almıştı. Adamın bir hıyar olduğu ortaya çıkmıştı, bu yüzden dersin hiçbir faydasını görememişti. Ama Ryan kesinlikle ... Onu kovana kadar.

Emma acı içinde inledi ama Alison durmadı. "Nefesini tutma. Dört kez nefes al." Alison örnek olarak yavaşça ve derin nefes aldı, bir yandan da spazm geçiren kasları tutmaya devam etti. "Şimdi dört kez nefes ver," diye

talep etti.

Emma yaptı. "*Tanrım*," diye nefesi kesildi.

"Tekrar," diye emretti Alison ve sonunda kaslarının gevşemeye başladığını hissedene kadar kaslarını çalıştırmaya devam etti.

Emma, "Sanki birlikte bir bebek doğuracaktı gibi hissediyorum," demeyi başardı.

"Dilini ısır." Alison, Emma'nın yavaşça daha az baskı uygularken yüzünü izledi, sonra tamamen geri çekildi. "Daha iyi mi?"

"Evet. Teşekkürler."

Alison oturmasına yardım etti. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

Emma omuz silkti ve kucağına emeklemeye çalışan Hog'u dalgınca okşadı. "Önemli değil. Komada olmaktan iyidir, değil mi?"

Alison onun şaka yaptığını biliyordu ama gülümseyemedi. "Öyle olmalı..." Başını salladı, hayal bile edemiyordu. "Korkunçtu. Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Emma yavaşça ayağa kalkarak, "Bak," dedi. "Teşekkür e d e r i m . Gerçekten. Sihirli ellerin var. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

Alison ellerini kalçalarına dayamış, titreyen, terden sıırılsıklam olmuş ve hâlâ acı çektiği belli olan Emma'yı inceliyordu. "Başka bir ameliyata ihtiyacın var ve sigortan ödemiyor mu? Bunu kabul edemezsin."

"Cerrahım onay için yeniden başvuruyor. Bu sadece bir bekleme oyunu." "Yani onay alırsan, ameliyat olabilirsin."

"Sonunda, evet," dedi Emma. "Ama cerrahın ameliyat takvimine girmem dört ayımı aldı. Sigorta onay vermediği için ertelemek zorunda kaldığımızda, o boşluğu kaybettim ve bu sefer onay alana kadar beni takvime geri koymayacaklar. Bu gerçekleştiğinde, ameliyat tarihi için tekrar sıranın en arkasına geçeceğim. Beklemenin ne kadar süreceği hakkında bir fikrim yok."

Alison tiksintiyle başını salladı. "Bu berbat. Bir şeye ihtiyacın olursa ..."

Emma homurdandı. "Öyle mi? Sen olsan ne yapardın?"

"Ben olsam sigortanızı arayıp onaylarını nereye koymaları gerektiğini söylemekle işe başladım."

"Tamam, kesinlikle Paw Pals'ta müşteri irtibatımız olacağım."

Alison bu konuda şaka yapmaktan korkarak sustu. "Yani ... ilgileniyor musun?"

Bir sessizlik oldu ve sonra Hog, beton zemin ve üzerinde oturuyor olması nedeniyle daha da güçlenerek sesli bir şekilde osurdu. Ses üzerine sıçradı ve boynunu bükerek şaşkınlıkla arka tarafına baktı.

Bunu iki tıslama sesi daha izledi, ardından Alison'ın gözlerini yaşartan bir koku geldi. "Yüce Tanrım."

Bu sırada Hog kendi kışından uzaklaşmaya çalışıyordu, gözlerinin akı görünüyordu, açıkça kendi kışından korkuyordu. Emma onu yakaladı ve koca aptala sarıldı. "Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Alison'ın Emma'nın aslında Hog'la değil *onunla* konuştuğunu anlaması bir dakika sürdü.

"Asla çalışamayacağız Alison," dedi. "Biz çok farklıyız."

"Belki de bizi yürütecek olan budur."

Emma yüzünü Hog'un boynuna gömdü. Bu iğrençti ama Alison'ın sorunu değildi.

Emma sessizce, "Arkadaş edinmekten gerçekten bıktım," dedi.

Alison bir kez daha bunun içine işlemesine izin vermemeye çalıştı ama işledi. "Sadece ortaklar o zaman," dedi aynı şekilde sessizce.

Emma başıyla onayladı. "Bunu anlamak biraz daha kolay."

Alison gerçeğin her zaman acı verdiğini biliyordu ama dostum. En azından lisede *herkesle* arkadaş olabilen bir kızın Alison'ın arkadaşı olmanın imkânsız olduğunu düşünmesi o kadar kötüydü ki. Derin bir nefes aldı. "Kişisel duyguları bir kenara bırakırsak, senin bu işin yüzü, benim de arka yüzü olmamın iş açısından çok mantıklı olduğunu bilmelisin."

Emma başını salladı ve pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü. İlk başta bu sadece bir oyalama taktiği gibi göründü, Alison'ın kendisinin de pek çok kez kullandığı bir taktikti. Ama sonra Emma'nın dikkatini çeken bir şey olduğunu fark etti. Bir adam. Büyük resimli pencerenin önünden geçiyordu. Belki kırk yaşlarında, yalnız ve Emma'nın onu izlediğini görünce kısa bir süre durdu ve gözlerini dikti.

Ani göz teması karşısında ikisi de bakışlarını hemen birbirlerinden kaçırdı. Garip bir ritmin ardından adam yürümeye devam ederek gözden kayboldu.

Emma pencereye yaklaştı, neredeyse burnunu cama dayayacaktı.

"Kim bu adam?" Alison sordu.

Cevap yok.

Alison kaşlarını çattı ve yaklaştı. "İyi misin?"

Emma nefesini içine çekti. "Harikayım."

"Vay canına, bu çok inandırıcıydı."

Emma gözlerini kapattı. "Lütfen dur. Şu anda senin ... Ali'liğinle başa çıkamam. Ali-liğini kaldıramam."

Alison ağzını açtı, sonra bir nefes aldı çünkü bunu gerçekten hak ediyor olabilirdi. "Samimi olmaya çalışıyordum."

Emma başını cama vurdu. "Adı Jack Swanson. Ve o zamandan *beri* onu görmedim."

Alison, Emma'nın şaşkın bakışlarını üzerine çekti. "Ne zamandan *beri*? ?" Emma kendi vücudunun uzunluğunu işaret etti.

"Ateşlendiğinden *beri* mi?" Emma kaşlarını kaldırdı.

"Lisedeyken biraz cılızdın."

Emma sert bir kahkaha attı. "Kazadan *beri*. İlk arabayı o kullanıyordu."

Oh lanet olsun. Ona vuran adam oydu. Alison'ın buna ne demesi gerekiyordu? İlişki kurma ve sürdürme konusundaki araştırmalarını gözden geçirerek beynini yokladı ama zihni bomboştı. *Neredeyse seni öldürdüğün için üzgünüm* demek ne yazık ki yetersiz görünüyordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey." Emma gözlerinin arasındaki noktayı ovuşturdu. "Sadece onu görmek beni bir anlığına sarstı, hepsi bu."

"İyi bir sebepten dolayı."

Emma başını salladı. "Düşündüğün gibi değil. Sadece... bir an için onun kaybının ağırlığını hissettim."

"*Onun* kaybı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Gayet iyi görünüyordu. Bu arada siz hala prosedürleri bekliyorsunuz."

Emma başını çevirdi ve yüzündeki duygu yoğunluğuyla Alison'ı şaşkına çevirdi. Alison bunun öfke olduğunu düşündü, ta ki Emma tekrar konuşana kadar.

"Kaldırımdan tam önüne çıktım. Dur işaretini görmedi. Benden kaçmak için direksiyonu kırmaya çalıştı ama başaramadı. Bana çarptı ve sonra doğrudan karşıdan gelen trafiğin içine girdi ve bir araba onlara kafa kafaya çarptı. Karısı çarpmanın etkisiyle öldü."

Ah, yani öfke değil. *Suçluluk duygusu*. "Onun ölümü için kendini suçluyorsun."

"Zaten altı ay boyunca bir terapistle gittim, teşekkürler. Ama tabii ki kendimi suçluyorum. Her şeyi ben başlattım."

"Geçiş hakkına sahip olduğunuz bir yaya geçidinde kaldırıma çıkarak mı?" "Anlamıyorsunuz." Emma arkasını döndü. "Karısı *öldü*."

"Sen de *neredeyse* ölüyordun."

"Ama ben yapmadım," dedi usulca, yanaklarından süzülen birkaç damla yaş Alison'ın Emma'nın döktüğünü bile fark etmediğini biliyordu.

Ondan nefret etmek için başka bir neden daha - bu sefer kırmızı lekeli bir cilt ya da çirkin hıçkırıklar yok. Hayır, o güzel ağlayanlardan biriydi. Ugh.

"Ben ölmedim," dedi Emma tekrar, gözyaşlarını öfkeyle silip süpürerek. "Sadece öyle hissettim." Ön kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıkarak sokağa baktı. Jack'i artık görmediği belli olan Emma, dalgın ve düşünceli bir ifadeyle geri döndü.

Alison istemese de onun acısını gerçekten hissedebildiğini görünce şaşırdı. "İyi değilsin."

"Evet, *sen* de komadan çıkıp normal olmayı dene."

"Oh, sen tamamen normalsin," dedi Alison. "Konuyu saptırmaya çalışman da güzeldi ama amcam ve kuzenimin bana pitbull dediğini bilmelisin. Çok üzgünsün çünkü çok şey kaybettin: nişanlını, en iyi arkadaşını ve neredeyse işlevselliğini-"

Emma kuru bir sesle, "Ne moral konuşması ama," diye mırıldandı.

Boyundan büyük işlere kalkıştığını hisseden Alison, nasıl bir *yol* izleyeceğini düşündü. Ama her ne kadar ders çalışsa da, bu durum hiç gündeme gelmemişti. "Belki de kaybettiklerine, *hem* senin hem de Jack'in kaybettiklerine odaklanmak yerine, yaşadığın gerçeğine konsantre olabilirsin. Yani evet, belli ki hayatın planladığın gibi değil, ama en azından hâlâ tekmeliyorsun." Huh. Kendisi de söylediyse, bu kulağa oldukça akıllıca geliyordu.

Emma sadece ona bakıyordu. "Bunu bir fal kurabiyesinden falan mı çıkardın?"

Bu, Alison'ın kıvrınmasına neden olacak kadar gerçeğe yakındı. "Diyelim ki çok çok daha küçük ve çok daha az travmatik bir ölçekte, suçluluk duygusunu ve kaybı anlıyorum. Hem de istediğimden daha fazla."

Emma bir süre onu inceledi. "Devam

et." "Bu utanç verici."

"Çok daha iyi."

"Peki." Alison derin bir nefes aldı. "Sana hayatımın aşkını kaybettiğimi söylemiştim. Ama bunun nedeni onun tam bir pislik olması değildi. Bendim. Tam bir pislik *olan bendim*. İlişkimizi kendi kendime yok ettim ve onu incittim ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Kendini nasıl imha ettin? Onu aldattın mı?"

"Hayır. Daha kötüsü. Ryan'dan önce, asla ..." Bunu nasıl söylesem? "Hiç kimseyi içime almamıştım. Ama sonra birlikte bir kar fırtınasında mahsur kaldık.

hafta. Bir kayak kulübesinde sadece ikimiz. Yirmi dört, yedi . . . Hem dehşet verici hem de başıma gelen en güzel şeydi."

Neredeyse bir yıl olmuştu ve Alison tek bir anını bile unutmamıştı, elektriksiz geçen sekiz gecenin uzun saatleri boyunca birbirlerine nasıl kenetlendiklerini, gündüz saatlerini nasıl değerlendirdiklerini, ısınmak için odun taşıdıklarını, kar melekleri yaptıklarını, kartopu savaşı yaptıklarını ... unutmamıştı. . . Tanrım, onunla kartopu savaşı yapmayı çok severdi çünkü o rekabetçiydi ve kendisinin de öyle olmasını takdir ederdi. Her zaman birlikte nefes nefese, ıslak ve yarı donmuş bir halde kalırlardı ve sonra adam onu ısıtırdı ...

Boğazını temizledi. "Gardımı aştı ve inanın bana bu hiç kolay olmadı," diye ekledi. "Ama bir şekilde içimdeki en iyiyi ortaya çıkarmayı başardı ve ben de ona fena kapıldım. Daha da inanılmazı, o da bana aşık oldu." Hâlâ hayretler içinde başını salladı. "Tanıştığımız o ilk geceden itibaren benimle evleneceğini bildiğine dair şakalar yapardı." Alison, kalbi nefes alamayacak kadar sıkışırken bile gülümsedi. "Milyonlarca arkadaşı, geniş bir ailesi var ve herkes onu seviyor. Her zaman bir aile toplantısı, bir doğum günü, bir yıldönümü, *bir şey* oluyor ve o kadar çoklar ki ..."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim. Uyum sağlamana izin vermedin."

Biraz kızardı, çünkü tamam, evet, lisedeyken o da böyleydi. "Denemedim bile. Defalarca ona hayatındaki insanlar ve benim aramda bir seçim yaptırdım ve o her zaman, her zaman bana şüpheyile yaklaştı."

"Peki ne oldu?"

"Sonunda benden vazgeçti," diye itiraf etti Alison. Kendi yanaklarını ıslak bulduğu için mutlu değildi ve öfkeyle yanaklarını temizledi.

"Yani terk edildin. Eğer onu geri istiyorsan, neden onun için savaşmıyorsun?" "Bu konuda pek iyi değilim."

"Ama yine de bana öğütler yağıdırıyorsun," dedi Emma.

"Başkasının kusurlarını görmek her zaman daha kolaydır. İşimin başına dönmeliyim." Elini uzattı. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Emma uzatılan ele baktı ve sonra Hog'a baktı. Hog karnını ovmak için sırt üstü yuvarlandı.

Emma iç çekti. "Tavsiyelerde de pek iyi değil." Ama Alison'ın elini sıkı. "İyi ya da kötü."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

14. Adım: Vazgeçmeyin.

Simon'ın günü uzun ve tatmin edici değildi. Gün, şafak vakti gelen bir vurma sesiyle rüyadan uyanmasıyla başlamıştı. Babasını banyoda yerde yatarken bulmuştu, kafası banyo lavabosunun altında, sızdıran bir boruyu tamir ediyordu.

Çekiçle.

Tesisatçılık oynadıktan sonra işler yokuş aşağı gitmişti. Armstrong Properties'i işletmek çok da zor değildi, sadece çok sayıda insanı yönetmek anlamına geliyordu ve bu da sürekli olarak kâr-zarar dengesini etkiliyordu.

İşin insanları yönetme kısmından ya da asıl işe eklenen saatlerden pek hoşlanmıyordu. Bir de aklında gerçekten ne olduğu vardı. Ya da *kim olduğu*.

Emma. Tatlı, seksi, inanılmaz derecede dirençli, güçlü Emma... Geçen geceden beri görmediği Emma. Kendini huysuz, aç ve biraz da sinirli hissederek arabasını apartmanın arkasındaki otoparka çekti.

Alison'la aynı zamanda.

Harika. Mükemmel. Kuzenini seviyordu. Seviyordu. Ama lokantadan aldığı bir torba yiyeceklerle arabasından indiğinde zaten tamamen dengesiz ve keyifsizdi.

Alison'ın gözleri parladı. "*Evet*. Burada yemek yiyebileceğimi biliyordum." "Başka nerede yemek bulabilirsin biliyor musun? Senin evinde."

"Elbette, ama önce pişirmem gerek. Bütün gün seni aradım ve mesaj attım. Sana soracak sorularım var. Ve sana

anlatacaklarım." "İyi şeyler mi, kötü şeyler mi?"

"Ruh halinize göre değişir."

"Soru sorma havamda değilim."

"Oh, özür dilerim. Size bunun isteğe bağlı olduğu izlenimini mi verdim?" Gülümsedi. "İsteğe bağlı değil." Onu arsadan binaya doğru takip etti. "Ee... sen ve Emma?"

"Oraya gitmiyorum."

Ona ayak uydurdu. "Can düşmanımı ve iş ortağımı öptüğünün farkındasın değil mi?"

"Bir kerelik bir şeydi ve-" Kadının sözleri üzerine kısa bir süre durdu. "*İş ortağı* mı?"

"Bak, eğer beni geri arasaydın, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurdun. Emma ile iş yapacağım."

"Emma'm mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "*Senin* Emma mı?"

Boş bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı, oysa boş bir yüz ifadesinden başka bir şey hissetmiyordu. "O bir hasta ve bir arkadaş."

"Ah, ama o artık senin hastan değil. Seni kovdu, hatırladın mı? Arkadaşı olmaya gelince, Emma'ya da söylediğim gibi, diliyle öpüşen bir arkadaş tanımıyorum."

Simon elini yüzünde gezdirdi. "Babamın telefonundan o güvenlik uygulamasını silmem gerek. *Ve* Kelly'nin dedikodu yapmayı bırakmasını sağlamalıyım. İki ortaokul öğrencisi gibiler."

"Evet, sana iyi şanslar. Ayrıca, Emma'nın seni kovmasını izlemek için para verirdim."

"Bunu tartışmayacağız." Ne kovulmayı, ne de şu anda gece fantezilerinde sıkça yer alan öpüşmeleri. "Emma'yla olan ortaklığı. Git."

"Acıkmışsın, bu yüzden alfa tonunu affedeceğim. Anlıyorum. Ama evet. Sana bir şey söylemeye çalışıyorum. Armstrong Mülkleri'nden ayrı olarak üstlenebileceğim bir şey aradığımı biliyorsun."

"Hayır, bunu bilmiyordum. Orada mutlu olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Orada çok mutluyum ve işimi seviyorum. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Sadece bana ait olan bir şeye."

"Mantıklı."

Alison gülümsedi çünkü Simon'ın ne olursa olsun doğrudan konuya gireceğine ve onu destekleyeceğine her zaman güvenebilirdi. "Emma ve ben Paw Pals'ı birlikte satın alıyoruz. Gabby şartlarımızı kabul etti ve bizim de onayımızla bugün itibariyle emekli oldu, evde torunlarıyla birlikte olmak istiyor. Ben de bu işin içindeyim."

Emma ile yarı yarıya. O buranın yüzü ve günlük operasyonları yürütüyor. Ben ise işin perde arkası, işlerin yürütülmesi tarafıyım." Bunu hayal etmek zordu. Alison kimse için perde arkasında kalmazdı. Ama itiraf etmeliydi ki, yeni bir iş kuran kişi kendisi olsaydı, sinir bozucu olsun ya da olmasın, yanında olmasını isteyeceği ilk kişi kuzeni olurdu. Zekiydi, son derece sadıktı ve işini biliyordu. Ama onun sevmediği biriyle uğraştığını göremiyordu. "İşe giriyorsun

güvenmediğin biriyle."

"Dürüst olmak gerekirse, kimseye güvenmiyorum." "Neden, Ali?" diye sordu.

"Alison." Gülümsemeyi bıraktı. "Dinle. Bunu yanlış anlama, tamam mı? Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum ama şunu söyleyeyim, sen ve baban bana çok şey verdiniz. Ve işimi *sevdiğimi* söylerken dürüsttüm. Seviyorum. Ama sahip olduğum her şey bana verildi çünkü siz benim için üzüldünüz."

"Bu doğru bile değil," dedi Simon, onun böyle hissetmesine şaşırmış ve bunu fark etmediği için kendine daha da kızmıştı. Binanın ön kapısını açtı ve onları fuayeye aldı. "Hey."

Ona bakmak için döndü.

"İşinde inanılmazsın. Kârını düzenli olarak artırıyorsun ve babam da bunu her zaman yılsonu primine yansıtıyor. Sahip olduğun her şeyi hak ettin. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Yutkundu, başını salladı ve başka tarafa baktı; bunun nedeninin, birinin onu ne kadar önemseydiğini fark etmekten asla rahatsız olmaması olduğunu biliyordu.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"Evet. Çünkü belki kendi içgüdülerime her zaman güvenmiyorum ama seninkilere güveniyorum?" dedi. "Ve sen de Emma'ya güveniyorsun." Onu işaret etti. "Ayrıca ondan hoşlanıyorsun, hem de çok, her ne kadar onu öpecek ve sonra da başından savacak kadar aptal olsan da."

"Onu ekmedim." Durakladı. "Bekle. Böyle mi düşünüyor?"

"Azıcık akıllı olan *herkes* böyle düşünür. Baban yaban mersinli krep istediği için gitmesine izin verdin. Ve eğer şu anda her şeyin benimle ilgili olmasına ihtiyacım olmasaydı, sana ne kadar aptal olduğunu söyledim. Bak," dedi yumuşayarak. "Benim insanlara inanma barometrem bozuk olabilir ama seninki sağlam." Adam posta masasına giderken onu takip etti, güneş gözlüklerini çıkardığında gülümsemesi soldu. "Bekle." O da kendi gözlüğünü çıkardı.

güneş gözlüğü taktı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Kahretsin. Neredeyse beni kandırıyordun. İyi değilsin ve devam etmeme izin mi veriyorsun? Sorun ne?"

Alison haklı mıydı? İşleri fazla ileri götürmemek, toparlanamayacakları bir noktaya getirmemek için mi Emma'yı ekmişti? Çünkü onu kol mesafesinde tutarsa, o zaman onları mahvedemez ve ondan uzaklaşamaz mıydı?

Kahretsin. Yapmıştı. Bu da %100 berbat durumda olduğu anlamına geliyordu. Simon postalarını aldı ve 1A'ya doğru yürüdü, bir kolunda yiyecekleri ve postaları taşıırken bir yandan da ön kapının kilidini açtı.

"Yavaşla biraz," dedi Alison nefes nefese. "Bu topuklar harika görünüyor ama yüksek hız için uygun değiller."

Yavaşlamadı.

Yemin etti ve ona ayak uydurdu. "Tamam, yani sen normal bir insan değilsin," dedi ona bilmediği bir şey söylemeden. "Sessiz kalıyorsun çünkü bir sorun olduğunda yalan söyleyip hiçbir şey olmadığını söylemiyorsun. Bu konuda şikâyet de etmiyorsun."

Ona uzun uzun baktı. "Yani şimdi de psikiyatrist mi oldun?"

"Yıllar boyunca yeterince ödeme yaptım. Bir dakika bekle," dedi ve adam kapıyı açmadan elini onun elinin üzerine koydu. "Konuş benimle."

"Yapamam. Jodie işi bıraktı. Babam on beş dakikadır yalnız." "Oh, kahretsin. Neden beni aramadın?"

"Bir sorunum olduğunda her zaman koşarak gelmek zorunda olmamalısın." "Yani ben bu ailenin bir parçası değil miyim?"

Kadının bakışlarındaki acıyı fark etti ve kendini bir pislik gibi hissetti. "Öylesin. Öyle olduğunu biliyorsun."

"O zaman orada olmama izin vererek bunu kanıtla." Onun önünden iterek daireye girdi. "Dale Amca?"

Oturma odası temiz ve sessizdi. Simon onun yanından mutfağa doğru ilerledi ve babasını lavabonun başında durmuş pencereden dışarı bakarken bulunca rahatlayarak kısa bir süre durdu. "Baba. Selam. Nasıl gidiyor?"

"Boktan."

Simon'ın midesi bulandı. "Jodie erken ayrılmak zorunda kaldığı için üzgünüm. Bir şey mi oldu?"

"*Family Feud*'u saat dörtten üçe aldılar." "Tamam."

"*Family Feud* bana söylemedi."

Simon Alison'a baktı, o da omuz silkti. İkisi de Dale'in *Family Feud*'u sevdiğini biliyordu. Vuruşlardan beri bu sevgi biraz takıntıya dönüşmüştü. *Family Feud* yarışmacıları hakkında sanki yakın arkadaşlarıymış gibi konuşurdu. Simon çantayı tezgâha bırakıp yiyecek kaplarını çıkaran babasına döndü. "Ama saat üç hâlâ iyi bir zaman, değil mi? Sen her zaman saat üçte evde olursun."

"Ama bilmiyordum, o yüzden kaçırdım. Bugünkü gösteriyi kaçırdım." "Yarını kaçırmayacağından emin olacağız."

Dale ellerini salladı ve sesini yükseltti. "Ama bir gösteriyi kaçırdım! *Family Feud* benim için hiçbir günü kaçırmadı, onun için de kaçıramam!" "Senin için internetten bulurum. Merak etme."

"Hadi, Dale Amca," dedi Alison nazıkçe, onun elini tutarak. "Oturma odasına gidelim ve oturalım. Telefonuma yükleyeceğim ve televizyona aktaracağım. Şovun önünde yemek yiyebilirsin. Nasıl olur?"

Dale onun elini silkti ve ağır adımlarla oturma odasına doğru yürüdü.

Simon buzdolabına doğru yürüdü ve iki bira çıkarıp birini Alison'a uzattı.

"Yani Jodie seni bırakıp gitti mi?" diye sordu. "Bunu kim yapar?"

"Kızına kanser teşhisi kondu, bu yüzden bebeğe yardım etmek için onun yanına taşınıyor."

"Oh, hayır," diye nefes aldı. "Ne yapacaksın?"

Simon omuz silkti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye bağırdı Dale oturma odasından. "Kimsenin benimle bir şey yapmasına gerek yok."

Simon ve Alison birbirlerine baktılar. Sonra Simon babasının yemeğini oturma odasına götürdü ve ona bir tepsi hazırladı. "Kelly'den spagetti kabaklı lazanya." Kabı açtı ve babasına bir çatal uzatmadan önce hepsini kesti. "Ye bakalım."

Babası ayağa kalktı. "Su getiriyorum." "Ben getiririm," dedi

Simon.

"Kendi lanet suyumu kendim bulabilirim!"

O mutfağa girip gözden kaybolduğunda Alison Simon'a baktı.

"Ekibe eklemek için yeni birini işe almam gerekecek," dedi. "Belki iki kişi."

"Yeni insanlardan nefret eder."

Simon'ın çok iyi bildiği gibi. Dale kıbar olamadığı için iyi bakıcılarını kaybetmişlerdi.

Mutfaktan bir ses geldi.

"Her şey yolunda!" Dale bağırdı. "Sadece bir bardak."

Simon başını arkaya eğdi ve gözlerini tavana dikti.

"Hey," dedi Alison elini onun koluna koyarak. "Ben kalıp onunla *Family Feud* izleyeceğim. Çatıya çıkın. Ya da herhangi bir yere. Kendine biraz zaman ayır. Ben eve gitmeden önce onu yatağına götürür ve yerleştiğinden emin olurum."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sormadın ama ben sormak istiyorum."

"Teşekkürler," dedi gerçek bir minnettarlıkla, sonra ona bir bakış attı. "Emma ile ortak olmanızdan bahsetmek istemediğin için mi böyle yapıyorsun?"

"Muhtemelen senin onu öpmekten bahsetmek istemediğin kadar."

Touché.

EMMA üçüncü merdivenin tepesine doğru sendeleyerek çıktı ve nefes almak için çatı kapısına yaslandı. Güneş, görkemli kırmızılar ve morların patlamasıyla kayalıkların arkasına doğru zar zor alçalıyordu. Sadece bakmak bile onu rahatlatmıştı ve o anda nefesini çoktan tuttuğunu fark etti. Merdivenler de yürümek gibi gittikçe kolaylaşıyordu, bir daha asla hafife almayacağı iki şeydi bunlar.

Elbette, hiç geçmeyeceğini bildiği ağırları ve acıları vardı ama belki de hayatta kalmanın kefareti buydu. Belki de biraz acıması gerekiyordu. Bu doğrultuda, daha önce bir delilik anında, sonbaharda yapılacak bir 5K koşusuna kaydolmuştu. Üç ay sonra. Kendi kendine bunun Simon'a kendine geldiğini kanıtlamakla ilgili olmadığını, çünkü iyi olduğunu ve bunu kimseye, hatta ona bile kanıtlama ihtiyacı hissetmediğini söyledi.

Bunu kendine kanıtlamakla ilgiliydi.

Bununla birlikte, çatıya çıktı ve adamın kendisini aşk koltuğunda, başı gökyüzüne doğru eğilmiş, gözleri kapalı buldu. Gömleğinin düğmesi gece mavisiydi, kolları kıvrılmıştı. Parmaklarını yine saçlarında gezdiriyordu. Bu ve çenesindeki pürüzler arasında, dağınık, seksi ve hem kalbi hem de ruhu için cehennem kadar tehlikeli görünüyordu. Duyguları kıpırdandı, şefkat ve arzu hem önde hem de ilk sırada yer aldı.

Korkutucu.

Önündeki sehpanın üzerinde bir şişe rom duruyordu.

Emma yanına gitti ama Simon tek kelime etmedi. Gözlerini açmadan konuştuğunda onun uyuyup uyumadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Nefes nefese değilsin." Sesi alçak ve derindi, sanki neredeyse uyuyormuş gibiydi. "Daha iyiye gidiyorsun."

Sabahları erken kalkıp yürümeye başlamıştı. Kendi kendine 5K'ya hazırlandığını söylüyordu. Bir blok kare ile başlamış, sonra yavaş yavaş genişlemişti. Jack Swanson'ın kendisinden tam olarak ne kadar uzakta yaşadığını gösteren dört bloğa ulaşmıştı.

Ama henüz onu tekrar görememişti. "Eğer daha iyiysen, bu senin sayende."

Simon başını iki yana salladı, başarısını kendine yakıştıramadığını mı söylemek istiyordu, yoksa teşekkür etmesine gerek olmadığını mı, hiçbir fikri yoktu.

"Geçen gece için özür dilerim," dedi.

Emma başını salladı, ama o bunu göremiyordu. "Üzgün olman için tek neden pişman olman ve bu durumda da bilmek istediğimi sanmıyorum."

Onun elini tuttu ve yanına oturması için aşağı çekti. "Seni öptüğüm için üzgün değilim." Kız ona bakana kadar parmaklarını nazikçe sıktı. "Seni öpmek ..." Başını hafifçe salladı. "Uzun zamandır başıma gelen en iyi şeydi."

Kadın gülümsedi ve adam da yavaşça gülümsedi. "Sen günümün en önemli anısın, Emma."

"Aynen." Bekledi, adamın bir hamle yapmasını ya da geçen gece kaldıkları yerden devam etmelerini önermesini umuyordu. Adam bunun yerine önlerindeki rom şişesini işaret etti. "Bir içki ister misin?"

"Rum kıyafetlerimi düşürüyor."

Bu ona yavaş ve hüzünlü bir gülümseme getirdi, sanki inatçı, gereksiz yere asil bir salak bunu görmekten gerçekten hoşlanacaktı.

"Sen ve Alison artık gerçekten ortak mısınız?" diye sordu. "Öyle görünüyor."

"Sana sahip olduğun için çok şanslı."

"O bana *sahip* değil. Bu kişisel bir ilişki değil. Sadece iş.

Bu kadar."

O verdi a küçük Gülümse. "Sen hala ciddi hakkında Hayır kişisel ilişkiler."

O omuz silkti."Aslında, Ben hissetmek rahatsız edici açık için özellikle bir ilişki." Onun çekingen hissettiğini bildiği ve

endişeleniyordu. Bu yüzden ona döndü, üzerinde bir güneş elbisesi olduğu için bacaklarını dikkatlice altına topladı. O derin ela gözlere baktı ve yorgunluk gördü, insanın dünyası doğru olmadığında ruhunun derinliklerinde hissettiği türden bir yorgunluk. Bunu biliyordu. Onu tanıyordu. Komadan uyandıktan sonra, yaşama geri dönmek için savaştığı her gün bunu hissetmişti. Hog'la tanıştığı rehabilitasyon merkezindeki ilk gün de hissetmişti. Korkmuştu, ışıklardan ya da kaygan zeminlerden hoşlanmamıştı. Kendisi de kötü bir gün geçirdiğinde, yataktan kalkıp dizlerinin üzerine çökerek kocaman, titreyen köpeğe sarılmıştı ve onun kocaman başını omzuna koyup sırtından aşağı salyalarını akıtmasını ve rahatlamış bir şekilde onun içinde erimesini asla unutamayacaktı. O günden beri her gün birlikteydiler.

Şimdi o ilk kucaklaşmayı hatırlıyor ve bunun hayatını nasıl sadece kendi mutsuzluğu etrafında dönen bir dünyadan birdenbire başka bir canlıdan sorumlu ve sorumlu olmaya dönüştürdüğünü. Basit bir sarılma onun tüm bakış açısını değiştirmiş, onu kendi kafasından çıkarmıştı.

Böylece Emma nasıl yapılacağını bildiği tek şeyi yaptı. Simon'ın kucağına tırmandı ve başını onun omzuna koydu. Ancak ağzının suyu akmadı.

Kolları hemen ona dolandı ve şakağına doğru derin, ürpertici bir nefes verirken onu daha da yakınına çekti. "Bana duygusal olarak destek mi oluyorsun?" diye sordu, sesi eğleniyor gibiydi.

Yüzünü, her zaman çok güzel koktuğu için onun en sevdiği yerlerden biri olan boynunun kıvrımına bastırmıştı. "Aslında ne yaptığımı bilmiyorum."

Elleri onun sırtını aşağı yukarı okşadı, yatıştırıcı olmaya niyetlenmiş olsa da *onu* yatıştırdı. "İki kişi olduk," diye mırıldandı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşmak yapmak istediğim son şey." Adamın elleri şimdi kadının çıplak bacaklarındaydı. "Bu da sana dokunmayı bırakmam için çok iyi bir neden."

Şu anda aptal ve asil olmak konusunda herhangi bir fikre kapılmaması için onu sıkıca kavradı. "Ya da," dedi, "belki de onları üzerimde tutmak için çok iyi bir nedendir."

"Emma." Elini kaldırarak kızın çenesini kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. Bakışları karanlık ve ateşliydi. "Gerçekten uzun bir gün oldu. Tükendim ve doğru düzgün düşünemiyorum. Seni incitecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Beni asla incitmezsin."

İnledi ve alnını onunkine bastırdı. "Her şey berbat olacak diye

endişeleniyorum."

"Nasıl? Ben bir etiket aramıyorum." Onun bakışlarını karşıladı, aklından geçenleri görmesine izin verdi. "Ama ..."

Parmağını onun çenesinde gezdirdi. "Ama ... aramızda bir şey var ve bundan kurtulamıyoruz gibi görünüyor," diye bitirdi.

Başını salladı ve kalçalarını hafifçe sallayınca göğsünün derinliklerinden hırıltılı bir inilti yükseldi. "Etiket yok," diye tekrarladı. "Baskı yok. Oyun yok. Sadece bu, sadece sen, Simon, şu anda, şu an için."

Bir elini ensesindeki saçlarının arasına soktu ve uzunca bir süre gözlerinin içine baktı, sonra yavaşça ağzını kendine doğru çekerek tatlı, yavaş bir öpücük kondurdu ve kollarını boynuna dolayarak bedenine olabildiğince sokuldu.

Bu ona sevdiği o inlemelerden birini daha kazandırdı. "Simon?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Bunu yapıyoruz."

Gülümsedi. "Bana karşı nazik olacak mısın, Emma?"

"Kesinlikle hayır."

Güldü, sesi çok erkekçe ve çok seksiydi. Hâlâ kızın saçlarını avuçluyor, ağzını kızın boğazında yetenekli bir şekilde gezdirebilmek için kızın başını eğmek için kullanıyordu. "Bu elbiseye bayıldım," diye fısıldadı, parmaklarını elbiseyi ayakta tutan küçük, narin askıların üzerinde gezdirirken.

"Umarım altındakini de seviyorsunuzdur."

"Garantili," dedi o boğuk sesiyle, vücudunu beklentiyle sınımsız sarmıştı. "Buna güvenebilirsin." Askıları omuzlarından dirseklerine doğru iterek hafif kumaşın düşmesini ve göğüslerinin ortaya çıkmasını sağladı. "Emma." Sesi hem gergin hem de heyecan verici derecede sertti. Ağzını kendi ağzıyla kapatırken iri, sıcak bir el kalçasından yukarı kayd, dili parmaklarıyla aynı duyumsal ritimde okşadı.

Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde, onu en uç noktaya getirmişti, elleri can simidiymiş gibi pazılarını kavırıyordu, vücudu gergindi ve bırakmaya hazırdı, adını haykırıyordu, çok yakındı, sadece birkaç kalp atışı uzaktaydı ve sonra vurduğunu hissetti. Orgazm değil ama şiddetli bir bacak krampı onu pençesine almış, acı, çok sinsi bir acı, üzerine çökmekle tehdit ediyordu. "*Aman Tanrım*," diye soluk soluğa kaldı.

Ağzı kadının boğazındaydı, ısıyor, öpüyor, emiyordu. "Simon'ı tercih ederim."

Yarı kahkaha, yarı hıçkırıkla kollarından kurtulurken, sol bacağından fırlamak üzere olan keskin, ateşli acının tehdidine kendini kaptırdı. Simon'ın sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi küfrettiğini duydu ve elleri bacağından aşağı kaydı, parmakları krampı aradı.

"Hayır!" diye bağırdı, vücuduna öfkeyle bakarak.

"Dokunma bana." Kadının keskin ses tonuyla başını kaldırıp onu incelemeye başladı.

"Ben iyiyim!" Bacağını vücuduna doğru çekti, onun kendisine bir hastaya dokunur gibi dokunmasına dayanamıyordu, şimdi değil, burada değil.

Nefesini tuttu ama sonra krampın geçtiğini fark etti.

Ya da belki de hiç gelmeyecekti. "I . . ." Kafası karışmış bir halde başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Kramp mı?"

Sefilce başını salladı.

"Önemli olan tek şey burada olmaması," dedi yüzünü dikkatle izleyerek.

"Evet." Kafası karışmıştı, nefes alış veriş kesilmişti ve göğsünde bir ağrı vardı. "Özür dilerim, bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Bu senin ilk seferin, değil mi?" diye sordu usulca. "Kazadan beri mi?"

Kadın gözlerini kapattı. "Evet."

"Hey," dedi nazikçe, yüzünü avuçlayarak. "Sorun yok. Hazır olmadığın bir şey yapmayacağız."

"Ben hazırım!" Hâlâ kendine sıkıca sarılırken böyle bağırdığını fark eden Emma uzun bir nefes verdi ve bilerek ve dikkatle vücudunu gevşetti. "Bunu istiyorum," dedi çok daha sessizce. "Her şeyden çok. Lütfen beni eve gidip tekrar duş masaj aletini kullanmaya zorlama. Nefes alan gerçek bir insandan gerçek bir şey istiyorum." Ona baktı, gülmesi için cesaretlendirdi.

Hakkını yemeyelim, yapmadı. Bunun yerine onu biraz dürttü, böylece aşk koltuğunda onun altına uzandı ve sonra bakışlarıyla buluştu. "Hâlâ benimle misin?"

Anladığı için çok rahatlamıştı, ellerini onun saçlarına sertçe doladı. "Evet."

"Güzel." Ağzı tekrar onunkine geldi, vücudu ona doğru hareket etti, öpücüğü derinleştirirken sert bir uyluk onunkinin arasında kaydı. Mükemmeldi ve kendini kaybetmesine, zamanı ve mekânı unutmamasına izin verdi, sadece Simon'ın farkındaydı: onun tadını, tenini, vücudunun sıcaklığını ve ellerinin sahiplenici ama koruyucu dokunuşunu. Dişlerini boynunda hissetti,

Dudakları boğazında geziniyor, elleri ... her yerde, keşfediyor, onu sınıra kadar kızdırıyor, orada tutuyor.

Aklı başında değildi, kalbi göğsünde çarpıyor, arzu karnında birikiyor, şehvetin sıcak dalları ona dokunurken onu tüketiyor, açgözlü ellerini ulaşabildiği her şeye sokuyor, tepkisinin onu nasıl seksi ve güçlü hissettirdiğini seviyordu.

"Emma."

Gözlerini zorla açmayı başardı.

"Emin olun," dedi.

Gözleri sıcaktı, vücudu arzu ve açlıkla gerilmişti ama kız isterse hemen şimdi durabilirdi. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Ona doğru eğildi ve derin bir öpücük kondurdu, sonra da giysileri itip karmaya, temel ihtiyaçlara yer açmaya başladılar. Ve Tanrım, temel ihtiyaçlar... Adam bir prezervatif çıkardı ve kadın içlerinden birinin hâlâ düşünüyor olmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ve sonra adam onun içindeydi, ağzı kulağındaydı ve heyecan verici sertlikte bir fısıltıyla ona ne yapacağını söylüyordu. Adam hareket etmeye başladığında kızın ayak parmakları yeniden kıvrılmaya başlamıştı çünkü artık geri durmak yoktu, onunla değil.

Ve sonra onun kollarında titriyordu, birincisi Simon'ın gelmediğini fark ettiğinde ne kadar hızlı geldiğine biraz şaşırmıştı. Ve ikincisi, sirenler çalışıyordu. Yaklaştılar ve sonra daha da yaklaştılar, geceyi feryatlar ve yanıp sönen ışıklarla böldüler.

Binalarının önünde durdular. Kız dondu kaldı.

Simon yapmadı. Kadından ayrılırken nazikti ama hızlı hareket ederek kapıya doğru koştu ve gözden kaybolurken giysilerini düzeltti.

Bölüm 15

15. Adım: Gülümseyin.

Simon üç kat merdiveni hızla indi, kalbi Emma'nın altında parçalanışını izlemekten hâlâ çarpıyordu ama aynı zamanda boğazında düğümlenmişti çünkü biliyordu.

Sirenler babası içindi.

Zemin kata ulaştı ve kısa bir süre durdu. Ön kapıları ardına kadar açtı. "Baba," diye bağırdı, onu içeride bulamayacağını zaten biliyordu. Etrafında dönerek binanın ön kapısına koştu -o da açtı- ve babasını dışarıda, kaldırımında oturmuş bir acil yardım görevlisi tarafından muayene edilirken buldu. Dizinde kan vardı, kafasında bir sıyrık vardı ve kolunu göğsüne doğru tutuyordu. Acil yardım görevlisi gözlerine ışık tuttu. Bayan Bessler, 2B'deki yaşlı ve meraklı kiracıları, acil yardım görevlisinin yanında duruyordu.

"Baba. İyi misin?"

Bayan Bessler, arı kovanı saçları öfkeyle titreyerek, "Size teşekkür etmiyorum," dedi. "Yaşlı bir adamı gece vakti tek başına bırakıp ön verandanın basamaklarına takılıp ölmesine neden oldunuz. Yazıklar olsun sana."

"Ben yaşlı değilim," dedi Dale. "Ve ölmedim."

Simon onun gözlerinin içine bakmak için eğildi. "*Sen iyi misin?*" "Elbette iyiyim."

Tabii ki. "Ne oldu?" Simon sordu. "Burada ne yapıyordun?"

"Çöpü dışarı çıkarıyordu," dedi Bayan Bessler ve acil yardım ekibine döndü. "Düşünebiliyor musunuz? Bir sürü felç geçirdikten sonra bu tatlı yaşlı adamdan bunu yapmasını istemek?"

"Sadece *iki* vuruş," dedi Dale. "Ve Tanrı aşkına, kadın, ben yaşlı. Ve çöpü dışarı çıkarmayı *seviyorum*."

"Sen-" Simon derin bir nefes aldı. "Alison nerede?"

"Beni yatırdı ve ben de ona kaçmasını söyledim. Ben uyurken bebek bakıcılığına ihtiyacım yok."

"Peki neden uyumuyordun?"

"Çünkü çöprü dışarı çıkarmam gerekiyordu."

Simon burnunun kenarını sıktı ve bir an için ayaklarına baktı. Yalınayaktı. Gömleksizdi. Çünkü babasıyla ilgilenmek *yerine -gerçek anlamda-* etrafta dolanıyordu. "Evden çıkarken beni arayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Seni aradım. Cevap vermedin. O güzel kız arkadaşın Koma Kızı ile çatıdaydın. Umarım biraz almışsındır." Babası ona baktı. "Gerçi yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, sanırım almamışsın."

Hem Bayan Bessler hem de acil yardım görevlisi Simon'a hak ettiği gibi yargılayıcı ve donuk bakışlar attılar.

Bayan Bessler, "İyi ki pencereden izliyordum ve onun düştüğünü gördüm," dedi. "Hemen 911'i aradım."

Babası acil yardım ekibine döndü. "Bu saatte gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Sorun değil." Acil yardım görevlisi Bayan Bessler'a baktı. "Siz onun karısı mısınız yoksa bakıcısı mı?"

"O benim. Ben bakıcıyım," dedi Simon, kendini gezegendeki en büyük pislik gibi hissederek. Çünkü o bir bakıcıydı. Gelip gidebilen, Emma onun için her neyse onunla takılabilen bekâr bir adam değil. Görünüşe göre etiket yok.

Babası ambulansa bindirildi. Emma aceleyle binanın önünden çıkarken Simon da onun yanına oturmak için arkasından atladı. Elbisesinin eteği, babasının onu beline kadar ittiği yerden kırıışmıştı. Saçları da gözleri gibi dağınıktı. Ve belki de onun hayal gücüydü, ama kızda bir tür sersemlemiş, iyi tatmin olmuş bir görünüm vardı.

Başka koşullar altında olsa, onu kollarında hissetmenin, ona dokunduğunda çıkardığı o seksi seslerin, içine gömülmenin nasıl bir his olduğunun tadını çıkarırdı ... ama tek düşünebildiği babasının az önce bir ambulansa bindirildiği ve bunun onun hatası olduğuydu.

EMMA bekledi ama Simon o gece geri gelmedi. Mesaj attı, aradı ama hiçbir şey yapmadı. Bir yanı buna şaşırmamıştı. Babasıyla birlikte ambulansa binerken yüzündeki ifadeyi görmüştü.

Suçluluk duygusu.

Hakkında biraz bilgi sahibi olduğu bir şey. Sonra başını kaldırıp onu verandada gördü ve gözüne yeni bir şey çarptı.

Pişmanlık.

Ondan pişman olmuştu. O bir hataydı.

Babası için duyduğu endişe, gecenin nasıl geçtiğine dair duyduğu utancın önüne geçti. Çünkü bunu çok uzun süre düşünürse -kendisinininkini nasıl aldığı ve onun almadığı da dahil olmak üzere ... gah.

Ama lanet olsun. Bir an için, tam bir sihir gibiydi.

Gece yarısı uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve bir Uber çağırdı.

Hastaneye bırakıldı ve orada Simon'ın babası hakkında bilgi almaya çalıştı. Ancak HIPAA yasaları, COVID-19'dan bahsetmiyorum bile, bir hastaneye girip bir hasta hakkında bilgi alma şeklini değiştirmişti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, hiçbir haber alamadan Uber'le evine dönmek zorunda kaldı. Bir kez daha uyumaya çalıştı ama işe yaramayacaktı. Bu yüzden bir telefon görüşmesi yaptı.

Alison sersemlemiş bir halde, "Gecenin bir yarısı," diye cevap verdi. "Evimiz yanıyor olsa iyi olur."

Bizim evimiz. Normalde bu Emma'yı hem heyecanlandırır hem de korkuturdu. Ama Simon'ın yüzündeki ifadeyi görüp babası için endişelenmeden edemiyordu. "Dükkân için aramıyorum."

"Yarıdan sonraki günkü açılışımız için müşteri hizmetleri protokolleri konusunda beni bir kez daha sorguya çekmek için mi arıyorsunuz? Çünkü sanırım bunu halledebilirim."

"Hayır, yine de daha çok pratik yapman gerektiğini düşünüyorum. Amcanın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Daha önceki düşüşünden sonra."

Uzun bir duraklama. "Bunu nereden biliyorsun?" "Lütfen söyle bana."

Bir uzun duraklama daha, sanki Alison ne kadarını söyleyeceğine karar veriyormuş gibi. "O iyi. Ya da en azından iyi olacak. Bileği kırıldı ve neyse ki hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi."

"Ya Simon?"

Çok daha uzun bir duraklama. "Sanırım bu iş ilişkisi için bazı kurallar belirlememiz gerekiyor. Çalışma saatleri gibi. Sekiz ile beş arası kulağa hoş geliyor. Ondan sonra ve kesinlikle gece yarısından sonra müsait değilim. Güle güle."

"Hayır, kapatma! Simon'ın iyi olduğunu bilmem gerek."

"Bağlantıyı keserek ve bu arama hiç olmamış gibi davranarak size bir iyilik yapacağım."

"Alison, lütfen."

Alison iç çekti. "Tamam, dinle. Öncelikle, Simon ve ben? Bizim kendi kurallarımız var. Bunlar güven, sadakat ve *asla* sırası gelmeden konuşmamayı içerir. Yani benim zayıf halka olduğumu ve ailem hakkında bilgi almak için ucuz bir yol olduğumu düşündüysen, yanılmışsın. Ve ikincisi ..." Sesini yumuşattı. "Simon'ın bir uzvu tam anlamıyla kopabilirdi ve iyi *olmadığını* kabul etmezdi. Ve bu benden alabileceğin en yakın cevap. Güle güle."

"Ama-"

Ama hiçbir şey olmadı. Alison gitmişti.

"*Kahretsin.*" Emma kendine o gün daha sonra haftalık PT'sinin olduğunu hatırlattı. Tek yapması gereken o zamana kadar dayanmaktı ve Simon'la kendisi konuşabilirdi.

Sabahın gelmesi çok uzun sürdü. Sabah olduğunda, yaptığı ilk şey telefonunu kontrol etmek oldu. Hiçbir şey yoktu. Aşağı indi ve Simon'ın kapısını çaldı. Yine bir şey yoktu. Simon'dan haber alamamanın acısını ve tedirginliğini bir kenara iterek -ki bu onunla gelecekte yaşayacağı sosyal orgazmlar için iyiye işaret değildi- bu kez Hog'la birlikte bir Uber'e daha bindi ve Paw Pals'a gittiler. Yarınki yumuşak açılışa hazırlık için bugün kapalıydılar. "Büyük" açılış gelecek hafta yapılacaktı. Bu, Emma'nın hayatında uzun zamandır dört gözle beklediği ilk şeydi.

Bunun için Alison'a teşekkür etmesi gerektiğini düşünmek garipti.

Yeni ortağı tezgâhın arkasında bilgisayarın başındaydı, kitapları inceliyor, her şeyi ona göre ayarlıyordu.

Emma resepsiyona doğru yürüdü, Hog daha yavaş ve temkinli bir şekilde onu takip etti, açıkça Killer'ı arıyordu.

"Bugün burada değil," dedi Alison ona. "Babasıyla birlikte. Rahatlayabilirsin."

Hog da aynen öyle yaptı ve güneşli bir yerde, Bayan Kitty'nin ayaklarının dibinde yere çöktü.

Emma Alison'a döndü. Sesindeki özlemi ve incinmişliği duymuştu, bu ilginçti. Okuldayken Alison kişisel duygularını asla açığa vurmazdı. "Dale'le ilgili yeni bir şey var mı?" Emma sordu.

"Hayır."

Emma başını salladı, sonra etrafına bakındı ve bugünden itibaren artık sadece bir çalışan olmadığını fark etti. Buranın *sahibiydi* -yani yarısının- ve kalbi sıkıştı. "Aman Tanrım."

Alison başını kaldırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Sanırım aslında mutluyum." Şey, %100 mutlu değil. Yüzde doksanı sağlığıyla aynı. Son %10'luk kısım Dale için endişeleniyordu.

Ve Simon.

"Aferin sana," dedi Alison.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Mutluluk nadir bulunan bir şeydir. Her şeyi içimize çekmeliyiz. Fotoğraf çekin ki bu anı asla unutmayalım. Çabuk," dedi telefonunu çıkararak. "Ne yapıyorsan bırak ve gülümsüyormuş gibi yap, yeni anı panomuz için bir fotoğrafa ihtiyacımız var."

Alison ona muhtemelen henüz kafein almadığını ve Emma'nın başını ağrıttığını söyleyen bir bakış attı. "İstemekle ihtiyaç arasındaki farkı anladığınızı sanmıyorum," dedi Emma'ya. "Mesela, biraz kestirmek istiyorum ama çalışmam gerekiyor. Başka bir örnek, ben de karın kası *istiyorum* ama yemeğe ihtiyacım var."

Emma'nın midesi homurdandı. "Haklısın. Bunu kutlamalıyız. Büyük bir ziyafetle."

"Saat sabahın yedisi."

"Ve?"

Alison başını salladı.

Emma tezgâhın arkasına geçti ve alttaki raflara doğru eğildi. "Hey, buraya bir paket ekşi krema ve peynirli cips bırakmıştım ama gitmiş."

"Ben yedim."

Emma ona baktı. "Bütün çanta mı?"

"Eğer tekrar kapatılabilir bir poşette değilse, o zaman bir porsiyondur." "Aman Tanrım."

"Hey, kuralları ben koymuyorum."

"Bana cips borçlusun," dedi Emma. "Koca bir paket." Etrafına bakındı. "Ve ben ciddiye dim. Gerçekten bundan bir şeyler çıkarabileceğimizi düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Belli ki öyle, yoksa tüm birikimimi buna yatırmazdım."

Emma gözlerini devirdi, ancak bu jest çalışmaya devam eden Alison için boşa gitti.

Alison'ın tek söylediği "Bana bakmayı kes" oldu. "Ve kutlamalar *başarılar*. Bu hala bir bekle ve gör meselesi."

"Sana hiç oyunbozan olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Çok. Paralelkenarları iş kurmak yerine okulda öğrendiğim için çok mutluyum. Bu hafta gerçekten çok işime yarayacak." Başını bilgisayardan kaldırdı. "Ayrıca, konu değişikliği - yeni müşteriler için Paw Pals için kuponlar. Ne dersiniz?"

"Dâhice," dedi Emma şaşkınlıkla.

"Bunu söylediğini sana hatırlatacağım."

"Aslında bir sürü kupon bastırıp şehrin her yerine asabiliriz. Hatta bir tanesini Ryan'a bile götürebilirsin."

Alison gözlerini kırıştırdı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Böylece Killer'ı onunla geçirdiği günlerde buraya getirdiğinde seni görmek için bir bahanesi olacaktı."

"Umutsuz görünüyor."

"Umutsuz zamanlar ..."

"O kadar çaresiz değilim. Asla o kadar çaresiz değilim."

"Eğer bu doğruysa, sırra ihtiyacım olacak," dedi Emma.

Alison'ın telefonunda bir alarm çaldı. Ona baktı ve çok yaratıcı bir şekilde küfretti.

"Ne oldu?" Emma kalbi tekleyerek sordu. "Simon? Dale mi?"

"Hayır. Bir şey için hatırlatıcı ayarladım."

Emma ona *devam et* işareti yaptı.

Alison gözlerini devirdi. "To . . ." Öksürdü ve aynı anda "nazik ve arkadaş canlısı ve açık olmayı unutma" dedi.

Emma ona bakakaldı. "Bu İngilizce miydi ki?"

Ortağı iç çekti. "Nazik, arkadaş canlısı ve açık olmayı hatırlamak için hatırlatıcı ayarladım."

Emma ona baktı ve sonra güldü. O kadar çok gülmüştü ki, karşılama bankına oturup soluk soluğa kalmıştı.

"Her neyse," dedi Alison, açıkça tamamen aşağılanmış bir halde. "Ben bir zevkim."

Emma neşeyle gözyaşlarını sildi. "Bunun doğru olduğunu düşünmen çok hoş. Ama bu alarm niye? Neden her zamanki gün ışığı olmaya devam etmiyorsun?"

"Peki." Alison ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü bir zevk olmadığımı biliyorum, tamam mı? Ve bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Alison gerçekten samimi görünüyordu ve Emma'nın gülümsemesi soldu. Daha büyük sürpriz ise kalbinin gerçekten sıkışmasıydı. "Tamam, bence denemen çok hoş. Ama uygulaman biraz hatalı olabilir."

Alison farkında olduğunu belirten bir yüz ifadesi takındı.

Emma, "İkimiz de kendi farklı nedenlerimizden dolayı bunu kabul ettik," dedi. "Buna alıssak iyi olur."

"Evet, ama ... garip, değil mi?"

Emma güldü. "Hem de çok. Hey, belki de şimdi yetişkinler olarak birbirimize kendimizle ilgili bir şeyler anlatmalıyız."

"Ne gibi?" Alison şüpheyle sordu.

"Zayıf ve güçlü yönlerimizi paylaşmaya ne dersiniz? Hatta ilk ben başlayayım. Benim zayıflığım ..." Beynini yokladı. Seçebileceği o kadar çok şey vardı ki. "İnsanları memnun etme konusundaki eski ihtiyacım, ben bakmadığım zamanlarda hâlâ başını kaldırıyor. Ayrıca kimseye yük olmak istemiyorum. Kimseye. Bir daha asla... Bu da yardım istememi hala zorlaştırıyor. Zor derken, söz konusu yardımı kabul etme konusunda inatçı ve bazen de iğrenç olduğumu kastediyorum. Güçlü yönlerime gelince... Sanırım bu benim günışığı doğam ve insanları iyi hissettirme yeteneğim." Kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

Alison kaşlarını çatıyordu.

"Senin sıran," diye dürttü Emma.

"Benim gücüm, zayıflığımı asla kabul etmememdir."

Emma gözlerini devirdi. "Ezik. Hadi, duyalım bakalım. Güçlü ve zayıf yönlerini. Yoksa benim söylememi mi tercih edersin?"

"Oh, söyle."

"Senin gücün çok zeki olman ve istediğin şeyin peşinden gitmekten korkmaman. Acımasızca dürüstsün."

"Tam olarak gurur verici değil ama doğru," dedi Alison. "Peki benim zayıflıklarım?"

"Kolay. Alaycılık ve alaycılıktan oluşan kalın bir zırhın arkasına saklanıyorsunuz ve bu insanları korkutuyor, bu da sizin için sorun değil çünkü o zaman onlarla uğraşmak zorunda kalmıyorsunuz."

"Ama görünüşe göre sen değilsin. Seni korkutup kaçırmadım."

Emma gülümsedi. "Ben çaresizliğin bir ürünüyüm. Sana ihtiyacım vardı, açık ve net, bu da benim için berbat bir şey." Tezgâha yaslanarak yaklaştı. "Ayrıca, burada gerçekten soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama *lütfen* bana amcan hakkında bir şeyler anlat."

"Onun yaralandığını nereden biliyordun ki?"

Güzel soru. Emma boş ver demek istedi ama Dale'in iyi olduğunu bilme ihtiyacı gururuna ağır bastı. "Dün gece siren seslerini duyduğumuzda Simon'la birlikteydim."

Alison'ın kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyordu. "İle'yi tanımla."

Aman Tanrım. "Siren seslerini duyduğumuzda çatıdaydık. Simon aşağıya koştu, o yüzden emin değilim ama anladığım kadarıyla Dale düştü."

"Çatı mı?"

"Yıldız
gözlemi."

"Hı-hı," dedi Alison.

"Bence Simon bu konuda inanılmaz derecede suçlu hissediyor."

Alison derin bir nefes verdi. "Suçlu hissetmesi gereken Simon değil. Dale'i yatağa yatıran ve sonra onu terk eden benim." Gözlerini kaçırdı. "Daha önce de böyle yapmıştım ama söz vermesine rağmen gerçekten uyuduğundan emin olmak için daha fazla kalmalıydım. O kurnaz biri. Bilmeliydim-"

Emma elini Alison'ın elinin üzerine koyarak, "Bilemezdin," dedi. "Bu zor bir durum. Eminim ne Simon ne de Dale seni suçluyordur-"

Alison elini çekti, ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Armstrong Emlak'a gitmem gerekiyor. Bugün Simon'ın yerine bakıyorum. Toplantı üstüne toplantı yapıyordu, o yüzden gitmem gerek ama sonra gelirim."

"Bu konuda endişelenme. Ben hallederim." Alison'ın kaşları çatıldı.
"Teşekkürler."

EMMA, öğleden sonraki PT randevusunun vakti gelene kadar çalıştı. Dün gecenin Simon'la aralarındaki her şeyi mahvetmemiş olmasını umarak PT kliniğinin otoparkına park ederken biraz endişeliydi.

Emma giriş yaptığında Kelly, "Her zaman zamanında gelmene bayılıyorum," dedi. "Arka tarafta senin için hazırım."

Emma'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bugün Simon yok mu?"

Kelly durakladı ve başını eğdi. "Özür dilerim. Bundan sonra farklı bir PT ile çalışmak istediğin izlenimine kapılmıştım."

Emma kızardığını hissetti. Tamam, evet, Simon'ı "kovmuştu" ama ciddi değildi. "Bu sadece aptalca bir yanlış anlaşılma. Mümkünse onu gerçekten görmek isterim."

Kelly'nin hoş gülümsemesi başını sallayıp program ekranına bakarken hiç solmadı. "Şu andan itibaren, artık düzenli olarak çalışmıyor, sadece müşteri bazında uygun olduğunda çalışıyor."

Emma'nın midesi bulandı. Simon'ın programlı günlerden vazgeçtiğine göre babası gerçekten kötü olmalıydı.

Ya da ... belki de ondan vazgeçmişti. "İçeri girebilir miyim?" "Bu konuda size geri dönmesi için ona bir mesaj bırakacağım."

Tamam o zaman. Kelly'yi arkaya kadar takip etti ve işe koyuldular. Kelly Emma'ya bacak esnetme hareketleri yaptırırken, "Simon'ı en sevdiğim insanlardan biri olarak görüyorum. Mahremiyete ve sadakate her şeyin üstünde değer verir. Bu yüzden ondan hemen vazgeçmeyin derken gerçekten haddimi aşıyorum."

Bakışları buluştu ve Kelly küçük bir gülümseme verdi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Emma bir yanıt bulmaya çalıştı ama nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

Kelly, Emma'nın sessizliği içinde, "Biliyorsun," dedi.

Emma yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim." Kelly ellerini kaldırdı. "Biliyorum, çenemi kapalı tutmalıyım ama o zor bir dönemden geçiyor. Senden ne kadar etkilendiğini ilk fark ettiğimde mesafesini korumanın bir yolunu bulacağımı biliyordum."

"Bence şu anda kafası çok dolu."

"Evet. Dinle . . ." Kelly yaklaştı ve sesini alçalttı. "Sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım. Eğer o senin için bir şey ifade ediyorsa, ikinize zaman ayırmamasının yanına kâr kalmasına izin verme, tamam mı? O inatçı biri. İhtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği şeylerden ziyade doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapar ve *asla* kolay yolu seçmez. En azından kendisi için. Geçmişte kadınlarla olan ilişkilerinde, ben de dahil olmak üzere, onların son sırada yer almasına izin verdi."

Emma derin bir nefes aldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kelly gülümsedi. "Sadece ona Maggie ya da benden daha iyi tutunacağını söyle. Maggie istese bile, ki tamam, belki de derinlerde bir yerlerde istemiştir, bunu nasıl yapacağı, ona nasıl tutunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de kendine bile zar zor tutunabiliyorken."

Bölüm 16

16. Adım: Arkadaşlık yeni romantizmdir.

Emma, Simon'la konuşmanın bir yolunu bulması gerektiğini bilerek PT'den ayrıldı. Eve vardığında akşamın erken saatleriydi ama arabası park yerinde değildi. Dairesinin penceresinde oturup onun geldiğini görene kadar bekleyemeyeceğini bildiği için -merdivenlerden inmesi çok uzun sürerdi- Hog'la birlikte dışarıda kalıp sıcak yaz gününün tadını çıkarmaya karar verdi.

Rüzgâr büyük bir dalgaya yol açmıştı. O kadar berrak, saf ve çarpıcı bir gökyüzünün altında suda beyaz lekeler oluşmuştu ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Emma, Hog'u caddenin aşağısındaki Commercial Row'a götürdü ve burada Hog adımlarını atana kadar sevimli mağazaların ve galerilerin önünden geçtiler. Ya da daha doğrusu, Hog bisiklet yolunun ortasına uzanana kadar - kaldırım yemek için kurulmuş açık hava kafe masalarıyla kapatılmıştı - ve bir adım daha atmayı reddetti.

Bir motorcu yüz metre öteden bağırarak "Bayan, köpeğiniz yolda uyuyor!" diye uyardı.

Hog hiç etkilenmemişti.

"Hog," dedi tasmaını çekştirerek. "Ayağa kalk."

"Pedallarımdan ayrılmayacağım," diye uyardı adam. Elli feet.

"Hog."

Hiçbir şey. Ölü taklidi yapıyordu.

Motorcu frenleri patlattı ve Hog'un burnuna bir santim kala kayarak durdu, gerçekten de devrilmemek için klipslerini açmak zorunda kaldı. Bunu da küfür ederken yaptı. Yüksek sesle.

Hog'un umurunda değildi. Sanki tamamen kaldırımın içinde erimiş gibiydi. Emma eğilip kollarını Hog'un ortasına doladı ve 110 kiloluk ölü ağırlığı dik tutmaya çalıştı. Nefes nefese kalınca vazgeçti. "Eğer hemen ayağa kalkarsan sana bir köpek ödülü vereceğim."

İnanmak için görülmesi gereken bir maharetle dört ayak üzerine sıçradı. Motorcu tiksintiyle başını salladı ve yoluna devam etti.

Emma cebinden Hog'un tadına bile bakmadan içine çektiği ödülü çıkardı ve onu eve geri götürdü, apartmanın geniş ön verandasında oturdular. Hog ayaklarının dibinde uyuklarken, Emma telefonunda Alison için bir sürpriz üzerinde çalışıyordu; Paw Pals'ın yeni müşterileri için bir kupon hazırlıyordu.

Bir saat sonra Bayan Bessler verandaya çıktı ve Emma'ya içinde dört mükemmel kareye düzgünce kesilmiş ızgara peynirli sandviç olan bir tabak uzattı.

"Vay canına," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Bayan Bessler onun yanına oturdu ve Emma'nın ilk ısırtığı alışını ve sıcak, yapışkan peynirin üzerinde inleyişini izledi. "Demek sen ve oğlum, ha?"

"Uh ... kim?"

"Simon."

Emma boğuldu. "Sen Simon'ın annesi misin?"

"Hayır, annesi o lisedeyken kanserden öldü. Ama onun yerine ailesine ben bakıyorum. Onlar benim için çok önemli, bu yüzden sormak zorundayım - onunla niyetiniz nedir?"

Emma annesini zaten biliyordu ama Simon'ın onu bu kadar genç yaşta kaybettiğini düşününce yine de duygu seline kapıldı. Bunun acısını kavrayamadığı için elindeki sandviçi tabağa geri koydu. "Benim ... niyetim?"

"Evet, çünkü Simon gerçek bir anlaşma, gerçek bir kaleci. Bugünlerde nadir bulunuyorlar, biliyorsun. Ben sadece onunla uzun süreli bir ilişki yaşadığından emin olmak istiyorum, siz gençlerin yaşadığı şu yeni çağ, gevşek, bağlanma korkusu gibi şeylerden değil."

Emma harika ızgara peynirli sandviçinden ikinci bir kare aldı. "Biz sadece arkadaşız." Ya da en azından öyleydiler. Dün gecedен ve ayrıca PT'den sonra, bu giderek daha şüpheli görünüyordu.

Bayan Bessler, "Bu çok hayal kırıcı bir cevap," dedi ve Emma'nın elindeki tabağı ve kızarmış peynir karesini alıp ... içeri geri döndü.

Lanet olsun. Kızarmış peynirin kalanını gerçekten istemişti. Peki o ne yapıyordu? Simon onunla konuşmak isteseydi, bir çağrıya ya da mesaja cevap verir ya da onu görmeye gelirdi. Onu kendisiyle konuşmaya zorlayamazdı. "Hadi ama Hog. Alison aslında bir konuda haklıydı; bu kadar çaresizliğe hiç gerek yoktu."

İçeride uyuklamasını bitirdiği için mutlu bir şekilde ayağa fırladı.

Ama ikinci katın sahanlığında Emma devam etti. Çatıya ihtiyacı vardı. Hem PT'den hem de Commercial Row'daki yürüyüşünden dolayı zaten yorgun olduğu için biraz zaman aldı. Ama sonunda oraya vardı ve minnettarlık içinde en sevdiği düşünme pozisyonunu aldığı aşk koltuğuna yığıldı: baş arkada, gözler kapalı, vücut tamamen bitmiş.

Uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama hava karanlıktı ve Hog ölü olan ayaklarının üzerinde uyuyordu.

Sonra Hog mutlu bir "hav" sesiyle ayağa fırladı ve onu neyin uyandırdığını anladı. Yalnız değillerdi.

Hog, koruyucu korkuluklara yaslanmış, solmuş kot pantolon ve havadan daha çok arzulamaya başladığı vücudunu vurgulayan uzun kollu beyaz bir tişört giyen adamı itti. Daha fazla sevgi için sırtına atlayan gülünç köpeğini kucaklamak için eğildi.

Simon, bakışlarını Emma'ya çevirmeden önce Hog'un karnını okşayarak bunu yerine getirdi.

"Baban nasıl?" diye sordu sessizce, doğrulup gözlerini ovuşturdu, sesi uykudan çakıllı çıkıyordu.

"Yarın eve dönecek. Hastane onu tuttu çünkü kafasını çok kötü çarptı."

Tuttuğunu bile fark etmediği sert bir nefes verdi. "Çok üzgünüm Simon."

Başını iki yana salladı. "Senin suçun değil." "Senin de değil."

"Yanılıyorsun." Ayağa kalktı.

Emma da ayağa kalktı. "Alison bana ona göz kulak olacağına söz verdiğini söyledi. O da kendini suçluyor. Benim gördüğüm kadarıyla ikiniz de elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz."

"Evet, belki biriniz bana ikinizin nasıl birdenbire arkadaş olduğunuzu açıklayabilir."

"Biz değiliz."

Homurdandı ve bir elini tıraşsız yüzüne sürdü, vücut dili ağırdı, sanki ölçülemeyecek kadar bitkin gibiydi.

Biraz sempati ifade etmek için ağzını açtı ama ağzından çıkanlar niyetiyle uyuşmuyordu. "Beni bıraktın."

Yüzünden bir duygu geçti ama okunamayacak kadar çabuk kayboldu. "Önce sen beni bıraktın, unutma."

"Bunun bir şaka olduğunu biliyorsun." Elleri kalçalarındaydı. "Sadece beni mi terk ettin, yoksa Kelly düzenli olarak planladığın günlerden vazgeçmen gerektiği konusunda dürüst müydü?"

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Gerçek buydu. Ve evet, beni kovmakla ilgili şaka yaptığını biliyorum ama ..."

Karnı ayak parmaklarına çarptı. "Ama . . . ?"

Simon yaklaştı ve Emma'nın gözleriyle buluştu, gözlerinde ona karşı kolay ve derin bir sevgi ve ... çok daha fazlası vardı. İçini bir rahatlama kapladı. O kadar ki nefes almayı bıraktı.

Ta ki o konuşana kadar.

"Bu bir şaka olamaz, Emma. Artık gerçekten senin PT'n olamam. Bu iş profesyonel olarak dahil olamayacağımız kadar kişisel bir hal aldı."

Rahatlaması çabucak sona erdi. "Başın belaya girebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Teknik olarak buna karşı bir yasa yok ama etik olarak yeni bir PT'ye ihtiyacınız var."

"Çünkü ..."

"Çünkü çizgiyi aştım, Emma."

"Aslında, *teknik olarak* konuşacak olursak," dedi, "çizgiyi aşmadınız.

En azından *bitiş* çizgisi değil ..."

Gözleri bir an için ısındı ve dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirdi. "Bunun için üzgünüm bu arada," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "Olan hiçbir şey için üzülme." Sonra gülümsedi, küçük ama gerçek bir gülümseme. "Üzgün değilim."

Her gün olduğu gibi, sakın ve sessiz bir otoriteye sahipti ve bu da onun her zaman kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Onu harika bir PT yapan şeylerden biri de buydu. Cesur hissetmesine yardımcı olmak için bu sakinliği kullanması da onu iyi bir arkadaş yapmıştı. O, kızın bir şekilde takıldığı bir adamdan çok daha fazlasıydı. Gerçek şu ki, Simon Emma'nın yeni hayatındaki en önemli insanlardan biriydi ve onu kaybetmekten korkuyordu. "Hiçbir neden olmamasına rağmen kendini suçlu hissettiğini biliyorum," dedi ve bir adım daha yaklaşarak elini onun göğsüne koydu. "İkimizin de elinden çok şey alındı. Çok şey, Simon. Seni bilmem ama ben bundan bıktım. Biraz da kendimiz için bir şeyler almanın nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," dedi kararlılıkla. "Ve hayatından bu kadar çok şey kaybetmenden nefret ediyorum. Ama sen tanıdığım en muhteşem, en dirençli kadınsın. Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Senden daha mı fazla?" Onun gözlerindeki olumlu cevabı görünce başını salladı. "Buna ben karar veririm, sen değil."

"Emma, hayatım biraz karışık."

"Öyle mi? Kulübe katıl."

"Hayır, yani... asla bundan fazlası olamayız." Kafası karışmış bir halde başını salladı. "Neden?"

Ona baktı, sonra sert bir nefes verdi. "Çünkü senin yanında kendimi tamamen kaybediyorum." Parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Her seferinde."

Sesinin tonu onu korkutsa da kelimeler heyecan vericiydi. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"Evet, çünkü hazır değilsin, Emma." "Hey, 5K için kayıt yaptırdım."

"Bir 'biz' için hazırız."

Bu onu bir adım geriye götürdü ve kafası karışmaktan sinirlenmeye başladı. "Vay canına." Başını iki yana salladı. "Buna çatıda yaptıklarımızdan önce mi yoksa sonra mı karar verdin?"

Gözlerini kapattı. "Sana söylediğim şey bu. Kendimi senden ayıramıyorum, ayırmam gerekse bile. Sen . . ."

"Ben ne?"

Gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Neredeyse orgazm yerine panik atak geçiriyordun."

"Bacağıma kramp girdi demek istiyorsun."

"Hayır." Sesi nazikti. "Bu panikti, Emma."

Kendini utanmış ve aptal gibi hissederek kollarını kavuşturdu. "Bunu çok çabuk atlattım." Onun sayesinde ... "Eğer beni istemiyorsan, söylemen yeterli."

"Tam tersi." Onun sıcak bakışlarıyla karşılaştı. "Beni gülümsetiyorsun. Beni güldürüyorsun. Günümü güzelleştiriyorsun, her gün." Başını salladı, hayretle bakıyordu. "O kadar hayat dolusun ki, bu bana kendi hayatımın o kadar yoğun olduğunu hatırlatıyor ki, böyle şeylere hiç zaman ayıramıyorum..."

"Çatıda seks mi?"

Simon ona doğru uzandı ama Emma geri adım attı. "Hayır." Pek çok şey olduğunu biliyordu ama bir erkeğin ilgisi için yalvaracak türden bir kadın kesinlikle bunlardan biri değildi.

"Dün gece biraz gergindim, ne olmuş yani? Uzun zaman oldu. Bu tamamen normal."

"Bu normal," diye kabul etti. "Hâlâ bir travmanın yaralarını sarmakta olan biri için."

"Neredeyse tamamen iyileştim!" "Doğru. Yüzde doksan. *Ish*."

Ona baktı ve sonra konuşamayacak kadar sinirli bir şekilde başını salladı. "Daha fazla zamana ihtiyacın var" dedi. "Tamamen sağlığına kavuşmaktan geri duruyorsun. O köşeyi döndüğünde, o zaman-"

"O zaman ne olacak?" diye meydan okudu.

Sesi alçaldı, yumuşadı. "Başına gelenler sadece fiziksel yaralar açmadı Em, duygusal yaralar da var. Kendini açmaya ve birinin içeri girmesine izin vermeye hazır değilsin."

"Evet, şey ..." Gözlerini kaçırdı, bunun muhtemelen doğru olmasından nefret ediyordu. Adamın profesyonel sesini kullanmasından daha da çok nefret ediyordu. "Kimin duygusal yaraları yok ki?"

"Touché." diye mırıldandı.

"Ve bu arada," dedi. "Duygusal yaralarınızdan ikisini duydum."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Kelly'nin koca bir ağzı var." "Seni önemsiyor."

"Biliyorum. Ama bilmelisin ki, geçmiş ilişkilerimin hiçbirinden yara almadım. Onlarla hala arkadaşım, her şey yolunda."

"Tamam, ama eğer yara almadıysan, bu duygusal yatırım yapmadığın anlamına gelir," dedi Emma, az önce fark ettiği şeyi dile getirerek. "Yani belki de açılmayan sensin Simon. Bunu hiç düşündün mü?"

Adam kayıtsız kalarak sadece ona bakıyordu ve kadın, komadan uyanıp hayatının altüst olduğunu fark ettiği zamankinden daha kötü hissetmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etti. Kahretsin, hızlı bir çıkışa ihtiyacı vardı. Fizik tedaviden dolayı ağrıları ve sızıları varken ve tüm bunların üstüne bir de duygusallaşmışken bunu yapmak zordu. "Şimdi gidiyorum."

Ona doğru uzandı. "Yardım edeceğim-"

Ona ters ters baktı. "Hayatta olmaz." Çatı kapısını açtı. "Şimdi haklı bir öfkeyle çıkıp gideceğim, ama ikimiz de bunun bir dakikamı alacağını biliyoruz, bu yüzden lütfen bunu mümkün olduğunca ağırbaşlı bir şekilde yapmama izin verin. Hadi, Hog."

Hog Simon'a son bir özlem dolu bakış attıktan sonra koşar adımlarla Emma'nın yanına gitti. O kapıdan içeri girdiğinde, Emma tatmin edici bir gümbürtüyle kapıyı arkasından kapattı.

Ve kazağının eteğini yakalayıp onu hapsetti.

"Kahretsin." Hâlâ içindeyken kapıyı tekrar açmak için gürleşmek bir şakaydı. "Benimle dalga geçiyor *olmalısın*."

Kapı açıldı. Simon, tabii ki. "Sen-"

"*Tamam!*" Kazağını çekip çıkardı. "Ben iyiyim!" Onu tekrar çatıya doğru itti. Belki de *itmek* daha iyi bir kelimeydi.

"Bırakın beni-"

"*Hayır!*" Derin bir nefes aldı. "Burada dramatik bir çıkış yapmaya çalışıyorum, lanet olsun."

Yavaşça başını salladı ve geri çekildi.

Emma toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla başını salladı -ki bu artık çok fazla bir şey değildi- ama hey, gurur gururdur. Adam onu cennete götürmüş ve sonra da bunu bir daha yapmayacaklarına karar vermişti. Kızmak istiyordu ama kendine karşı dürüst olmak gerekirse, incinmişti.

İtiraf ederse ne olayım.

Daha kötülerini de yaşadın. Çok daha kötülerini. O yüzden sineye çek.

EMMA sonunda dairesine ulaştığında, bir araba bulmak için Uber uygulamasına girerek yoluna devam etti. Saat akşam ondu ve gidecek hiçbir yeri yoktu ama bu onu durdurmayacaktı.

Yirmi dakika sonra, o ve Hog Paw Pals'ın önünde duruyordu. Bir gün önce Alison yeni bir güvenlik sistemi kurmuştu ve her ikisinin de içeri girmek için yeni bir şifresi vardı.

Ama Emma'nınki işe yaramadı. Tekrar denedi. Ve sonra tekrar. Beşinci denemesinde, kibarca ama kesin bir dille sistemin dışında bırakıldı.

Harika. Harika. Telefonundaki kişiler arasında gezinirken Alison'ın ismine baktı. Dişlerini sıktı. Sonra numarayı tuşladı.

Can düşmanı ve iş ortağı "Bir şeyler yansa iyi olur. Ne yanyıyor?"

"Hayatım," dedi Emma ve gözleri doldu. Burnunu çekti ve aptal gözyaşlarını silip süpürdü.

"Kahretsin. Ağlıyor musun? Bana ağlamadığını söyle." "Gerçekten boktan bir gece geçirdim."

"Ve sen *beni* mi arıyorsun?"

"Erkekler berbattır."

"Evet, o zaman bana bilmediğim bir şey söyle."

Emma tekrar kokladı ve sonra burnunu sümküdü. "Erkeklerin de berbat olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayatımın aşkı tarafından terk edildim, hatırladın mı?"

"Kaba olduğun için."

"Evet," dedi Alison yumuşak bir sesle.

Emma nefesini içine çekti. "Özür dilerim. Ama sorunu bilmek savaşın yarısıdır derler. Belki bir şeyleri düzeltebilirsin. Bilirsin, kötü *davranmayarak*."

"Tekrar soruyorum, bu aramanın gerçek bir nedeni var mı?"

"Evet," dedi Emma. "Duygusal yaralarımı insanları uzak tutmak için kullandığımı söyleyebilir misin?"

"Bana mı soruyorsun? Seni tanımıyorum bile."

"Evet, biliyorsun. Ben lisedeki Emma'yım."

"O zaman insanları uzak tutmanın tam tersini yaptığınızı söyleyebilirim. İnsanlarla aranızda biraz daha mesafe koyabilirsiniz."

"Vay be, teşekkürler. Belki bunu kuzenine de söylersin."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu işe karışmayacağım. Eğer onunla yattıysan ve bunu bana anlatmaya çalışıyorsan, ortaklığımız *bitmiştir*."

Emma alt dudağını ısırdı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Alison. "Bu telefon görüşmesi bununla mı ilgili? Onunla yattın mı?"

"Sayılır. Uyuma kısmı hariç. Ama sonra Dale yaralandı ve sanırım kendini suçluyor çünkü oraya bir daha gitmememiz için aptalca bir neden buldu."

"Aman Tanrım," dedi Alison. "Hâlâ bunu mu yapıyor?" "Neyi yapıyor?"

Alison iç çekti. "Babasına göz kulak olmak için hayatından vazgeçmesi gerektiği gibi aptalca bir fikre kapılmış."

"Bu aptalca değil. Takdire şayan. Ama . . ."

"Neredesin sen?"

"Paw Pals. Kodum çalışmıyor. Buraya gelmeniz gerekiyor ki aptal kuzeninizi düşünmek yerine çalışabileyim."

"Kod çalışmıyorsa, doğru yapmadığınız içindir." "Şaka yapmıyorum. Bana yardım et. Çalışmam *lazım*, Ali."

"Bana bir daha Ali dersin *asla* içeri giremezsin." Alison iç çekti. "Neden çalışman gerekiyor? Yarın için her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamışsın. Bu arada resepsiyona yavru köpek ve kedi şeklinde asılan pırıltılı ışıklar da dahiyane bir fikirdi."

"Vay canına, bu bir iltifat mıydı?"

"Evet, ama buna alışma. Getirdiğin yeni saçma sapan, göz kamaştırıcı tasma ve yakalıklardan nefret ediyorum."

"Peynir ekmek gibi satacaklar." "Uh-huh. Gördüğümde inanacağım."

"*Lütfen*, Alison."

"Tamam. Birazdan orada olurum. Ödemeyi sizden mutlu bir sessizlik içinde kabul edeceğim."

Emma homurdandı. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek rahatlatıcı." "Öyle değil mi?"

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Adım 17: Savunmasız olun.

Emma ile bağlantıyı kestikten sonra Alison kendine baktı. Üzerinde eşofman vardı ve bu eşofman da sevimli bir eşofman değildi. Hayır, bunlar yeni ayrıldığı, çamaşır günü, beni içinde gören herkesi öldürmek zorunda olduğu eşofmanlarıydı.

Şarap ve yatak planlamıştı. Ortağı kötü bir gece geçiriyor diye insan içine çıkmayı planlamamıştı. Ama ... *partner* kelimesini düşünmek bile onu duraksatan bir şeydi.

Şok edici derecede iyi bir şekilde.

Altı dakika içinde Paw Pals'a vardı ve Emma ile Hog'u ön kapıda güvenlik ışığının altında ayakta dururken buldu. Emma ayakta duruyordu. Hog uzanmış, uyukluyordu. Bu ona bu gece Ryan'la birlikte olan Killer'ı özletti. Muhtemelen harika vakit geçiriyordu. Belki de ay ışığında kürek sörfü yapıyorlardı. Killer küçük can yeleğiyle sörf tahtasının önünde durmaya, geminin kaptanıymış gibi yol göstermeye bayılırdı. Ryan'ı güldürmekte asla başarısız olmazdı. Ve kahretsin, onun gülüşünü özlemişti.

Emma onun arabasından binaya doğru yürüyüşünü izliyordu. "Vay be."

Alison gözlerini kıstı. "Ne?"

"Uh . . . hiçbir şey."

"Söyle."

"Tamam..." Emma ona tekrar baktı. "Seni daha önce hiç kötü bir gün geçirmiş normal bir insan gibi görmemiştim. Bu hoşuma gitti," dedi ve Alison'ı bir gemi dolusu savunmayla orada öylece bıraktı.

"Killer nerede?" Emma sordu. "Ryan'da mı?"

Alison başıyla onayladı ve şifresiyle ön kapının kilidini açtı. Sonra tekrar kapattı ve Emma'ya denemesi için işaret etti.

Emma da eşofman giymişti ama bir şekilde süper şık görünmeyi başarıyordu, şifresini girdi ve ... kapı açılmadı.

Alison iç çekti, gerçekten de bunun için havasında değildi. "Kodun ne?"

Emma ayaklarının üzerinde kaydı.

"Alo?"

"Söylemek istemiyorum."

Alison ona baktı. "Simon'ın sayısal karşılığı buysa, yemin ederim

."

Emma kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Aman Tanrım. On iki yaşında mısın?" Alison telefonunu çıkardı, güvenlik uygulamasına erişti ve sonra onu Emma'ya uzattı. "Yeni bir şifre gir. Simon *olmayan* bir şey."

İki dakika sonra içerideydiler. Alison Emma'ya döndü. "Açık olmak gerekirse, senin ve Simon'ın seks hayatından bahsetmiyoruz."

Emma başını salladı ama gözleri kuşkulu bir şekilde parladı.

Lanet olsun. Alison tezgâha yöneldi ve üzerine oturmak için kendini yukarı çekti.

Emma tezgâhın arkasına saklandı ve elinde iki kırmızı Solo bardak ve bir şişe kırmızı şarapla çıkageldi. "Gabby bunu bizim için bıraktı." Şişeyi açtı ve çok cömert iki porsiyon doldurdu. Sonra birini uzattı, diğerini kendine aldı ve kadeh kaldırmak için hafifçe Alison'inkine vurdu. "Bağımsızlığa."

"Buna içerim," dedi Alison ve içtiler. "Aptal erkekler hakkında konuşmayacağımıza göre, ne hakkında konuşmak istersin?"

"Şey, daha önce aklıma iyi bir fikir gelmişti," dedi Emma.

"Son fikrin birikimlerimi yok etti, yani ..."

"Şu anda büyük köpeklerle küçük köpekleri ayırdık," dedi Emma, şımarıklığı görmezden gelerek. "Küçük köpekler daha büyük, daha tatlı köpekleri korkuttuğu için böyle yapıyoruz. Ama bazı büyük köpekler küçük köpeklerle birlikte olmayı *seviyor*, bu yüzden bence bunu yeniden düşünmeliyiz. Bahçeleri 'tatlı' ve 'tuzlu' olarak etiketlemeye ne dersiniz? Tabii ki tuzlu köpekler için programlama konusunda dikkatli olmamız gerekecek, planlanmış bahçe zamanı ve tüm bunlar, ama yine de bunu yapıyoruz."

Bu çok iyi bir fikirdi ama Alison sadece Emma'ya baktı. "Neden senin 'tatlı' benim ise 'tuzlu' olduğumu düşünüyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Sana bakarken bile susuz kalıyorum." Alison bunu düşündü ve omuz silkmek zorunda kaldı.

"Haklısın." Emma güldü. "Yani... evet?"

"Bu konuda mantığın sesi olacağıma inanamıyorum ama bu etiketlerle insanları aşagılamanız mümkün."

"Sadece tuzlu insanlar ama." "Hey, tuzlu insanların da duyguları vardır." Emma homurdandı. "Hadi ro-shambo yapalım."

"Seninle en son ikinci yılımızda bir şey için yarışmıştık. Birbirimizi tanımıyorduk bile. Parende atma yarışmasıydı, hatırladın mı?"

"Evet," dedi Emma. "Kazanan mezuniyet balosu prensesi olacak. Ben kazandım. Yüz takla attım. Sen kaç tane yaptın?"

Alison iç çekti. "Yirmi beş. Başım dönüyordu. Ve bilmelisin ki hala bazen spor salonunda yapıyorum. Yani, arka arkaya 10'a kadar düştüm ama yine de. Gerçekten beni hâlâ yenebileceğini düşünüyor musun?"

"Yakın zamanda bir sürü kemiğimi kırdığım ve komaya girdiğim için şüpheliyim."

"Aman Tanrım." Alison başını salladı. "Tamam. Sen kazandın ama bu sempati kartını son oynayıştı, Koma Kızı."

"Gerçekten spor salonuna gidiyor musun?"

Alison bir omzunu kaldırdı. "Bir kere gittim."

Emma güldü ve son teslimatları paketinden çıkarmaya koyuldu. Alison tezgâhta oturmuş şarabını yudumluyordu. Şarap onu melankolik yapıyordu.

Bu onu içmekten alıkoymamıştı. Ama yalnızlık sinsi, göğsünde derin, rahatsız edici bir ağrı hissettiriyordu. Aslında, onu geç. Daha çok kocaman bir delik gibiydi.

Nedeni basitti. Ryan'ın kolay şefkatini özlemişti. Onun gülen gözlerini. Onun adını söyleme şeklini. Hiçbir zaman erkeksiz yaşayamayan bir kadın olmamıştı. Çok iyi bir vibratörü vardı, çok teşekkür ederim. Ama bazen sarılmak, arzulanmak, açlık duymak gibisi yoktu.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve Arkadaşlarımı Bul uygulamasını açtı. Ryan'ın noktası Whiskey River'daydı, otoyoldan uzakta, sadece yerlilerin girebildiği bir bar ve ızgara, tam da yerlilerin sevdiği gibi. Orada olması, belki de güzel komşusuyla bir randevusu olduğuna işaret etti. Bilin diye söylüyorum, o da bundan nefret ederdi.

"Kimi takip ediyorsun?"

Alison başını kaldırıp baktığında Emma'nın ona yaklaştığını, dirseğinin dibinde durup omzunun üzerinden baktığını gördü. "Tanrım, buna kişisel alan denir. Ve hayır

bir tane."

"Ryan'ı kastediyorsun."

"Tamam, evet. Ryan." Alison cezalandırılmayı seven bir obur olduğu için gözlerini onun noktasına dikti. Saat geç olmuştu. Randevusu iyi gidiyorsa, muhtemelen birazdan ayrılıp bir yerlerde eğlenmeye giderlerdi. Sadece bu düşünce bile karnına kramplar girmesine neden oldu. Ve sonra küçük nokta yer değiştirdi.

"Hareket halinde," dedi Emma. Kaptan Bariz. Kendini biraz hasta hisseden Alison telefonunu kaldırdı.

"Şimdi mi duruyorsun? Tam da ilginçleşmeye başlamıştı." "Sonunun nereye varacağını görmek istemiyorum."

"Evet." Emma başını salladı. "Anlıyorum."

Bu Alison'a Emma'nın eski sevgililerinin karesini hatırlattı.

"İnsanlar berbat." Emma omuz silkti. "Hepsi değil."

Alison ona bön bön baktı. "Başına gelenlerden sonra hala bunu söyleyebiliyor musun?"

"Eğer bunlar olmamış olsaydı, Ned ve Cindy birbirlerini bulmamış olsalardı, hala onunla birlikte olabilirdim."

Alison olaylara olumlu tarafından bakmaya alışık değildi. Beyni böyle çalışmıyordu. Ama belki bunda bir şey vardı. Tamam, yani... ya olursa oyununu oynarken, eğer Ryan'la ayrılmamış olsalardı, hâlâ onunla birlikte olacaktı. "Hayır, olumlu düşünmek bende işe yaramıyor."

"Belki de öğrenmen gereken şeyleri öğrenmediğin içindir."

Bunun gerçekten doğru olmasından korkan Alison tezgâhtan indi ve çantasını aldı. "Çok eğleneliydi ama gitmem gerek." Gerçekten gitmek istemese de. Görünüşe göre fiziksel yakınlık eksikliğini bir kenara bırakırsak, duygusal bir bağı da özlüyordu.

Bunun olacağını tahmin etmemişti. "Giderken kapıyı kilitle." "Gelip beni kurtardığın için teşekkürler. Çok nazıksın."

"Nice'in bununla hiçbir ilgisi yoktu," dedi Alison. "Şimdi bana bir iyilik borçlusun." Gecenin karanlığında dışarı çıkmak için ön kapıya yöneldi ve ... Dayanamayacağı kadar özlediği adamla yüz yüze geldi.

Arkasında Emma bir ses çıkardı ama Alison nefes bile almadı. Tek yapabildiği Ryan'a bakmaktı.

Bir elini kapının pervazına dayamış, diğer eliyle Katil'i göğsünde tutuyordu; uzun boylu, zayıf ve kaslı vücudu rahat ve kendinden emindi. İster okuma gözlüklerini takıp bir dizi mühendislik planına bakıyor olsun, ister bir beyzbol topunun peşinden koşuyor olsun, ister

Yatakta. Belki *de özellikle* yatakta. Adam diğ er her Şeyi yaptığı gibi sevişiyordu, adanmış bir amaç, kolay bir Şefkat ve tamamen terk edilmişlikle. Her Şey serbestti. Konfor alanının dışında hiçbir Şey.

Bağımlılık yapıyordu.

Bağımlılık yapıyordu.

Kot pantolon ve deri ceket giymişti, saçları rüzgârda savrulmuştı, koyu renk gözleri sakindi. Ryan endişe ve kaygı gibi Şeylerle fazla enerji harcamazdı, hele bazen onu boğmakla tehdit eden derin kendinden Ő pheyile hiç.

Bakışları onunkilerle buluştı ve yavaşça güneye doğru kaydđ, işt  o zaman neye benzediğini hatırladı ve onursuz bir gıcırtıyla kapının arkasına atlayıp kapıyı kapattđ.

"Olgun," dedi Emma.

"ŞŞŞt! Belki gider."

"Gitmeyecek," dedi kapının arkasından.

Alison başıını birkaç kez tahtaya vurdu. "Aramalıydın," dedi.

Ryan, "Eğ er içeride bir erkekle birlikteyseniz, bunu söylemeniz yeterli," dedi.

Onun böyle düşünmesine izin vermek gururuna dokunsa da bunu yapamazdı. "Hayır. Ben ... misafir için giyinmedim."

"Seni zaten gördüm. Peki ben ne zamandan beri arkadaş oldum?" "Beni terk ettiğinden beri."

"Alison. Kapıyı aç."

" amaşır günü kıyafetleri giyiyorum." "Yani? Seni hiçbir Şeyle görmedim."

Alison sırttan Emma'ya baktđ. Alison ona "kışt" elini uzattđ.

Emma kışkışlamadı, bunun yerine her kelimeyi özümsemiş bir Şekilde orada dikildi. Alison gözlerini devirdi ve kapıya döndü. "Hiçbir Şeyin içinde iyi g r nm yorum.  amaşırkların içinde iyi g r nm yorum."

Ryan sert bir kahkaha attđ. "Hiçbir Şeyin içinde *harika* görünmüyorsun. Ama zırhını giymediğinde çok tatlı görünmüyorsun. Bunu sevdim."

Emma güldüğünü gizlemek için eliyle ağızını kapattđ. Alison parmağını ona doğru uzatarak gülmeyi kesmesini söyledi. "*Şirin* mi?" diye tekrarladı Ryan'a. "Sözünü geri almalısın."

"Yapamam. Ayrıca, Şu anki halin aslında sende en sevdiğim görünümlerden biri."

Sonunda kapıyı tekrar açtı. "Evet?"

Ryan Alison'ı vahşi saçlarından çıplak ayak parmaklarına kadar inceledi ve gülümsedi. "Evet. Ve kesinlikle sevimli."

"Sen bir delisin." Kalbine sahip olan bir kaçık.

Ryan Emma'yı gördü ve ona başıyla selam verdi. "Merhaba. Sen yeni ortağımızsın."

"Emma Harris," dedi Alison ona, Emma'nın Alison'ın en iyi gününde bile başaramayacağı kadar kolay ve zahmetsiz bir şekilde gülümsemesini izleyerek. Belki de Google yerine Emma'dan ders almalıydı. "Geç saate kadar çalışacağız."

"Birimiz öyle," diye alay etti Emma. "Diğeri flört ediyor."

"Ben-" diye başladı Alison, sonra Ryan da Emma'yla birlikte gülünce içini çekti. Sonra sözde ortağı Alison'ın yüzünü gördü, öldürme niyetini açıkça okudu ve sıırttı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben arkada olacağım."

Alison yalnız kalana kadar bekledi. "Burada ne yapıyorsun?" Killer'ın yüzünü kavradı ve küçük düğme burnunu öptü. "Merhaba bebeğim. Seni görmek çok güzel."

"Teşekkürler bebeğim," dedi Ryan.

Gözlerini devirdi ama onun o alçak, seksi sesiyle söylediği iki kelime içini titretti. Ve sızlattı. Gece geç saatlere kadar yatakta birlikte konuşmalarını özlemişti. Konuşmayı değil. Onun içini ve dışını iyi hissettirmişti. Aynı şeyi onun için yapmamış olmaktan nefret ediyordu. "Randevuda olduğunu sanıyordum."

"Neden?"

"Çünkü sen Whiskey River'daydın." "Ve bunu biliyorsun çünkü ..."

Alison yüzünü buruşturdu. "Seni hâlâ Arkadaşlarımı Bul'da görüyor olabilirim."

"Orada Simon'la birlikteydim." Bakışları onunkileri tuttu. "Buradayım çünkü sabah erkenden yeni bir müşteriyle görüşmem var. Katili benim için almak ister misin diye merak ediyordum."

"Neredeyse gece yarısı oldu. Nerede olacağımı nereden bildin?"

Ryan küçük bir gülümseme verdi. "Seni hâlâ Arkadaşlarımı Bul listesinde tutuyorum."

Bir süre ona baktı, gözlerindeki isteksiz iyi niyeti gördü ve gülümsedi. Killer'ı ondan aldı ve köpeğin yüzünü baştan aşağı öptü.

Killer nadir görülen o tatlı köpek gülümsemesini takındı ve sevgiyi hakkı gibi içine çekti.

"Seni çok özledim," dedi Alison ona. "Seni gülünç küçük Napolyon seni."

"O da seni özledi."

Alison başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler," dedi usulca. "Çok şey ifade ediyor." Başını salladı ve gitmek için döndü.

"Ryan?"

Durakladı.

"Gerçekten sabahın erken mi oldu, yoksa Simon koca tuzağını açıp sana üzgün olduğumu mu söyledi?"

"Üzgün
müsün?"

"Hayır," diye
yalan söyledi.

Kızın vahşi ve çılgın saçlarından bir tutamı şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Ya sana benim de üzgün olduğumu söyleseydim?"

Nefes almayı bıraktı.

Uzun bir süre ona baktı, sonra elini bıraktı. "İyi geceler, Alison." Ve sonra gitmişti.

"Ama ... sen misin?" diye fısıldadı kapalı kapıya doğru. Kahretsin, şimdi kalbi acıyordu. O üzgündü. Ve bu onun suçuydu. Hemen uyuyan Hog'un yanına koşan ve tiz havlamasıyla ona bağırmaya başlayan Killer'ı yere bıraktı.

Hog ayağa fırladı ve tezgâhın etrafında koşmaya çalıştı ama ayağı kaydı ve düştü. Bu onu yavaşlatmadı. Ayağa fırladı ve onu kurtarmaya gelen Emma'yı neredeyse biçiyordu. Çömelerek Hog'a sıkıca sarıldı. "Bebeğim, tek yapman gereken koşmayı bırakmak." Onun kocaman yüzünü kavradı ve tatlı, endişeli gözlerinin içine baktı. "Sadece ayağa kalk ve ona bir kez dik dik bak, o zaman duracaktır."

Katil hala havlıyordu.

"Katil," dedi Emma sakın ama kararlı bir şekilde. "Dur." Katil durdu.

Hog şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Gördün mü?" Emma dedi ki. "Sadece onun senin patronun olmadığını bilmesine izin vermelisin." Başının üzerinden Alison'a baktı. "Burada hepimiz eşitiz."

"Hmm."

Emma gülümsedi. "Ryan seni
özlüyor." "Öyle bir şey söylemedi."

"Gecenin bir yarısı sana Killer'ı getirdi. Adam seni özleyiyor."

"Gizlice dinliyordun."

"Tabii ki dinliyordum."

"O zaman erken bir toplantısı olduğu için beni katile getirdiğini biliyorsun."

Emma gözlerini devirdi. "Eğer buna inanıyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir."

"Sence ben zeki miyim?"

"Artık değil." Emma durakladı. "Tamam, evet, bence sen akıllısın. Zeki ve şirret."

Bu Alison'ı gülmekten kırdı geçirdi. "Her zaman bu kadar dürüst müsün?" "Sadece komaya girdiğimden beri. Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

"Biraz daha şarap?"

"Bir plan," dedi Emma. "Ukala, şirret zekânla onu kazanmak için bir plan."

Alison tam bir dakika boyunca suskun kaldı. Boğazı gerçekten de daralmıştı. "Ne?" Emma sordu.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Emma gözlerini kırptırdı. "Hayatındaki en iyi insanın ben olduğumu mu söylüyorsun?" "Benimle akraba olmayan biri, evet. Korkutucu, değil mi?"

"Çok iyi. Ama sen benim bu kadar iyi olduğumu düşünürken, Ryan'ı geri alma planın nedir?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Bunun 'bilmiyorum' anlamına geldiğini düşünüyorum," dedi Emma.

"Onun arkadaşı olmakla başlıyorum." *Bazen senin üzerinde pratik yaparak.* Akıllıca kendine sakladığı bir gerçek.

"Onunla nasıl arkadaş oluyorsun?"

Alison iç çekti. "Hâlâ planlama aşamasında."

Emma homurdandı ve iPad'ini eline aldı. Boş bir not açtı ve yazmaya başladı.

ALISON'IN ANA PLANI:

1. Onun arkadaşı olun, yani onun yanında olun.
2. Ona dikkat edin ve ilgi gösterin - örneğin, sorular sorun.

3. Ona saygı duyun - örneğin, ailesi ve arkadaşları gibi önem verdiği şeyleri önemseyin.
4. Onunla flört edin, örneğin gülümseyin.
5. Onu değiştirmeye çalışmayın, yani onu olduğu gibi kabul edin, kusurları ve her şeyiyle.

"İşte," dedi Emma. "Örnekleriyle birlikte."

"Karmaşık görünüyor," dedi Alison, zaten bir listesi olduğu gerçeğini de kendine saklıyordu, çünkü listesi işe yaramıyordu ve pratik de yapmıyordu.

"Adı Being Human one-oh-one."

Alison'ın telefonu gelen bir e-postayı çaldı.

Emma iPad'ini kaldırıyordu. "Gelen kutunda. Bir şey değil."

"O kadar kolay değil."

"Bak, şöyle düşün. Bunu mahvetmenin tek yolu hiçbir şey yapmaman. Kaybedecek neyin var ki?"

Güzel soru. Emma için de bir sorusu vardı. "Peki komaya girdiğinden beri neden sadece bu kadar dürüstsün?"

Omuz silkti. "Hayat saçmalıklar için çok kısa."

Alison kırmızı Solo bardağını kaldırdı. "Buna amin derim."

Bölüm 18

Adım 18: Küçük şeyler.

Ertesi sabah Alison Paw Pals'a geldi, bu sefer tamamen giyinmişti ve zırhı yerindeydi. Bir taşıyıcıda üç kahve, Killer ve dizüstü bilgisayarıyla hokkabazlık yapıyordu ve Armstrong'daki ofisinden, hatta kendi evinden kitaplarını halledebilecekken neden burada olma ihtiyacı hissettiğini sorgulamamaya karar vermişti.

Ama gerçek şu ki, Paw Pals'a aşık olmuştu. Mekânı seviyordu, Emma'nın mekâna yaptıklarını seviyordu - ama bunu kesinlikle mezara götürecekti.

O ve Killer binaya girdiler ve Killer hemen Yorkshire Terrier Yüksek Alarmına geçti. Alison onun havlaması üzerine "Uslu dur," dedi. "Yoksa seni tuzluların yanına koyarım." Bayan Kitty'ye kahvelerden birini uzattı.

"Rüşvet mi?" Bayan Kitty sordu. "Evet."

Bayan Kitty gülümsedi ve kahveyi kabul etti.

Alison, Khloe'nin durduğu ön masaya doğru ilerledi. "İşler nasıl?" diye sordu kızı.

"Erkek arkadaşım hıyarın teki ve kiram daha yeni arttı, yani-"

"Burayı kastetmiştim," dedi Alison. "Burada işler nasıl?"

"Ah. Doğru." Khloe kızardı. "Burada işler yolunda. Bugün evimiz dolu. Az önce ilk kaplumbağamızı da getirdim! Sammy yüz yaşında ve marulla doldurmanızı istediğinde turta kutusuna vuruyor. Sevimli, değil mi?"

"Doğru," dedi Alison dikkati dağılmış bir şekilde, çünkü ... bir kaplumbağa mı? Bir kaplumbağa bir gün nasıl oturabilirdi ki? Arka tarafa doğru ilerledi. Marco köpeklerle oynayarak bahçeyi izliyordu. Marco el sallayınca Alison başını salladı ve yerde oturmuş kedi gibi görünen bazı kutuları karıştıran Emma'ya döndü.

yiyecek envanteri. Emma, "En azından çalışanlarınızla ilgileniyormuş gibi yapmak isteyebilirsiniz" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Ben tamamen arkadaş canlısıyım." "Öyle misin?"

Alison iç çekti. "Üzerinde çalışıyorum."

"Artık tekrar açıldığımıza göre, daha çok çalışmak isteyebilirsiniz."

"Biliyor musun, belki de bugün tuzlu bahçede takılmalısın."

"Ha ha," dedi Emma. Sonra gözleri iki kahveye kilitlendi. "Bunlardan birinin benim için olduğunu söyle."

"Evet. Şeker, krema ve biraz da kahve olan." Emma tereddüt etti.

"Onu zehirledin mi?"

"Evet, beni yakaladın. Seni öldürüyorum, böylece tüm müşterilerle tek başıma başa çıkabilirim." Korku içinde titredi. "Güven bana, ikimize de ciddi para kazandırana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Emma homurdanarak kahveyi aldı ve yudumladı. "Kabul et, senden hoşlanmaya başladım."

"Tanrı korusun." Alison, Killer'ın tasmağını çözdü ve onu serbest bıraktı. Killer havladı ve bir kez daha uyuklayan Hog'a doğru yöneldi.

Emma, "Killer, otur," dedi ve Alison'ın şokuna rağmen Killer kayarak durdu ve oturdu.

Alison isteksizce etkilendi.

"Kibar ol," dedi Emma, Killer'ı göstererek. "Sadece *çok* iyi oğlanlar ve kızlar önde kalıp karşılama görevlisi olabilir."

Killer sızlandı, yere uzandı ve çenesini ön iki patisinin üzerine koydu. Bir melek gibi.

Alison şaşkıındı. "Cidden. Bunu nasıl yapıyorsun? Sihirle mi?"

"Söylediklerinde ciddi olmalısın."

"Bana bunu yapmayı öğretebilir misin?"

"Evet," dedi Emma. "Söylediklerinde ciddisin." Alison gözlerini devirdi.

BİR SAAT SONRA, Khloe mola verdi ve Alison'dan kasaya bakmasını istedi çünkü Emma, Marco'nun tüm avluyu yönetmesiyle meşguldü.

Alison Emma'ya baktı.

Ortağı, "Hallet bunu," dedi. Harika.

Harika. Bununla başa çıkacaktı.

Bir kadın içeri girdi, doğrudan kedi reyonuna gitti, küçük bir torba mama seçti ve sonra kasaya geldi.

"Oğlum Kevin'i de alacağım," dedi kadın. "O bir Pekingese." Yiyecekleri tezgâhın üzerine koydu.

Alison yiyecekleri okutmaya çalıştı ama okutmadı.

"İndirimde," dedi kadın. "Dokuz doksan dokuz."

Alison başını salladı. "Bu yiyecekler b u r a d a k i en kaliteli yiyecekler. İndirimde değil."

"Evet, öyle." Kadın, yiyeceklerin yanındaki tasma sepetinin üzerindeki tabelayı işaret etti. "Gördün mü? Tabelada dokuz doksan dokuz yazıyor."

"Tasmalar için," dedi Alison.

"Ama ben tasma almıyorum. Gurme kedi maması alıyorum." "Ki bu da *on dokuz* doksan dokuz." İngilizce konuşamıyor muydu?

Emma arka taraftan içeri girdi. Müşteriye sıcak bir gülümseme verdi.

"Bayan McCreary, sizi gördüğüme çok sevindim."

"Sen de tatlım. Nasılsın?"

"Harika, teşekkür ederim. Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?" "Şey, buradaki yardımcınız benden fazla ücret almaya çalışıyor."

Emma Alison'a baktı.

Alison, "Yiyecekler indirimde değil," dedi.

Emma, Bayan McCreary'ye bir parmak kaldırdı ve Alison'ı kenara çekti.

"Her birimizin bir yolu olduğunu söylemiştik, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu sizin şeridiniz mi? Çünkü bizi bir müşteriden mahrum bırakmak üzeresin."

Alison iç çekti. "Peki."

"Ve . . . ?" Emma sordu.

Alison ellerini havaya kaldırdı. "Ve bu sefer biraz haklı olabilirsin."

"Bunu yazılı olarak istiyorum. Çerçevesi. Ben bunu düzeltirken sen de tabelayı yakalar için olduğu belli olacak şekilde ayarla. Sonra da Armstrong Properties'e gitmeden önce Costco'ya koşmanı istiyorum." Tekrar Bayan McCreary'ye döndü. "Karışıklık için çok üzgünüm."

"İşaretinize sadık kalacak mısınız?" diye sordu kadın. "Elbette."

Alison ağzını açtı ama önce Bayan McCreary konuştu ve Emma'ya gülümsedi. "B u r a y a bayıldım. Kevin'im burada çok mutlu, size ne kadar teşekkür etsem az."

Yeterince. En sevdiğim yanı, oyun odasındaiken onu uygulamadan görebilmek. Bu akşam kitap kulübüme ve yarın bowling ligine gideceğim - herkese hizmetlerinizi kullanmaları gerektiğini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Emma omzunun üzerinden Alison'a baktı, yüz ifadesi şöyle diyordu: *Müşterinin neden her zaman haklı olduğunu şimdi anladınız mı?* "Marco'ya Kevin'i getirmesini söyleyeceğim," dedi Bayan McCreary'ye. "Sadece birkaç dakika sürecek." Sonra Alison'a kendisini takip etmesini işaret etti. "Tamam, Costco'da, sen-"

"Neden Khloe ya da Marco'yu göndermiyorsun?"

"Çünkü hem Khloe hem de Marco kaka temizlemeye gönüllüler." Emma, Alison'ın pahalı takım elbisesine baktı. "Nedense Costco'ya gitmeyi tercih edeceğini düşünüyorum."

Alison çantasını kaptı. "Neye ihtiyacımız var?"

"Biraz daha kurabiye."

"Milyonlarca çeşit köpek kurabiyemiz var. Ve kedi kurabiyeleri. Ve kuş kurabiyeleri-"

"Ama hiç insan kurabiyemiz yok. Acele ederseniz, izci kızlar hâlâ dükkânın önünde satış yapıyor olacaklar. En az beş kutuya ihtiyacım var."

Alison ona baktı, sonra güldü. "Ben senin ayak işlerine bakan kızın değilim. Tanrım, bugün çok huysuzsun. Dur tahmin edeyim, Simon'la hâlâ konuşmadın mı? Belki de kendi ana planını yapmalısın."

"Sanırım artık resmi olarak birbirimizden kaçma aşamasındayız, ki aynı binada yaşadığımızı düşünürsek bu gerçekten yetenek gerektiriyor."

"Huh," dedi Alison.

"Ha? Hepsi *bu* kadar mı?" "Ne umuyordun?" "Tavsiye mi?"

Alison güldü. "Erkekler ve ilişkiler konusunda müşterileri kontrol etmekten bile daha kötü olduğumu zaten biliyorsun."

Yine ön kapının üstündeki zil şingirdadı.

Katil kulak zarlarını deecek desibelde havlamaya başladı ve alarmı çaldı.

Alison ve Emma ön tarafa geri döndüler. Alison derin bir nefes aldı ve içindeki Emma'yı yönlendirdi. "Katil, dur. Dur ve otur."

Katil durmadı ve oturmadı.

Emma küçük kâfire baktı. "Killer, dur ve otur." Katil durdu. Ve oturdu.

"Nankör," dedi Alison, Emma ile birlikte bir sonraki müşterilerini kontrol etmek için kapıya doğru bakarken.

Simon'dı. Birdenbire donmuş bir buzlu şekerin harika bir taklidini yapan Emma'ya baktı.

Alison sırtıttı. *İşin eğlenceli olmadığını kim söylemişti?* "Evet, yani . . . Şimdi Costco'ya gidiyorum. Güle güle."

Emma ona bakacak kadar buz kesmişti. "Hayır. Sakın-" Alison Killer'ı süpürdü ve yol boyunca kendi kendine kıkırdarak oradan ayrıldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Adım 19: Sorular sorun.

Hain ortağı arka kapıyı arkasından kapattığında Emma dişlerini sıktı, sonra kendini kötü hissedecek bir şey olmadığı için gülümsemeye zorladı. Dale, Simon'ın arkasından dükkâna girdiğinde gülümsemesi gerçek oldu, kolundaki alçıyı sallıyordu ama onun dışında iyi görünüyordu.

Onu görünce rahatladı ve Simon'ı görmemiş gibi yaparak el salladı - gerçi nasıl görmezdi ki; adam uzun boylu, zayıf kaslı, kot pantolon ve koyu renk güneş gözlükleri içinde istediği her şeye benziyordu ve karşı konulması zor bir özgüveni vardı.

Bayan McCreary hâlâ Marco'nun Kevin'i getirmesini beklerken Simon ve Dale'e gülümsedi. "Merhaba." Bakışlarını Dale'in üzerinde gezdirdi. "Kevin'i beklerken şuradaki rafta duran köpek eğitim kitaplarına göz atacağım. Köpek eğitimi hakkında bir şey bildiğinizi sanmıyorum?"

Dale gülümsedi. "Köpekleri eğitmekle ilgili her şeyi bilirim."

"O zaman belki orada görüşürüz." Raflara doğru yürüdü. Simon babasına baktı.

Dale omuz silkti. "Hâlâ var. Elimden bir şey gelmez." "Baba, yalan söylemeyi bırakmalısın."

"Bu yalan değildi. Flört ediyordum." Dale göz kırptı ama aldığı darbeler yüzünden daha çok nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu ve Bayan McCreary'nin peşinden gitti.

Emma'yı Simon'la yalnız bıraktı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Emma her şeyi yoluna koymuş gibi soğukkanlı ve gizemli davranmak istedi ama yapamadı. Yapamazdı. Tezgâha yaslanmış, kendine rağmen aşık olduğu adam varken olmazdı.

Sonra Simon güneş gözlüklerini çıkardı ve ona küçük bir gülümseme verdi. Birdenbire ağız sulandırıcı dış görünüşün ötesini görebildi. Yorgun ve

temkinli bakışlar. Geniş omuzlarının duruşu. Parmaklarını geçirmekten saçları diken diken olmuştu. Bunların hepsi mutsuzluğa işaret ediyordu. Eğer ona bu kadar kızgın olmasaydı, kalbi ağrırdı. Tamam, iyi, kalbi ağrıyordu. "Hey," dedi sessizce. "Ne var ne yok?"

"Dün gece için özür dilerim."

"Hayatım rayına oturmadıkça aramızda bir şeyler olmaya devam edemeyeceğini, çünkü hazır olmadığımı söylediğin zamanı mı kastediyorsun?"

Bakışları sabitti. "Evet."

"O zaman kafam karıştı. Çünkü hayatım yolunda gidiyor. Bir iş ortağım var. Bir işim var. Yaşayacak bir yerim. Eylül'deki 5K. Fırsatlar ortaya çıktıkça neden karşılıklı olarak tatmin edici orgazmlar yaşamadığımıza dair gerekçenizde oldukça büyük bir boşluk var."

Orgazm yorumuyla gözleri parladı ama bir şey söylemedi. Evet, Simon Armstrong bulmacasının bir parçası kesinlikle eksikti ama belki de onu bulmaya yaklaştığını düşünüyordu. "Ben hazır olmadığım için kaçmadın," dedi. "Hazır olmadığın için kaçtın."

Tam olarak açık bir kitap değildi, ama Simon'ın gözlerinde bir şeyin titrediğini gördü - pişmanlık mı? - başını çevirip etraflarında devam eden organize kaosa bakmadan önce.

"Haklıyım, değil mi?" diye sordu.

Bakışları tekrar onunkilere döndü. Daha fazla özlem. Daha fazla pişmanlık. "Benim hayatım ilişkilere uygun değil."

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, hayal kırıklığı mı yoksa denemek bile istemediği için duyduğu öfke mi? Hayır, ikisi de değildi. En kötüsü, sırf o inatçı olduğu için asla olamayacak bir şey için kalbinin sızlamasıydı. "Kim bir ilişkiden bahsetti ki?"

"Birini hak ediyorsun, Emma. Sen her şeyi hak ediyorsun."

"Sana en başından beri bir ilişki aramadığımı söyledim."

Adam ona baktı, içine baktı, öyle görünüyordu ve kadın da gerçeği söylediği için ona izin verdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

Emma ellerini iki yana açtı. "Bana bakın. Günü gününe yaşıyorum. Bazen de an be an. Şu anda yaşadığım yer burası, anın içinde."

"Ve bu senin için yeterli mi?" "Evet."

"Olmamalı."

Omuz silkti. "İyileşmeye odaklanıyorum -fiziksel ve duygusal olarak," dedi Simon'a çatıda söylediklerini duyduğunu belli ederek, çünkü bu konuda haklıydı. "Bunu yaparken başka birine açılabileceğimi sanmıyorum. Bu onlar için adil olmaz, ayrıca kim neden böyle bir yükün altına girmek istesin ki?"

"O kişinin kendi adına karar verebileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Sanırım duygular her şeyi bulanıklaştırıyor," dedi ve kararlılığının sesinden açıkça anlaşılmasına izin verdi.

"Daha fazlasını hak ediyorsun, Emma. Çok daha fazlasını."

Ona bir sır veriyormuş gibi yakınına eğildi, oysa aslında sadece onu karşısında hissetmek istiyordu. "Biliyor musun, hayatı *ilişkilere uygun* olmayan biri olarak, onlardan çok bahsediyorsun."

Simon da eğildi, neredeyse göğüs göğüse, uyluk uyluğa gelene kadar. "Söylediklerimde ciddiydim Emma. Sen gerçek bir ilişkiyi hak ediyorsun, iyi bir ilişkiyi. Ama-"

"Yemin ederim, eğer bir kez daha 'hayatım ilişkilere uygun değil' dersen ..."

"Beni dinleyin. Son ilişkiyi mahvettim çünkü ya iki işten birinde çalışıyorum ya da babama bakıyorum. Hayatımda başka kimseye ayıracak vaktim yok ve tecrübelerime göre çoğu kadın-"

"Ben çoğu kadın değilim, Simon."

Ona baktı ve sonra bir nefes verdi, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Şaka yapmıyorum."

Emma ellerini onun boğazına dolamak ve sıkmak istiyordu... ama aynı zamanda onunla neşeli bir şekilde birlikte olmak da istiyordu. Keşke ikisini de yapabilseydi ama ikisini de yapamadı. "Gitmem gerek. Bugün seni buraya ne getirdi?"

"Senin dışında mı?" diye sordu ve kalbinin hızla çarpmasını görmezden gelmek zorunda kaldı. "Alison'la konuşmam gerekiyordu. PT randevum var ve bunu kaçıramam. Babamı da yanımda götürürdüm ama bunu en son yaptığımda çekip gitti ve kredi kartımla alışveriş merkezine gitti. Hâlâ masaj koltuğunun borcunu ödüyorum."

Kadın homurdandı. "Onu sevmek lazım. Peki planın neydi? Onu buraya mı bırakacaktın?"

Simon sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi etrafına bakındı. "Bütün gün burada kalacağını düşünmemiştim." Bayan Kitty'nin ön köşedeki sandalyesinde oturmuş örgü ördüğünü fark etti. "Siz de insan kabul ediyor musunuz?"

"Sadece köpekler ve kediler, bir de bugün itibariyle Sammy adında bir kaplumbağa." Sanki bir işaretmiş gibi, birden garip bir teneke vurma sesi duyuldu. Hog başını geriye eğdi ve kederli bir uluma sesi çıkardı.

Simon kaşlarını kaldırdı.

"Sammy ile tanışın," dedi

Emma. "Kaplumbağa mı?"

"Turta tenekesine vuruyor. Marulunu istiyor."

Simon bir süre ona baktı ve sonra gülümsedi. "Burası sana gerçekten çok yakışmış."

Bir kalp atışı daha. Bu noktada, aritmiyi kontrol altına almak için beta-blokerlere ihtiyaç duymaya başlayacaktı. "Alison birkaç güne kadar dönmeyecek." Emma, şu anda Bayan McCreary ile birlikte yerde oturmuş, etrafı raflardan aldığı kitaplarla çevrili, mutlu bir şekilde ona yüksek sesle kitap okuyan Dale'e baktı. Tabii ki tek koluyla, çünkü diğer kolu alçılıydı. "Onu ben alırım," dedi usulca.

"Ne? Hayır. Senden bunu yapmanı isteyemezdim." "İstemedin."

Birbirlerine baktılar.

"Aslında," dedi, "benden yapmamı istediğin tek şey senden uzaklaşmak."

Derin bir nefes aldı. "Eğer bunun kolay bir soru olduğunu düşünüyorsan ..." "Önemli değil."

"Emma-"

"Babanı bana bırak. Onu güvende tutacağım."

"Neden? Bunu benim için neden yapıyorsun?"

"Çünkü bana asla ödeyemeyeceğim bir şekilde yardım ettin. Eğer sen olmasaydın, buraya gelebilir miydim bilmiyorum."

Simon yavaşça başını salladı. "Hepsi sendin."

Başını iki yana salladı. "Ben inanmazken bile sen bana inandın. Bunun karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim. Ama babanı seviyorum ve bu senin için yapabileceğim bir şey."

"Emma." Onun çenesini kaldırdı. "Seni asla incitmek istemedim."

Tamam, adamın romantik bir ilişkiden nasıl vazgeçtiğine dair acısını içinde tutabilirdi ya da bunu yanlış giden bir deney olarak bir kenara atıp onu hayatında tutabilirdi. Karar vermek aslında şaşırtıcı derecede kolaydı. "Biliyorum. Ve her şey yolunda." Emma serçe parmağını uzattı. "Arkadaş mı?"

Serçe parmağını onunkiyle birleştirdi, ağız kıvrıktı ama gözleri çok ciddi. "Arkadaşız."

Adamın kolundaki kasların kasıldığını hissetti, sanki onu içine çekme dürtüsüyle savaşıyordu. Öyle olmasını umuyordu. Evrim geçirmişti ama onun bile biraz kadınsı gururu vardı.

"İyi miyiz?" diye sordu.

"Biz iyiyiz. Git çalış, Simon. Baban yanımda."

"Alison'ı arayacağım. Buradan ayrılırken onu da yanında götürecektir."

Başını salladı ve adamın bakışlarının ağızının üzerinde toplanmasını izledi. O ağızın kendi ağızında olmasını özleyen tek kişi o değildi. Daha da iyisi. Küçük bir teselli ama kabul etti.

Günün geri kalanı Simon için bulanıktı. PT kliniğinden Armstrong Properties'e gitmiş ve burada sekiz saatten fazla bir süre boyunca çeşitli yangınları söndürmeye çalışmıştı. Eski bir binadaki tadilat sırasında bir taşeron işçisi kayıp bileğini burkmuştu. Başka bir mülkte patlayan bir boru alt katı sular altında bırakmıştı. Ve liste uzayıp gitti.

Paw Pals'ı aramış ve Dale'i kontrol etmişti. Emma ona babasının iyi olduğunu ve beladan uzak durduğunu söylemişti. Alison'ı da aramış, o da ona aynı şeyi ve kendisinin bir aptal olduğunu söylemişti.

Sanki bilmiyormuş gibi.

Saat altı buçukta, büyük bir korkuyla dairesine girdi. Alison Dale'e karşı çok iyiydi ama sorumluluk onda olduğu zaman ev tamamen dağılıyordu. Dale rutini severdi. Ayrıca hâlâ ayakları üzerinde duramıyordu. Bir sandalye bile yerinden oynasa, ayağı takılıp düşüyordu. Bu yüzden Simon sık sık babası yattıktan sonra temizlik yapmak için birkaç saatini harcıyordu.

Ama Simon dairesine girdiğinde sessiz ve huzurluydu. Oturma odası tertemizdi ve hafif bir müzik çalıyordu. Hayır, durun. Müzik değil, kıyıya vuran dalgaların sesi, inanılmaz derecede rahatlatıcı bir ses. Ve koku. O kadar lezzetli bir şeydi ki burnunu takip ederek mutfağı doğru bir zombi gibi yürüdü.

Emma ocağın başında bir şeyler karıştırıyordu. Babası masadaydı ve gülüyordu.

Gülüşmeler.

Ve Simon bütün gün boyunca ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Ama başka bir şey daha vardı, göğsünde hâlâ gergin olan bir şey.

sobadan dönmüş, saçları başında toplanmış, yanakları kızarmış, yüzünde babasına karşı hazır bir gülümseme, o kadar sevimli ve seksi görünüyordu ki, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Oh," dedi, onu görünce telaşlanmıştı. "Merhaba."

Ne olursa olsun arkadaş kalacaklarına dair serçe parmakla söz vermelerinin üzerinden on buçuk saat geçmişti ve vücudu hâlâ bunu anlamamıştı. Suçu, çıplak sırtını çaprazlama kesen minik askıları olan tüllü bir bluzla giydiği dar, solmuş ve yıpranmış kot pantolona atmak istedi. Ama kalbini durduran şey sandaletleriydi. Yine askılı olan bu sandaletlerin topuğu üç santim kadardı ve kadının ağzıyla göz hizasındaydı. Ayak parmakları dönüşümlü olarak mavi, mor ve yeşile boyanmıştı ve bu onu gülümsetti.

"Paw Pals'ı satın almak için imza attığım için kendime bir hediye," dedi. "Bir yıldır topuklu ayakkabı giymemiştım ve indirimdeydiler."

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, ama ..." Topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve rahat bir nefes aldı. "Onlara ulaşmak için çalışmam gerekecek. Belki ameliyattan sonra."

"Onayınızı aldınız mı?" diye sordu umutla.

"Henüz almadım."

Lanet olsun. "Başka bir yol bulmamız gerekecek."

Ona attığı bakış, aslında bir "biz" olmadıklarını ve bunun kendi suçu olduğunu hatırlattı.

Dale ayağa kalktı. "Akşam yemeği için elimi yüzümü yıkamaya gidiyorum."

O gittikten sonra Emma Simon'a döndü. "Alison işe geri çağrıldı. Bir gösterisi vardı ve sen daha bir şey söylemeden ben teklif ettim."

"Beni aramalıydın. Onu eve götürmek senin sorumluluğunda olmamalıydı."

"Önemli bir şey değil." Omuz silkti ve tezgâha geri döndü. "Değişiklik olsun diye biriyle yemek yemek de güzel."

Rahatça, hatta hafifçe konuşuyordu ama vücudunda aniden yeni bir gerilim oluştu. Ailesi ve ona en yakın olan iki kişi gitmişti ve arkalarında ihanetten başka bir şey bırakmayacak şekilde kendilerini hayatından çekip çıkarmışlardı.

Kız yalnızdı ve o bunu hiç düşünmemişti. Kendini bir hıyar gibi hissederek ceketini silkti, keşke giydiği pislik derisinden de bu kadar kolay sıyrılabilseydi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, buraya taşındıktan sonra kızın ne kadar yalnızlaştığını fark etmemişti bile.

Simon adanın etrafından dolaşarak onun omzunun üzerinden tencereye baktı. Göğsü kızın sırtına değdi ve kızın bir an donup kaldığını, sonra da içinde eridiğini hissetti.

Vücudu da bu mesajı almamıştı ve her zaman olduğu gibi beklenti gerginliği aralarında dans ediyor ve adamın nefesini kesiyordu.

Emma ona bıraktığı küçük alanda yüzünü ona döndü ve tahta bir kaşık uzattı. "Spagetti sosu," dedi. "Mutfaktaki tek gerçek yeteneğim bu."

Kadının bakışlarını tutarak, "Benim yeteneklerim çoğunlukla başka yerde yatıyor," dediği anda bir ısırık aldı ve boğulmasına neden oldu.

Adam neredeyse bir ciğerini öksürürken kadın ona sıırttı.

"Sen şeytansın," diye mırıldandı, gülümsemesini tutamadı. "Bunu sevdim." "Peki ya sos?"

"Birkaç gündür tattığım en iyi şey."

Kızın hesap yapmasını ve yanaklarının renklenmesini erotik bir hayranlıkla izledi. Sadece ona yakın olduğu için tepki verebileceğine inanmak zordu ama olan tam olarak buydu. Simon araya mesafe koymak için kadının salata malzemelerini kesme tahtasının üzerine yaydığı tezgâha doğru ilerledi. Bir bıçak kaparak sebzeleri doğramaya başladı. Bir kırmızı biberi bitirdi ve Emma'ya bir ısırık uzattı.

Parmağını dişleriyle kavradı ve bu sırada parmağını ısırıldığından emin oldu. Sert değil ama yumuşak da değil. Adam nefesini içine çektiğinde, kadın bıraktı ve güldü.

Doğramayı bitirmek için tezgâha döndü, sonra Emma önündeki dolaptan birkaç kadeh almak için etrafından dolaşmak zorunda kalınca kendini granit yastanmış buldu.

Kıpırdamadan durdu, nefesi kesildi. Olduğu yerde dönerek onunla yüz yüze geldi.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra adam uzanıp kızın bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve parmak uçlarıyla kulak memesini hafifçe okşadı. "Neden gidip oturmuyorsun?" dedi. "Ben bunu bitireceğim."

"Uzun bir gün geçirdin."

"Duruşundan seninkinin daha uzun olduğunu anlayabiliyorum. Otur. Sana servis yapacağım. Baba?" diye seslendi. "Hazır."

Dale içeri girdi ve Emma'nın yanına oturdu. Simon önce Emma'ya servis yaptı, sonra daha fazlasını isteyen babasına bir tabak doldurmaya başladı. "Cimrilik etme evlat.

Açlıktan ölüyorum."

"Sanırım bugün Bayan McCreary ile flört etmek zor işti."

"Bayanlar beni seviyorsa yapacak bir şey yok." Dale çatalını Simon'a doğrulttu. "Eğer bahşişe ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak."

Emma güldü.

Simon ona bir bakış attı, ağzının kıvrıldığını hissettiği gülümsemesine engel olamıyordu. "Sence bazı ipuçları işime yarayabilir mi?"

Şakacı bir şekilde omuz silkti ve Dale'in sırtmasına neden oldu.

"Konuşma oyununda mı sorun var, yoksa öpüşme oyununda mı?" Emma alt dudağını ısırıldı. "Şey ..."

Simon gözlerini kıza dikti ve kız yüksek sesle güldü, bu ses son derece bulaşıcıydı.

"Tamam," dedi. "Yani bu onun öpüşme oyunu değil."

Dale başını salladı. "Bu onun inatçılığı, değil mi? Duygular gibi ilişki gerektiren şeyleri kabul etme konusunda pek iyi değil."

"Görünüşe göre aileden geliyor."

Dale gülümsedi. "Evet ama Alison duyguları sevmez. Simon'ın böyle bir sorunu yok. Onları gayet iyi seviyor, derin olanlar hariç. Derin olanlar onu çok korkutuyor."

"Öyle değil," dedi Simon.

Dale, tekrar gülen Emma'ya gözlerini devirdi.

"Demek aynı fikirdesin," dedi Dale.

"Böyle konularda hüküm verecek biri değilim," dedi diplomatik bir tavırla. Simon homurdandı.

"Gerçekten mi? Bu konuda söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sadece çaydanlık mı yoksa tencere mi olduğunu merak ediyorum?" Alaycı bir gülümseme verdi. "Muhtemelen ikisi de."

"Aman Tanrım, bunun tadı çok lezzetli," dedi Dale, spagetti ve sosu kaşıklarken, her üç ya da dört lokmada bir ağzını kaçırarak. "Bana sen de pişirdiğini söyle."

"Özel günler için sakladığım harika bir çifte şekerlemeli kek yapıyorum ama sadece kutu karışımından."

Babası uzandı ve onun elini sıktı. "Hiçbir şeyi özel bir durum için saklamayın. Hayatta olmak özel bir durumdur."

Emma gülümsedi. "Bunun şerefine."

Dale biraz daha yedi. "Jenny'm öldükten sonra biraz yemek pişirirdim." Çatalını Simon'a doğrulttu. "Bu yaptığım her şeyden nefret ederdi."

"Çünkü yağlı kıymayı tavada kızartır, tencereye fazla pişmiş makarna ve vıcık vıcık domates atar ve buna sağlıklı gıda dersiniz."

"Hey. Bu iyi bir şeydi. Sen de nankörün tekiydin. Paraya ihtiyacın olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Yani yirmi birinci yaş günümde mi?" Simon Emma'ya baktı. "Üniversitedeki oda arkadaşlarımla bir bardaydım. İki saat içinde altı shot tekila içtim. Ertesi sabah babamın bahçesinde uyandım ve üniversitemin üç yüz mil uzakta olduğunu unutmayın. Anlaşılan Uber şoförü adresimi sormuş, ben de babaminkini vermişim."

"Hey, üç yüz dolarlık ücreti ben ödedim," dedi Dale.

Simon başını salladı. "Evet. Sonra da beni bütün gece bahçede bıraktın. Fıskiyeler açılana kadar uyanmadım. Şafakta."

Emma kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı. "Tekila en kötüsüdür."

"Katılıyorum." Simon bu anıyı hatırlayınca ürperdi. "Ama gerçekten de çok boktan bir gençtim."

Dale başını salladı. "Ben öyle demedim."

"Nankör o zaman."

Dale içini çekti. "Bunu söylememeliydim. Anneni kaybetmiştin. O zamanlar dünya çok zordu."

"Bu bir mazeret değil."

Dale'in rahat ifadesi soldu. "O zamanlar sana daha iyi bir baba olabilirdim."

Simon iç çekti. "Baba, hadi ama. İyi iş çıkardın."

"Hayır, yapmadım. Ben kendi kederime kilitlenmişim ve bu da senin çoğu zaman tamamen kendi başına olduğun anlamına geliyordu. Bazen seni hala öyle olduğuna ikna ettiğini düşünüyorum. Ama değilsin. Yalnızsın. Ve sen dünyayı hak ediyorsun."

"Vay canına. Tüm dünya mı?"

"Evlat, seninle bir an geçirmeye çalışıyorum. Bunu mahvetme." Simon gülümsedi. "Pekala baba, biraz zaman geçirelim."

Dale ona kadeh kaldırıp Emma'ya göz kırptı ve Simon başını salladı ama sinirlenmemişti. Tamamen başka bir şeydi. Babasını uzun zamandır kendisinden ya da Alison'dan başka kimseyle böyle görmemiş. Bu gece onda kaygısız bir rahatlık vardı ve orada oturup birlikte gülmek ... iyi hissettiriyordu. Emma'yla ilgili *her şey* iyi hissettiriyordu. Aslında gerçek olamayacak kadar iyi.

Babası tekrar kötüleşirse ne olacaktı? Simon ve Emma artık sadece arkadaş olsalar bile, Emma onu terk eder miydi? Ona zaman ayırmadığı için ona kızar mıydı?

Sen bir pislik olmana rağmen ikisini de yapmadı, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses.

Ama umutlara ve hayallere bel bağlamaktan daha iyisini biliyordu. "Bu gece beni ağırladığınız için teşekkürler," dedi Emma.

"Şaka mı yapıyorsun?" Dale ona gülümsedi. "Başımızın üstünde yerin var. Oğlumun çok sevdiği dairesinden vazgeçmesi için özel birinin gerektiğini biliyordum. Özellikle de 1B de boş ve müsait olduğu için, her ne kadar güncellenmemiş ya da 2A kadar güzel olmasa da."

Emma döndü ve Simon'a baktı.

Kahretsin. Ona alt kattaki daire seçeneğini bilerek vermemişti, iyileşmesi için üzerinde çalışabileceği adımlar olmasını istiyordu. Ama Emma hakkında artık bildiği bir şey varsa, o da seçeneklere sahip olmayı sevdiğiydi. "Baba-"

"Ve," diye devam etti adam, "o özel kişinin aynı zamanda zeki, sıcak ve bu adamla başa çıkmaya istekli olması gerektiğini de biliyordum." Simon'ın kendisine gönderdiği hançerleri görmezden gelerek başparmağını Simon'a doğru salladı. "Seninle turnayı gözünden vurdu, Emma." Simon'a gülümsedi. "Onaylıyorum, evlat."

Teşekkürler, baba. . .

"Benim için dairenden vaz mı geçtin?"

Hayır, hiç de iyi gitmeyecek. Ona baktı. "Kullanmıyordum. Babamın ilk felcinden beri kullanmadım."

"Ama kiralayabileceğim başka bir daire daha vardı. Alt katta." Simon babasının sözlerini tekrarlayarak, "Ne yenilenmiş ne de o kadar güzel," dedi. "İtiraf et, her gün merdivenleri inip çıkmamı *istiyordun.*"

"Kendini zorlaman gerekiyordu. Sen de bunu yaptın. Hem de bir aydan kısa bir sürede. Artık topallamıyorsun bile ve sol kolunu ve elini her geçen gün daha fazla kullanıyorsun."

Yere baktı ve sol elinin su bardağını tuttuğunu gördü; fark etmemişti bile.

"Emma, seni zorladım çünkü üstesinden gelebileceğini biliyordum." "Başa *çıkamasaydım* ne yapacaktın?"

"Yıllar boyunca pek çok hastam oldu ama hiç biri senin kadar güçlü ve kararlı değildi."

"Ya da o kadar güzel," dedi Dale. "Ama evlat, benden çok şey öğrenebilirsin. Tecrübelerimin çoğunun onlarca yıl öncesine ait olduğunu kabul ediyorum." Gülümsedi. "Seksenli yıllar. Harika anılar. Kanıt yok."

"Baba."

"Tamam. Tamam, ben gidiyorum..." Dale başparmağını kapıdan dışarı uzattı. "Bir şeyler yap."

Simon babasının gitmesini bekledikten sonra tekrar Emma'ya baktı, neyse ki hâlâ oradaydı, ayakları hâlâ çıplaktı, gözleri kısılmıştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi sessizce, "seni ittim çünkü önemsiyorum."

"O zamanlar bile mi?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri."

Bir an için ona baktı. "Rehabilitasyon merkezinde mi?"

"Hayır, hastanede. Hâlâ ağır ilaçlar aldığın için muhtemelen hatırlamıyorsundur. Ben geldiğimde doktorunla konuşuyordun."

"Bekle." Kaşlarını çatı. "Hatırlıyorum." Sesi şaşkınlık doluydu. "Üzerimde aptal bir hastane önlüğü, bir sürü tüp ve kablo vardı ve berbat bir haldeydim."

"Çok güzel ve kararlıydın ve iyileşmek için ne gerekiyorsa yapacağını söyledin. Azmin ve gücün karşısında şaşkına döndüm."

"Ve doktorumla konuşmuyordum. Ona bağıırıyordum."

Gülümsedi. "Aslında su şişeni ona fırlatmaya çalıştın ama henüz kollarını geri çekmemiştin ve şişe yere çarptı."

Yüzünü buruşturdu.

"Bunu hak etti. Açık sözlü ve bağlantısızdı," dedi Simon. "Anlaşılır bir şekilde üzgündün, çünkü sana kendini bir daha asla yürüyemeyebileceğin acı gerçeğine hazırlamanı söylemişti. Ben oradaydım çünkü ilk PT raporunu ve planını istemişlerdi. Ve sonra, seni rehabilitasyon merkezine götürdüklerinde, tekrar çağırıldım. Aslında senin Kelly'ye ya da benden başka birine verilmeni umuyordum."

"Neden?"

Başını salladı, hâlâ şaşkıındı. "Sadece bir histi. O zamanlar bunu kendime açıklayamıyordum. Tek bildiğim senin özel olduğun ve benim için inanılmaz derecede önemli hale geldiğindi."

Şaşırmış görünüyordu. "Ben

mi?" "Evet, sen."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi ..." Onun hayatını gören ve anlayan ilk kadın olmuştu. Onu anlayan. Babası ve kendisinin bir paket anlaşma olduğunu söylediğinde gözünü bile kırpmamıştı. Babası onun için bir yük değildi, ama içinde bulunduğu her ilişki için bir yük olduğunu anlıyordu. Emma'nın olabildiğince kolay bir şekilde aralarına girmesi dışında. "Ve ben haklıydım. Benim için inanılmaz derecede önemli hale geldin."

"Çünkü . . . ?" diye fısıldadı.

Simon cevap vermedi. Veremezdi. Yoksa bir yerlerde çıplak kalırlardı. Günlerce. *Sadece sen buna bir son verebilirdin.*

Emma ayağa kalktı ve hâlâ oturduğu yere doğru ilerledi. Açılmış bacaklarının arasında durarak ona baktı. "Çünkü ben senin için sadece bir iş değilim."

"Çünkü sen benim için hiçbir zaman sadece bir iş olmadın." Simon ellerini kızın kalçalarına götürdü ve kız daha da yaklaşıp kollarına kadar çekti.

Önce adamın ağzına, sonra gözlerine baktı. Ve gülümsedi. "Güzel," dedi. Sonra geri çekildi ve babasıyla kâğıt oynamak için oturma odasına doğru yürüdü.

Bölüm 20

20. Adım: Önemli olan küçük şeylerdir.

Emma en son ne zaman Simon ve babasıyla geçirdiği bir akşamdan bu kadar keyif aldığını hatırlamıyordu. Kazadan önceydi elbette. Ama kazadan önceki yıllara ait pek çok anısı hâlâ bulanıktı. Doktorlar belki parça parça, belki de rüya olarak geri geleceğini söyleyip duruyordu. Beyin tuhaf, kararsız bir şeydi.

Bunu ne kadar iyi biliyordu.

Vücudu da. Sadece kâğıt oynarken, altta yatan bir enerji akımı o ve Simon arasında gidip geliyordu, ileri geri, parmakları bir kâğıda uzanmak için birbirine her dokunduğunda, her kahkahada, bakışlarının her tesadüfi karşılaşmasında. Simon babasının yatmasına yardım etmeden önce bir saat boyunca hep birlikte oynadılar. Emma bulaşıkları yıkamak için mutfığa gitti ve birkaç dakika sonra Simon telefonuna bakarak içeri girdi.

"Odasının dışındaki koridora bir güvenlik kamerası yerleştirdim, böylece çıkıp çıkmadığını görebiliyorum. Ayrıca hareket ve ses için kablolandı, böylece yardım için seslenirse uygulama beni uyaracak. Artık kaza olmayacak." Başını kaldırdı. "Bulaşıkları yıkamak zorunda değilsin."

"İstedim."

"Kimse bulaşık yıkamak *istemiyor*."

"Beynim çok fazla düşünceyle dolu olduğunda bunun akılsızlığını seviyor" dedi.

"Öyle mi?" Onu nazıkçe kenara itti ve işi devraldı, evinde temizlik yapıyor gibi görünüyordu. Ve çok da seksiydi. "Hangi düşünceler beynini fazlasıyla dolduruyor?"

Emma omuz silkti, söylemek istemiyordu çünkü hepsi erotikti, her biri; Simon'ın ağzının tekrar onun ağzında olduğu, ellerinin vücudunda olduğu düşünceleri "Babana bakma şeklini seviyorum."

"Güzel saptırma."

Gölümsedi. "Düşüncelerim utangaç hissettiriyor."

Gözleri kızarmıştı. "Belki daha sonra oynamaya gelirler."

"Bu muhtemelen arkadaşlarımızın kararına aykırı." Evet, ona yem atıyordu.

Simon bulaşıkları bitirdi, ellerini kuruladı ve ona döndü. "Duygusal bir bağ hissettiğimde aptalca şeyler söylediğinden bahsetmiş miydim? Bu korku."

"Sanırım baban senin için bunu ima etti."

"Çok yardımseverdir."

Güldü ama sonra birden komadayken gördüğü bir rüyaya ışınlandı. En azından bunun bir rüya olduğunu düşündü. Odasında iki kadın vardı, muhtemelen dosyasının üzerinden geçiyor ve konuşuyorlardı.

"O burada sahip olduğumuz en ateşli PT."

"Maggie aslında onunla birkaç ay çıkmış. İlk buluşmada ona aşık oldu ama o babasını her yere yanında taşıyor."

Simon onun yüzünü kavradı, sıcak ela gözleri endişeyle doluydu. "Bir yere gittin. İyi misin?"

"Şimdi bir şey hatırladım." Elini onun elinin üzerine koydu. "Komadayken duyduğum bazı şeyleri sana anlatmıştım. Bir tanesini unuttum. Hemşireler ya da iki teknisyen, emin değilim, senin hakkında konuşuyorlardı."

"Ben mi?"

"Sana ateşli dedim." Yüzünü buruşturdu.

"İçlerinden biri seninle çıkan birinden bahsetti. Maggie adında biri."

"Kelly'nin sana bunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama şu ana kadar bağlantıyı kuramadım. Babanı yanında taşıdığın için seni terk etti. En azından ben öyle duyduğumu sanmıştım. Ama sen babanı *taşıymıyormuşsun*, ona *bakıyormuşsun*."

Hayretle bakarak başını salladı. "Evet. Tüm bunları duyduğuna ve aklında tuttuğuna inanamıyorum. Sen bir mucizesin Em, bunu biliyorsun, değil mi? Yürüyen, konuşan, güzel, inanılmaz bir mucize."

Kalbinin göğüs kafesine doğru kabardığını hissetti ve ısırıldığı kelimeler ağzından kaçtı. "Ben de sana duygusal olarak bağlıyım Simon."

Sert bir nefes verdi, gözlerini kapattı ve sonra tekrar açtı. "Bilmelisin ki, eğer istersen beni dizlerimden vurabilirsin."

"Ben ... yapmazdım."

Bu ona bir gülümseme
getirdi. "Hayır mı?" "Hayır,"
diye fısıldadı.

"Bu beni daha iyi
hissettirdi." Gülümsedi.

"Aslında," dedi, "uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

"Evet, spagetti benim için de öyle. Tatlı olarak dondurma yemeliyiz. O
da her zaman iyi gelir."

Boğazının altından güldü. "Sorun spagetti değil." Daha yakına kaydı,
sıcak bedeni onun önündeydi, tezgah sırtına yaslanmıştı. "Dondurmaya
ihtiyacım olduğundan da değil." Bir elini kalçalarının iki yanındaki granitin
üzerine koyarak yavaşça eğildi ve çenesini onunkine sürttü. "Sorun sensin."

"Simon?"

"Öyle mi?"

"Şu anda korkuyor musun?"

Simon ona aç bir bakış atarak, "Hayır, sanırım beni iyileştirdin," dedi.

Emma'nın kalbi şimdi gümbür gümbür atıyordu. Ona doğru bastırdı,
hayatını kurtarmak için tutamadığı düşük bir zevk sesi çıkardı ve adam
yavaş, lezzetli bir şekilde derin bir öpücükle cevap verdi.

"Karar senin, Em." Dudaklarına karşı konuşabilecek kadar geri
çekildiğinde sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Ne yapmak istiyordu? Pogo çubuğu gibi ona binmek.

"Güvenlik kamerası uygulaması ne kadar uzağa
gitmenize izin veriyor?" "İstediğim kadar uzağa."

Onu elinden tuttu. "O zaman benim yerim," dedi. Gülümsedi.
"Görünüşe göre *senin yerin* de orası." Kadın adamın elini çekiştirdi ama
adam, kadın tekrar ona bakana kadar direndi.

"Topukluları getir."

Onun gözlerindeki ateşi görene kadar güldü. Bir dakika geçmeden
Simon'ın ellerinden birini tutmuş, onu merdivenlerden yukarı çekerken
güzel ayakkabıları diğerinden sarkıyordu. "Normalde bütün bunları bana
tek başıma yaptırırsın. Yardımın için teşekkürler."

Birleştirdikleri ellerini ağzına götürdü ve avuç içini öptü. "Seni yormak
istemiyorum. Henüz." Kapının önünde onu tahtaya yasladı, dudaklarını
kulak memesine değdirdi ve tüm vücudunu saran ürpertiye içine çekti.
"Açık olmak gerekirse, kovulmuş olarak kalıyorum."

"Ama . . . Senden hoşlanıyorum."

"Güzel. Ben de senden hoşlanıyorum."

Güldü. "PT olarak demek istedim." Başını iki yana salladı. "Seç."

Gözlerini ona dikmiş, sorgusuz sualsiz kararını vermişti. "Seni seçiyorum. PT'm olarak değil, orgazm veren olarak."

"İyi seçim." Boğazının altından gülerek onu öptü. "Ama bu orgazmdan daha fazlası."

Bunu biliyordu ama tartışmaya hazır olmadığı için adamın başını tekrar kendi başına çekti. Sonunda hava almak için ayrıldıklarında, elleri adamın gömleğinin altındaydı, biri kuzeye, diğeri güneye. Gözleri sıcaktı, elleri onu sıkıca kavriyordu. "İçeri, Em."

Arkasını karıştırdı ve kapıyı açmayı başardı. "Kilitli değil miydi?" Simon sordu.

"Unutmuşum."

Onu içeri girmekten alıkoydu ve önce daireye adım atarak içeriye doğru ilerledi. Kadın içeri girdi, kapısını kapattı ve onu izledi.

"Burası güvenli bir mahalle," dedi ona dönerek. "Ama buna güvenemezsin. Dikkatli olmalısın."

"Biliyorum. Ama geçen yıldan sonra bazen kendimi ... yok edilemez hissediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bu doğru."

Geri geldi ve onu kollarıyla sardı. Başını eğerek onu usulca öptü. "Anlıyorum, ama kendine dikkat etmelisin. Benim için."

Başını salladı, birdenbire onu buraya ne için getirdiğine dair dikkatinin dağıldığını hissetti. Yatağı yapılmış mıydı? Dişlerini fırçalaması gerekiyor muydu?

Sıcak eli ensesine kaydı, başparmağı çenesinde gezindi. Ona baktı ve bakışlarını ciddi buldu. "Bu çok mu hızlı oldu, Emma? Gidebilirim."

"Yapmalısın." Gülümsedi. "Doğruca yatağıma gitmelisin. Ve bunu yaparken beni taşıyabilirsen, bu harika olur. Yani yürüyebiliyorum, sen bana nasıl yürüyeceğimi öğrettin ama şu anda *hem ona hem de* buna konsantre olamıyorum."

"Bu mu?"

Saçlarını sıkıca kavrayarak onu öptü, tüm ihtiyacını, açlığını ve arzusunu içine akıtarak onu inletti.

"Bunu seviyorum." Onu kaldırdı, bacaklarını beline dolamasına yardım etti ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!"

Dondu

kaldı.

Kolunu denge için kullanarak, gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde, ayaklarını teker teker yüksek topuklu sandaletlerinin içine soktu. "Tamam, şimdi."

Alçak sesle, minnettar bir iniltiyle ona tekrar uzandı, tam o sırada telefonundan bir bildirim geldi. Adam yaratıcı bir şekilde küfretti ve kadın bunun güvenlik uygulaması olması gerektiğini anladı.

"Al şunu," dedi.

Kadının yavaşça vücudundan aşağı kaymasına izin verdi ve cebinden telefonunu çıkardı. Güvenlik kamerasını açtığında homurdandı ve onun da görebilmesi için ekranı çevirdi.

Babası yatağının kenarında oturuyordu. Elinde bir kamera vardı ve ona bakıyordu. "Oğlum? Orada mısın?" Kamerayı salladıktan sonra bir telefonmuş gibi ağzına götürdü. "Sözünü kesmek istemezdim," dedi dudakları. "Yani, umarım bir şeyler elde edersin. Ama o tatlı, harika kızı yakalayacak kadar şanslı olduğundan şüpheliyim. Her neyse, ne olur ne olmaz, ben izci olarak seni onurlandırıyorum. Gün ışıyana kadar bu yataktan ayrılmayacağım. Bir şey değil. Oh, ve tatlı pasta Koma Kız'a not; o da oldukça harika." Sonra kamerayı koridordaki kitaplığa yerleştirdi ve yatağına geri döndü.

"Çok sevimli biri," dedi Emma.

"Eminim ki tarihte hiç kimse onu daha önce çok sevimliydi."

"Merak etme." Ona sıırıttı. "Sen ondan bile daha sevimlisin öyle."

Simon yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu benim testosteron seviyemi düşürdü." "Sanki." Onu odasına ve yatağına itti.

Adam geri çekildi, kız diz çökerken ona seksi, yarım gözlü bir bakış ve gülümseme attı

onun yanındaki yatakta.

Ellerini adamın karnında gezdirirken, karın kasları titrediğinde bir zevk mırıltısı çıkardı. Adam tişörtünü çıkarana kadar çekiştirdi, sonra istediği her şeyi çıkarmaya devam etti ve ağzını adamın açıkta bıraktığı her şeye soktu. Tam ciddi bir eğlenceye hazırlanıyordu ki, adam sert bir sesle "Sıra bende" diyerek onu altına aldı.

Onu kotundan çıkardı. O da iyiydi. Pantolonun içine girmesi beş dakikasını ve neredeyse bir penseyi almıştı ama onu birkaç saniye içinde serbest bıraktı - ayakkabısından başka bir şey giymemişti.

Simon topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve onu içine çekti. "Çok güzelsin Emma."

O da öyleydi. Tepeden tırnağa kaslı, neredeyse sarhoş hissedene kadar feromon ve testosteron yayıyordu. Emma dirseklerinin üzerine çıktı. "Bir kusurun olabilir, biliyorsun. Bu yatak arkadaşının kendini daha az yetersiz hissetmesini sağlar."

"Bir sürü kusurum var." İri ellerini ayak bileklerine doladı ve çekiştirdi. Kadın geriye düştü ve adam yavaşça vücuduna tırmandı, ilerlerken her santimini öptü. "Bunlardan biri o kadar katır kafalı olmak ki bu neredeyse gerçekleşmeyecekti. Ama sen, Emma, kusursuzsun."

"Çok güzel pembe gözlükler takmışsın." Yara izleri vardı. Bir yıldır koşamıyordu, bu yüzden kas tonusunu kaybetmişti. Ve iyileşme sürecinde cips sevgisini keşfetmişti. O kadar çok cips.

"Sen mükemmelsin, Emma." Sonra onu öptü, ağzı onu eritip bir duygu birikintisine dönüştürene kadar öptü. Sonra o ağzı güneye doğru bir tura çıkardı, başını sadece ona bir direktif vermek için kaldırdı. "Rahatla." Elini sol bacağına gezdirdi, ta ki kadın kaslarını açana kadar. "Güzel. Bu şekilde kal."

"Ama ..." Alt dudağını ısırdı. "Oraya varmak için sıkışmam gerekiyor."

Bakışlarını onun üzerinde tutarken bile parmakları şeytanca davranıyordu. "Hareket etmeni istemiyorum. Bütün işi ben yapacağım ve sen de oraya gideceksin. Bana güveniyor musun?"

Kadın başını salladığında, adam başını eğdi ve önce bir iç uyluğunu, sonra da diğerini öptü.

Ve sonra arada . . .

Kadın şok edici derecede kısa bir süre içinde onun için birbirinden ayrıldı. Ayağa kalkarak her ikisini de prezervatifle korudu, sonra bacaklarını beline doladı ve içine gömüldü. Akılsız bir iniltiyle parmaklarını adamın sırtının küçük kısmındaki sert kaslara geçirdi, omzunu ısırmamaya çalıştı ama başaramadı.

Onun sert kahkahasını hissetti ve sonra ağzı tekrar onunkini buldu. Ondandır her şey kör edici beyaz bir ışığa dönüştü.

SIMON, sıcacık, seksi, uyuyan bir kadının içine girmişti. Emma yüzünü adamın boğazına dayamış, bir elini adamın karnına koymuş ve bir bacağı onun iki bacağının üzerine atmıştı.

İkisinin de üzerinde tek bir kıyafet bile yoktu, ancak adamın yüzünde hiç kaybolmayan bir gülümseme vardı. Ona saçmaladığını söylemişti,

onu korkularıyla yüzleştirdi ve ... hiçbir şey kendini havaya uğurmadı.

Sadece ondan daha zeki olduğunu kanıtlamaya gitti. Çünkü adam onu kol mesafesinde tutmaya odaklanmışken, o tek bir gülümsemeyle adamın savunmasını kırmıştı. Kalbini ısıtan ve sadece ona ihtiyaç duymakla kalmayıp aynı zamanda onu sevene kadar korumasının altından kayan bir gülümseme.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. "Hey," diye fısıldadı. "Gitmen gerekiyor."

"Evet." Onu usulca öptü, sonra o kadar da usulca değil ve aralarında her zaman var olan yakıcı cinsel çekim yeniden başını kaldırdı. Kadın bir elini onun göğsüne koydu. "Sorun yok, Simon."

Sözleri onu her şeyden daha çok ısıtmıştı. Onun hayatını anlıyordu, onu anlıyordu.

Ve uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti. *Umut.*

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Adım 21: Yargılamayın.

Bir hafta sonra, Alison Paw Pals'daydı. Ön taraftaki tezgâhın arkasında durmuş, ama bir kenarda dizüstü bilgisayarında envanter üzerinde çalışıyordu. Cumartesi günleri hiçbir zaman en sevdiği gün olmamıştı, en azından Ryan'la ayrıldıklarından beri. Dikkatini dağıtacak bir işi olmadığından, hafta sonu günleri hep önünde uzayıp giderdi, esneyen, yalnız bir sessizlik.

Kendini gerçek bir içe kapanık olarak düşünmeyi severdi, ama bu aslında doğru değildi. Yalnız olmaktan gerçekten hoşlanmıyordu. Etrafının onu seven insanlarla çevrili olmasını istiyordu, sadece onların kendisiyle konuşmasını istemiyordu.

Emma'ya Cumartesi vardiyalarını alacağını söylemişti. Normalde Cumartesi günleri çok fazla müşteri almazlardı, Alison da bunu öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Gabby'nin Emma'ya ciddi şekilde az ödeme yaparken kendisine fazla ödeme yaptığı gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi öğrenmeyi kendine iş edinmişti.

Kendine Emma'yı bir insan olarak önemsemediğini, bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu söylemişti ama bu onu çok rahatsız etmişti. Emma burası için büyük bir değerdi. Daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden ikisine de zam yaptı.

Emma da buradaydı, dükkâna gelen herkesle zahmetsizce iyi geçiniyor, sanki bunun için doğmuş gibi ömür boyu sürecektir dostluklar kuruyordu. Tabii ki öyle doğmuştu. Emma'nın anne ve babası topluluğun sevilen üyeleri idi. Emma neredeyse Wildstone kraliyet ailesinden sayılırdı.

Emma yanından geçerken, "Kaşlarını böyle çatmaya devam edersen, bu böyle devam edecek," dedi.

"Kaşlarımı çatmıyorum."

Emma telefonunu çıkardı, kameraya erişti ve Alison'a bakacak şekilde çevirdi. Kahretsin, kaşlarını çatmak ona hiç yakışmıyordu. "*Her neyse.*"

"Eğer Ryan'la aranı düzeltmeye çalışsaydın, bu surat asma halini tersine çevirebilirdin."

"Aman Tanrım. Lütfen konuşmayı kes. Ve 'kaşlarını çat' mı? *Susam Sokağı*'nı mı izliyorsun?"

"Onu aradınız mı? Planımızı yürürlüğe koyduk mu?" "*Planınızı* mı diyorsun?"

"Kapsayıcı olmaya çalışıyordum," dedi Emma. "Ve beni yönlendirmeye çalışmayı bırak. Yönlendirilemem."

"Biliyor musun, insanlar senin çok tatlı olduğunu düşünüyor."

Emma notlarını gözden geçirmek için telefonunu çıkardıktan sonra, "Birinci adım," dedi. "Onun arkadaşı olmayı deneyecektin."

"Bunun üzerinde çalışıyorum," dedi Alison. Aslında tam da şu anda Emma'nın üzerinde çalışıyordu. Yine de bu küçük ayrıntıyı kendine saklamanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"İkinci adım," diye devam etti Emma. "Dikkatinizi verin, ilgi gösterin, sorular sorun. Üçüncü adım, ailesi ve arkadaşları gibi onun önemsedığı şeylerle ilgilenin. Dördüncü adım, onunla flört et. Gülümse-" Alison'a bir bakış attı.

Alison gülümsüyormuş gibi yaptı.

Emma gözlerini devirdi. "Beşinci adım, onu değiştirmeye çalışma, onu kabul et, kusurları ve her şeyiyle."

Sorun şu ki, kusurlar Ryan'a ait değildi. Onun kusurlarıydı.

"Bunlardan herhangi birini sen mi yaptın?" Emma sordu.

Alison bunu her gün, her saniye düşünmüştü ama hayır, henüz harekete geçmemişti.

Emma başını salladı. "Vay canına. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Ne?"

"Sen bir korkaksın."

Alison gözlerini kıstı. Pek çok şey olabilirdi ama korkak olduğuna inanmayı reddediyordu. "Sözünü geri al."

"Lanet hayatını yaşa, Ali."

"*Alison*."

"Kim olmak istiyorsan," dedi Emma elini sallayarak. "Sadece yaşanması gerektiği gibi yaşa. Kendini affet ve yoluna devam et."

"Tam olarak ne için kendimi affediyorum, *Emmie*?"

Emma ona ters ters baktı. "İçini kemiren her neyse."

Uzun bir liste oldu. Ryan'ı hayal kırıklığına uğratmak. İnsanları kendinden uzaklaştırmak. Yaralanmaktan korktuğu için düşmesine izin vermemek ...

"Siz bunları düşünürken, ben de-"

Emma cümlesini bitirmeyince Alison ona baktı ve onu pencereden dışarı, daha önce gördükleri adama bakarken buldu. Emma'ya arabasıyla çarpan adam. Adam caddede onlardan uzakta yürüyordu. "Emma?"

Ortağı kımıldamadı. Gözünü kırpmadı.

"Onunla konuşmak istediğini sanıyordum. İşte sana fırsat." Hâlâ bir şey yok. Emma bir heykele dönüşmüştü.

Alison içini çekti ve elini Emma'nın koluna koydu. Heykel gibi hareketsizdi. Ve üşümüştü. "Hey, az önce bana ne dedin? Hayatımı yaşamamı mı?" Daha yakına eğildi. "Öyleyse, hayatını yaşa."

Emma derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Evet." Ama hâlâ hareket etmiyordu.

"İtmek ister misin?"

Emma bunu görmezden gelerek tamamen harekete geçti ve pencereye yaklaştı. "İyi görünüyor, değil mi?"

"Yani ... nasıl anlıyorsun?"

Emma gözlerini kocaman açarak başını çevirdi. "Çünkü onun iyi olmasına ihtiyacım var!" "Doğru." Alison çılgın kadına başıyla onay verdi. "*Harika* görünüyor."

Emma başını salladı ve kapıya yöneldi. Durdu, eli kapının kolundaydı. "Belki de onu yalnız bırakmalıyım?"

Tanrım, eğer Emma Alison'dan tavsiye istiyorsa ikisinin de başı beladaydı. "Hayatını yaşa," dedi Emma'nın sözlerini tekrarlayarak ve ona eliyle kışt dedi. "Görünüşe göre onunla konuşana kadar bunu yapamazsın, o yüzden git artık."

Emma dışarı çıktı.

Alison aceleyle pencereye koştu ve Emma'nın Jack Swanson'ın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izlemesini izledi.

Emma içeri geri döndü, biraz hasta görünüyordu. Göz teması kurmadan tezgâhın arkasına geçti ve bilgisayarın yanındaki ekranla oynadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," dedi Emma. "Sen mi?"

"Ortağımın her şeyini toparlamış gibi davranmasını izlemek." "Oh, ve sen de *kendini* bir bok sanıyorsun?"

"Olmadığını biliyorum. Ama aslında senden biraz daha iyi durumda olabilirim." Korkutucu bir düşünce. "Neden onu takip etmedin?"

Emma cevap vermedi, sadece bir kadın elinde iki küçük Chihuahua'nın bulunduğu bir taşıyıcıyla binaya girerken tezgâha doğru geldi, ikisi de yüksek sesle havlıyordu. Luna ve Rex içeri alındı ve Dale'in oturduğu "tuzlu" avluya götürüldü. Tuzlarla ilgili olduğunu söyledi.

Buradaydı çünkü Simon'ın şehir dışında olan Kelly için acil bir müşteri alması gerekiyordu ve yardım için Alison'ı aramış mıydı? Hayır. Aramamıştı. Alison'ın iş ortağını aramıştı.

Emma'nın yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa, Alison gibi gecelerini televizyona bakarak geçirmiyorlardı. Onlar adına mutluydu. Bir bakıma. Hayır, kahretsin. Onlar adına mutluydu. Bu, biriyle ilişki yaşarken öğrendiği kurallardan biriydi. Hayatlarında iyi şeyler olduğunda onlar için mutlu olmalıydınız. Her fırsatta kendi mutluluğunuzu kendiniz yok etme eğiliminde olsanız bile.

"Eskiden bir Chihuahua'mız vardı," dedi Dale. "Bir gün dışarı çıktı. Sokağın karşısındaki ormana doğru koştu ve bir daha hiç görülmedi. Bir çakalla karşılaştığını düşündük."

Alison ona bön bön baktı. "Bize onun şehir dışında bir çiftlikte yaşamaya gittiğini söylemiştin." Dale yüzünü buruşturdu. "Um. Evet?"

Alison başını salladı. "Aman Tanrım."

Emma ona sempatik bir bakış attı.

"Hayır," dedi Alison onu işaret ederek. "Kuzenimle yatıp hiçbir şey olmamış gibi davranan birinden sempati görmek istemiyorum."

"Ben ... değilim." Emma Dale'e baktı, yüzü kızardı ve sesini alçalttı. "Kuzeninle *yatıyorsun*."

"Bu doğru," dedi Dale. "Simon hemen hemen her gece yarısı evde olur. Şafak vakti gizlice girdiği birkaç kez olmuştur ama her zaman kahvaltıda evde olur."

Emma öne doğru eğildi ve başını birkaç kez tezgâha vurdu. Alison ikiyüzlü olmadan tek bir kelime bile edemiyordu. Evet, Emma her ne sebeple olursa olsun Simon'la ilişkisi yokmuş gibi davranıyordu ama Alison da Emma'ya aynısını yapıyor, daha iyi bir kadın olmak için pratik yapıyordu.

Ryan'ı geri almak için.

Ve sanki onu hayal etmiş gibi, kapının üstündeki zil şingirdadı ve o oradaydı.

"Sonunda," diye fısıldadı Emma zaferle. "Sıcak koltukta *senin* sıran. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Alison çok dikkatli bir şekilde ona bakmadı. Gözlerini Ryan'dan ayırmadı.
-Bu da aniden hızlanan nabzına yardımcı olmadı.

Sıcak ve biraz kirli görünüyordu, sanki bütün gün dışarıda çalışmış gibiydi. İş kıyafetleri giymiş ve Killer'ı göğsünde tutuyordu; pembe göz kamaştırıcı tasmaıyla küçük, süslü bir köpeği taşıırken gülünç görünmesi gerekirdi, ama her nasılsa daha da erkeksi görünüyordu.

Bu onu çıldırttı.

Onu çıldırttı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormayı başardı.

Ryan koyu renk güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti ve bir el ilanı kaldırdı.

PAW PALS'TA ILK HAFTANIZDA %20 İNDİRİM!

Alison ona baktı ve sonra Emma'ya doğru döndü.

"Hey, bana öyle bakma. Kuponlar *senin* fikrindi," dedi sözde ortağı.

Alison Katil'i aldı, parmakları Ryan'a değdiği için nefesini içine çekti ve neden ah neden o hep bu kadar güzel kokuyordu? Burnunu boğazına dayayıp onu içine çekmek istedi. Bunun yerine Killer'ın sevimli küçük yüzünü baştan aşağı öptü. Bebeği buna bir dakika izin verdi, sonra aşağı inmek için kıvrandı.

"Killer'ı birkaç saatliğine seninle bırakabilir miyim?" Ryan sordu. "Bir müşterinin ofisinde randevum var ve onu en son yanımda getirdiğimde müşterinin karısının Louboutin'lerine bir ... *depozito* bırakmıştı. Bana bin dolara mal olan çok pis kokulu bir depozito."

Killer etrafta koşturup Hog'u arıyordu. Onu güneşin altında uyurken buldu ve hemen onunla burun buruna geldi.

Hog şaşkın bir ulumayla ölü uykusundan uyandı ve Emma'nın arkasına saklanmak için koştu.

Ryan eğildi ve Emma'nın bacaklarının arasından görünen Hog'u inceledi. "Sana zorbalık etmesine izin verme, dostum." Bir elini uzattı.

Hog onu inceledi ve sonra yavaşça Emma'nın arkasından çıktı.

Ryan sabırla bekledi ve sonunda Hog başını Ryan'ın eline çarptı. Dokunmak için izin. Ryan ona tüm vücudunu okşadı -Hog'un en sevdiği. "Benim küçük kadınım ile takılıp kalmak için fazla tatlısın."

"Senin *dört bacaklı* kadının da," dedi Emma.

Ryan güldü. "Demek ikisini de iyi tanıyorsun."

"Ah, evet."

Sonra iki palyaço sanki birbirleriyle dertleşiyormuş gibi hafifçe güldüler. "Hey!" Alison dedi ki. "Tam burada duruyorum." Emma'ya baktı. "Bütün kasabaya broşür mü dağıttın?"

"Hala üzerinde çalışıyorum."

Harika. Alison Ryan'a baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı, kavga etmek mi?"

Onu elinden tuttu. "Hadi ama."

Onun kendisini koridorda sürüklemesine izin verdi. İzin verdi, çünkü gitmek istemediği hiçbir yere gitmemesini sağlayan bir sürü nefis kası olan iri bir adamdı.

Bununla rahatlamaya çalıştı.

Alison onu, Khloe'nin Dale'in yardımıyla misafirlerine başkanlık ettiği geniş, açık avlu odasının önünden geçirdi ve küçük ofisine kapattı. "Evet."

Ryan gülümsedi. "Yani."

Derin bir nefes aldı. "Bu an için tam olarak hazır olmadığım gerçeğiyle başlayacağım. Yani, yeterince iyi bir arkadaş ve senin de arkadaş olmak isteyeceğin kadar iyi bir insan olmak için pratik yapıyorum. *Pratik* yapmak anahtar kelime, bu yüzden henüz tam olarak hazır değilim, ama-"

"Pratik yapıyordun... şimdi ne oldu?"

Kızarmayı reddetti. Kesinlikle reddetti. "Beni duydun."

"Tekrar duymak isterim."

Bunu herhangi bir neşe ya da eğlence olmadan, ama gerçek bir ilgi gibi söylediği için tekrarladı. "İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Söylediğin bu değildi. 'Yeterince iyi' bir arkadaş olmaya çalıştığını söyledin. Kimse sana hiçbir şey için yeterince iyi olmadığını söylememiş olsa iyi olur, asla. Bu yüzden ayrılmadık. Bana bunu bildiğini söyle."

Derin bir nefes daha çekti. Nasıl oluyordu da bu kadar az kelimeyle onu alt üst edebiliyor, içini dışına çıkarabiliyor, üstelik tüm vücudundaki kemikleri eritebiliyordu? O daha cevap veremedi masasının altından ani bir hışırtı sesi geldi. Ryan eğildi ve kaplumbağa Sammy ile yüz yüze geldi, yavaşça dışarı çıkıyordu.

"Emma!" Alison bağırdı.

Emma koşarak geldi. "Evet?"

"Sammy neden kafesinden çıktı?"

"Özgürlüğünü seviyor. Onu götürmemi ister misin?"

Sammy, pencere sayesinde odadaki tek güneşli noktada durdu ve gözleri yavaşça kapanırken gülümsüyor gibi göründü.

Alison iç çekti. "Hayır. O iyi." Ryan'la yeniden yalnız kaldığında derin bir nefes aldı.

Ve Sammy.

Geçmiş zaman. "Bunu hızlıca söyleyeceğim," dedi. "Hem cesaretimi kaybetmeyeyim, hem de tekrar sözümüz kesilmesin." Biraz hava emdi. "Ayrıldığımızda bana bazı şeyler söyledin. Duyması zor şeylerdi, bu yüzden her şeyin kafamda oturması biraz zaman aldı. Ama haklısın. İnsanları dışladım. İnsanları dışlıyorum. İkinci bir şans vermiyorum. O kadar kalın bir zırh giyiyorum ki hiçbir şey delip geçemiyor. Yine de ..." Başını kaldırdı ve adamın ciddi, sıcak ve meraklı bakışlarını üzerinde buldu, bu da ona devam etme cesareti verdi. "Bu sonuncusu hakkında *yanılmışsın*, çünkü ayrıldığımızda, inan bana, delip geçti." Cehennem gibi acıtmıştı. "Bu yüzden aynaya uzun uzun baktım ve bazı şeyleri fark ettim. Ben ... iyi bir arkadaş değilim, ama bunun üzerinde çalışıyorum."

Gözleri yumuşadı ve kollarını kavuşturarak başlamış olmasına rağmen şimdi yanlarında gevşemişlerdi. "Devam et."

Khloe, içinde kesilmiş bir çilek bulunan küçük bir turta kutusuyla açık kapıyı çaldı. Onu Sammy'nin önüne koydu. "Öğle yemeği vakti."

Sammy gözlerini açtı ve kendinden geçmiş bir ifadeyle daldı.

Alison içini çekti ve kapıyı kapatıp kilitledi. "İyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum Ryan. Ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Sana ikinci bir şans vermeyi umuyorum."

Sammy boş tenekesine vurmaya başladı. Aşağı baktıklarında tenekenin çoktan boşaldığını ve Sammy'nin buruşuk yüzünün tamamen çilekle kaplandığını gördüler.

"Bence daha fazlasını istiyor," dedi Ryan.

Lanet olsun. "Bekleyin lütfen." Odadan hızla çıktı, personel odasındaki buzdolabına gitti, bir çilek ve bir bıçak daha alıp ofise döndü. Sammy'nin yanına çömeldi, kutudaki çileği kesti ve Ryan'ın eğlenen gözleriyle karşılaştı. "Özür dilerim."

"Olma. Sammy ile ilgilenmen çok hoş. Ve Killer'la. Ve çalışanlarına. Ve iş ortağınla." Gülümsedi. "Seni önemserken görmek yeni bir bakış. Bunu sevdim."

Alison'ın nutku tutulmuştu, bu onun için nadir görülen bir durumdu. "Beni tam bir pislik olarak, domuz salyasıyla sümüklenmiş ve tüylerle kaplı, kafasız bir tavuk gibi etrafta koştururken görmek hoşuna mı gidiyor?"

"Seni yatırım yaparken görmek hoşuma gidiyor. Korumasız."

Çıktıkları tüm o randevularda, kıyafetlerinin, makyajının ve saçının mükemmel görünmesi için o kadar çok zaman harcamıştı ki. En iyi görünümünü ortaya koymak için çok dikkatli davranmıştı. Yine de Ryan onun Çu anki halini beğeniyordu, telaşlı ve Çağkın. "Sen tuhaf bir adamsın."

"Gerçek hikaye." Uzun bir süre onu inceledi. "Yarın akşam barbekü için birkaç kişi gelecek. İlgilenir misin?"

Hangi insanlar diye sormak için ağzını açtı ama kendini durdurmayı başardı. "Ne getirebilirim?"

O cevap veremedi. Biri kapıya vurdu. "Hey, bölmek istemezdim ama iki yeni müşterimiz var ve yardıma ihtiyacım var," dedi Emma odunların arasından.

Aman Tanrım. Alison birini öldürmek için kapıyı hızla açtı ama Emma kucağında siyah-beyaz tüylü bir köpek tutuyordu.

"Bu Haydut," dedi Emma. "Ben onu kontrol edeceğim. Diğerini sen halledebilir misin?"

"Evet." Alison Ryan'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Çabuk olacağım!" Koşarak ön tarafa gitti. Ön bankoda biri ellili, diğeri seksenli yaşlarda iki kadın vardı. "Merhaba," dedi nefes nefese. "Ortağım evcil hayvanınızı kaydettirmek istediğinizi söyledi. Köpek mi kedi mi?"

Ellili yaşlardaki kadın yaşlı kadına başparmağını salladı. "*İnsan*. Bu benim annem, Phyllis."

Phyllis kemikli kollarını kavuşturdu. Yaklaşık bir metre boyundaydı, gri tirbuşon bukleleri kafasına sıkıca yapışmıştı, cildi buruşuk ve gevşekti ve ağzından 1960'tan beri orada duruyormuş gibi görünen yanmayan bir sigara sarkıyordu.

İşte o zaman Alison onu tanıdı. Phyllis, Alison'ın lisedeyken hiç alamadığı bir burs için gönüllü olarak çalıştığı kadın merkezinin yöneticisiydi. Harika. Bu harika olacaktı.

Phyllis'in kızı, "Beşe kadar dönmüş olurum," dedi, "ama her ihtimale karşı, geç kalma politikanız nedir?"

Alison parmağını kaldırdı. "Bana biraz müsaade edin, hemen döneceğim." Kapıdan tekrar arka tarafa geçti ve Emma'yı köpeklerle birlikte "tatlı" bahçede buldu. "Ne oluyor lan?"

Emma, Bandit'in yanında diz çökmüş, onu Hog'la tanıştırtırken bir kahkaha attı ve Bandit'in kulaklarını kapattı. "Hassas kulakların önünde konuşmana dikkat et."

"Ah, pardon," dedi Alison. "*Bu da ne demek oluyor?*" "Hâlâ kötü bir kelime. Kavanoza borçlusun. İki kere."

"Evet, evet, her neyse. Ne zamandan beri geriatri hastalarını kabul ediyoruz? Özellikle de kadın merkezinin amiri olan o kaba kadını?"

"Phyllis için para almayacağız. Bunun hoş olacağını sanmıyorum, muhtemelen yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile. Bugün burada takılıyor çünkü kızı Cathy'nin çalışması gerekiyor. Kendisi bir kütüphaneci ve görünüşe göre annesini kütüphaneye getirmeye çalışmış ama annem herkese bağırması ve Cathy'den annesini bir daha getirmemesi istenmiş."

"Ve sen de Phyllis'in burada iyi olacağını mı düşündün?" Alison inanamayarak sordu. "Onu hatırlıyorsun, değil mi? Bir yılan kadar kötü? Şeytani?"

"Aslında bana karşı her zaman çok nazıktı," dedi Emma.

Tabii ki. Çünkü herkes Emma'yı severdi. Her neyse.

"Her neyse, zaten Bayan Kitty var ve sanırım hepimize eşarp yapıyor. Bir de Dale var. Hayvanlarla takılmayı çok seviyor ve hayvanlar da onu seviyor. Sanırım Cathy bunu duydu ve-"

"Aman Tanrım. Wildstone dedikodu konusunda Mayberry'den bile daha kötü."

"Mayberry nedir?" Emma sordu.

Alison başını salladı. "Boş ver. Lütfen devam edin."

"Tamam, Cathy Dale'i duymuş ve bunun annesi için de harika olacağını düşünmüş. Bize sakıncası olup olmadığını sordu."

"Yarımız umursuyor. Hem de çok."

"Bak, Phyllis'i *ben* hallederim," dedi Emma. "Senin endişelenmen gereken tek şey işin iş tarafı. Bu arada Ryan'la nasıl gitti, o da sana öğle yemeğiymişsin gibi bakıyor."

Kahretsin. Onu ofiste bırakmıştı. Emma'yı işaret etti. "Bu iş daha bitmedi."

"Asla öyle değil."

Alison başını sallayarak Ryan'ın yanına dönmeye başladı ama durup geri döndü. "Bana öğle yemeğiymişim gibi mi bakıyor?"

"Evet. Ve akşam yemeği. Ve bir gece yarısı atıştırması ..."

Alison içinin zevkle dolduğunu hissetti, ancak ofisin boş olması nedeniyle bunu üzerinden atmak zorunda kaldı. Ryan gitmişti. Hayal kırıklığı göğsünü ağırlaştırıyordu,

Ön odaya doğru yürüdü ve onu Cathy ile konuşurken buldu. Çıktıkları zaman da böyle olmuştu. Gittikleri her yerde birini tanıyor, tanımasa bile iki saniye içinde bir arkadaş ediniyordu. Adam şeytanın kendisiyle bile çene çalabilirdi. Bu onu çıldırtmıştı ama onun "müşterisini" zahmetsizce idare edişini izlemek kadının içinde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Bu onu ısıttı. "Teşekkürler," dedi ona anlamlı bir şekilde ve elini koluna koydu. Onun kesinlikle sağlam koluna. İçindeki titremeyi görmezden geldi ve Phyllis'in kızına gülümsedi. "İşten sonra görüşürüz."

Cathy neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. "Teşekkür ederim." Phyllis'e döndü. "Anne? Uslu dur, beni duyuyor musun?"

"Bah humbug."

"*Anne.*"

Phyllis onu görmezden geldi.

Kızı için çekti, Alison'a *özür dilerim* dedi ve gitti.

Phyllis, Khloe'nin rafları yerleştirdiği tezgâhın ucuna doğru ilerledi.

"Sen. Bana hemen bir araba çağır."

Khloe gözlerini kırptırdı.

"Uh . . ." "*Şimdi*, genç

bayan."

Olmaz. Olmuyor. Alison oraya doğru yürüdü. İlk eğilimi sertleşmek ve muhtemelen kaba bir şekilde karşılık vermektir. Ama Emma'nın bu gibi durumlarla nasıl başa çıktığını hatırladı. Ve Ryan'ın da. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve onların tekniklerini taklit etmeye çalıştı. "Ben hallederim Khloe, teşekkür ederim." Phyllis'e baktı. "Sorun nedir?"

Phyllis ağzı sıkı bir şekilde ona baktı. "*Şimdi* gidiyorum."

Alison onun mavi romatizmalı gözlerine baktı ve Phyllis'in kızgın değil, korkmuş olduğunu fark etti. Endişeliydi. Cesareti kırılmıştı ve muhtemelen kendini yalnız hissediyordu.

Lanet olsun. Alison'ın göğsü acıyacak kadar sıkıldı ve bunun empati olduğunu fark etti. Phyllis kendini başka türlü nasıl idare edeceğini bilemediği için böyle davranıyordu. "Anlıyorum, biliyorsun," dedi Alison sessizce. "Yeni bir yerdesin ve hiçbir şey tanıdık gelmiyor ve kimseyi tanımıyorsun."

Phyllis başka tarafa baktı. Sertçe yutkundu. "Angel'ı özledim." "Angel'ı mı?"

"Köpeğim."

Alison yaşlı kadının Hog'a özlemle baktığını fark etti. "Angel büyük bir köpek miydi?"

"Büyük ve tatlı. Ben tığ iŖi yaparken ayaklarımın dibine oturur ve uyurdu." Elindeki büyük omuz çantasını okŖadı, sanki tığ iŖi de yanındaymıŖ gibi. "O artık yok. BeŖ yıl oldu. Kızım onun yerini dolduramayacağımı çünkü mobilyaları yiyip durduğunu söyledi."

Bu kadın Alison'ın kadın merkezindeki hayatını cehenneme  evirmiŖti. Kaba, huysuz ve talepk rdı. Yine de birden Alison onu özünde anladı. "Benimle gel," dedi ve elini uzattı.

Phyllis yavaŖ a k  k , çelimsiz elini Alison'ın elinin içine koydu ve kalbi tekrar sıkıŖtı. Yüce Tanrım, bu yer onu öldürecekti. Phyllis'i Bayan Kitty'nin yanındaki bir sandalyeye götürdü. "Buraya otur."

Phyllis oturdu. "Müziğin sesi çok yüksek."

Aslında bu doğruyd . "Geri çevireceğim," dedi. "Hog?"

Hog yaklaŖtı. Koca kafasını kaldırdı ve Phyllis'e baktı. Gülümser gibi oldu ve sonra yaŖlı kadının ayaklarının dibine uzandı.

Phyllis gözleri buğulanırken bile zevkten nefesi kesildi. Çok yavaŖ a, sanki tepeden tırnağa aĖrıyormuŖ gibi eğildi -çok eğilmesi gerekmedi- ve bir eliyle Hog'un sırtını okŖadı.

Hog  yle bir ses çıkardı ki, eğer bir kedi olsaydı bu bir memnuniyet mırıltısı olurdu. Phyllis tığ iŖlerini çıkardı.

Bayan Kitty tısladı ve  rg  ŖiŖlerini göstererek açıkça örgü  rmenin daha üstün olduğunu söyledi.

"Ne dedi?" Phyllis sordu.

" plik konusunda harika bir zevkin var," dedi

Alison. Bayan Kitty gözlerini devirdi.

" yi misin?" Alison sordu.

" aya ihtiya ım var. Sıcak olsun. Ama çok sıcak olmasın."

Alison baŖının ağrımaya baŖladıĖını hissedebiliyordu. Gözlerinin arasındaki noktayı ovuŖturdu ama baŖını salladı. "Elbette."

"Starbucks'tan. Ŗeftalili olanından."

Evet, kesinlikle bir baŖ ağrısı. Alison telefonunu çıkardı ve Starbucks uygulamasını açtı.

"Ŗeker ilavesi yok. Beni ishal ediyor."

"Ŗeker ilavesi yok," dedi Alison kararlı bir Ŗekilde ve sipariŖi verdi.

Alison sözlerini bitirdiğinde Phyllis, "Kim olduğunu biliyorum, biliyorsun," dedi. Vay be. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum."

Phyllis ona ihtiyatla baktı. "Kızımı arayıp ona bir tehdit olduğumu ve gelip beni alması gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Alison yaşlı kadının gözlerinin içine baktı ve boyun eğmiş bir beklenti gördü. Ve ... üzüntü. Uzun bir nefes verdi. "Kütüphanede olan bu muydu?"

"Ve damadımın iş yerinde. Yaşlılar evinde de, dürüst olmak gerekirse oradan atılmaya çalıştım. Pek iyi kokmuyordu. Ayrıca herkes ölüyordu." Durakladı. "Buradan sadece bir mil kadar uzakta bir evim var. Ama kızım ve damadım kendi evlerini kaybedince benimle yaşamaya geldiler. Şimdi her gün evden çıkmamı istiyorlar. *Benim* evimden."

Lanet olsun. Alison'ın kalbine bir çimdik daha. Daha ne kadar dayanabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Huysuz olduğun için olabilir mi?"

Phyllis gülerek onu şok etti. "Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun."

"Bir aziz mi?"

"Ben, senin yaşadayken."

Kulağa doğru geliyordu. Alison, "Bakın, kimse size tehditkar demeyecek ya da sizi buradan kovmayacak," dedi.

"Tabii ki hayır." Bunu söyleyen, kendisine bir sandalye çekerek yaklaşan Dale'di. "Ayrıca, bize ihtiyaçları var," dedi Phyllis'e komplocu bir sesle. "Yeni sahipleri harika ama pek bir şey bilmiyorlar."

"Hey," dedi Alison prensip gereği.

Dale bunu duymazdan gelerek Phyllis'e gülümsedi. "Misafir olduğumuzu sanıyorlar ama gerçek şu ki biz çalışıyoruz. Hayvanlarını sakınleştiriyoruz. Bize ihtiyaçları var."

Phyllis teyit almak için Alison'a baktı, onun saçmalamayacağını çok iyi biliyordu.

Alison omuz silkti. "Bu doğru."

Phyllis başını salladı ve rahatlamış görünüyordu.

Alison, Khloe'den Phyllis'in çayını almasını istemek için ön taraftaki tezgâha doğru döndü. Tezgâha yaslanmış, her kelimeyi dikkatle dinleyen Ryan'dı. Gözlerinde ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı yeni bir bakışla onu izliyordu. Bunun gerçekten de Gehvet olmasını umuyordu.

Uzanarak saçının bir telini nazıkçe çekti. Sevgi, diye fark etti, kalbi yerinden çıkacaktı. Adam ona saygıyla bakıyordu, ki bu daha da iyi bir şeydi. "Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı.

"Barbeküye ne getirebileceğini sormuştun."

"Evet," dedi. "Herhangi bir şey. Söyle."
Adam gülümsedi. "Sadece sen."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Adım 22: Egonuzu askıya alın.

Emma zamanın ne kadar hızlı geçtiğine hayret etti. Kendi işini kurmak -en azından yarısını- yorucu, stresli ve ... *heyecan vericiydi*. Günün sonuydu ve Hog'la birlikte dairesine çıkan merdivenleri tırmanıyorlardı. Her zamanki gibi sayıyordu ama artık nefes almak için durmasına gerek kalmamıştı.

Muhtemelen koşmaya başlamak için neredeyse hazırды. Teoriyi test ettiğinden değil. Aslında, her gün Paw Pals'tan Jack'in evine gitmek için yürüdüğü bir milin dörtte üçünden daha fazla ufkunu genişletmemişti, son iki seferde donarak bunu mahvettiğinden beri onunla konuşmak için başka bir şans umuyordu.

5K'yı iptal etmişti.

Görünüşüne kadar tüm hayatı farklıydı, öyleyse neden eski hayatında istediği bir şeyi yapması gerektiğini düşünmüştü? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kendi kendine böyle söylüyordu, ama gecenin derin karanlığında, yarışı yapmaktan korktuğunu biliyordu, çünkü yaparsa, kendine rağmen yeniden bütün olarak kabul edileceği anlamına gelecekti.

Gizli gerçeğini bu şekilde biliyordu. Onu durduran fiziksel acı korkusu değildi. Bu korkuyu uzun zaman önce yenmişti. Hak ettiğine inanmadığı halde hayatına devam etmekten korkuyordu. Emma ayrıca daha derin bir korku daha besliyordu. Kurduğu ilişkilerden korkuyordu. Alison'la. Simon'la. Yeni hayatını severken hâlâ bu konuda kendini suçlu hissetmekten.

Jack'le konuşamamıştı ama hayatının üzerine bahse girerdi ki Jack bütün değildi, bütün olmaya yakın bile değildi ve onu geride bırakamazdı. Ne kadar aptalca görünse de, o iyileşene kadar ilerleyemezdi.

İşte o zaman kapısında, tam burun hizasına bantlanmış notu gördü.

Benimle çatıda buluş.

Simon'ın karalamasını tanıdı ama tanımasaydı bile meme uçlarının mutlu oluşundan anlardı. Onunla birlikte olmak asla eskimeyen ya da sıkıcı olmayan bir heyecandı. Onun fizikselliğinde ham bir güç vardı, hassas yüzeyin hemen altında saf hayvani içgüdü. Birbirlerinin vücutlarını bu kadar iyi tanımak, yakınlığı daha da iyi hale getiriyordu.

Bağımlılık

yapıyordu.

Bağımlılık

yapıyordu.

Bu yüzden, ilişkilerini sürdürmelerinden iyi bir şey çıkmayacağını bile bile -ki bu bir ilişkiydi, lanet olsun, bir ilişki- salya ve diğer şüpheli şeylerle kaplı kıyafetlerini çıkarmak için aceleyle içeri girdi. Hızlı bir duş aldıktan sonra odasında çırılçıplak durup iç çamaşırı çekmecesini karıştırarak bulabildiği en seksi şeyi aradı. Şifonyerin üzerindeki aynada kendini görünce durdu çünkü bir şeyler farklıydı. Bunu anlaması biraz zaman aldı.

Kendi teninde yeniden rahat hissetti.

Bu ne zaman oldu?

Ve bunun derinden gelen bir şey olmadığını fark etti. Belki de eski umutlarını ve hayallerini bir kenara bırakmıştı. Tamam, yarışını iptal etmişti. Sorun değildi çünkü artık yeni umutları ve hayalleri vardı. Daha iyileri. Ve bunu bilmek göğsünden bir yükün kalkması gibiydi.

Simon'a söylemek için sabırsızlanıyordu.

Üzerine bir güneş elbisesi geçirdi ve Hog'a döndü.

"Geliyor musun?" Hog gözlerini kapadı ve horlamaya başladı.

"Peki, burada kaleyi koru. Kaseni doldurdum, içinde olmayan hiçbir şeyi yeme, tamam mı?"

Çatıda, şaşkınlık içinde kısa bir süre durdu.

Beyaz pırıltılı ışık dizileri asılmıştı, s e h p a n ı n üzerinde mumlar vardı ve okyanus havası kokan muhteşem bir gece gökyüzü vardı.

Ve Simon, yemek için yeterince iyi

görünüyordu. "Geldim," dedi anlamsızca.

"Henüz değil," dedi usulca. "Ama olacaksın."

Adamın gözleri onu hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi içine çekerken tüm vücudu beklentiyle titriyordu. Kız da onun için aynı şeyi söyleyebilirdi. Kot pantolon giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış düğmeli bir bluz giymişti ve kanepenin önündeki masada duran paket servis poşetinin içinde çok güzel kokan her neyse ondan daha nefis görünüyordu.

Bu, hayatının olduğu gibi iyi, hatta harika olduğunu ve bunu ona söylemek için sabırsızlandığını söylemesiyle birleşince Emma'nın yüzünde kendini tutamadığı, gülünç derecede sevimsiz bir gülümseme belirdi. Simon onun adına mutlu olacak, hatta belki de onunla gurur duyacaktı. "Bu çok güzel," dedi. "Kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Seninle olduğum her an kendimi şanslı hissediyorum," dedi.

Hayır, gülümsemesi hiçbir yere gitmiyordu. "Bu gece babanla takılacağını sanıyordum."

"Alison'larda. Bu gece seninle olmak istedim." Elini tuttu ve onu aşk koltuğunda yanına çekti. "Baskı yok, oyun yok. Sana söz verdiğim şey buydu. Hatırlıyor musun?"

Onun bakışlarını biraz temkinli karşıladı. "Evet."

"Bir süredir bizden bahsetmemiştik."

"Hayır," diye kabul etti. "Seni benimle yatmaya ikna etmek zorunda kaldığımdan beri hayır."

"Beni bir şeye ikna etmene gerek yoktu. Ben de seni istedim. Emma, bizimle ilgili çekincelerini anlıyorum."

"Yaptığımız onca şeyden sonra, konu sana gelince artık çok fazla çekincem olmadığını biliyorsun sanırım."

Bu onun neredeyse gülümsemesine neden oldu. "Seninle birlikte olmak hayatımın en güzel zamanlarıydı," dedi ve ellerini kalçalarına koyarak onu kendine doğru çekti. "Benim için çok şey ifade ediyorsun Emma. Seninle bir yerlere gitmek istiyorum."

Eğer adam ona tutunmasaydı, kadın aşk koltuğundan düşebilirdi. Sözel duygular onun için yeniydi. Ailesi onu seviyordu, bunu biliyordu ama gösteriş meraklısı bir aile değillerdi. Evet, aylarca onun yanında oturmuş, kendi başına hareket edebilmesini sağlamışlardı ama onlar böyle seviyorlardı. Eylemle. Az sözle. Ned de az konuşan bir adamdı. Bu yüzden birinin gözlerinin içine bakıp onun için bir şey ifade ettiğini söylemesi alçakgönüllülüktü. Ve korkutucuydu. "Emin misin?"

Sert bir kahkaha atarak onu daha sıkı kavradı. "Hem de çok. Tekrar duymak ister misin?"

"Sanırım öyle."

Simon Emma'nın saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sen benim için her şeysin."

Kalbi sanki eriyormuş gibi yumuşacık hissetti. "Düzeltilmişsin."

"Düzelttim. Sen benim en sevdiğim insanlardan birisin, Emma."

Kollarını onun omuzlarına dolayıp burnunun ucunu onunkine değdirdiğinde boğazında yoğun bir duygu hissi vardı. "Çok fazla sevdiğin insan var."

"Babam ve Alison benim için önemli," diye kabul etti. "Ryan da öyle. Ama açık olmak gerekirse, gece gündüz onları düşünmüyorum ve kesinlikle hiçbirinin her santimini kemirmek için yanıp tutuşmuyorum."

Onun parmağını ısırdı. "Bildiğim iyi oldu."

Ona tam iki yüz vatlık bir gülümseme verdi. "Sana aşık oluyorum, Emma."

Kelimeler damarlarında hızla dolaşarak sistemini şok etti. "*Emin misin?*"

Güldü. "Bana bunu sormaya devam edecek misin?"

Kalbi küt küt atıyordu. "Muhtemelen."

Onun yüzünü avuçladı. "Yüzde yüz." Kadın bir nefes verdi. "Bundan çok eminim." Adam başını salladı ve kadın dudağını ısırdı.

"Um..."

"Paniklemiş görünüyorsun." Başparmağını hafifçe alt dudağının üzerinde gezdirerek onu dişlerinin arasından kurtardı. "Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum."

Bu doğru olamaz. Kimse bir karşılık beklemeden kendini ortaya koymazdı. Cindy onun göğsüne baktı ama Ned'in ondan uzaklaştığını görüyordu. Cindy ondan uzaklaşıyordu. Tüm hayatı alt üst olmuştu. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama kendini bir okul bahçesinde kıyafetsiz yürüyormuş gibi hissediyordu. Simon'a aşık oluyormuş gibi mi hissediyordu? Evet, hissediyordu. Bu onu korkutuyor muydu? Evet, korkutuyordu. Bunlardan herhangi birini yüksek sesle itiraf edebilir miydi? Edemezdi.

"Emma."

"Öyle mi?"

"Bana bakar mısın?"

Tereddüt etti, bunun o an olduğunu biliyordu. Eğer adım atmazsa, o da çekip gidecekti.

Bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, böylece gözleri onun sıcak ama meraklı gözleriyle buluştu. "Nefes al."

"Eğer sert PT şapkanı takan sensen, o zaman sana nereye gidebileceğini söyleyeyim-"

"Vücudunu o kadar sıkı tutuyorsun ki titriyorsun. Sadece kramp girmesini istemiyorum."

Oh. Doğru ya. Emma titretek bir nefes verdi. Ve sonra bir tane daha.

"Daha iyi," diye mırıldandı Simon, elleri kalçalarında, hafifçe aşağı yukarı okşuyordu. "Çok yürüyorsun, kas tonun iyi."

Adamın gözlerinin içine baktı ve ona gerçeği söylemesi gerektiğini anladı. "Yürümeye evet, ama düşündüğünüz kadar değil."

"5K için her gün mesafe eklediğini sanıyordum."

Başını sallamaya başladı, sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Bir milin dörtte üçüne kadar çıktım ve bunun nedeni Paw Pals'a oldukça yakın yaşayan Jack Swanson'ı gözetliyor olmam. Ya da en azından onu gözetlemeye *çalışıyorum*."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Neden?" "İyi olup olmadığını bilmem gerek."

"Emma-"

Onun kucağından kaydı. "**B i l m e l i s i n** ki 5K için kaydımı iptal ettirdim."

"Sen . . . iptal mi ettiniz?" "Evet."

Simon biraz doğrulup oturdu. "Hayatının o bölümünü geri aldığın için heyecanlı olduğunu sanıyordum."

Ayağa kalktı ve suyu izlemek için döndü.

"Emma. İyi olduğuna söz vermiştin."

"Ben. Daha da fazlası. Bu yeni hayatımı olduğu gibi sevdiğime karar verdim."

Adamın ayağa kalktığını duydu ve sonra onun yanındaydı. "Bir hafta kadar önce bunu yapmak istiyordun, ne değişti?"

"Belki de zirveye ulaşmışımdır."

"Hayır, sen bıraktın. Ben de senden faydalandım," dedi sessizce, sesi mutsuz geliyordu.

Bu ikisini de mutsuz etti. Hayır, bekle. O mutsuz değildi. Kızgındı. "Benim kendi beynim var, biliyorsun ve onu kullanıyorum. Hedeflerimi istediğim zaman ve istediğim şekilde değiştirebilirim." Emma başını iki yana salladı ve öfkesinin kendisini ele geçirdiğini fark etti. "Hayatım artık sadece farklı. Ve ben bununla iyiyim. Senin de öyle olacağını umuyordum."

Simon ona baktı, gözleri yoğun ve odaklanmıştı. "Sahip olduğundan daha azına razı olmanı istemiyorum."

"Belki de yerleşmek kötü bir fikir değildir."

Derin bir nefes aldı, mutsuz görünüyordu. "Yerleşmek daha önce bir seçenek değildi. Şimdi böyle hissetmenin nedeni, aramızda bir şey olmasına izin vermemem gerektiği idi. Daha iyi biliyordum."

"Beni dinlemiyorsun," dedi kalbi gümbür gümbür atarak.

"Her zaman dinlerim. Sadece her zaman aynı fikirde değilim." Simon'ın sesi düz ve vurdumduymazdı. Sinirli, sert PT sesi. İyi, güzel. Tek başına fkelenmenin bir faydası yoktu. İyileşmek için yaşıdığı ve yaptığı onca şeyden sonra, burada ve şimdi onun için işe yarayan yeni umutlar ve hayaller bulduktan sonra, o kim oluyordu da ona ne istemesi gerektiğini söylüyordu? Emma meydan okurcasına, "Bu benim hayatım, senin değil," dedi.

"Farkındayım," dedi adam sakın bir sesle ve bu onu daha da kızdırdı. "İlişkiler konusundaki tavrını başından beri açıkça ortaya koydun. Ama bu benimle ya da bizimle ilgili değil. Hâlâ yeni hayatına tamamen dahil olmaya istekli değilsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayatta kaldığın için kendini cezalandırmayı ne zaman bırakacaksın?"

Tam olarak nasıl olduğunu söylediğı için utanarak ellerini havaya kaldırdı. "Bakın, komadan uyanmak ... bazen insanlar farklı hisseder. Belki de eskiden umursadığım şeyleri umursamıyorum. Belki de hiçbir şey umurumda değildir!"

Simon uzun bir süre ona baktı. "Ne zamandan beri ikimize de doğruyu söylemeyi bıraktın?"

Olamaz. Emma gitmek için döndü ama adam onun elini tuttu. "En azından bu sefer kaçmana yardım etmeme izin ver." Ve onun için çatı kapısını açtı.

Kalbi beynine biraz zaman vermesi, iyice düşünmesi için yalvardı. Aslında beyni de bunu istiyordu. Ama hayır, ayakları durdurulamazdı. Uzaklaştı ve adam da gitmesine izin verdi.

Bölüm 23

Adım 23: Bağışlayın.

Ertesi akşam Alison, Armstrong Properties'den uzaklaştıktan sonra Paw Pals'a uğradı. Dürüst olmak gerekirse, neden olduğundan emin değildi. Sanırım kalori almadan biraz mac-and-cheese düzeyinde rahatlığa ihtiyacı vardı.

Emma mesai bitimi için bilgisayarını yeni kapatmıştı ve onu gördüğüne şaşırılmış görünüyor. "Hey, seni beklemiyordum. Bu sabah erkenden buradaydın, çalışıyordun. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey." *Her şey.* Ryan'ın barbeküsüne gitmek üzereydi ve karnında Teksas büyüklüğünde sinirler zıplıyordu. Resepsiyon alanının ortasında durdu, sıcak ve samimi bir ortamla çevriliydi ve derin bir nefes aldı.

Her şey yoluna girecek.

Ama öyle miydi? Haftalardır çalışıyor ve bir nevi pratik yapıyordu. Daha açık olmaya çalışıyordu ama bu yeterli miydi?

Kalçalarına sıcak bir şey sürdü. Yere baktı ve Hog'un ona yaslanmış, o tatlı sütlü çikolata gözleriyle kendisine baktığını, iri yüzünün her çizgisine endişe kazınmış olduğunu gördü.

Alison ona gülümsedi ve tekrar Emma'ya bakmaya başladı, ancak Hog başının üst kısmını avucunun içine itti. *Sev beni.*

Nazik talebi kabul ederek başını okşadı. Ama çocuk onu tekrar dürttü ve bu kez ona baktığında çok üzgün görünüyor. Eğer bu Killer olsaydı, o tatlı şeyi hemen kucağına alırdı. Ama Hog bunun için çok büyüktü. Bu yüzden hiç düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını ona doladı ve ağır başını yumuşak bir iç çekişle omzuna koyduğunda tamamen eridi. "Haklıymışsın, Hog piyasadaki en iyi köpeklerden biri."

Emma evin içinde yürüyor, ışıkları tahta gibi kapatıyordu. "Sorun nedir?" Alison sordu.

"Hiçbir şey."

"Evet, var. Az önce *haklı* olduğunu söyledim ve sen tepki bile vermedin."

Emma odanın ortasında durdu. "Yanlışlıkla kuzeninden ayrıldım." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Bunu bilerek yaptım ama bundan nefret ediyorum."

"Aman Tanrım," dedi Alison, afallamış bir halde. "Ne oldu? Hayır, dur tahmin edeyim. O bir erkek, yani ... aptalca bir şey yaptı."

Emma sarktı. "Sanırım sonuna kadar mutlu olmakla ilgili bir sorunum var." "Bu çok aptalca."

"Tanrım," dedi Emma kuru bir sesle, "bunu seninle paylaştığım için çok memnunum, çok tatlı ve anlayışlı davranıyorsun."

Alison güldü. "İçimde tatlı ya da anlayışlı biri olduğunu düşünüyorsan yanlış kişiyle konuşuyorsun."

"5K'ya yazıldım."

Alison şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kaçacak mıydın? Bilerek mi?"

Emma homurdandı. "Eskiden koşmayı severdim." Durakladı, gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Artık her şey farklı."

"Bunun ayrılıkla ne ilgisi var?"

"5K'yı iptal etmek Simon'ın daha fazlası için çabalamak yerine iyileşme sürecime razı olduğumu düşünmesine neden oldu ve bu yüzden biriyle birlikte olmaya hazır olmadan önce benden faydalandığını düşünüyor."

"Erkekler." Alison başını salladı. "Bak, Simon'a artık farklı olduğunu ve hedeflerinin de farklı olduğunu söyle."

Emma ona bakakaldı. "Ne?"

"Bana sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bu olayla boğuşuyorum, kafamda bir türlü toparlayamıyorum ve sen her şeyi bir dakikadan kısa bir sürede çözdün öyle mi?"

Emma'nın kendisine iltifat etmediğini bilse de Alison yine de içinin ısındığını hissetti. "Çünkü ben çok zekiyim. Sadece Simon'a git, ona aydınlanmanı anlat ve sonra onun kemiklerinin üzerine atla. Seni affedecektir."

"Öyle mi? Sen ve Ryan için nasıl gidiyor?"

"Hmph." Alison bu gecenin bir dönüm noktası olmasını umuyordu. "Simon'la konuşacak mısın, işleri yoluna koymaya çalışacak mısın? Ona bu konudaki parlak fikrimi söyleyecek misin?"

Emma gözlerini kaçırdı ama Alison gözyaşlarının süzüldüğünü görmeden önce değil. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Hog bu yüzden mi üzgün, sen üzgün olduğun için mi?"

Alison sordu. İkisi de yerde uyuyan Hog'a baktı.

"Huh," dedi Alison. "Artık iyi sanırım."

"O asla iyi değildi. *Seni* duygusal olarak destekliyordu. Onun işi bu."

Alison göğsünde bir şeyin yuvarlandığını hissetti. Lanet olsun. Bugün bütün bu hislerin sebebi neydi? "Salyası akan ve dağ gibi kaka yapan bir adam için o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Gezegendeki en iyi köpek unvanını aldı."

"Berabere mi?"

"Killer'la birlikte," dedi Emma, sanki *bu çok açık değil miydi?*

Bu Alison'ı da en az Hog kadar şoke etti. Tüm bu arkadaşmış gibi davranma konusunda kendini kötü hissetmesine neden oldu. "Köpeğimi seviyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Şaşkına dönmüştü. Ve nutku tutulmuştu, ki bu neredeyse hiç olmazdı. "Ama sen benim büyük bir hayranım değilsin. Ve Killer ve ben, bir elmanın iki yarısı gibiyiz."

"Evet, ama *senin* kişiliğini altı kiloluk bir kürklü bebekte idare etmek çok daha kolay."

"Ha ha." Alison'ın telefonu çaldı. Takvim uyarısı verdi ve sıcak duygular kaybolup yerini endişeye bıraktı. "Whelp. Ne kadar eğlenceli olsa da gitmeliyim."

"Nereye?"

Alison tereddüt etti. Emma'yla barbekü hakkında konuşup onun fikrini almayı çok istiyordu ama bu gece başarısız olursa, ki kabul edelim, ihtimaller onun lehine değildi, o zaman bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

"Dökül bakalım," dedi Emma. "Sıra sende. Buraya gelmenin bir nedeni olduğunu biliyorum."

Alison kendisiyle savaştı ama görünüşe göre Emma'nın fikrini alma ihtiyacı kazandı. "Ryan'lara gidiyorum. Barbekü yapıyor."

"Sonunda onu tekrar hayatına sokmak için plan yapıyorsun. Güzel. Şimdiye kadar ne başardınız?"

"Partiye meşhur yedi katmanlı sosumu getiriyorum."

Emma güldü.

Alison yapmadı.

"Ciddi misin?" Emma sordu. "Ona sos mu yaptın? Bu kadar mı?"

Alison telefonunu çıkardı ve baktı. Bildirim yoktu. Neden ihtiyacı olduğunda hiç çalmıyordu?

"Listemizden bir şey yok mu?" Emma sordu. "Hiçbir şey mi?"

"İnsanlar aptal olduğumu ima ederken bile nazik olmayı öğreniyorum."

"Sen çok *zeki* bir aptalsın," dedi Emma. "Eğer yardımı olacaksa."

Alison başını salladı. "Bu şeyde iyi olacağım, değil mi? Bana yalan söyle. Bana iyi olacağımı söyle."

Emma gülümsedi, parmaklarını Alison'ın bileğine doladı ve ikisinin *de iyiyim* dövmesini görebilmesi için bileğini yukarı kaldırdı.

"Ve eğer her şey başarısız olursa," dedi Emma, "kendi tavsiyene uy ve onun kemiklerinin üzerine atla."

Alison güldü. "Evet, haklısın. Teşekkürler."

Yarım saat sonra Alison arabasını Ryan'ın sokağına çekti ve her yere park etmiş arabaları görünce yutkundu. Garaj yolunda, çimlerin üzerinde, tüm caddeyi kaplıyordu.

Panik yapmayın. Muhtemelen sokakta bir yerlerde başka bir parti vardır, bu da etrafta dolaşan tüm bu insanların Ryan'ın barbeküsü için burada olmadıkları anlamına gelir.

Tabii ki tüm kasabadaki herkesi tanıyordu. Ve . . . oh oğlum. Ön kapısı ardına kadar açıktı ve müzik, kahkahalar ve konuşmalar gecenin içine yayılıyordu. Verandada insanlar vardı, çimenlerin üzerinde insanlar.

Her yerde insanlar var.

Alison iki blok öteye park etmek zorunda kaldı. Kalbi çarpıyor, rahatsız edici bir şekilde terliyordu ve telefonunu çıkarıp Simon'a mesaj attı.

Neredesin?

Geciktim. Otuz dakika içinde orada ol.

Geldiğimde burada olacağını söylemiştin.

Dale 911'i aramış. Düştüğünde çok nazik davrandıkları için ilk müdahale ekiplerine teşekkür etmek istemiş. Ancak bunu görevliye söylemedi ve gelen ilk müdahale ekipleri geçen seferkilerle aynı değildi ve şimdi onları browni için içeri davet etti.

Bizim brownimiz yok. Şimdi kapatıyorum.

BEN GELDİĞİMDE BURADA OLACAĞINI SÖYLEMİŞTİN.

Tanrım, panik seziyorum.

Evet, bana katılırsın, değil mi? Bunu sensiz mahvedeceğim.

Mesajlaşmayı bırak ve kışını kaldırıp oraya gel. Gülümse. Belki ben gelene kadar konuşmaktan kaçınırsın.

Omg. Babanı ve ilk müdahale ekiplerini getir. Acele edin.

Hey!

SIMON:

Senden nefret ediyorum. . .

SIMON:

Tamam, senden nefret etmiyorum ama arabayı sen kullansan iyi olur!

Telefonunu bir kenara iterek, rahatsız yerlerde terleme sorununa yardımcı olmak için camlarını indirdi. "Bunu istiyorsun," dedi dikiz aynasından kendine. "Ryan'ın hayatına geri dönmesini istiyorsun. Tek yapman gereken gülümsemek. Hepsi bu. Ve bu ondan hoşlandığın için olacak. Aslında, onu sevdiğinden eminsin ve elektriksiz bir kulübede mahsur kaldığınız ve onun pille çalışan bir fener ve bir deste iskambil kağıdı çıkardığı ve tek bir garip an olmadan birbirinizi eğlendirdiğiniz o ilk geceden beri seviyorsun. O yüzden sineye çekin ve ona birlikte ne kadar iyi olabileceğinizi hatırlatın." Yansımasına başını sallayarak arabadan indi ve Bill'le yüz yüze geldi.

Ryan'ın arkadaşı bir kasa bira taşıyordu ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

Oh, Tanrım. Yazık oldu. Onun moral konuşmasını duymuştu. "Alison," dedi.

Sertçe yutkundu. "Bill."

Kadın söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken, adam orada durmuş, ayaklarının üzerinde kıpırdanıyordu. Ve sonra söyleyebileceği tek bir şey olduğunu fark etti. "Seni en son maçta gördüğüm için özür dilerim. Teknen için üzgünüm. Ve boşanma için."

"Ciddi miydin?"

"Evet. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için gerçekten üzgünüm-"

"Az önce arabada kendi kendine söylediğin şeyi kastetmiştim. Ciddi miydin?"

Göğüslerinin arasından boncuk boncuk ter damlıyordu. "Her kelimesi."

Başını salladı. "O zaman sen yaparsın." Ve bununla birlikte eve doğru yürümeye başladı. Birkaç adım sonra ona doğru döndü. "Geliyor musun?"

"Ayaklarım henüz karar vermedi."

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Senin varlığının onun tüm gecesini güzelleştireceğini bilmek yardımcı olur mu?"

"Bundan emin misin?"

"*Hem de çok.* Gel hadi."

"Hemen arkanda olacağım."

Başını salladı ve tereddüt etti. "Şu küçük moral konuşması olayı. İşe yarıyor mu? Çünkü eski sevgilimi geri kazanmaya çalışıyorum ve kendime olan güvenim biraz azaldı.

şu anda saygı duyuyorum."

Göğsünün neden bu kadar gergin ve titrek hissettiğinden emin değildi ama bildiği bir şey vardı. Bu adam Ryan için önemliydi ve bu onun için de önemli olduğu anlamına geliyordu. "Evet. Yardımı oluyor." Bir gülümseme buldu. "En azından beni arabadan çıkardı."

Başını salladı. "Teşekkürler."

O gittiğinde, Alison yaptığı yedi katmanlı sosu aldı. Ryan'ın favorisiydi. Bunun için *her şeyi* yapabileceğini söyleyerek ona takılırdı. Aralarındaki bir şakaydı bu, Alison bunu ona iyilik yaparak kanıtlamaya çalışırdı. Aklına aysız bir gökyüzünün altında çıplak yüzdükleri unutulmaz bir gece geldi.

Ryan'ın evine doğru bir buçuk blok yürüdü ama son anda korkup ara sokağa saptı ve Ryan'ın arka bahçesine giden çitin önüne geldi.

Çitler sarmaşıklarla ve adını bilmediği güzel kokulu bir çiçekle kaplıydı ama o yine de bir ciğer dolusu çekti. Ve sonra kendine tekrar moral konuşması yaptı, bonus bir söz ekledi - eğer hiçbir şeyi mahvetmeden hayatta kalmayı başarırsa, belki bu gece Ryan'la yatabilirdi.

Ve hiçbir şey yoktu, ne yedi katmanlı dip sos, ne sahilde romantik akşamlar, ne de yeni bir çift ayakkabı... Ryan'la yatmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Güveç kabıyla hokkabazlık yaparak kapıyı açmak için uzandığında çitin diğer tarafından tanıdığı bir ses duydu.

Ryan'ın annesi.

"Onu bekliyorsunuz," dedi kadın.

"Geleceğini söyledi," dedi Ryan, sesi Alison'dan o kadar emin geliyordu ki karnı en iyi şekilde titredi.

Annesi iç çekti. "Tatlım, neden onun hayatına tekrar girmesine izin veriyorsun? Hiçbir yere gitmeyen ilişkilerle vakit kaybetmek için çok yaşlısın."

"Anne," dedi alçak sesle gülerek, "otuz iki ne zamandan beri yaş oldu?"

Ryan "ın zorba, meraklı, inanılmaz derecede mükemmel kız kardeĞi Nicole, "O aradığın kız değil, Ry," dedi.

Alison'ın yüzü aşığılanma ve utançtan yanıyordu. Aradığı kişi o değildi. Onun zamanını boşa harcıyordu.

"Dinleyin," dedi Ryan nazik ama kararlı bir sesle. "Sizi seviyorum çocuklar. Ama ben ve Alison'ın birlikte olması ya da *olmaması* sizi ilgilendirmez."

"Birinin oğlumla mutluluğu arasına girmesi beni ilgilendirir," dedi annesi. "Tatlım, kavga çıkarmaya çalışmıyoruz, sadece sana göz kulak oluyoruz. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Onunla bir aile kuramayacağını kendin söyledin."

Gerçekten de titreyen ve kalbine bir ok saplanmış gibi hisseden Alison, elini bir orospu gibi ağrıyan noktaya bastırdı.

"Arkadaşlarının ondan hoşlanmadığını söylemiştin," dedi Nicole. "Ve senin hayatına uyum sağlamaya çalışmadığını. O ... mesafeli."

"Benimle değil," dedi Ryan. "Benimle asla."

"Ama değer verdiğiniz insanların da onun için bir anlam ifade etmesi gerekmez mi?"

Alison donmuş, yere çakılmıştı çünkü haklıydılar. Birkaç hafta boyunca nasıl arkadaş edinileceğini öğrenmenin ve yedi katmanlı bir sos getirmenin yeterli olacağını düşünerek delirmişti. Hiç de yakın değildi. Ama aynı zamanda ... birdenbire bunun %100 kendi hatası olmadığını fark etti. Ryan'ın da bu işte parmağı vardı, ikisinin de. Ama en azından kendi payına düşeni yapmalıydı.

Omurgasını dikleştirerek bahçeye adım attı. Artık görülebiliyordu, durdu ve Ryan'ın görüntüsünü içine çekti, uzun boylu ve yakışıklıydı, ağzında Çağkın bir gülümseme vardı, gözleri onu görünce parlıyordu, sanki tüm dünyası daha iyi bir hale gelmişti.

Bu da işi çok çok daha zorlaştırıyordu. Ama yanıldığı zaman karga yemek başka bir şeydi. Başarısızlıklarının tek suçlusunun kendisi *olmadığını* yeni fark ettiğinde diğer yanağını çevirmek ise bambaşkaydı. Alison derin bir nefes aldı ve Ryan'ın yanından geçip annesine ve kız kardeşine baktı, ikisi de biraz rahatsız görünüyordu.

Güzel. Sonunda ödeşmişlerdi. "Haklısın," dedi. "Benim hakkımda. En azından eski ben, bir partiye gitmektense evde kitapla oturmayı tercih eden içe dönük ben. Benim hatam Ryan'ın benim gibi olmadığını görememek oldu. Aslında tam tersi. Ve onunla en azından yarı yolda buluşmayı öğrenmeliyim. Bu yüzden bu gece buradayım. Ama artık ne yaparsam yapayım, senin için yeterli olmayacağını biliyorum."

Sonra da dönüp uzaklaştı. Elinde hâlâ yedi katlı sos vardı. Eve gidecek ve hepsini yiyecekti. Her bir lokmasını.

Tam kapının dışına çıkmıştı ki nazik ama sert bir el koluna yerleşti ve onu döndürdü.

Ryan. Killer'ı tutuyordu.

"Özür dilerim," dedi çok sessizce, çok ciddi bir şekilde. "Bunu duymanı asla istemezdim."

"Yapma." Ondan bir adım geri çekildi. "Lütfen yapma." "Ali-"

"Bakın, ailenizin ne dediğini ya da ne düşündüğünü kontrol edemeyeceğinizi biliyorum. Beni etkileyen bu değildi. Beni etkileyen onların söyledikleri, senin ağzından çıkmış olması gereken şeylerdi; benimle bir aile kurmayı düşünememeleri, arkadaşlarının benim soğuk ve mesafeli olduğumu düşünmeleri."

Ryan kısa bir süre gözlerini kapadı. "Biliyorum ve bu tür şeyler asla dile getirilmemeliydi."

"Elbette bunları dile getirmeliydin, bunlar senin duygularındı. Ama denedim. Bildiğim tek şekilde seninle birlikteydin ve sen yanlış olanı düzeltmeme yardımcı olmak yerine benden ayrıldın. Ve evet, benim sorunlarım var ama senin de var. Sorunlar var diye bir şeyleri bitiremezsin. Hele birini gerçekten seviyorsan." Gözlerinin yandığını hissetti. "Benden vazgeçtin," diye fısıldadı. "Beni bir kenara attın."

"Haklısın," dedi sessizce, gözlerinin içine bakarak, kendi gözleri de pişmanlıkla doluydu. "Birlikte geçirdiğimiz o haftadan sonra ve birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirimize uyum sağladıktan sonra, gerçek dünyada işlerin nasıl değişebileceğini düşünmedim. Elini tuttum ve seninle birlikte hayatımın derinliklerine atladım ve köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzebilmeni bekledim."

Bir kahkahaya boğuldu.

Gülümsemedi. "Benim hatamdı. Sen ben değilsin. Sen daha düşünceli, daha içsel, daha iyisini hak eden güzel bir ruhsun. Hiçbir zaman olduğun gibi yeterli olmadığını düşünmeni istemedim. Senden asla benim için değişmeni istemedim."

"Ama ben denerdim," dedi sessizce. "Bir kalp atışında. Sadece senin için değil. Ama yapılacak doğru şey bu olduğu için. Olgunlaşmamıştım. Güvensizdim. Ve senin de ne kadar acı çektiğini düşünemeyecek kadar muhtaçtım. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Ve sana karşı daha açık olmadığım için özür dilerim." Ryan daha da yaklaştı. "Sen kendi sorunlarını yaşıyordun ve ben senin yanında değildim. Bu benim suçum Alison. Ve tek umudum bunu düzeltmem için bana bir şans vermen. Senin için doğru adam olmak istiyorum."

Hayatında bir kez bile doğru kız olmamıştı. "*Gerçekten* emin olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Çünkü seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum."

Kızın yüzünü kaldırarak, tatlı olduğu için daha az samimi olmayan, vaatlerle dolu yumuşak, sıcak bir öpücük verdi. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Alison'ın göğsü sıcaklıkla doldu. Tüm sert noktalarına doğru yayıldı ve elini gömleğinin içine soktu. "Bu sefer işe yarayacağından nasıl emin olabiliriz?"

"Baştan başlıyoruz. En baştan." Killer'ın yerini değiştirerek onu bir kolunun altına sıkıştırdı ve boştaki elini Alison'a uzattı. "Merhaba, ben Ryan Dennison. Mühendisim. Yakın ama *sinir bozucu* derecede meraklı bir ekibim var." Bu, arkalarında bir fısıltı dalgasına neden oldu ama ikisi de bunu kesinlikle duymazdan geldi. "Tüm sporları, tüm yemekleri severim-"

"Domates hariç," diye fısıldadı. "Domatesten nefret edersin."

"Gerçekten istiyorum." Ryan gülümsedi ve Alison'ı biraz daha yaklaştırdı. "Sakin, rahat ve açık biri olduğumu gösteriyorum ama gerçek şu ki, yakın zamanda kalbim kırıldı, bu yüzden aslında oldukça temkinli olabiliyorum ve duygularımı içimde tutabiliyorum. Bu arada bunun üzerinde çalışıyorum. Ayrıca insanlara nasıl hissettiğimi söylemek yerine *göstermek* üzerinde çalışıyorum." Durakladı. "Birini incittim, benim için çok önemli birini ve bunun bir daha asla olmaması için hatalarımdan ders çıkaracağım."

Boğazı düğümlenerek adamın elini sıktı. "Ben Alison Pratt. Ben bir sayı kızıyım. Benim için her şeyin bir toplamı olmalı, bu da nüansları ve küçük şeyleri gözden kaçırabileceğim anlamına geliyor. Takıntılı bir şekilde organize ve analistim ve bazen savunmaya geçtiğimde ya da biri duygularımı incittiğinde aptalca şeyler söyleyip geri çekiliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Hayatıma pek çok kişinin girmesine izin vermedim ve bunun üzerinde de çalışıyorum."

Alison avlunun diğer tarafında Bill'i gördü, ona başıyla onay verdi ve cesaretlendirici bir gülümseme ile yardımcı oldu. "Asla mükemmel olamayacağım," dedi, "ama sadık ve dürüstüm ve değer verdiklerim için trenin önüne atlayabilirim. Bir de düşmeden önce arka arkaya on takla atabilirim."

Ryan güldü. "Etkileyici." Elini göğsüne götürdü ve kalbinin üzerine bastırdı. "Ben de mükemmel değilim Alison. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Aklımdan geçenleri sana bildirme ve seni iyi niyetli ama zorba ailemden koruma konusunda daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Bu, kenardan daha fazla fısıltıyı beraberinde getirdi.

Alison'ın umurunda değildi. Kalbi o kadar dolu hissediyordu ki canı acıyordu. "Seni sevdikleri ve taptıkları belli olan ailene ve arkadaşlarına uyum sağlamaya çalışırken daha iyi olacağım, ki bu sahip olmak için harika bir şey. Ben bu konuda yeniyim, hayatımda kuzenim ve amcamdan daha fazla ailem olmadı ve ikisi de erkek, yani ..."

Fısıltıların aniden kesildiğinin son derece farkında olarak biraz utangaç bir şekilde omuz silkti.

Ryan Alison'ın çenesine dokundu, sonra parmaklarının saçlarına kaymasına izin verdi. "Alison," dedi, sesi pişmanlıktan kısık ve boğuktu. "Seni seviyorum-"

Onu öptü, tıpkı bir dakika önce onu öptüğü gibi, yumuşak ve tatlı, kendi vaatleriyle dolu. Başını kaldırdı ve annesi ile kız kardeşine baktı. "Tekrar edeyim mi yoksa hepsini anladınız mı?"

Hem annesi hem de kız kardeşi yüzlerini buruşturdu ama Alison gülümsedi. "Aslında içtenlikle soruyorum."

"Gerçekten arka arkaya on takla atabiliyor musun?" diye sordu kız kardeşi. "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu annesi.

"Evet ve evet - senin bilebileceğinden çok daha fazla," dedi.

Ryan gülümsedi, konuşurken bakışları onunkileri tutuyordu. "Anne, Nicole, herkes ... Alison'la tanışsın. O benim hayatımın büyük bir parçası, en iyi parçası olacak ve umarım bunu kabul edersiniz."

Annesi ya da kız kardeşi hiç tereddüt etmedi; ikisi de kafalarını sallayarak evet dedi.

"Belki arkadaş bile olabiliriz," dedi Nicole.

Duygulanan Alison zorlukla yutkundu. "Bu hoşuma giderdi. Ama uyarayım, bu işte gerçekten yeniyim. Yani, alıştırma yapıyorum ama görünüşe bakılırsa bu işi çözmeden önce çok fazla hata yapması gereken bir insanım."

"Tanıdığım en iyi insanlardan bazıları hata yapar," dedi annesi oğluna gülümseyerek. "Ben de kendi payıma düşeni yaptım. Bunlardan biri de seninle Alison. Burada olduğun için mutluyum. Umarım kalırsın."

Alison arka bahçeye ve eve baktı, tüm pencereler ve kapılar açıktı, sıcak yaz havası içeri girerken bir sürü nefis yemek kokusu, sevgi ve kahkaha dışarı çıkıyordu. "Çok isterim."

Ryan'ın gülümsemesi yavaş, sevecen ve seksiydi. "Sana içecek ne getireyim? Verandada bir barımız var. En sevdiğin martiniden yapabilirim?"

Kız başıyla onaylayınca, onu oraya götürdü. "Kırlı bir martiniye ne dersin?" "Bir martiniyi kırlı yapan nedir?" diye sordu.

Ona bir gülümseme daha verdi ve eğilip ağzını kulağına dayadı. "Seninle daha sonra, ikinci ya da üçüncünden sonra yapacağımız her şey."

Bölüm 24

Adım 24: Yargılama yok.

Ertesi sabah Emma tuzlu bahçenin ortasında oturuyordu. Ruh haline bakılırsa, tam da ait olduğu yerdeydi.

Phyllis, onca insan arasında, tatlı bahçede oturmuş Hog'u okşuyordu.

Ne ironi ama.

Marco'nun bir telefon görüşmesi yapmak için ara vermesi gerekmişti ve Emma iki şımarık Chihuahua olan Luna ve Rex'i kucağına almış, bir yandan da kendi kendine son zamanlardaki başarısızlıklarını anımsıyordu. En son başarısız olduğu kişi Simon'dı elbette.

Aslında, hayır. Bunun tek başına kendi başarısızlığı olduğunu düşünmeyi reddediyordu. İyileşmesi ve yaşamıyla ilgili tek düşünceli beklentileriyle onu incitmişti. İyileşmesindeki rolü göz önüne alındığında onun nereden geldiğini anlıyordu ama bu onun hayatıydı ve eğer fizyoterapist tarafını kapatıp onun insani yönünü ve ihtiyaçlarını göremiyorsa, boş ver gitsin.

Ama lanet olsun. Onu özlemişti. Gülüşünü özledi. Gülüşünü özlemişti. Onu yatağında görmeyi *çok özlemişti ama* en yakın arkadaşı olarak onu daha da *çok özlemişti*. Kaybettiğini hissediyordu.

Felaket.

Bu noktada, yoğun öfkenin etkisi geçmiş ve kendisini biraz yaralanmış hissetmesine neden olmuştu. Emma geriye dönüp baktığında Simon'ın onun için sadece en iyisini istediğini, onu geride tutan şey olmak istemediğini anladı.

Sanki yapabilirmiş gibi.

"Arf!" Bu Rex'ti.

"Arf, arf!" diye cevap verdi kız kardeşi Luna. On dört yaşındaydılar ve kendilerinden büyük her köpeğe büyük bir öfke duyuyorlardı. Şu anda çitlerin diğer tarafında duran, Emma'ya olan sadakati ile kendini koruma ve Chihuahua olan her şeyden korkma arasında kalan Hog da dahil olmak üzere her köpekten nefret ediyorlardı.

Emma, Rex ve Luna'yı burun hizasına kadar kaldırdı ve onlara baktı. "Lütfen Hog'a içeri girerse onu dövmeyeceğinizi söyler misiniz? Gerçekten içeri girmek istiyor."

Hog onaylayarak sızlandı.

Rex tüm dişlerini gösterdi. Aslında tam bir set değildi. Yaşlandıkça dişlerinin bir kısmını kaybetmişti ama sesi hâlâ sert çıkıyordu.

Hog birkaç adım geri çekildi ve uzun bir iç çekişe benzeyen bir sesle oturdu. Tam o sırada biri koşarak bahçeye girdi, Emma'nın önünde diz çöktü ve ona öyle bir sarıldı ki ikisi de yere yığıldı.

"Alison?" diye şok içinde soluk soluğa kaldı.

Alison, ikisi de yerde olmasına rağmen ona sarılmaya devam etti.

Phyllis büyülenmiş gibi bakıyordu. "Belki de siz ikiniz birbirinizle çıkmalısınız. Erkekler zaten bir kadının vaktini almaya değmez."

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum." Emma Alison'ın

koluna dokundu. "Amca!" Alison geri çekildi ve sırtıttı. *Sırtıttı.*

"Korkuyorum," dedi Emma. "Sen iyi misin? . .

iyi misin?" "İyiden de öte."

Emma ona şüpheyle baktı. "Sarhoş musun? . sarhoş

musun?" Alison güldü. "Sabahın dokuzunda mı?"

Emma doğruldu ve partnerini yakından inceledi. "Bir tür zihin kontrolü altında falan mısın? Çabuk, yardıma ihtiyacın varsa evet için iki kez göz kırp."

"Komik." Alison da ayağa kalktı. "*Tahmin et dün gece ne oldu?*"

"Uzaylılar tarafından ele geçirildin."

"Aman Tanrım, hiç eğlenceli değilsin." Alison ayağa kalktı ve Emma'nın kalkmasına yardım etmek için elini uzatmadan önce kırıksıklıklarını düzeltmek için bir elini önünde gezdirdi. "Ryan'ın barbeküsüne gittim."

"Ve . . . ? Gülünç derecede pahalı BB kreminizden kaynaklanabileceğini düşündüğüm, ancak hala dünün kıyafetlerini giydiğiniz için aslında bir sürü orgazmdan kaynaklandığından şüphelendiğim ışıltınıza bakılırsa, iyi gitti."

"Aslında tam bir felaketti. Annesi ve kız kardeşi benim hakkımda çok kötü şeyler söyledi. Yani, hepsi doğruydum ama yine de ..."

Emma'nın gülümsemesi soldu. "Çok özür dilerim. Ama kafam karıştı. Neden gülümsüyorsun? Aman Tanrım, onları sen mi öldürdün? Cesetleri gömmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yardıma ihtiyacım yok."

Emma durakladı. "Çünkü cesetleri çoktan gömdünüz?"

"Hayır!" Alison kahkahalarla güldü, Emma'nın onu hiç görmediği kadar neşeli ve mutlu görünüyordu. "Ben kendimi savundum. Ryan da benim için ayağa kalktı. Ailesine beni sevdiğini, hayatının bir parçası olduğumu, hem de büyük bir parçası olduğumu söyledi. Onlara bunu kabul etmelerini söyledi ve onlar da kabul ettiler!"

"Vay canına, bu harika. Senin adına çok sevindim."

"Değil mi? İşe yaradı! Tüm o okumalar, çalışmalar ve seninle pratik yapmak işe yaradı! Ryan ve ben gerçekten arkadaşız. Ve daha fazlası." Tekrar gülümsedi. "Buna inanamıyorum."

"Bekle," dedi Emma. "Ne?"

"İşe yaradığını söyledim!"

"Hayır, diğer şey," dedi Emma, içindeki ani korkuya rağmen olağanüstü bir sakinlikle. "Ondan önce. Benimle pratik yapıyordun. Bu ne anlama geliyor?" Rex'i dikkatlice yere bıraktı ve Alison'a baktı, gülünç derecede muhteşem ve mükemmel yüksek topuklu ayakkabılarına hiç bu kadar kızmamıştı. "Son birkaç haftadır bana iyi davranman... senin için *alıştırma* mıydı?"

"Hayır." Alison yüzünü buruşturdu. "Yani, tamam, evet, birazcık. Ama *biliyorsun* Neden? Bir geçmişimiz vardı, kötü bir geçmiş-"

"Aman Tanrım." Emma tuzlu avludan çıktı ama kapıyı bir adım bile geçmeden Hog yanı başında belirdi, gözlerinde sevgiyle ona doğru bastırırken alçak sesle miyavlıyordu. Phyllis onu dışarı çıkarmış ve Emma'ya sempati dolu bir ifadeyle başını sallamıştı.

"Bak, kulağa kötü geldiğini biliyorum," dedi Alison onu takip ederek. "Ama arkadaş edinmeyi öğrenmem gerekiyordu. Ve sen bana asla arkadaş olamayacağımızı söylemiştin. Ben de seninle arkadaş olabiliyorsam, herkesle arkadaş olabileceğime karar verdim. Ryan'la bile."

Emma kendini suskun buldu. Ve kızgın. Ve incinmiş. Ve lanet olsun, *çok* incinmişti. Onun derisinin altına girebilmek Armstrong'un uzmanlık alanı gibi görünüyordu. "Arkadaş olmayacağımızı söylediğimi anlıyorum ama bunu neden söylediğimi ve nereden geldiğimi biliyorsun."

"Hey, seni en iyi arkadaşınla aldatmadım ya."

Vay canına. Emma sanki fiziksel olarak itilmiş gibi bir adım geriye sendeledi. "Hayır," diye başardı. "Bu daha kötü. Çünkü arkadaşlığımız haftalar önce bitti ve sen de bunu biliyordun, çünkü kendimize rağmen arkadaş olduk."

"Peki bunu nasıl bilmem gerekiyordu?"

Emma ellerini havaya kaldırdı. "İyi bir arkadaşı olan *herkes* bunu bilir!" Hayır. Bunu yapmayacağım. Kapıya yöneldi, tam uzandığı sırada kapı açıldı ve dengesini kaybederek ... muhteşem Ned'e çarptı.

Onu sabitledi ve gülümsedi. "Şey, merhaba."

Emma iterek kurtuldu. "Burada ne yapıyorsun?" Gülümsemesi soldu. "Seninle konuşmam gerek."

Alison arkalarından, "Sıraya girin," dedi.

Emma onu işaret etti. "Seninle birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı." Sonra Ned'e bir parmak salladı. "Bizim de öyle."

Onun elini tuttu. "Cindy'den ayrıldım."

Emma bir zamanlar sevdiğini sandığı, "evet" demeyi planladığı, onu son gördüğünden beri aklından bile geçirmediği adamdan kurtuldu.

"Aslında," dedi, "benden ayrıldı. Tomayto/tomahto, değil mi?" Kadın ona baktı. "Ve?"

"Ben de konuşmamız gerektiğini düşündüm. Özür dilemem gerektiğinin farkındayım ve bazı şeyleri telafi etmeme izin vereceğini umuyordum."

Alison'a bakmamaya özen göstererek, çünkü ona bakmak bile kalbine saplanan keskin bir ok gibiydi, Emma yavaşça başını salladı. "Hayır."

"Hayır, sana bir şeyleri telafi etmeme gerek yok mu?"

"Hayır, özrünü duymak istemiyorum." *Erkeklerin başkalarının ne istediğini bildiklerini sanmaları da neyin nesi?* Gözlerini Ned'e dikti. "Git başımdan."

Phyllis yardımsever bir şekilde kapıyı açtı ama Ned Emma'ya uzandı. Hog aniden orada, Emma ile Ned'in arasına girmiş, dişlerini göstermiş, vahşi bir şekilde hırıliyordu.

"Lanet olsun," diye bağırdı Ned ve geriye sıçradı.

Hog sıçrayarak iki ön pençesini adamın göğsüne yerleştirdi ve adam kık üstü yere düştü.

"Hog, otur," dedi Emma.

Hog tam bir tatlı çocuk gibi oturmuş, kendisiyle gurur duyduğu belli olan Emma'ya gülümsüyordu.

"Ne kadar iyi, tatlı bir çocuk," dedi Phyllis. Hog'un başını okşadı.

Ned ayağa fırladı. "Sana o köpeğin bir baş belası olduğunu ve sağlığını için iyi olmadığını söylemişim."

"Burada benim iyiliğim için kötü olan tek bir tehdit var," dedi Emma.
"Belki de iki. Çık dışarı."

"Emma-"

"Defol ve bir daha asla geri gelme Ned."

Gömleğini düzeltti, ona uzun bir bakış attı ve bu bakış sırasında onun duygularını bir kez olsun doğru bir şekilde değerlendirdi ve kapıya doğru yürüdü. "Ne olursa olsun," dedi sessizce, "seni incittiğim için özür dilerim." Ve sonra gitmişti.

Emma kendi kendine başını salladı, boğazındaki yumruyu yuttu ve kendine gerçek arkadaşları olmasa bile hâlâ Hog'u olduğunu hatırlattı.

"Emma," dedi Alison.

Emma yüzünü Hog'un kalın, tüylü boynuna gömdü. Domuz pastırması gibi kokuyordu. Ve belli belirsiz son osuruğunun kokusu. "Bilmeliydim. Daha iyi biri çıktığında seni terk edecek bir adama asla razı olma. Aynı şey arkadaşlar için de geçerli." Tozunu aldı. "Alnıma bir 'Düzen Dışı' etiketi yapıştıracam ve bugünlük bu kadar diyeceğim. Ben yokum."

"Hey," dedi Alison, şimdi onun önünde, elleri kalçalarında. "Beni eski nişanlın ve en iyi arkadaşınla aynı kefeye koyma. Seni asla böyle incitmem."

Emma alaycı bir şekilde güldü. "Liseden beri beni incitiyorsun."

"Tamam." Alison başını salladı. "Yani oraya gidiyoruz. Tamam." "O zaman oraya gidiyoruz."

Kollar. "Anlat. Seni nasıl incittim?"

"Öncelikle, beni aldatmakla suçladın."

"Ve yalan söylemek," dedi Alison. "Ve bunun arkasındayım." "Komik. Bu bir özür gibi gelmedi."

"Çünkü öyle bir şey değildi." Alison neşesiz bir şekilde güldü. "Benim sahip olmadığım her şeye sahiptin ama yine de benim olması gereken üniversite bursunu aldın. Ve daha da kötüsü, sen, *Bayan Goody-Two-Shoes*, onu almak için *yalan söyledin*."

Emma şok içinde ona bakakaldı. "Ben yapmadım."

"Beni polislere yakalattınız ve sorgulamak için karakola götürdünüz!"

"Çünkü sen ve senin kötü kalpli kız ekibin, kullandığım arabanın yan tarafına BITCH'i çizdiniz. *Ve* iki lastiği patlattınız!"

Alison yüzünü buruşturdu. "Bu mafya zihniyetiydi. O zamanki sözde arkadaşlarım pek de iyi insanlar değildi. Durdurmaya çalıştım ama bir BMW'niz vardı, yani bela arıyordunuz."

"O benim arabam değildi! Annemin arabası bile değildi. Patronunun arabasıydı. Arabamız haczedildiği için ödünç alıyormuş." Alison gözlerini kırıştırdı. "Bunu bilmiyordum."

"Annemin polisi aramaktan başka çaresi yoktu. Bu arada kovulmasına neden oldu."

Hava Alison'ın ciğerlerini hızla terk ediyor gibiydi. "Beni polise ihbar ettiğini sanıyordum. Tüm okulun gözü önünde bir toplantıdan alındım, herkes izlerken oditoryumun orta koridorunda kurbağa yürüyüşü yaptım. Bunun için senden nefret ettim. Yıllarca bunun için senden nefret ettim."

Emma gözlerinin dolduğunu hissetti ama nedenini bilmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Üzgündü çünkü Alison'la geçmişte unutulmuş gerçek arkadaşlar olduklarını düşünüyordu. "Büyü artık," dedi. "Resmi olarak suçlanmadın. Annemin patronundan bile özür diledim ki suç duyurusunda bulunmasın."

Alison'ın omuzları kulaklarına kadar yükseldiği yerden hafifçe aşağı indi. "*Bu* yüzden mi gitmeme izin verdiler? Beni yok etmeye çalıştıktan sonra bana yardım etmeye çalıştığın için mi?"

"Annemle babamı ikna etmek zorunda kaldım, seni çıkarmak için patronuyla konuşmama izin verdiler. Bana gerçekten çok kızdılar. Annem işini kaybetti. Bir yıl önce de babam işini kaybetti. Bu bizi çok kötü bir duruma soktu."

Alison biraz hasta görünüyordu. "Ailenin işinden haberim yoktu."

Kimse söylememişti. Emma kimseye söyleyemeyecek kadar utanmıştı. "Evi kaybettiğimizi nasıl düşündünüz?"

"Sen üniversiteye giderken ailenin Florida'ya taşınmayı tercih ettiğini sanıyordum."

"Bu bir seçimden çok bir zorunluluktuk." Kahretsin. Emma ayak parmaklarındaki karıncalanmayı hissetti. Yaklaşmakta olan bir yük treni, şiddetli bir kramp şeklinde üzerine doğru geliyordu. Yere oturdu.

Alison yaklaştı. "Kramp girecek mi?"

"Hayır." Muhtemelen, ama gurur -varlığının şu anki felaketi- ona aksini iddia ettiriyordu. "Yani aynı bursun peşinden koştuğumuz için mi bunca yıldır benden nefret ediyordun?"

"Hayır, bunca yıl senden nefret ettim çünkü burada, Wildstone'da sıkışıp kaldım."

Emma başını salladı. Alison'ı. Onu kıskanıyordu. Buna asla inanmazdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben burs falan çalmadım."

"Hadi ama." Alison ona gerçekçi bir bakış attı. "Ne yaptığını biliyorsun. Burs komitesi kadın merkezini aradığında ve benim

orada çalıştılar, onlara hayır dendi."

Emma ona baktı. "Ben değildim."

"Ama öyleydi. Resepsiyonda çalışan sendin. Onlara Alison Pratt'in burada çalışmadığı söylendi, nokta. Burada çalışmadı, gerekli saatlerini doldurdu ve artık burada çalışmıyor. Öyle bir şey yok. Onlara sadece hayır, Alison burada çalışmıyor dendi."

"Bunu ben yapmadım!" Emma söyledi.

"O haklı." Phyllis tatlı avludaki koltuğundan kalktı ve boğazını temizledi. "Çünkü ben yaptım."

Emma ve Alison şok içinde ona döndüler.

Phyllis yüzünü buruşturdu. "Telefonu ben açtım. Teknik olarak yalan söylemedim çünkü telefon geldiğinde bir aydan fazla süredir orada çalışmıyordun. Ve evet, açıklığa kavuşturmalıydım."

Hem Alison hem de Emma ona baktı.

"Bu yaptığın hiç hoş bir şey değildi," dedi Emma sessizce, aslında Alison için üzüldüğünü hissederek.

"Katılıyorum," dedi Phyllis. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben senin gittiğini söyleyene kadar kadın kendini burs kurulundan biri olarak tanıtmadı." Derin bir nefes aldı. "Ama asıl boktan olan daha sonra yaptığım şeydi. Çünkü kadın kendini tanıttikten sonra bile cevabımı değiştirmedim ya da senin orada çalıştığını söylemedim." Alison'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sen . . . iyi bir kız değildin. Bana sürekli sataşırdın, ters konuşurdun ve her zaman zamanında gelmezdin. Açıkçası, ne aileni ne de sana neye mal olduğunu hiç düşünmedim."

"O bursa *ihtiyacım* vardı," dedi Alison, sesi titreyerek. "Onu kaybettiğimde, gündüzleri tam zamanlı çalışırken geceleri bir şehir üniversitesine gitmek zorunda kaldım."

Phyllis'in gözleri kuşkuyla parladı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. İnsanlara karşı çok kötü davrandığımı biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Alison şaşırılmış görünüyor. "Aman Tanrım. Ben senim."

"Eğer bu doğruysa, en azından hala gençken nasıl değişeceğini bulmuşsun. Artık iyisin. Benim çok daha uzun zamanımı aldı." Phyllis gözlerini kaçırdı. "Yani bu haftaya kadar."

Alison bir nefes verdi. "Yaptığın şey için seni suçlayamam. Sen haklıydın. Berbat bir genç kızdım." Başını iki yana salladı. "Kimsenin bana ne yaptığıyla ilgili değildi. Bütün bunları ben kendime yaptım. Çekingen ve şirrettim

ve sert, çünkü bu benim savunma mekanizmamdı. Ben kendimin en büyük düşmanıyım. Bu da davranışlarım için bir mazeret olamaz."

"Kafam karıştı," dedi Emma. "Neden yardım için ailene gitmedin?"

"Dale Amca hala Jenny Teyze'nin ölümünün etkisiyle uğraşıyordu. Simon üniversitedeydi ve bu konuda onu aramayı reddettim çünkü geri dönecekti ve o sırada Dale ile araları iyi değildi. Çok fazla yükleri ve sorunları vardı. Dale biraz işkolikti." Alison durakladı. "Ve biraz da pislikti. Simon, babası felç geçirene kadar geri dönmedi ve bunun tek nedeni annesinin son arzusunun her zaman babasına bakacağına söz vermesi olmasıydı. *Hâlâ* da öyle yapıyor bu arada. Neyse ki Dale Amca çok yumuşadı. Önemli değil. Simon ne olursa olsun ona göz kulak olacaktı, çünkü ona göre söz sözdür ve asla hafife alınmamalıdır. O böyle iyidir," dedi Alison. "Onun hayatına bir kez girdin mi, kalırsın. Çok sadıktır. Asla kimseyi aldatmaz ama ..."

"Ama ne?"

"Ama o da söz vermiyor. Annesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor, bu yüzden Armstrong Properties'i üstlenmek ve Dale'in bakıcısı olmak için her şeyden çok sevdiği işini bir kenara bıraktı. Hayatında yer açmak için bunların hiçbirinin yakın zamanda ortadan kalkacağını sanmıyorum. Ve ona bakarak söyleyebilirim ki, sana karşı ne kadar çok şey hissederse hissetsin, o da bunu istemiyor."

Emma başını salladı, kendini birdenbire çok üzgün hissetti.

"Biliyorum." "Onu seviyorsun."

Emma tekrar başını salladı. "Anlıyorum."

Alison bir an için vicdanıyla savaşıyor gibi görünüyordu. "Lisedeyken sana çok kötü davrandığım için gerçekten üzgünüm."

"Bursunu aldığım için özür dilerim."

Alison sıkıca kenetlenmiş parmaklarına baktı. "Sana pratik arkadaşım dediğim için daha da üzgünüm."

Emma bir omzunu kaldırdı. "Bunun için çok uğraştım ama ş i m d i bir şey fark ettim."

"Ne?"

"Senin için sözlerden çok eylemler önemlidir. Ve davranışların bana pratik yapmadığını söyledi." Alison'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Benden hoşlanıyorsun."

Alison gözlerini devirdi.

"Gördün mü?" Emma onu işaret etti. "Görüyorsun. Benden hoşlanıyorsun. *Söyle.*" "Ciddi misin?" Alison sordu.

"Ciddiyim."

"Lisede daha yüksek not ortalamasına sahip olduğumu ve o bursu almam gerektiğini kabul ederseniz söylerim."

"Onda bir puan farkla!"

"Yine de seninkinden daha yüksek," dedi Alison.

Lanet olsun. *Doğru*. "Bir noktanın onda birini bile ölçmüyorlar! Onların gözünde eşittik."

Alison omuz silkti. "*Tam olarak* eşit değil."

Emma, Alison'ı kucaklamak için kendine doğru çekerken gülmek zorunda kaldı. "Korkma; gerçek arkadaşlar da böyle yapar. Birbirlerinden hoşlandıklarını da söylerler. Ben senden hoşlanıyorum, Ali." Geri çekildi ve beklenti içinde bekledi.

Alison nefes nefese kaldı. "İyi. Senden hoşlanıyorum, tamam mı? Tanrım! Ama bunu birine söylersen ya da bana tekrar söyletirsene, bu binanın kirası artar."

"Hiç şansın yok. Kiramızın artmasına izin vermeyecek kadar cimrisin. Sen-" Emma büyük resim penceresinin dışında bir adam görünce sözünü kesti. Jack Swanson. Sonunda.

"Bu sefer gidip onunla konuşacak mısın?" Alison sordu.

Emma onun kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu.

"Konuşacağım." "Bugün mü?"

Emma alt dudağını ısırıldı. "Onun için sadece kötü anıları canlandıracağım. Karısını kaybetti, Alison."

"Biliyorum. Korkunç ve trajik bir durum ve keşke olmasaydı. Ama tüm suçu üstlenmek? Bu sadece duyguların seni ele geçirmesi."

Emma yine terliyordu. Ve kalbi güm güm atıyor, kafasının içinde yankılanıyordu. "Ne kadar içerlesen ve görmezden gelmeye çalışsan da duyguları öylece yok sayamazsın."

"Tamam, her şeyden önce, *ah*," dedi Alison. "İkincisi, iyi o zaman, yani duyguları göz ardı edemezsin. Ama gerçekleri de göz ardı edemezsin. Bir numaralı gerçek: O gece olanlardan sen sorumlu değildin. Hatasız olduğuna karar verildi. İki numaralı gerçek: Oraya gitmeli ve olanlarla barışmalısın. Kim bilir, belki de senin onu affetmeye ihtiyacın olduğu kadar onun da seni affetmeye ihtiyacı vardır, bunu hiç düşündün mü? Ya *ikiniz* de korkuyorsanız ve sadece yarım yaşıyorsanız?"

"Yarıdan *az* yaşıyor," dedi Emma. Aslında fısıldıyordu, sanki Jack onu duyabilirmiş gibi. Duyamıyordu ama yürümeyi bırakmıştı ve birbirlerine bakıyorlardı. Emma gözlerini kaçıramadı. "Yalnız ve üzgün görünüyor."

"O zaman oraya gitmen gerekiyor." Alison parmağıyla kapıyı işaret etti. "Olanları tamamen atlatabilmen için bunu kendin için yapmayacaksan, onun için yap."

Emma alt dudağını ısırırdı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Alison. "Ben zekiyim, unuttun mu? Bu sokak zekası. Kitap akıllısı olmak yerine bu becerilerimi geliştirmem gerekti."

"Aman Tanrım," dedi Emma. "Bursu bilerek çalmadım!" "Doğru. O kadar uzun zamandır buna kızgındım ki unutmuşum. Şimdi o gelmeden acele et.

uzaklaşır." Sonra Emma'ya daha çok itmeye benzeyen bir dürtme verdi.

Emma dışarı çıktı ve olduğu yerde kaldı.

Jack bu sefer yalnız değildi. Bir kadın ona yetişmiş, telefonunu cebine koymuş, sanki bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşmıştı. Elini Jack'in elinin içine soktu ve çenesini öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Emma zorlukla yutkunarak onlara yaklaştı ama bir metre kadar ötede durdu, ne karşılandığından ne de ne yaptığını düşündüğünden emin değildi. "Jack."

Adam onun bakışlarını, üzerinde taşıdığını bildiği aynı korkuyla karşıladı ama ... şaşırmadı.

Onun burada olacağını biliyordu. "Emma," dedi. "Merhaba."

Yanındaki kadın yavaşça elini bıraktı. "Ben hemen şurada olacağım, böylece siz ikiniz konuşabilirsiniz." Kadın geri çekilirken Jack belirsiz bir şekilde orada durdu.

Önce Emma'nın gitmesi gerekecekti. Derin bir nefes aldı. "Seni birkaç kez buradan geçerken gördüm. Dışarı çıkmadım çünkü... şey, rahatsız etmek istemedim."

Jack başını sallıyordu. "Değilsin. Hem de hiç. Seni gördüğüme sevindim." "Öyle mi?"

"Burada çalıştığını fark ettiğimden beri, seni görebilmek için yürüyüş rotamı değiştirdim. Sapıklık yapmaya çalışmıyordum, sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Bu tatlı bir şoktu. Ama onda farklı bir şeyler vardı. Emma'nın onun gülümsediğini fark etmesi bir anını aldı. "İyi görünüyorsun." dedi.

"Öyleyim." O zaman gülümsemesinin bir kısmı soldu. "Ben de senin için aynı şeyi umuyordum. Ayağa kalkmışsın, baston ya da koltuk değneği bile kullanmıyorsun. Umarım bunun anlamı . . . her şey eskisi gibi mi? O günden öncesine mi?" Jack

Sanki nefesini tutmuş, diken üstünde onun cevabını bekliyormuş gibi soluk soluğa sordu.

"Tam olarak eskisi gibi değil," dedi, sonra adam acı çekmiş gibi görününce hemen ekledi, "Hayır, yani eskisi gibi olmalarını istemiyorum. Ben ... daha iyiyim. Ben iyiyim, Jack."

Ondan dökülen rahatlama ruhuna merhem gibi geldi. Uzandı ve Emma'nın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Çok şey kaybettin. Senin için çok endişelendim."

"Aynı." Boğazı neredeyse konuşamayacak kadar kalınlaşmıştı. "Ama sen daha fazlasını kaybettin, çok daha fazlasını."

Jack başını salladı. "Bu tür şeyler ... ölçülemez ya da karşılaştırılmaz." Kız gözlerinin içine bakana kadar bekledi. "Birini kaybetmenin en zor yanı ne biliyor musun? Veda etmek zorunda kalmak değil. Onsuz yaşamayı öğrenmek, her zaman dünyanda bıraktıkları boşluğu, kalbinin eskiden olduğu yerdeki boşluğu doldurmaya çalışmaktır." Durakladı. Başını salladı. "Ama her ne kadar istemesem de, hayat herkes için devam ediyor. Benim için de öyle oldu. Ben iyiyim, Emma. " Küçük bir gülümseme verdi. "Senden gerçekten

Ben de öyle."

Fiziksel iyileşmesini düşündü. Şimdi bile kendini nasıl tuttuğunu. Simon'ı ve kendisinin de ondan nasıl uzak durduğunu düşündü.

Çünkü Jack iyi olana kadar o da iyi olmak istememişti.

Ama Jack iyiydi.

"Kendimle bir oyun oynadım," diye itiraf etti Emma. "Sen iyileşene kadar ben de iyileşemedim. Ve ne kadar kaybettiğini bilerek ..." Gözleri doldu. "Senin için ne kadar çok istemiş olursam olayım, daha iyi olmanı hayal bile edemedim. Bu yüzden gerçekten de en iyi günlerimin geride kaldığını düşündüm."

"En iyi günleriniz arkanızda değil. Tam önünüzde. Maria?"

Jack'in yanındaki kadın onun yanına geldi, kolunu beline doladı ve Emma'ya tatlı tatlı gülümsedi. "Maria," dedi, "bu Emma. O gün koşuya çıkan kız." Nefesi kesildi. "Neredeyse başaramıyordu, ama şimdi ona bir bak, kendi ayakları üzerinde duruyor."

Maria duygusal ve mutlu bir ses çıkardı ve Emma'ya sarıldı. "Her gece senin için dua ediyor," diye fısıldadı. "Senin iyi olduğunu öğrenene kadar iyi olmak istemedi."

Emma gözyaşlarını engellemeye çalıştı ama savaşı kaybetti ve başını salladı. "Aynen."

Jack'in gözleri de dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Çok şey kaybettik ama hayatta kaldık. Ve kendi hayatını yaşamakta sorun yok." Maria'ya baktı, elini ağzına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Biz nişanlandık."

Emma mutluluktan nefesi kesildi. "Bu inanılmaz. İkiniz adına da çok mutluyum."

"Artık biliyorsun. Ben iyiyim, iyiden de iyiyim - bu da şimdi sıranın sende olduğu anlamına geliyor. Ne pahasına olursa olsun."

"Jack-"

"Benim için yap. *Senin* için yap. Hayatlarımız sonsuza dek değişti, ama ben kapanışı buldum ve sen de bulabilirsin. Bana söz ver, Emma," diye fısıldadı.

En iyi günleriniz arkanızda değil. Tam önünüzdeler. "Söz veriyorum." Hayat kısıydı, çok kısıydı ve Emma birdenbire ikinci şansı için kendini kutsanmış hissetti. Ve ikinci bir şansı hak eden tek kişi o değildi. Hayatındaki insanlar... Alison, Simon... onlar da ikinci bir şansı hak ediyorlardı.

Jack'le sarılıp vedalaştıktan sonra içeri dönmek için arkasını döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, Alison'ı verandada buldu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve Emma'nın kısa süre durmasına neden oldu. "Ağlıyor musun? . ağlıyor musun?"

"Hayır." Alison gözyaşlarını sildi. "Sadece gözlerimde bir şey var."

"Ağlıyorsun. Sen gerçek bir kızsın, Pinokyo!"

"Kapa çenenі." Alison bir kolunu Emma'nın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. Emma da kendini ona aynı sıkılıkta sarılırken buldu. Bu da cehennemin donduğu anlamına geliyordu ve belki de ... *belki* de gerçekten yeni başlangıçlar için bir gündü.

Bölüm 25

25. Adım: Ulaşmaya çalışın.

Simon sabahı Armstrong Properties'deki toplantılarda geçirdi. İnsanları yönetmek onun en sevdiği şey değildi. Yapabilirdi, yapıyordu da ama Alison bir keresinde ona bunun ruhunun son zerresini de yavaş yavaş bedeninden kopardığını söylemişti ve onun haklı olduğunu görmeye başlamıştı. Babasına işleri bizzat halledeceğine dair söz vermişti ama kendini tamamen kaybetmeden bunu yapmanın başka bir yolu olmalıydı.

Başka bazı rahatsız edici farkındalıklara da ulaşıyordu. Emma'ya bir ilişkiye hazır olmadığını, çünkü iyileşmesini geciktirerek hayatını sekteye uğrattığını söylemişti. Gerçek şu ki, hayatını geciktiren *kendisiydi*.

Bu onu tam bir pislik yapıyordu. O da bunun üzerinde çalışıyordu.

Saat ikide, Armstrong Properties'in en yeni satın alımlarından birinin şantiyesinde Ryan'la buluşmak üzere ofisten ayrıldı - Commercial Row'da 1900'lerin başında inşa edilmiş, birkaç kez yenilenmiş ama 1980'lerden beri yenilenmemiş bir bina. Çok fazla sevgiye ihtiyacı vardı.

Ryan projedeki mühendisti ve akıllıca bir seçimdi. İyiydi, zamanında iş yaptı, tekliflerini asla şişirmedi ve her zaman profesyoneldi.

Ama bugün tembel bir sırıtışla ortaya çıkmıştı ve o kadar sakin ve rahat görünüyordu ki Simon nabzını kontrol etmek istedi. "Neyin var senin?"

Ryan sırıttı. "Hayat yine güzel, dostum."

Simon başını salladı. Barbeküye geç gelmişti ve Ryan ile Alison çoktan ortadan kaybolmuştu. Birlikte. "Sizin adınıza sevindim çocuklar. Bu sefer işe yarayacak mı?"

"Evet, öyle. İkinci kez cazibeli. Sen de denemelisin. Emma ile."

Simon dönüp binanın kaba iç kısmına baktı ama hiçbir şey göremedi. Onun yerine Emma'nın çatısında durduğunu ve ona baktığını gördü.

İkisini de yok *etmeden* hemen önce. "Bazen ikinci bir şansın olmaz."

"Sadece aptalın tekiysen."

"Vay be, teşekkürler."

"Gerçekler acıdır. Siz Armstrong'lar o kadar inatçısınız ki kendi yolunuzdan çıkamıyorsunuz. Aşkın kolay olmasını istiyorsunuz ya da ondan tamamen vazgeçiyorsunuz. Aşk kolay değildir, yakınından bile geçmez. Ama uğraşmaya değer."

"Bu işle ilgili değil."

"Hayır mı?" Ryan sordu. "Yani kolay yolu aramadın ve çekip gitmedin mi?"

Simon'ın öfkesi kıpırdandı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi."

"Öyle mi? Onsuz yaşamak senin için nasıl gidiyor?" Ryan bir süre bekledi. "Bak, ona git. Doğrudan özür dile, ama hatanı bir gerekçeyle süsleyip gerçekten hatalı değilmişsin, sadece yanlış anlaşılmışsın gibi gösterdiğin türden bir özür değil. Kadınlar bu saçmalığı hemen anlar."

"Tamam, ne var biliyor musun? Şimdi işe koyuluyoruz." Planları açtı ve işin üzerinden geçtiler. Bir saat sonra Simon babasını bileğinin kontrolü için götürmek üzere ayrıldı. Doktor iyileşme olup olmadığını görmek için yeni bir röntgen istemişti. Kolay olmalıydı ama babasıyla ilgili her şeyde olduğu gibi bu işte de kolaylık yoktu.

Önce Dale, Simon onu kontrol ederken bekleme odasında oturmayı reddetti. Bunu kendisi yapmak istedi. Tartışmaya değmezdi, bu yüzden Simon birkaç adım geride durup babası giriş yaparken duvardaki dergi rafına bakıyormuş gibi yaptı.

Dale resepsiyon görevlisine, "Alçımı çıkartmak için geldim," dedi.

Simon araya girip babasını düzeltmek yerine dilini ısırды, bu sadece bir anlaşmazlık başlatacaktı.

"Adınız?" diye sordu resepsiyon

görevlisi. "Simon Armstrong."

Simon eğildi. "Dale Armstrong'u kastediyor."

Babası kaşlarını çatı. "Ben de öyle dedim."

"Simon Armstrong demiştiniz," dedi resepsiyon görevlisi.

"Neden oğlumun adını söyleyeyim ki?" Dale homurdanarak sordu. "Ben Dale'im. Alçımı çıkarmaya geldim."

"O aldı, baba."

"Evet," dedi resepsiyonist, gözleri ekranındaydı. "Bunu sağlık kontrolü olarak gösteriyorum."

"Hayır, alçının çıkarılmasını istiyorum," dedi Dale.

"Baba, bekleyelim ve doktorun ne diyeceğini görelim, tamam mı?"

"Hayır, bu iyi değil. Alçının çıkarılmasını istiyorum. Ve sen benim patronum değilsin." Sonra oflaya puflaya bir koltuğa doğru ilerledi ve oturdu.

Simon derin bir nefes aldı ve oraya yöneldi. Dale konuşmadan önce beş dakika boyunca sessizce oturdular. "Sadece ağzımla beynimin birbirine bağlanmamasından hoşlanmıyorum."

"Biliyorum."

"Yakında kendi gözlerinizle göreceksiniz. Korkunç ölüm hepimiz için geliyor."

Simon iç çekti. "Henüz gelmediği gerçeğine odaklansak nasıl olur? Bunu yapabilir miyiz?"

Dale omuz silkti. "Belki, eğer bundan sonra pizza varsa. Sonra da Paw Pals'a gitmem gerekiyor. Alison ve Emma'ya bugün çalışacağıma söz verdim."

"İş", Alison ve Emma'nın Dale'e bakarken bakmıyormuş gibi yapmaları ve Dale'in dışarıda takılıp insanları selamlaması ya da tatlı veya tuzlu bahçede oturup köpeklerle oynamasıydı. Bu onun günlerinin en önemli anıydı.

"Oğlum, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Simon iç çekti. "Evet, baba. Biliyorum."

"Güzel. Mutlu olmayı senin de hak ettiğini biliyor musun? Annen senden aldığı sözün senin mutlu olamayacağın anlamına gelmesini istemezdi."

"Baba-"

"Emma konusunda daha ne kadar aptalca davranacaksın?" Simon babasına doğru baktı.

"Affedersiniz?"

"Evet, onu terk ettiğini duydum. Bu da seni aptallığın ötesinde bir pislik yapıyor."

Resepsiyon görevlisi başını cam pencereden dışarı kaydırıp ve Dale'e sert bir bakış attı. "Bay Armstrong, lütfen konuşmanıza dikkat edin."

"Evet, hanımefendi," dedi kibarca, sonra Simon'a baktı. "O kızın senin diğer yarın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler, baba."

"Ciddiyim, evlat. Senin saçmalıklarına katlanıyor, benim

saçmalıklarına katlanıyor, Alison'ın saçmalıklarına katlanıyor ve hepsinin ötesinde, o

Gülümsemeni. Evlat, sihrinden kurtulamazsın. Onu sakla. Her zaman için ona değer ver."

Resepsiyon görevlisi, özür dilemek için ellerini kaldıran Dale'e ters ters baktı. Simon'a döndü. "Sen de çok şey hak ediyorsun. Bak evlat, farklı bir açıdan. Artık hayatımın ne kadar farklı olduğunu biliyorsun. Bunu görüyorsun, değil mi? Bu yüzden farklıyım."

Simon başıyla onayladı. "Ve?"

"Ve ... felçten önce yapabildiğim şeyleri yapmaya çalışmak benim için aptalca olurdu. Sadece başarısız olmakla kalmam, aynı şeyleri artık yapmak da istemem. Beni anlıyor musun?"

Evet. Simon yaptı. Simon istedi. Emma'dan kazadan önceki haline dönmesini istemişti. Bunu yapamadığı gibi, yapmak da istemedi.

"Bay Armstrong?" diye seslendi resepsiyon görevlisi. "Doktor şimdi sizi görecektir."

BİR SAAT SONRA Simon babasını Paw Pals'a götürürken hâlâ babasının söylediklerini düşünüyordu. "Emma burada mı?" diye sordu Marco'ya.

"Hayır, o dışarıda. Ama Alison burada."

Simon Dale'i büyük resimli pencerenin yanındaki sandalyeye oturttu. Kişisel boy pizzasını ve Katil'i kucağında dengeliyordu. "Bunların hiçbirini ona yedirme."

"Katil pizzayı sever."

"Ama pizza onu sevmiyor."

Dale gülümsedi. "Doğru. Pepperoni osuruyor." Killer'a baktı. "Aynı, dostum. Aynı."

Bayan Kitty kendine bir parça pizza aldı, tam o sırada Alison, Ryan'ın taktığı parıltının aynısını takmış bir şekilde arkadan göründü.

"Emma nerede?" Simon ona sordu.

"Merhaba kuzen, seni görmek ne güzel' demek istemiyor musun?" "Evet," dedi. "Bu. Şimdi Emma nerede?"

"Kelly ile PT. Ve ayrıca, sen aptalsın."

"Şüphesiz, ama özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü Emma ile aranızı yalan bahanelerle bozdunuz. Onun bir ilişkiye hazır olmadığını söyledin, çünkü eski hayatına geri dönmeye çalışmıyordu."

"Biliyorum."

"Simon, o *eski* hayatını geri istemiyor! Biz Armstronglar neden bu kadar yavaşız? O *bu* hayatı istiyor, yeni hayatını. Ve bunun yeterince iyi olup olmadığına sen karar veremezsin."

"Biliyorum dedim."

Ama Alison çok gergindi ve hâlâ konuşuyordu. "İnsanlar değişir, Simon. Ve bazen o an sana iyi görünen bir şey bir yıl sonra iyi görünmeyebilir. Ona haksızlık ettin ve bunu nereden bildiğimi mi öğrenmek istiyorsun? Çünkü *ben* de aynı şeyi yaptım. Onu pratik arkadaşı olarak kullandım. Bunu kim yapar ki? Ben. Bunu ona ben yaptım. Pisliğin tekiydim. Benim gibi olma. Emma pratik bir şey değil. O gerçek bir anlaşma ve başka ne var biliyor musun? *Sen* de gerçeğini hak *ediyorsun* Simon."

O haklıydı. Gerçek anlaşmayı hak ettiği konusunda değil. Bu hâlâ tartışmaya açıktı. Hayır, Emma'nın pratik bir şey olmadığı ve daha fazlasını hak ettiği konusunda haklıydı. Ve o da ona daha fazlasını verecek adam olmak istiyordu. "Biliyorum Alison. Her şeyi biliyorum, özellikle de nerede ve nasıl çuvalladığımı."

"Ah." Bir nefes aldı. "Tamam o zaman. Sen bildiğin sürece."

"Randevusu ne zamandı?"

Saate bir göz attı. "Muhtemelen PT'de işi bitmek üzeredir. Ona sonra eve gitmesini, bugün kapatacağımı söyledim. Dale'i burada benimle bırak."

"Emin misin?"

Alison yumuşadı, sonra ona sarıldı. "Git ve onunla aranı düzelt." Parmağını onun yüzüne koydu. "Ve sakın berbat etme."

"Yapmayacağım." Ya da öyle umuyordu.

SIMON EVE GİTTİ, doğruca ikinci kata çıktı ve Emma'nın kapısını çaldı. Gözetleme deliğinden izlendiğini hissetti ve Emma'nın onsuz yaşayamayacağı tek şey gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

Sonunda kapıyı ona açtı, ancak savaşın kazanıldığına dair hiçbir hayali yoktu. "Hey," dedi, onu görünce gülümseyerek. Hog onun yanındaydı, kuyruğu dakikada bir mil hızla ilerliyordu.

Emma hiçbir şey göstermiyordu ama kapıyı da adamın burnuna kapatmamıştı.

Bunu kabul ederdi. "Konuşabilir miyiz?"

Omuz silkti. "Hayatım ve onu nasıl yaşadığım hakkındaki fikirlerinizle ilgili olmadığı sürece."

Onun gözlerinin içine baktı. "Yaptığım şeyi söylememeliydim. Pek çok şeyi söylememeliydim. Özür dilerim, Emma."

Uzun bir süre ona baktı, sonra kenara çekildi ve içeri girmesini işaret etti. Her zaman kanepenin arkasında duran yün şalını giymişti. Onu hiç kullanmamıştı, bir kez bile, ama annesinin yatağının ayak ucundaki sedir sandığında duruyordu ve onu saklamıştı. Annesinin sevdiğini bildiği, ona ait birkaç şeyden biriydi.

Emma'ya çok yakışmıştı ve altında ne olduğunu merak etti. Tek görebildiği çıplak ayaklarıydı.

Hayatının geri kalanı gibi görünüyordu.

Simon hareket etmeyince Emma başını eğdi. "İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim." Ve asla daha fazlasını kastetmemişti. Kadın, gözlerinden yansıyan ışığı görebileceği kadar ona yakın duruyordu. Saçları asi ve yüzüne meydan okurcasına dökülmüştü. Canlı bakışlarından seksi ağzına kadar çok güzeldi. Elini uzatıp onu daha yakına çekmek için belini yokladı.

Onun dokunuşuyla yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Evet." Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve kollarına girdiğinde inledi. Sarılmak, ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir şeydi, hatta kız ona yaklaşıp rahatlık sunduğunda daha da fazla. Hayatında buna ihtiyacı olduğunu bile fark etmemişti ama vardı. Ona ihtiyacı vardı. O ana kadar, şehvetle hiçbir ilgisi olmayan ama yine de bir şekilde *her şey olan böylesine* samimi bir kucaklaşmayı hayal bile edemezdi.

Emma onu elinden tutup kanepeye çekti. "Benimle ne hakkında konuşmak istediğini söylemeden önce, arkadaşlığını özledim."

Simon onu son gördüğünden beri ilk kez derin bir nefes aldı. "Ben de." Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Yani buna geri dönebilir miyiz?"

Artık arkadaş olmadıklarını düşünmesi onu öldürüyordu - ki bu tamamen onun suçuydu. "Evet, lütfen." Ayrıca bundan çok daha fazlasını istiyordu.

Başını salladı. "Baban iyi mi?"

Şu anda bile önce onu düşünüyordu. Onu hak etmiyordu ama bunu telafi etmek ve değişip onun için doğru adam olabileceğini kanıtlamak için her şeyini ortaya koyacaktı. "O iyi. Gerçi bugünkü doktor ziyareti tam bir saçmalıktı. Doktoruna alçısını çıkarması gerektiğini çünkü ateşli bir randevusu olduğunu ve yatakta sağ elini kullandığını söyledi."

Emma güldü. Günlerdir duyduğu en tatlı sestiydi bu.

"Ayrıca bedava prezervatif verip vermediklerini de sordu." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Asla iyileşemeyebilirim."

Hâlâ gülüyordu. "Ne yaptın sen?"

"Ne yapabilirdim ki? Doktordan sonra onu prezervatif ve pizza almaya götürdüm." "Bu, sen gelmeden hemen önce Alison'dan aldığım telefonu açıklıyor.

Babanın girişe asmak için hayvan balonları yaptığını söyledi. Prezervatiflerden."

Simon yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Üzülme. Her şey yolunda gitti. Bayan Bessler uğramış ve Marco'ya göre babanı prezervatiflere ihtiyacı *olduğuna* ikna etmiş. Komşularından birinde gözü olduğunu söyledi."

Tanrım. "Şu komşunun adı Dale Armstrong mu?" "Oldukça eminim."

"Tanrı yardımcım olsun." Onun elini kendi elinin içine aldı. Hâlâ biraz temkinli olan bakışlarıyla buluştu. "Umarım tüm hafta boyunca başıma gelen en iyi şeyin sen olduğunu biliyordursun. Hatta tüm yıl boyunca."

"Beni *gerçekten* özlemişsin," dedi kara gözleri ısınarak.

"Söyleyebileceğimden çok daha fazlası, yine de denemek isterim. Sorun olur mu, Em? Konuşabilir miyiz? Gerçekten konuşabilir miyiz?"

Bu sefer tereddüt etmedi. Mutfaktan çaydanlık sesi gelmeye başladığında başını salladı.

"Ben bakarım." Simon mutfığa girip ocağın altını kapattı ve sıcak suyu bekleyen bardağın içindeki çay poşetinin üzerine döktü. Bunu yaparken gözleri masanın üzerine yayılmış kâğıt yıgınlıklarına takıldı. Faturalar.

"Kendine de biraz çay koy," diye seslendi Emma. "Stres atıcıdır."

Bir çayın onu stresten kurtarabileceğinden şüpheliydi. Aslında, bu destedeki tüm faturaların ya vadesi geçmiş ya da son ödeme tarihi geçmiş olarak işaretlenmiş olduğunu fark ettiğinde stresi bir kademe daha arttı. Derin bir nefes aldı ve faturalara göz gezdirdi. Röntgenler, radyoloji, kan tahlilleri, laboratuvarlar, doktorlar ... "Sigorta şirketinizden ameliyatınızla ilgili geri dönüş aldınız mı?"

"Hayır. Şeker de ekleyecek misin?"

Gözlerini yine vadesi geçmiş olan sigorta poliçesi ödemesine dikti. "Şekerine çay ekleyeyim mi yani? Evet." Kadının su altında kalmasından nefret eden adam, maddi yardımını asla kabul etmeyeceğini bildiği halde ona nasıl yardım edebileceğini düşündü. "Kiracılarımızdan biri avukat," dedi. "Ona sorabilirim-"

"Teşekkürler, ama hayır. Zaten iki farklı avukatla konuştum. Şu anda aynı kararı duyacak kadar param yok. Ben iyiyim, Simon. O kadar da kötü değil."

Onun "o kadar da kötü değil" barometresinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisinininkinden çok daha farklı bir barometreydi. Anlaşmayı Paw Pals'ın yarısını satın almak için kullandığını biliyordu. Paw Pals'ın zararda olduğunu da biliyordu ama yakın zamanda zengin olmayacaktı. Faturalara tekrar baktı ve birden nasıl yardım edebileceğini anladı. Çözüm tam önündeydi ve başından beri de öyleydi. Sadece bunu düşünmek bile içini huzurla dolduruyordu. Ve itiraf edebilirdi ki, heyecan da. Gülümseyerek sıcak suyu çay poşetinin üzerine döktü, şekerini ekledi ve oturma odasına doğru yürüdü.

EMMA, SIMON'ın kendisine doğru gelişini izledi. Yapısıyla bulunduğu her alanı dolduruyordu ve EMMA nefesini içine çekti çünkü ona bakmak bile ona bir şeyler hissettiriyordu. Onu çok özlemişti. Yine de onu rahat bırakacak kadar değil. Hayır, Emma 2.0 aşk için yalvarmıyordu. Yine de gözlerini ondan alamıyordu. O da aynı sorunu yaşıyor gibiydi, bu da sevindiriciydi. Atış kalçalarına kadar inmişti ama üzerinde sadece beyaz bir atlet ve bir çift ufacık erkek şortu olmasına rağmen, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Ta ki kadın ona gülümseyene kadar.

Bunu yaptığında, bakışları ısındı ve ela gözlerini sıcaktan yakıcıya çevirerek yavaşça onun üzerinde gezinmesine izin verdi.

Güzel. Ona sahip olamadıysa bile en azından ne kaçırdığını bildiği için çok mutluydu.

"Şirin pijamalar." Bardağı sehpanın üzerine koydu ve Hog'a kendi işine bakmasını işaret etti; köpek koca kafasını kaldırıp çayın tadına bakmakla ilgileniyor gibi görünüyordu. Hog iç geçirdi ve uyumaya devam etti.

Simon, Emma'nın önündeki sehpanın üzerine oturdu. "Yardım istemediğini biliyorum."

Hâlâ pijama yorumunun yarattığı sıcaklık dalgasını hissediyordu, adamın yakınlığından bahsetmiyorum bile, beyni tam kapasite çalışmıyordu. "Ne?"

Kızın ellerinden birini tuttu. "Geçen gece çatıda bir pislik gibi davrandım. Özür dilerim."

"Aslında haklıydın. Tamamen iyileşmeme izin veremezdim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Jack'le konuştum. Kazayı atlatmayı başarmış ve kendine gerçekten güzel bir hayat kurmuş. Sanki bunu bilmek bana da aynısını yapmam için izin verdi."

"Bunu hak ediyorsun," dedi usulca, elini nazikçe sıkarak. "Hem de çok."

"Sanırım bu konuda biraz yavaş davrandım."

Başını iki yana salladı. "Aslında burada yavaş olan benim. Emma, konu sen olunca bu kadar aptal olduğum için beni affedebilecek misin?"

"Değildin. Sen . . ." *Aptal*," diye tekrarladı.

"Tamam, belki birazcık." Gülümsedi, onun bu savunmasız yanını seviyordu ve bunu onunla paylaştığı için çok iyi bir şekilde acı çekiyordu. "Korkuyorum da."

Sert bir kahkaha attı. "Evet."

"Yani ..." Gülümsemesi soldu ve korkusunu dile getirdi. "Artık o şeyler değil misin?"

"Hâlâ korkuyorum. Hayatında ne yapmaya karar verirsen ver mutlu olmanı istediğimi söylediğimde bana inanmayacağından korkuyorum. Sana bir kez sürücü koltuğunda oturduğunu söylemiştim." Kendini küçümseyen bir gülümseme takındı. "Arka koltukta araba kullanmayı bırakmayı öğreneceğim. Umarım beni affedebilirsin."

İçini kaplayan duygular yüzünden kelimelerine erişemeyen Emma, onların birleşmiş ellerini tutup kalbine bastırdı. "Çoktan bitti," diye fısıldadı.

Simon'ın gözleri ciddiydi. Son derece yoğun. "Bu kadar kolay kurtulmama izin verme, Emma. Sen hak ediyorsun-"

"Çoktan bitti," diye tekrarladı usulca.

Birbirlerine uzandılar, el ele tutuştular, kız onun kucağına oturup üzerine çıkana kadar durmadılar. Dudaklarının ilk dokunuşu neredeyse bir sorguydu, sanki ikisinin de aynı sayfada olduklarından emin olmaları gerekiyordu. İyi haber, öyleydiler. İkinci öpüşmeleri nükleer bir etki yarattı ama Simon kıyafetlerini kaybetmeden önce onları durdurdu, bu da büyük bir serserilikti.

"Dikkatim dağıldı," dedi, o kadar da düzenli nefes almıyordu, bu da onu telaşlandırdı. "Senin sağlık sigortan hakkında konuşuyorduk. Ben-"

"Konuşmuyorduk, öpüşüyorduk."

"Ama yardım edebilirim-"

Emma bir parmağını onun ağzının üzerine koydu. Öpüşmeden dolayı hâlâ zor nefes alıyordu ve "Seni orada durduracağım," demeyi başardı. Geri çekildi. "Dün doktorumu, bugün de PT'mi gördüm. Ayrıca sağlık danışmanım ve ailemle de konuştum - bu arada onlar *sadece* bu konu hakkında konuşuyorlar. Başka hiçbir şey, *asla*. Bu yüzden yardım etmeye çalışman çok hoş olsa da, ben sadece

Beni önemseyen biriyle bir gece geçirmek istiyorum. O kişi sen olabilir misin, olamaz mısın?"

"Evet, elbette, ama-"

Bu konuşmayı bitiren Emma battaniyenin yere düşmesine izin verdi. Simon manzarayı seyrederken inledi ve ona doğru uzandı, büyük, sıcak ellerini vücudunda gezdirdi, ona yapabileceğini unuttuğu şeyleri hissettirdi.

"Emma." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Tanrım, seni özledim. Hem de çok."

Onu da özlediğini söylemek için ağzını açtı ama bir kez daha beyni bağlantıyı koparıp bağımsız hareket etti ve ağzından "Seni seviyorum Simon," cümlesi çıktı.

Kadın dondu kaldı. O da öyle yaptı. Gözlerini kapattı ama lanet olası gerçek buydu. Onu seviyordu. Ama bunu dile getirmeyi düşünmemişti ve kesinlikle onun duygularını öğrenmeden önce söylemek istememişti.

Kalp atışları arasındaki boşlukta Hog'un horlamasını, arka plandaki televizyonun sesini ve Simon'ın kalbinin ritmini duyabiliyordu. Hepsi çok normaldi, oysa hissettiği şey hiç de öyle değildi.

Simon onun altından sıyrıldı ve dizlerinin üzerine çökerek yüzünü kavradı, gözlerinin içine bakarken kendi gözleri de duygularla dolup taşıyordu. "Evlen benimle, Emma."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona baktı. "Gerçekten az önce ?"

"Evet. Umarım söylemek üzere olduğun şey de budur."

"Aman Tanrım." *Evlen onunla.* Bu fikir aklına geldi ve gözlerinin dolduğunu hissetti ama bir yandan da gülüyordu. "Son nişanımın benim için pek iyi gitmediğini biliyorsun."

"O zaman nişanı atlayalım. Sadece yapalım. Henüz bir yüzüğüm yok ama yarın bunu yapabiliriz ve hafta sonuna kadar evlenmiş oluruz."

Güldü.

Söylemedi ve kadının içine bir huzursuzluk yayılmaya başladı. "Kulağa harika geliyor ama ailemin burada olmasını çok istiyorum ve uçakla gelmeleri gerekecek. Elbise almak için de zamana ihtiyacım var. En azından birkaç ay." Gülümsedi. "Ayrıca, bu acele niye? Bir kağıt parçası benim için önemli değil, sadece birlikte olduğumuzu bilmek işin iyi kısmı."

"Ama şimdi, ikinci çeyrek bitmeden evlenirsek, üçüncü çeyrekte seni sigortama dahil edebilirim ve sen de prosedürünü tekrar kayıt altına alabilirsin. Ve benim sigortamda neredeyse hiç ek ödeme yok."

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Neden evlilikle aynı cümlede benim prosedüründen bahsediyoruz?"

"Çünkü evlilik, sigortamın prosedürünüzü karşılamasına izin verecek."

Emma'nın dünyası kendi ekseninde dönmeyi bıraktı ve aniden iliklerine kadar üşüdüğü için titrediğini hissetti. Ayağa kalkarak battaniyeyi sıkıca etrafına sardı, kalbi ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Doğru ya. Simon'ı seviyordu. Ama o bunu söylememişti. Sadece onunla ilgilenmeye çalışıyordu, tamam, çok tatlıydı ama tamamen yanlış yönlendirilmişti.

Hog ona doğru ilerledi ve yumuşak bir mırıltıyla bacaklarına doğru itmeden önce dikkatle yüzünü izledi.

Simon da ayağa kalktı ve battaniyeyi onun için kapalı tuttu. "Bu benim için yapması kolay bir şey ve seni koruyor."

Bir elini kaldırdı. "Açık olmak gerekirse," dedi, aniden kafasına koltuk minderleriyle vurma isteğini belli etmeden. "Bana evlenme teklif ediyorsun, böylece sigorta kapsamına gireceğim."

Simon, "Tüm sorunlarınızın çözümü bu," dedi.

Bütün cevaplar onda. "Evet," dedi sıkıca, soğukkanlılığını pamuk ipliğine bağlıyordu. "Biri hariç, *bana sigorta nedeniyle evlenme teklif ediyorsun.*"

"Bu seni ameliyat ettirir-"

"Aman Tanrım." Adam aklını kaçırmıştı. "Seninle sigorta kapsamı için evlenmiyorum Simon! Olduğum gibi kalmayı tercih ederim."

"Ama-"

"Hayır." Kahretsin, aynı anda hem bu kadar kırgın hem de kızgın olabileceğini hiç düşünmemişti. Hayır, aslında bu doğru değildi, değil mi? Sadece bir daha bu durumda olacağını hiç düşünmemişti. Hiçbir şey öğrenmemişti. "Nişanlandığım son adam, işler zorlaştığı anda beni terk etti. Şimdi de sigorta için benimle evlenmeyi teklif ediyorsun. Söyle bana Simon, aşk sürmezse bu nasıl sürecektir?"

"Birbirimizi seviyoruz," dedi.

İşte oradaydı, ama bir şekilde artık önemi yoktu. Hog onun ayak parmaklarını yalıyordu. Anlaşılan o da onu seviyordu. Başını salladı, boğazı o kadar gergindi ki konuşmak acı veriyordu. "Cevabım hâlâ hayır." Kendi dairesinde olduğunu hatırlamadan önce hışımla dışarı çıkacaktı. Ön kapıyı çekerek açtı. "Lütfen git."

Simon ona doğru ilerledi. "Emma-"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Adam ağzını açtı ama kızın işi bitmişti. Onu kapının eşiğinden itti ve kapıyı onun seksi, yakışıklı, şaşkın yüzüne kapattı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

26. Adım: Güven.

Emma, Alison'ın evine gitmek için Uber'e bindi. Şoför kaldırıma yanaştığında o kadar çok ağlıyordu ki gözleri zor görüyordu.

Alison kapıyı çalmadan önce açtı. "O tam bir aptal. Gel içeri."

"Biliyor musun?"

"Evet. Bana ne yaptığını söylemek için aradı ve ben de senin için telefonu yüzüne kapattım." Emma bir kahkaha attı ve Alison'ı içeri kadar takip etti. doğruca mutfağa gitti. Alison dondurucudan bir şişe votka çıkardı ve iki shot bardağı aldı.

İkisi de birer tek attılar ve Emma, göğsünde zaten yanmakta olan ateşle eşleşerek tüm yol boyunca yandığında acı dolu bir nefes verdi. "Tamam, biraz daha iyi hissediyorum."

"Yalancı."

"Evet." Simon'ın yaptığı şey onu yaşadığı her şeyden daha çok incitmişti: son bir yıllık iyileşme süreci ve fizik tedavi, en yakınındaki iki insanı kaybetmek, kariyerini değiştirmek zorunda kalmak ... *her şey*. "Ben iyiyim."

"O zaman neden hala ağlıyorsun?"

"Kahretsin." Emma yüzünü kapattı. "Korkarım asla duramayacağım. Bunun gerçek olduğunu sanmıştım."

"Gerçektir. Gerçektir. Niyeti iyi Emma, zamanlaması ve sunumu berbat olsa bile. O seni seviyor."

Emma başını salladı. "Sizi seven bir insan parasal nedenlerle evlenme teklif etmez. Evlenme teklif ederler çünkü sizi o kadar çok severler ki siz olmadan bir an daha yaşamayı hayal bile edemezler."

Alison onun yanına oturdu. "Tamam, burada bir uzman gibi davranmak bana düşmez ama benimle birlikte oyna. Belki de seni gerçekten seviyordur ve insanların onu terk etmesinden korktuğu için böyle bir şey yapmıştır. Eğer seni

Ameliyatında sana yardımcı olmak için evlenme teklif ettiğini söyledi ve bu işe yaramadı ... bu, sadece aşk için evlenme teklif etmek ve senin onu evet diyecek kadar sevmediğini öğrenmek kadar kötü olmazdı."

"Onu yeterince seviyorum. Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum." "Ah," dedi Alison alaycı bir tonda, elini kalbine götürerek.

"Ben ciddiğim."

"Biliyorum. Ve bu ciddi bir mesele. Ama bazı insanlar"-Alison öksürdü ve aynı anda "Armstrongs" dedi-"bunun içine işlemesi ve gerçekten inanması için 'seni seviyorum'u birden fazla kez duymaya ihtiyaç duyar."

Emma ona öylece baktı. "Eğer bir şey söylüyorsam, ciddiyimdir."

"Evet, ama *herkes* bunu kastetmiyor. Simon bunu daha önce de duydu ve sonra yine de uzaklaştı."

Emma bunu biliyordu ama bunu bölümlere ayırmıştı. Geçmiş ilişkilerinin onu nasıl etkilediğini düşünmek için zaman ayırmıştı ama *Simon*'ın geçmiş ilişkilerinin onu nasıl etkilemiş olabileceğini düşünmemişti.

"Emma-"

Elini kaldırdı. "İşlem yapılıyor. Bekleyin lütfen."

Alison ona bir dakika verdi ama görünüşe göre sınırı buydu. "Benim ailemde sevgimizi insanlarla ilgilenererek gösteririz. Simon'ın hayatındaki insanlar için yaptıklarını bir düşün. *Senin* için, dairesinden vazgeçmek, sigortası tarafından korunman için seninle evlenmeye çalışmak da dahil. O eylem adamı Emma, laf değil."

"Ve eylemleri seviyorum. Ama sözcüklere de ihtiyacım var. Ned tamamen eylemciydi: romantik akşam yemekleri, çiçekler, piknikler ... bir sürü eylem. Ama bana hiç kelime vermedi. 'Bu arada, bizim yatağımız artık senin eski en iyi arkadaşınla benim yatağım oldu' diyecek kelimeleri bile yoktu." Emma başını salladı. "Ben ilgilenilmek değil, sevilmek istiyorum."

"Ben bir aptalım," dedi Simon, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Emma dönüp ona baktı.

"Tam bir aptal," dedi tekrar, daha da yaklaştı, karşısında durana kadar, onu hiç görmediği kadar ciddiydi. "Ne kadar aptalca bir yol izlemiş olursam olayım, sana bakabilmek için ya da yapılacak doğru şey bu olduğu için evlenme teklif etmiyordum. Seni kurtarmaya çalışmıyordum. Cidden Emma, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Zarafetinle, ateşinle, ruhunla bana ilham verdin. Seni kurtarmam için bana ihtiyacın yok, kimseye ihtiyacın yok. Sadece seninle olmak istiyorum, yanında. Koltuk değneğin olarak değil, senin tarafından sevicek kadar şanslı bir adam olarak. Çünkü daha önce hiçbir şey

seninle olmak kadar doğru. Bunu ters yaptığının farkındayım, o yüzden hemen düzelteyim. Seni seviyorum Emma, ruhuma kadar. Nokta. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"İşte böyle teklif edilir," dedi Alison. "Biz Armstrong'ların eninde sonunda işimizi çözebileceğimizi bilmek güzel."

Simon kuzeninin elinden tuttu ve onu odadan dışarı itti. "Hey, burası benim mutfağım!"

Simon bunu görmezden gelerek kapıyı kapattı ve Emma'ya doğru yürüdü. "Dinliyor olacağım!" Alison kapıdan seslendi.

Simon bakışlarını Emma'dan hiç ayırmadan, "Bu da bahsetmem gereken başka bir şey," dedi. "Ailem çok kalabalık."

"Aman Tanrım," dedi Alison. "Birdenbire Ryan'ın ailesini temel düzeyde anladığımı hissettim. Kim bilebilirdi ki?"

Simon elini kapıya doğru kaldırdı, "*Gördün mü?*" der gibi. *Hem de çok.*

Emma homurdandı ve Simon gülümsedi. "Tanrım, bana öyle bakmana bayılıyorum, sanki kafamın içine girmeye çalışıyormuşsun gibi. Bu her zaman heyecan verici olmuştur." Onun yüzünü avuçladı. "Ve ayrıca, dürüst olmak gerekirse, sinir bozucu. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Muhtemelen kendimi tutmamı kolaylaştıran da buydu. Ama seninle . . ." Biraz şaşırmış gibi başını salladı. "Size gülümsediğinde kalbinizin duracağı kadar çok sevdiğiniz biri oldu mu hiç? Çünkü seninle tanıştığım ilk günden beri böyle Emma. Bana hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyorsun. Gerçek beni görüyorsun. Saçmalıklarımı yüzüme vuruyorsun. Şu anda bile güzel gözlerin beni sorumlu tutuyor, kendi düşüncelerini gizlemeye bile çalışmadan beni analiz ediyor. Bunun ne kadar harika olduğunu biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Bütün bunları yaptığımı bilmiyordum. Nasıl farklı olacağımı bilmiyorum."

"Buna sevindim." Simon durakladı ve gülümsemesi soldu. "Hayatım bana ait değil. Babam var. Armstrong Mülkleri. Ve bu iki şey de oldukça zamanımı alıyor. Bunu kabul etmen gerekir ki bunu senden isteyemem."

Emma, Simon'ın gerçekten de onun arkasını dönüp kapıdan çıkıp gitmesini beklediğini görebiliyordu. Kalbi sıkıştı çünkü onu suçlayamazdı. Bu daha önce de başına gelmişti. "Tamam," dedi.

Çok ama çok hareketsizdi. "Tamam mı?"

"Tamam, ben varım. Dale senin ailen, sen de benim. Aile aileye bakar."

Adam onun elini tuttu ve bir saniye sonra kadın adamın sıcak, sert bedenine yapıştı. Öpücüğü nazık bir yoğunlukla yanıyor, erimiş lav damlalarını karnına ve aşağıya doğru gönderiyordu. Geri çekildiğinde, şakağına bir öpücük kondurdu. "Emin olmak için sana ihtiyacım var."

"İstiyorum. Seni hayatımda istiyorum, Simon. Sırtımda, yanımda, nerede istersen orada dur, yeter ki benim ol."

Simon gülümsedi. "O iş çoktan halloldu. Ben seninim."

"Adil görünüyor, çünkü ben de seninim." Gözleri yine buğulandı. "Simon?"

"Ne istersen Emma. Söyle."

"Benimle evlenir misin?"

"Bekle, baş nedime ben olacağım, değil mi?" Alison kapıdan bağırdı.

"Hep o aptal, pahalı nedime elbiselerinden istemişimdir!"

Kuzenini görmezden gelen Simon, Emma'yı kendine doğru çekti. "Evet, seninle evleneceğim.

Yarın, gelecek hafta, gelecek yıl. Ne zaman istersen."

Alison tekrar konuştuğunda öpüşüyorlardı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Git buradan," dedi Simon.

"Ne kadar süreye ihtiyacın var?"

Simon Emma'nın yüzüne doğru gülümsedi. "Hayatımın geri kalanı ..."

Emma'nın kalbi sıkıştı ama başını salladı. "Bu tam da doğru zaman gibi geliyor..."

Sonsöz

Bir yıl sonra

Emma'nın kalbi kulaklarına doğru çarpıyordu. Göğüslerinin arasından ter damladığını hissedebiliyordu. Dayanamayacağı kadar yorulan ciğerleri bir nefes daha almayı reddediyordu. Bu yüzden kısa bir süre durdu, eğildi ve nefes almak için ellerini uyluklarının üzerine koydu.

Bu aptalcaydı. Sadece çeyrek mil kalmıştı. Aslında ilerideki sahilde bitiş çizgisini, esen rüzgârda dalgalanan bayrakları ve kazananı alkışlamak için toplanan kalabalığı görebiliyordu.

Ancak kazanan uzun zaman önce bitiş çizgisini geçmişti.

Aslında, 5K'da kalan son kişiydi.

Bunu önemsememeye çalışarak bir nefes daha çekti. Bu yarış tek başına yapmakta ısrar etmiş, kimsenin onunla birlikte yapmasına izin vermemişti. Simon anlayışla karşılamıştı ama onun da üzüldüğünü biliyordu. Alison değil. Rahatlamış bir zaferle yumruğunu sıkmıştı.

Ama şimdi büyük gün nihayet gelmişti ve yarışın üçte ikisini tamamlamıştı. Bacaklarındaki kaslar jöle gibi titriyordu ve birden bunu yapabileceğinden emin olamadı. Ama sonra onunkilerin iki yanında biri erkek, diğeri kadın iki koşu ayakkabısı belirdi.

"Hey, bebeğim. Ne yapıyorsun?"

Emma başını çevirdi ve hâlâ eğilmiş halde Simon'a baktı. "Oh, bilirsin işte, sadece takılıyoruz."

Sırıttı. "İyi görünüyorsun."

"Bu *gerçekten* sinir bozucu, bee-tee-dub." Bu Alison'dan, onun diğer tarafından. "Elli adım falan attım, saçım başıma yapıştı ve rimelim akıyor. En azından iki yıl önce komadaymışsın gibi görünebilirsin."

Emma alaycı bir şekilde güldü ve doğruldu. "5K'ya giderken neden makyaj yapasın ki?"

"Neden yapmayasın ki?"

Emma yürümeye başladı. Belki yolun geri kalanını koşamazdı ama artık yalnız olmadığına göre, gerekirse bitiş çizgisini sürünerek de geçebilirdi.

Simon onun elini tuttu, nazikçe sıktı ve kız ona baktığında gülümsemesi göz kamaştırdı. "Seninle gurur duyuyorum, Em."

Evet. O da kendisiyle gurur duyuyordu.

"Kahretsin, bu çok zor bir iş," dedi Alison. "Hey, Si, çocukken yaptığın gibi beni sırtında gezdiresene."

"Hâlâ 65 kilo olsaydın belki."

"Kaba." Alison saçlarını savurdu. "Her neyse, teknik olarak artık senin patronun benim, yani ne dersem onu yapmalısın."

Bir yıl önce, Emma ve Simon'ın nişanlandıkları hafta, Simon Alison'ı Armstrong Properties'in CEO'luğuna terfi ettirmişti. Heyecanla işi kabul etti ama yine de Paw Pals ile ilgilenmeye devam etti, neyse ki beklenenden daha iyi gidiyordu. Emma bu başarıdan gurur duyuyordu.

"Aslında," dedi Simon, "artık Armstrong'da çalışmadığıma göre, benim patronum falan değilsin."

"Evet," dedi Alison. "Bu berbat. Değişiklik olsun diye senin patronun olmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Ama hayır, Kelly bunalıp bir ortak aramaya başladığında onun PT kliniğinin yarısını satın alarak kendi patronun olmak zorunda kaldın."

"Ve şimdi sevdiği şeyi yapıyor," dedi Emma, artık nefesi kesilmiş gibi değildi. Simon'a gülümsedi, o da ona doğru eğilip nemli şakağına bir öpücük kondurdu.

"Kesinlikle sevdiğim şeyi ve sevdiğim *kişiyi* yapıyorum," dedi ve Emma'yı güldürdü.

"İğrenç," dedi Alison ve gözlerini devirdi, ama onlar adına açıkça memnun olduğu gerçeğini gizleyemedi. Parmağında Ryan'dan kalma kocaman bir pırlanta yüzük takılı olması da hiç fena değildi. Henüz bir tarih belirlenmemişti. Alison'a göre tarih hiçbir zaman belirlenmeyebilirdi. Nişanlı oldukları için mutlu ve memnunlardı. Alison'ın tek istediği sevildiğini hissetmektir ve Ryan'ın onu çok sevdiğine hiç şüphe yoktu.

Emma kendi yüzüğüne baktı.

"Nasılsınız Bayan Armstrong?" Simon ona sordu.

"Harika gidiyor," dedi Alison. "Ona bir bakın. Bir yıl oldu ve hâlâ yeni evliymiş gibi parlıyor."

"Bu ter." Ama Emma gülümsedi. Tam bir yıl olmuştu. Aslında bugün onun ve Simon'ın yıldönümüydü. Elbette bundan daha romantik şeyler de yapılabilirdi ama altı ay önce geçirdiği son ameliyattan sonra bu ona çok doğru gelmişti. Bu yarışı tek başına deneyerek kendine bir şey kanıtlayacağı, hayatının aslında hiç değişmediği ve hâlâ istediği her şeyi yapabileceği fikrine kapılmıştı.

Ve bunun hâlâ doğru olduğunu düşünüyordu. İsteddiği her şeyi yapabilirdi. Sadece beklediği şekilde değil. Bunun kazanmakla ilgili olmadığını fark etmişti. Bitirmekle ilgiliydi.

Tek yapması gereken buydu. Bitir.

Tezahürat sesleri başını kaldırmasına neden oldu. Düşüncelere dalmışken bitiş çizgisini geçmişti. Arkasını döndüğünde Simon ve Alison'ın bayrakların etrafından dolaştığını gördü, içinden değil.

Sadece katılımcılar içindi.

Simon ona ilk ulaşan oldu ve onu kucağına alıp öperken güldü.

"Başardın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bana üç saatlik bir masaj yapmanı istediğimi mi?"

"Memnuniyetle, ama bu aynı zamanda her şeyi yapabileceğin anlamına da geliyor.

Her şeyi, Emma."

"Güzel." Ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve yüzünü tekrar kendi yüzüne çekti. "Çünkü şimdi ne yapmak istediğimi biliyorum."

Alison yanlarına gelerek, "İğrenç," dedi.

"Yemek demek istedim." Emma Simon'ın yüzünü avuçladı. "Yemek, lütfen," diye yalvardı. "O kadar açım ki midem kendi kendini yiyor."

"Ne tür bir yemek?" Alison sordu. "Çok fazla seçenek var."

Simon Emma'nın gözlerinin içine gülümsedi. "Seçenekler her zaman iyidir."

"Evet." Emma onu öptü, duygularını içine akıttı. Aramadığı bu değerli şeyi bulduğu için şaşkınlık. Bunun gerçek olmasından, onun da bunu hissetmesinden duyduğu sevinç. Daha fazlası için açlık. "Ve sen şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimsin Simon."

"Ben de sana bebeğim."

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

Okumaya devam edin

Çok Yakında . . . *Oluşturduğumuz Aile*'den Bir Alıntı

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitap listesinin tamamı ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

Okuma Grubu Rehberi

1. Emma komadan uyanır ve tüm dünyasının altüst olduğunu görür. Yaptığı seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz?
2. Eğer siz de Emma gibi ölüme yakın bir deneyim yaşasaydınız, hayatınızda ne gibi değişiklikler yapardınız? Bunlar şimdi yapabileceğiniz değişiklikler mi? Sizi durduran ne?
3. Ali ve Emma gençken birbirlerinden nefret ederlerdi - ve bunun iyi bir nedeni vardı - ama yetişkin olduklarında iş ortağı ve arkadaş olmanın bir yolunu buldular. Sizin hayatınızda da böyle biri var mı? Çocukluk düşmanınızı affedebilir misiniz?
4. Sizce Emma, nişanlısı Ned ile çıkmaya başlayan en yakın arkadaşı Cindy'yi affetmeli miydi? Bu durumda siz olsaydınız ne yapardınız?
5. Sizce Ned ve Cindy neden Emma komadayken birbirlerini görmeye başlamanın sorun olmayacağını düşündüler? Sizce kederle başa çıkarken insanlara geçiş izni verilmeli mi?
6. Simon inanılmaz biri - sizce Emma'yı iyileşme sürecinde çok mu zorladı yoksa yeterince zorlamadı mı? Sizce çıkmaya başlamaları doğru muydu? Neden ya da neden olmasın?
7. Paw Pals bir köpek gündüz bakımevi olmasına rağmen, bazı yaşlı insanlar günlerini orada geçirmeye başlıyor. Bu, yaşlandıkça yalnızlık ve sosyal etkileşimler hakkında ne söylüyor?

8. Emma'nın yaşadıklarını siz de yaşamış olsaydınız, kendinizi onun gibi yeni bir iş, yeni arkadaşlar ve yeni bir aşkla yeniden başlayabilecek durumda görebilir miydiniz?
9. Simon ve babası arasındaki ilişki hakkında ne düşündünüz? Çocukluğunuzda babanızı Simon'ın yaptığı gibi ona bakacak kadar affedebilir miydiniz?

OceanofPDF.com

Okumaya Devam Edin

**Jill Shalvis'in bir sonraki yürek ısıtan Wildstone hikayesinden
özel bir alıntı için okumaya devam edin. . .**

Oluşturduğunuz Aile

Ocak 2022'de Satışta

Levi Cutler'in ölmeye kıl payı yaklaştığı pek görülmüş şey değildi. Biletinin bugün kesileceğini bilseydi, geçen geceki sevimli garsonun cebine sıkıştırdığı cep telefonu numarasını kullanmayı düşünürdü. Yıllardır zaman ayıramadığı buz tırmanışına gitmek için zaman ayırabilirdi.

Amy'nin mezarını kesinlikle son bir kez ziyaret ederdi.

Ve yine de San Francisco'daki evinden Tahoe Gölü'ne gitmek için yola çıkacaktı. Ne de olsa, çocukluğunun geçtiği evde bulunması, yapmak istemediği bir şeyi yapması için onu hâlâ suçlayabilecek tek kişi tarafından istenmişti.

Annesi.

Otuz yıl önce onu dünyaya getirmek için yirmi dört saatten fazla çalıştığını ve bu süreçte vücudunu mahvettiğini hatırlatmaktan hoşlanıyordu. Tercümesi: Ona borçluydu ve bir komuta görünümüne ihtiyacı vardı.

Bir veri analizi danışmanlık şirketi olan Cutler Analysis'i yöneten kendi patronu olmak, San Francisco'daki ofisinden biraz izin almasını kolaylaştırmalıydı. Ancak işinin hayatı olmasına izin veren Levi için birkaç günlüğüne bile olsa uzaklaşmak zordu. Yine de, annesi ona ne için ihtiyaç duyduğu konusunda alışılmadık bir şekilde gizemli kaldığında, yola çıkmıştı. Otoyol 80'in geçidi meşhurdur; dokuz bin rakıma kadar yükselen dar, virajlı, tehlikeli, iki şeritli bir yoldu.

ayaklar ve yazın yeterince zor olan hayranlık uyandıran, kalp durduran keskin virajlar. Ocak ayında ise, şimdi olduğu gibi, tırnak yedirten cinstendi.

Ancak bu durum insanları burayı bulmaktan alıkoymadı. Yerlilerin deyimiyle Hafta Sonu Savaşçıları, dağın kendilerine ait olduğunu iddia etmek için şehirlerinden sürüler halinde ayrılıyorlardı. Ancak kalabalık olsun ya da olmasın, Levi'ye göre Tahoe hala gezegendeki en muhteşem manzaraya sahipti.

Ama ailesiyle geçirdiği birkaç saatin ardından kendini kaybetmiş ve burada gerçekten mutlu olduğu tek yere, pistlere kaçmıştı. Avucunun içinden daha iyi bildiği birkaç kara elmas pisti onu sakinleştirecekti.

Burada *olmamak* onu daha da rahatlatırdı ama aile aileydi ve o da onların her şeyi tamir eden adamıydı. Annesi henüz ona sorunun ne olduğunu söylememişti ama kafasını toparladıktan sonra halledilmesi gereken her şeyi halledecekti.

Gondolun bankında arkasına yaslandı ve gondol onu yukarıya doğru kaldırırken pencereden önündeki kış harikalar diyarına baktı. Sivri dağların karla kaplı zirveleri göz alabildiğine uzanıyordu. Sonra Tahoe Gölü'ne bir göz attı, suları o kadar mavi, o kadar derin ve saftı ki, yüzeyin üç yüz fit altında bir yemek tabağı görebilirdiniz.

En sevdiği bilimsel gerçeklerden biri, ki çok sayıda gerçeği vardı, tufan gibi bir olayla gölün tamamı devrilirse, dökülen suyun Kaliforniya'yı on dört inç su altında bırakacağıydı.

Bu bir ton su demekti. Çocukken bunun olduğunu görmek isterdi. Bir yetişkin olarak suyu olduğu yerde sevdi.

Yüzünü pencereye dayayarak vahşi doğayı, çarpıcı güzelliği seyretti ve kan basıncının düştüğünü hissetti. Bir rahatlama. Burada olmak onu hâlâ iyileştirebilirdi, her ne kadar kendini içten ve dıştan tamamen iyileştigiğine ikna etmiş olsa da.

Neredeyse zirveye ulaşan gondol, kalın, toz halindeki karla kaplı, rüzgârda sallanan ve iki yüz metrelik hayaletleri andıran yüksek çam ağaçlarının üzerinde yükseliyordu.

Sağlam olması için inşa edilen gondol, rüzgârda ağaçlar gibi neredeyse baş döndürücü bir şekilde sallanıyordu. Ancak riskleri ve algoritmaları bilme işinde olan Levi, gondolda ölme şansının neredeyse sıfır olduğunu biliyordu.

Öte yandan, kayak yaparken ölme riski tamamen farklı bir oyundu.

Ama annesinin mutfağında geçirdiği iki saatin ardından, annesi ve ablası Cass tarafından Amy öldüğünden beri neden ciddi bir ilişki yaşamadığı konusunda azarlandıktan sonra, yamaçlarda şansını denemek istiyordu.

Kar şimdi sert ve hızlı yağıyordu, kalın ve ağırdı, güçlü bir rüzgâr sayesinde yana doğru eğiliyordu. Bugünlerde zamanının çoğunu bilgisayar başında, çözilemeyen sorunları çözmek için bilgisayar çözümleri üreterek geçiriyor olabilirdi ama o burada büyümüştü. Gençlik yıllarını hafta sonları bu dağda çalışarak geçirmişti. Çok iyi bildiği gibi, göz açıp kapayıncaya kadar her şey olabilirdi.

Bu iyi değildi.

Bunu düşünürken bile gondol rüzgârda dişlerini takırdatabilecek kadar sert bir şekilde sarsıldı ve bu durumda kayak yapmanın akıl sağlığını yeniden değerlendirdi. Bu şiddetli fırtına önceden tahmin edilmemişti ama etrafına dikkat etmeyen ve sonunda yüzüstü bir ağaca çarpan ve arama-kurtarma ekibindeki arkadaşları tarafından kurtarılmak zorunda kalan aptal adam olmayacaktı. Bunu asla unutamayacaktı.

Gondol en üst tepeye ulaştı ve koruyucu kapağa doğru kayarken yavaşladı. Bir asansör operatörü kapıyı açtı ve ona oturmasını işaret etti.

Çocuk belki on yedi yaşındaydı. Levi de o yaşlardayken aynı işi yapıyordu. "Dur tahmin edeyim," dedi. "Dümdüz aşağı kay, Go'yu geçme! Tesis kapanıyor."

"Çoktan kapandı," dedi çocuk. "Üzgünüm efendim, siz bindikten hemen sonra haber aldık."

"Sorun değil." Levi orada, işi tehlikeyken, kavgacı turistlere hayır, aslında dağda hayatlarını riske atamayacaklarını söylerken oradaydı. "İnsanları çıkarmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Çocuk başını salladı. "Misafirleri geri gönderiyorduk ve neredeyse herkesi dağdan indirdik. Önünüzdeki üç araba boş. Sadece bir çalışan daha bekliyoruz."

Ve sonra muhtemelen birisi açıklıkta belirdi ve durdu. Kadın yavaşça üzerinde durduğu platform ile tramvay zemini arasındaki birkaç santimlik boşluğa baktı ve sonra kolyesini bir tılsım gibi tek yumruğunda sıkmadan önce sesli bir şekilde yutkundu. Sonunda, altı yaşındaki yeğeni Peyton'ın uçağa binerken yaptığı gibi boşluğun üzerinden atladı.

Kadın Levi'nin yanından geçip karşıdaki banka, pencereye olabildiğince yakın bir yere gitti ve orada sadece iki kişi olmalarına rağmen Levi'nin varlığını kabul etmedi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve kendi kendine "bir sürü saçmalıktan kurtulduktan sonra dağın yamacında bir kancaya asılı teneke bir kutunun içindeyken yüzyılın fırtınasında ölmenin ne kadar ironik olduğu" hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Gondol zıpladı ve Levi'nin annesinin muşamba üzerinde çekiş kazanmaya çalışan kurtarma kedilerinden biri gibi ellerini önüne doğru savurarak nefes nefese kaldı. Tepeden tırnağa ağır kış kıyafetleriyle kaplıydı: ceket, kayak pantolonu, botlar ve eldivenler. Görünen tek şey, kayak şapkasının örtmediği dalgalı koyu kırmızı saçlarının uzun tutamlarıydı. Kolunda North Diamond arması olan kraliyet mavisi ceketine baktı. Bu kız bekledikleri çalışan.

Gondol dönüşünü yapıp dağdan aşağı inmeye başladığında, bacaklarını bankın üzerine kaldırdı ve başını dizlerine doğru eğdi.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Yeğenim Peyton ilk gondolunda bu şekilde oturdu ve bir tümsek olduğunda neredeyse dizini burnuna sıkıştırıyordu. Kırılmadı ama burnu fena halde kanadı."

İç çekti. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Sadece burada çıldırmakla meşgulüm." "Ne hakkında?"

"Dağdaki dolabımda üç katlı fıstık ezmeli ve jöleli sandviç bırakmam hakkında. Aç karnına ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceğiz. En azından bugün değil." Ona inanmış gibi görünmüyordu.

İtiraf etmeliydi ki fırtına çok şiddetliydi. Neredeyse tüm gün ışığını kapatmıştı ve kar, mızrak gibi havayı yaran beyaz çizgileri andırıyordu. Büyüleyiciydi. Arkadaşına baktı ve onun başını eğmiş, gözlerini kapatmış olduğunu gördü.

"Aslında izlerseniz çok daha az korkutucu," dedi.

"Senin sözüne güvenmek zorundayım," dedi dizlerine doğru. "Bir milyon fit yukarıda gibiyiz; bakılamayacak kadar yüksekte."

"Beş yüz elli feet." "Ne?"

"Bir milyon fit değil, beş yüz elli fit yukarıda. Beş buçuk kat. Bir roller coaster yolculuğu yüksekliğinde, ya da en azından iyi bir tane."

Arkasını dönerek ona yeşim yeşili gözlerini dikti. "*Bunu bana neden söyledin?*"

"Bazen, yükseklik gibi bir şeyden korktuğunuzda, tüm gerçekleri bilmek yardımcı olur."

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi o n a baktı ama omuzlarını dikleştirdi. "Yükseklikten korkuyor gibi mi görünüyorum?"

"Şey-"

Gondol öylesine sert sarsıldı ki, soluk soluğa mini çığlıklar attı ve kendisine en yakın taraftaki oh-holy-shit parmaklıklarına tutundu.

"Hayır, haklısın," dedi hiç alay etmeden. "Belli ki yükseklikten hiç korkmuyorsun."

Bardaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Hey. Bilgin olsun diye söylüyorum, dar ve kapalı alanlarla aram iyi değildir. Ve biri koca bir bebek gibi davrandığında bunu belirtmek hiç hoş değil."

"Bunu hiç belirtmedim. Ama bankın ortasına, pencerelerden uzağa taşırırsan kendini daha iyi hissedersin," diye öneride bulundu.

Bu, başını sertçe sallamasına neden oldu. "Pencerede olmalıyım ki çarpışmayı kaçırmayayım." Bir elini kaldırdı. "Anlamlandırmaya çalışma, sadece kendine zarar verirsin."

"Hey. Hey," diye tekrarladı usulca, kız ona bakana kadar bekledi. "Her şey yoluna girecek."

Ona *gerçekçi* olmasını söyleyen bir bakış fırlattıktan sonra, saatte neredeyse yetmiş mil hızla esen bir sonraki rüzgâra karşı dişlerini sıktı. Bunu ona söyleyecek değildi ya. Gondoldaki her şey bir tarafa uçtu ve o da onunla birlikte gitti.

Kahretsin. Onun ayağa kalkmasına yardım etti ve hemen bankın üzerine oturttu, otururken de onu tutmaya devam etti. "İyi misin?"

Bu, ona katıksız bir inançsızlık bakışı kazandırdı. "İyi miyim?" diye tekrarladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Düşüp ölmemize ramak kaldı ve seni bilmem ama benim bugün yapmam gereken şeyler vardı. Yaşamak gibi."

"Gondolun düşmesi son derece düşük bir ihtimal. Belki milyonda bir."

Tekrar sallandılar ve o derin, titrek bir nefes aldı. "Matematik şu anda pek de rahatlatıcı değil."

"Bu matematik değil, bilim."

Sallanmaya devam ettiklerinde gözlerini kapattı. "Sik beni." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Genelde güzel küfürleri trafiğe saklarım."

"Dinle, hala kablo üzerindeyiz. Kopmadı. Önümüzdeki gondol ya rüzgârın getirdiği rayda bir şeye çarptı ve onu devirdi ya da tutamakta bir arıza vardı-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Yardımcı olmuyor." Gözlerini açtı. "Lütfen. Lütfen, belki de konuşmayı kesebilirsin."

Güldü, çünkü konuşkan bir aileden geldiği için, sessiz olduğu için sık sık alay konusu olurdu. Sadece onu sinirlendirdiği için konuşuyordu ve sinirlendiğinizde korkuyu korumanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Bir başka sert rüzgâr gondola çarptı ve her ikisini de oturdukları banklardan yere düşürdü. Dizlerinin üzerinde, çılgınca sallanırken, tam zamanında pencereden dışarı bakmak için hep birlikte döndüler ve

Önlerindeki gondol ortadan kaybolur.

Dehşet içinde nefesi kesildi. "Aman Tanrım! O gondol az önce ... ?" "Evet," dedi acımasızca. "Bekle."

O bunu söylerken bile, gondolları aniden durdu ve onları çılgınca ileri geri sallanmaya bıraktı, onları ve tüm eşyalarını uzaklara fırlattı. Bir yöne doğru gitti, yüzü pencereye çarptı ve soğuk camı öptü. Sırtına bir şey çarptı.

Onun sürüsü.

Ve sonra daha yumuşak bir şey.

Kadın. Aceleyle adamın yanından sıyrılıp önlerindeki pencereden dışarı, bir önceki gondolun bulunduğu uçuruma baktı. Nefes nefese kalması tam bir dehşetti.

Onunki de öyleydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, yüzünü pencereye dayadı, sanki bu, kalın, girdaplı, her yeri kaplayan karın ötesini görmesine yardımcı olabilirmiş gibi. "İçinde kimse var mıydı?"

"Hayır, önümüzdeki üç araba boştu," dedi.

Kadın o muhteşem gözlerini ona dikti. "Bir gondol düşüşünün milyonda bir olması buraya kadarmış!" Telefonunu çıkardı ve ona baktı. "Kahretsin. Öldü."

"Hücre pilleri de bu soğuk havada hızlı tükeniyor," dedi. "Ama endişelenmeyin. Üste ne olduğunu öğrenecekler. Bizim için gelecekler."

Gözlerinin altını kaydırıldı. "Bugün işe rimel sürerek gittiğime inanamıyorum. O fazladan beş dakikayı kahvaltıda burrito yemek için harcayabilirdim. Yani bir kızın öleceği gün ihtiyacı olan şey budur. A

Onu sonsuza kadar idare edecek sağlam bir kahvaltılık burrito; ekşi kremalı ve sahte de değil." Görünüşe göre söz konusu kahvaltılık burrito düşüncesiyle inledi, ancak sesi orgazm oluyormuş gibi geliyordu.

"Öleceğin gün kalori hesabı yapılmayacağını herkes bilir," dedi, sesi yeterince kısıkta ama onun gözlerine bakarken gözlerinde kesinlikle yükselen bir histeri vardı.

"Kahvaltılık burritoları severim," dedi sakın ve kararlı bir şekilde, onu aynı tutmaya çalışarak.

Ama gerçek şu ki, başları beladaydı. Şu anda hareket etmiyorlardı, ne ileri ne de geri hareket vardı, rüzgârda durmaksızın sallanmaktan başka bir şey yoktu. Gondol asansörünün düşmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama onlarınki de aynı şeyi yaptıysa, bundan kurtulma ihtimalleri yok denecek kadar azdı. Gondollarını sabitlemek ve her küçük esintide sallanmasını önlemek için gereken denge ve ağırlığı zihinsel olarak hesapladı. "Hey, şu arka köşeye kadar gidebilecek misin?"

Gözlerini kırıştırdı ama onu sorgulamadı, sadece dediğini yaptı, o karşı köşeye geçerken sessizce ve etkili bir şekilde hareket etti.

"Bunun sadece aynı ağırlıkta olduğumuzda işe yarayacağının farkındasın," dedi, açıkça onun ne yaptığını anlamıştı.

"İşleri eşitlemek için teçhizatımızı kullanacağız." Sırt çantası ayaklarının dibindeydi. "Yanında ne var?"

Ellerini yanlarına doğru kaldırdı. "Sadece gördüğün gibi."

"Dağa yanınızda hiçbir şey olmadan, atıştırmalık, su, acil durum teçhizatı veya ekipmanı olmadan mı çıktınız?"

"Öyle bir şey demedim." Birçok cebini boşalttı. Çelik su şişesi, bir power bar, bir paket sakız ve ... Küçük bir ilk yardım çantasını çıkarıp ona doğru salladı. "Önce güvenlik!"

Ceketinin arkasındaki tıbbi yamaya baktı. "Kayak devriyesi mi?"

"RN," dedi. "Ben gezici bir hemşireyim, kuzey kıyısındaki dört acil bakım kliniğinde rotasyonla çalışıyorum. Bugün de tabii ki Kuzey Dimond'un orta dağ kliniğindeydim." Bir kez daha ilk yardım çantasını salladı. "Yani kendi hayatımı toparlayamasam bile insanların hayatını kurtarabilecek niteliklere sahibim."

Gülmeye başladı ama sert bir rüzgâr daha çıktı ve oyuncak gibi dönmeye başladılar, o kadar sert sallanıyorlardı ki neredeyse tepetaklak olacaklardı. Bir metal sesi duyuldu - başının üstündeki yolcu rafı

eşyaları- irkilmiş bir çığlık ve Levi kendini onun üzerine atmak için hamle yaptı, vücudunu kendi vücuduyla korudu.

Her şey yörüngedeymiş gibi havada uçuyordu ve tek bir uzun kalp atışı için yerçekimi yok olmuş gibiydi. Levi arkadaşına sıkıca sarılmış, başını göğsüne yaslamıştı ki kafasına bir şey çarptı.

Ve sonra ışıklar söndü.

OceanofPDF.com

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bu romanın merkezinde inandırıcı ve gerçekçi karakterler yer alıyor. Shalvis, güçlü bir kadın kahraman ve iki yaralı ruh arasındaki şefkatli bağ ile okuyucunun dikkatini hemen çekecek."

-*Publishers Weekly, Neredeyse Sadece Arkadaşız* hakkında

"Televizyon dizisi *This Is Us*'ın hayranları ve ortaya dökülmeyi bekleyen sırlarla dolu aşk hikâyelerini sevenler Shalvis'in serinin son kitabına bayılacaklar."

-*Library Journal, Almost Just Friends* hakkında

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarikası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz bir gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon Sisters* üzerine

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon* üzerine
Kız Kardeşler

"Bu yaz okumanız gereken aşk hikâyesi beklediğiniz gibi değil: Kız kardeşler arasındaki aşk hakkında. Jill Shalvis bu yıl plajda okumak için tamamen farklı bir şey yazdı ve buna bayılacaksınız."

-*Bustle Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler* üzerine

"Okurlar Shalvis'in son kitabından çok etkilenecek ve Wildstone'u tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacaklar."

-*Bookish on Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler*

"Bu kitapla ilgili her şeye bayıldım, aile dinamiklerine, mizaha ve muhteşem romantizme. Tek kelimeyle muhteşem!"

-Lori Foster *Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler* üzerine

"Shalvis'in zengin karakter kadrosu, doğru dozda renk ve bilgece tavsiyeler katarken, silinmez zekâsını ve tatlı, okunmaya değer romantizm gözünü sergileyen bir başka seksi çağdaş hikâye anlatıyor."

-Entertainment Weekly

"Romantizm ... içinde kendinizi kaybedebilirsiniz."

-USA Today

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr

"Jill Shalvis sizi güldürecek ve aşık edecek."

-Rachel Gibson

OceanofPDF.com

Diğer yazar: Jill Shalvis

WILDSTONE ROMANLARI

Cennette Ökseotu (novella)

The Forever Girl - The Summer Deal

Neredeyse Sadece Arkadaşız - The Lemon

Sisters

Yağmurlu Gün Arkadaşları - İyi Şans Kardeşi (roman)

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

Wrapped Up in You - Playing for Keeps

Sıcak Kış Geceleri - About That Kiss

Chasing Christmas Eve - Accidentally on Purpose

The Trouble with Mistletoe - Sweet Little Lies

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

Milyonda Bir - O Kadar İyi ki

Öpücüğünde Var - Hayatta Bir Kez

Always on My Mind - It Had to Be You

Forever and a Day - At Last

Lucky in Love - Head Over Heels

The Sweetest Thing - Simply Irresistible

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

Still the One - All I Want

Then Came You - Rumor Has It

Kalbimi Kurtar - Hayvan Cazibesi

Hayvan Manyetizması

OceanofPDF.com

Join Avon's **From the Heart** newsletter to win prizes, get exclusive content and more!

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.TM HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN AŞK. Telif hakkı © 2021 Jill Shalvis'e aittir. THE FAMILY YOU MAKE kitabından alıntıdır Telif hakkı © 2021 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları © Getty Images (kadın, gökyüzü, çiçekler); © Alamy Stock Photo (köpek); © iStock/Getty Images (havlu, köpek)

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı HAZİRAN 2021 ISBN: 978-0-06-302545-5

Sürüm 03242021

Baskı ISBN: 978-0-06-302543-1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida

Uttar Pradesh 201 301

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

 [görüntü](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.